

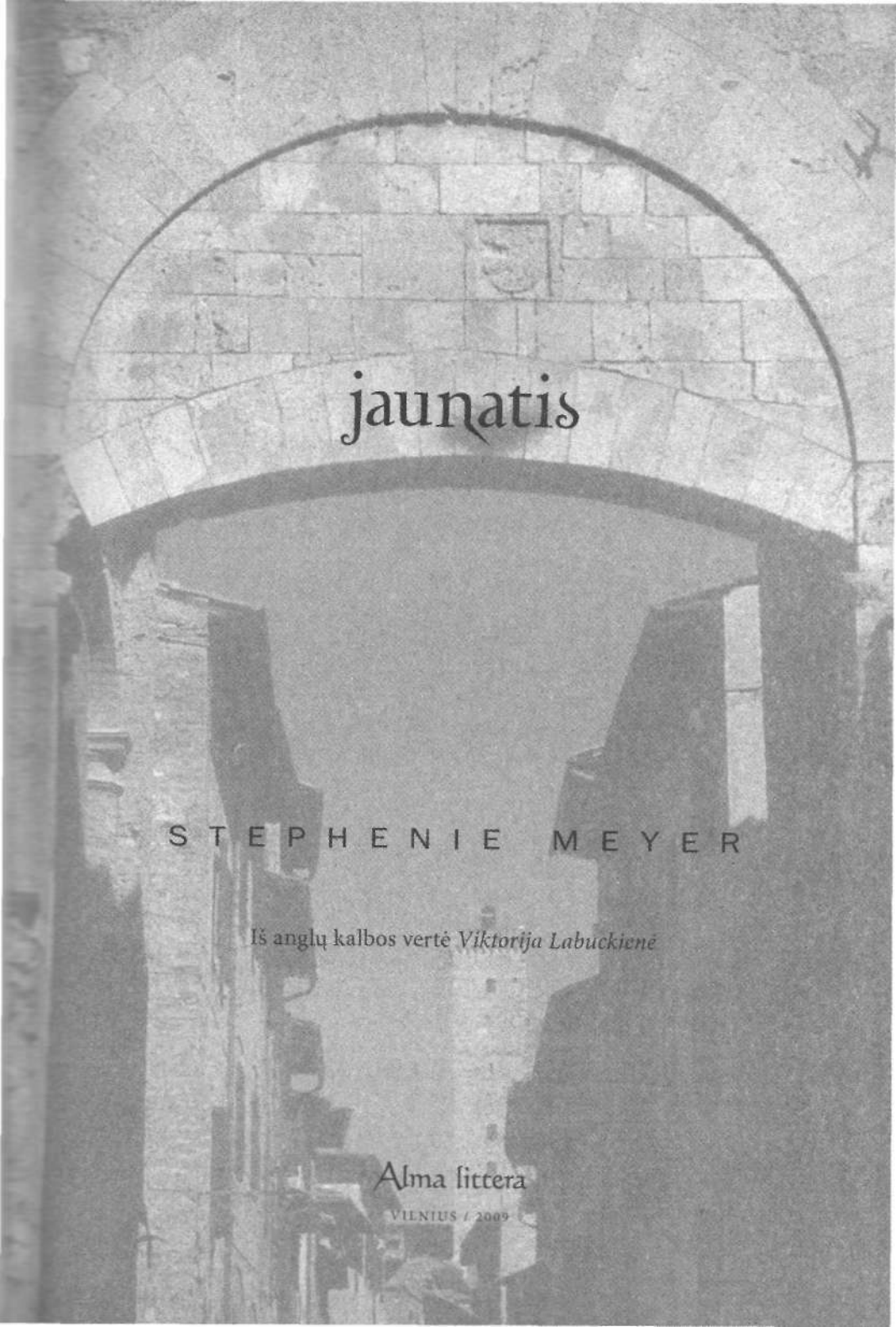
NEW YORK TIMES BESTSELERIS

jaunatis

S T E P H E N I E M E Y E R

Alma littera

jaunātis

S T E P H E N I E M E Y E R

Iš angļu kalbos vertē *Viktorija Labuckienē*

Alma littera

VILNIUS / 2009

UDK 820(73)-93
Me88

Versta iš:
Stephenie Meyer, NEW MOON, Little,
Brown and Company, New York, 2006

Šioje knygoje vaizduojami veikėjai ir įvykiai yra išgalvoti. Bet koks panašumas su realiais gyvais ar mirusiais asmenimis yra atsitiktinis ir nebuvo autorės numatytas.

ISBN 978-9955-38-113-6

Text copyright © 2006 by Stephenie Meyer
This edition published by arrangement with Little, Brown and
Company, New York, USA. AU rights reserved.
© Vertimas į lietuvių kalbą, Viktorija Labuckienė, 2008
© Leidimas lietuvių kalba, leidykla „Alma littera“, 2008

*Savo tēčiui Stephenui Morganui.
Niekas nepatyrē daugiau meilēs ir besālygišķo
palaikymo nei aņ iņ Taveņ.
Aņ taip pat Tave myliu.*

*Džiaugsmi audringi baigiasi audringai
Ir tvykstelėję bėginti užgęsta
Lyg parakas liepsnoj.*

Viljamas Šekspyras, „Romeo ir Džuljeta“
antras veiksmas, VI scena
[Iš anglų kalbos vertė A. Churginas]

IŽANGA

JAUČIAUSI TAIP, LYG SAPNUOČIAU VIENĄ tų klaikių košmarų, kai turi bėgti, bėgti, kol plyš plaučiai, tačiau niekaip nepriverti kūno judėti greičiau. Broviausi pro žmonių spūstį, o kojos darėsi vis sunkesnės ir sunkesnės, bet milžiniško miesto laikrodžio rodyklės nesulėtėjo. Nepermaldaujama, abejinga jėga suko jas neišvengiamos pabaigos - visa ko galo link.

Tačiau tai buvo ne sapnas, ir aš bėgau ne taip, kaip košmare, kad išgelbėčiau *savo* gyvastį; skubėjau vaduoti kai ko daug brangesnio. Mano pačios gyvybė šiandien man maža tereiškę.

Alisa sakė, kad labai tikėtina, jog abi tenai žūsime. Gal pabaiga ir būtų kitokia, jei Alisai netrukdytų skaitūs saulės spinduliai; tik aš galėjau laisvai lėkti per šią šviesią, knibždėte knibždančią žmonių aikštę.

Tačiau negalėjau bėgti greičiau.

Man buvo nesvarbu, kad mus supa nepaprastai pavojingi priešai. Kai laikrodis ėmė mušti valandas ir po mano vangiomis ko-

jomis suvirpėjo žemė, supratau, kad pavėlavau, tad apsidžiaugiau, jog kai kas, ištroškęs kraujo, tik ir laukia progos. Nes jei man šitai nepavyks, tikrai nebenorėsiu gyventi.

Vėl suskambėjo laikrodis, saulė plieskė pačiame zenite.

1. VAKARĒLIS

BUVAU DEVYNIASDEŠIMT DEVYNIAIS ir devyniomis dešimtosiomis procento tikra, kad sapnuoju.

Pirmiausia dėl to, kad stovėjau vaiskiuose saulės spinduliuose - tokia akinamai skaisti saulė niekuomet nešviesdavo mano miestelyje Forkse, Vašingtono valstijoje. Antra, žvelgiau į savo senelę Mariją. Kadangi senelė mirė prieš šešerius metus, tai buvo svarus įrodymas, kad iš tiesų sapnuoju.

Senelė nedaug tepasikeitė; veidas buvo visai toks pat, kokį prisiminiau. Oda minkšta, suglebusi, išraizgyta tūkstančių raukšlelių. Panaši į džiovintą abrikosą, tik aplink kaip debesėlis stirksojo baltų plaukų kuokštai.

Mūsų lūpos - josios apsuptos raukšlelių - vienu metu nustebusios šyptelėjo. Regis, ji taip pat nesitikėjo mane išvysti.

Jau ketinau pulti jos kamantinėti. Norėjau tiek daug ko paklausti: ką ji veikia mano sapne? Ką patyrė per pastaruosius šešerius metus? Ar seneliui viskas gerai, ar jie susirado vienas kitą, kad ir kur

būtų? Tačiau man prasižiojus ir ji prasižiojo, taigi nutilau, leisdama jai kalbėti pirmai. Senelė taip pat susičiaupė, ir tada mes abi šiek tiek suglumusios nusišypsojome.

- Bela?

Tai ne senelė šaukė mane vardu, ir mes abi pasisukome pasižiūrėti, kas ketina prie mūsų prisidėti. Tiesą sakant, man nereikėjo nė žiūrėti, ir taip žinojau, kas tai; šį balsą bet kada pažinčiau - ir atsiliečiau, nesvarbu, miegu ar ne... gyva esu ar mirusi. Dėl šio balso pereičiau ugnį ar - ne taip dramatiškai - kasdien šlepenčiau per nesiliaujantį lietų ir šaltį.

Edvardas.

Nors kaskart suvirpėdavau iš džiaugsmo jį išvydusi - sapne ar kur kitur - ir nors buvau *beveik* tikra, kad miegu, mane apėmė siaubas, kai Edvardas žengė prie mūsų per tvieskiančią saulę.

Išsigandau, nes senelė nežinojo, kad myliu vampyrą - niekas nežinojo. Tad kaip paaiškinsiu, kodėl skaidūs spinduliai atsimuša į jo odą ir sudūžta į tūkstančius vaivorykščių, lyg jis būtų krikščionis ar deimantinis?

Taigi, senele, tikriausiai pastebėjai, kad mano vaikinas tviska. Jam taip visuomet nutinka saulėje. 'Nesijaudink...

Bet ką gi jis *dar*? Edvardas gyvena Forkse, lietingiausioje pasaulio vietoje, vien dėl to, kad galėtų vaikščioti dieną neišduodamas šeimos paslapties. Bet štai jis grakščiai žingsniuoja prie manęs su nuostabiausia šypsena angeliškame veide, lyg aš būčiau vienai viena.

Tą akimirką troškau, kad jo paslaptingi gebėjimai apimtų ir mane; paprastai jausdavausi laiminga, kad esu vienintelis žmogus, kurio minčių jis negali skaityti taip aiškiai, lyg jos būtų garsiai reiškiamos. Tačiau dabar panorau, kad jis išgirstų ir mane, kad perskaitytų išpėjimą, kurį jam šaukiau mintyse.

Apimta siaubo dirstelėjau į senelę ir supratau, kad per vėlu. Ji kaip tik grėžėsi į mane, akys buvo tokios pat paklaikusios kaip mano.

Edvardas - vis dar šypsodamasis taip žaviai, kad, atrodo, mano krūtinė išsipūs ir sprogs - uždėjo delną ant peties ir pasuko mane į senele.

Senelės išraiška nustebino. Užuoť persigandusi ji droviai žvelgė į mane tarsi laukdama, kad imsiu bartis. Ji taip keistai stovėjo - vieną ranką nepatogiai pakėlusi ir sulenkusi ore. Tarsi būtų apsikabinusi tai, ko nemačiau, kažką neregima...

Tik paskui, kai apsidairiau aplink, pastebėjau didžiulius paukuotus rėmus aplink senele. Nieko nesusigaudydama kilstelėjau laisvą ranką ir ištiesiau į ją. Ji tiksliai, lyg veidrodyje, atkartojų judesį. Tačiau ten, kur turėjo susitikti mūsų pirštai, tebuvo šaltas stiklas...

Pasijutau apkvaitusi iš siaubo ir sapnas staiga virto košmaru.

Ten buvo ne senelė.

Ten buvau *aš*. *Aš* veidrodyje. *Aš* - sena, susiraukšlėjusi, sudžiūvusi.

Edvardas stovėjo šalia manęs, iki skausmo mielas ir amžinai septyniolikametis. Veidrodyje jo atspindžio nebuvo.

Jis priglaudė savo ledines tobulas lūpas prie mano suglebusio skruosto.

- Su gimtadieniu, - sušnabždėjo jis.

• • •

Krūptelėjusi pabudau - akys tuoj pat plačiai atsimerkė - ir aiktelėjau. Vietoj akinančios sapno saulės išvydau blausią, pilkšvą, įprastą apniukusio ryto šviesą.

Tai tik sapnas, tariau sau. Aš tik sapnavau. Giliai įkvėpiau ir suskambėjus žadintuvui dar kartą krūptelėjau. Mažas kalendorėlis laikrodžio ekrano kampe rodė, kad šiandien rugsėjo trylikta.

Tai buvo tik sapnas, tačiau bent vienu atžvilgiu tikrai pranašiskas. Šiandien mano gimtadienis. Man sueina aštuoniolika.

Ištisus mėnesius bijojau šios dienos.

Per visą smagią vasarą - pačią laimingiausią iš visų mano vasarų, laimingiausią iš *kieno nors* vasarų ir pačią lietingiausią vasarą visoje Olimpiko pusiasalio istorijoje - ši niūri data tykojo pasaloje ir laukė, kada galės pulti.

O dabar, kai ji smogė, pasirodė, kad tai dar baisiau nei nuogaštavau. Juste jutau, kad tapau vyresnė. Žinoma, kasdien senstu, bet šįkart buvo kitaip, blogiau, apčiuopiamiau.

O Edvardas niekada nepasens.

Kai nuėjau valytis dantų, bemaž nustebau, kad veidas veidrodyje nepasikeitęs. Stebeilijau į save, ieškojau ant dramblio kaulo spalvos odos būsimų raukšlių ženklų. Vienintelės raukšlės buvo kaktoje, tačiau žinojau, kad jei pavyks atsipalaiduoti, jos dings. Virš rudų išsigandusių akių nerimastingai išlinko antakiai.

Tai buvo tik sapnas, dar kartą priminiau sau. Tik sapnas... patis baisiausias košmaras.

Sukirtau pusryčius ir pasiskubinau kuo greičiau dingti iš namų. Nepavyko visiškai išsisukti nuo tėčio, taigi teko kelias minutes vaidinti linksmą. Iš visų jėgų stengiausi džiaugtis dovanomis, kurių prašiau nedovanoti, bet kaskart, kai turėdavau nusišypsoti, pasijusdavau taip, lyg tuoj apsiverksiu.

Važiuodama į mokyklą mėginau susitvardyti. Sunku buvo išmesti iš galvos senelės - stengiausi *negalvoti*, kad tai buvau aš pati, - paveikslą. Tačiau jutau vien neveltį, kol pastačiau automobilį pažįstamoje aikštelėje už Forkso vidurinės ir išvydau Edvardą, ramiai atsisirėmusį į savo blizgantį sidabrinį volvą, - kaip marmurinį kokios nors pamirštos pagonių dievybės atvaizdą. Nė sapne jis nebuvo toks nuostabus. Ir jis laukė *manęs*, taip pat, kaip ir bet kurią kitą dieną.

Neviltis išsyk išsisklaide; jos vietą užėmė nuostaba. Net po pusės drauge praleistų metų vis dar negalėjau patikėti, kad nusipelniau šitokios laimės.

Prie jo stovėjo sesuo Alisa, ji taip pat laukė manęs.

Be abejo, Edvardas su Alisa iš tiesų nebuvo giminaičiai (Forkse visi žinojo istoriją, kad daktaras Karlailas Kalenas ir jo žmona Esmė, abu tikrai per jauni turėti paauglių vaikų, išūnijo visus brolius ir seseris), tačiau jų oda buvo tokia pat blyški, akys tos pačios keistos gelsvos spalvos, o aplink jas matyti tokie patys į sumušimo žymes panašūs ratilai. Alisa, kaip ir Edvardas, buvo stubbinančio grožio. Išmanančiam - tokiam kaip aš - šie bendri požymiai liudijo, kas jie tokie.

Išvydusi, kad manęs laukia Alisa, - auksinėmis, iš susijaudinimo blizgančiomis akimis, su sidabriniu stačiakampiu paketėliu rankose, - nejučia susiraukiau. Sakiau Alisai, kad gimtadieniui nenoriu nieko, *ničnieko*, nei dovanų, nei dėmesio. Aišku, mano norų niekas nepaiso.

Trinktelėjau savo penkiasdešimt trečiųjų pikapo dureles - ant drėgno asfalto nusileido rūdžių lietutis - ir pamažu nuėjau prie jų. Alisa liuoksėjo pasitikti manęs, jos tarsi fėjos veidelis švytėjo po styrančiais juodais plaukais.

- Su gimtadieniu, Bela!

- Ššš! - sušnypščiau žvalgydamasi po aikštelę, ar niekas negirdėjo. Mažų mažiausiai norėjau švęsti šį šiurpų įvykį.

Ji nekreipė į mane dėmesio.

- Dabar išvyniosi dovaną ar vėliau? - nekantraudama paklausė ji, mums žingsniuojant prie ramiai laukiančio Edvardo.

- Man nereikia jokių dovanų, - suniurnėjau.

Pagaliau ji, rodos, suvokė mano nuotaiką.

- Gerai... tuomet vėliau. Ar tau patinka albumas, kurį atsiuntė mama? O Čarljo dovanotas fotoaparatas?

Atsidusau. Be abejo, Alisa žinojo, ką gausiu dovanų. Edvardas buvo ne vienintelis šeimos narys, pasižymintis ypatingais gebėjimais.

mais. Kai tik mano tėvai nusprendė, ką man dovanos, Alisa tai ir išvydo.

- Taip, dovanos puikios.

- Manau, jie gerai sugalvojo. Juk tik kartą būni abiturientas.

Taigi reikia užfiksuoti įvykius.

- Kiek kartų *tu* buvai abiturientė?

- Tai kitas reikalas.

Per tą laiką priėjome prie Edvardo, ir jis ištiesė man ranką. Sugriebiau ją, akimirksniu užmiršusi prastą nuotaiką. Jo oda kaip visomet buvo glotni, tvirta ir labai šalta. Jis švelniai spustelėjo man pirštus. Pažvelgiau į jo akis, tarsi topazo lašelius, ir man ne taip jau švelniai suspaudė krūtinę. Išgirdęs, kaip daužosi mano širdis, jis vėl nusišypsojo.

Edvardas pakėlė kitą ranką ir kalbėdamas šaltu piršto galiuku braukė man aplink lūpas.

- Taigi tarėmės, kad man negalima sveikinti tavęs su gimtadieniu, tiesa?

- Taip, tiesa. - Man niekuomet nepavykdavo pamėgdžioti jo oficialaus, nepriekaištingo tarimo. Tokio galėjai išmokti tik praeitame amžiuje.

- Tiesiog pasitikslinau. - Jis persibraukė delnu sušiauštus bronzinius plaukus. - *Galbūt* apsigalvojai? Daugelis žmonių, regis, džiaugiasi gimtadieniais ir dovanomis.

Alisa nusijuokė, ir jos juokas suskambo kaip sidabriniai vėjo varpeliai.

- Neabejoju, kad tau patiks. Šiandien visi turės būti tau malonūs ir nuolaidūs, Bela. Kas gi čia baisaus? - retoriškai paklausė ji.

- Kad senstu, - vis dėlto atsakiau, ir balsas nebuvo toks ramus, kaip norėjau.

Nuo šalia stovinčio Edvardo veido pradingo šypsena, lūpos kietai susičiaupė.

- Aštuoniolika tai dar nedaug, - tarė Alisa. - Juk paprastai tik sulaukusios dvidešimt devynerių moterys ima nerimauti dėl savo amžiaus.

- Aš jau vyresnė už Edvardą, - burbtelėjau.

Jis atsiduso.

- Oficialiai, - stengdamasi linksmai kalbėti tarė Alisa. - Bet tik menkais vienais meteliais.

Aš tuo tarpu galvojau... Jei tik galėčiau būti *tikra* dėl ateities, tikra, kad amžiais būsiu su Edvardu, Alisa ir kitais Kalenais (verčiau jau ne kaip susiraukšlėjusi senučiukė)... tada pora metų šen ar ten nieko nereikštų. Tačiau Edvardas buvo kuo griežčiausiai nusistatęs prieš bet kokias mano permainas. Prieš bet kokią ateitį, kurioje būčiau tokia pat kaip jis ir tokia pat nemirtinga.

Padėtis be išeities - taip jis pavadino mūsų ginčą.

Tiesą sakant, nesupratau Edvardo. Kuo gi nuostabus mirtingumas? Būti vampyru neatrodo taip jau baisu - bent jau tokiu kaip Kalenai.

- Kada pas mus atvažiuosi? - pakeitė temą Alisa.

Sprendžiant iš veido išraiškos, ji ruošėsi kaip tik tam, ko tikėjaisi išvengti.

- Nė neketinau pas jus važiuoti.

- O, būk gera, Bela! - suaimanavo ji. - Juk nesiruoši sugadinti mums viso džiaugsmo, tiesa?

- Maniau, gimtadienį galiu švęsti taip, kaip *pati* noriu. .

- Pasiimsiu ją iš Čarlio iškart po pamokų, - nėraž nekreipdamas į mane dėmesio pareiškė jai Edvardas.

- Man reikia dirbti, - paprieštaravau.

- Visai ne, - išdidžiai paskelbė Alisa. - Aš jau pasikalbėjau su ponija Niuton. Ji sukeis tau pamainas. Liepė pasveikinti tave su gimtadieniu.

- Aš... aš vis vien negaliu atvažiuoti, - lemenau, ieškodama pasiteisinimo. - Aš, na, aš dar nepasižiūrėjau „Romeo ir Džuljetos“ anglų kalbai.

Alisa prunkštelėjo.

- Tu mintinai moki „Romeo ir Džuljetą“.

- Bet ponas Bertis sakė, jog turime pasižiūrėti vaidinimą, kad galėtume įvertinti - Šekspyras tam ir rašė pjesę.

Edvardas pavartė akis.

- Tu jau matei filmą, - užsipuolė mane Alisa.

- Bet ne šešiasdešimtųjų metų. Ponas Bertis sakė, kad tai geriausia versija.

Galop Alisa liovėsi šypsotis ir piktai pažvelgė į mane.

- Nesvarbu, lengva bus ar sunku, Bela, šiaip ar taip...

Edvardas nutraukė jos grasinimą.

- Nurimk, Alisa. Jei Bela nori pasižiūrėti filmą, tegu. Tai jos gimtadienis.

- Ir taškas, - pridūriau.

- Atvešiu ją apie septynias, - toliau kalbėjo jis. - Turėsit daugiau laiko pasiruošti.

Vėl suskambėjo Alisos juokas.

- Tuomet viskas gerai. Susitiksime vakare, Bela! Bus smagu, pamatysi. - Ji plačiai nusišypsojo, parodydama savo sveikutėlius spindinčius dantis. Tada pakštelėjo į skruostą ir man nespėjus nieko atsakyti nušokavo į pirmąją pamoką.

- Edvardai, prašau, - pradėjau maldauti, bet jis priglaudė savo vėsus pirštą man prie lūpų.

- Aptarsime tai vėliau. Pavėluosime į pamoką.

Niekas nebespoksojo į mus, kai atsisėdome į savo įprastą vietą klasės gale (dabar beveik per visas pamokas sėdėdavome drauge - įstabu, ko tik Edvardas neišprašydavo iš administratorių). Pernešylyg ilgai draugavome, kad mus apkalbėtų. Net Maikas Niutonas nebežiūrėjo į mane iš padilbų, dėl to pasijusdavau mažumėlę kalta. Dabar jis šypsojosi, ir aš džiaugiausi, kad jis, rodos, susitaikė su tuo, jog būsime tik draugai. Maikas per vasarą pasikeitė - skruostikau-

liai išsišovė, veidas nebebuvo toks apskritas, kitaip šukavosi savo šviesius plaukus. Dabar jie nebestyrojo, užaugo ilgesni ir būdavo rūpestingai sulipdomi geliu į nerūpestingą šukuoseną. Nebuvo sunku nustatyti, iš kur jis sėmėsi įkvėpimo, tačiau Edvardo išvaizdos taip lengvai nepamėgdžiosi.

Slenkant dienai svarsčiau būdus, kaip išsisukti nuo to, kas šįvakar įvyks Kalenų namuose. Ne juokas švęsti, kai norisi raudoti. Bet dar baisiau, kad tikrai sulauksiu dėmesio ir dovanų.

Dėmesys visuomet prastas dalykas, man pritartų bet kuris dažnai prisišaukiantis nelaimės gvėra. Niekam nepatiktų prožektorių šviesos, kai veikiausiai dribsi veidu į žemę.

Be to, labai aiškiai visų paprašiau, - tiksliau, paliepiu, - kad šiemet man niekas nieko nedovanotų. Atrodo, ne tik Čarlis su Rene nusprendė to nepaisyti.

Niekuomet neturėjau daug pinigų, ir manęs tai neslėgė. Renė mane augino iš vaikų darželio auklėtojos algos. Čarlis iš savo darbo taip pat nepraturtėjo - jis buvo policijos viršininkas čia, Forkso miestelyje. Tris dienas per savaitę dirbau vietos sporto prekių parduotuvėje, ir tai buvo vienintelės mano pajamos. Man pasisekė, kad tokiam mažame miestelyje gavau darbo. Kiekvienas uždirbtas centas ėjo į mano menką universiteto fondą. (Universitetas buvo planas B. Vis dar svajoju apie planą A, bet Edvardas užsispyrė palikti mane žmogumi...)

Edvardas turėjo *krūvas* pinigų - nė nenorėjau spėti kiek. Kaip ir kitiems Kalenamams, Edvardui pinigai bemaž nieko nereiškė. Jie kau-pėsi turint neribotus laiko išteklius ir seserį, stebuklingai gebančią numatyti pokyčius akcijų rinkoje. Edvardas niekaip nesuprato, kodėl nenoriu, kad dėl manęs švaistytų savo pinigus: kodėl jaučiuosi nejaukiai, kai jis nusiveda mane į prabangų restoraną Sietle, kodėl neleidžiu nupirkti man automobilio, važiuojančio didesniu nei de-vyniasdešimties kilometrų per valandą greičiu, arba sumokėti už

mokslą universitete (jis keistai žavėjosi planu B). Edvardas manė, kad keliu nereikalingų rūpesčių.

Bet kaip galiu priimti iš jo dovanas, kai neturiu kuo atsidėkoti? Dėl nesuvokiamos priežasties jis panoro būti su manim. Visa, ką duoda viršaus, tik dar labiau mane trikdo.

Per visą dieną nei Edvardas, nei Alisa neužsiminė apie mano gimtadienį, ir aš truputėlį atsipalaidavau.

Pietų susėdome prie savo nuolatinio stalo.

Prie jo vyravo keistos paliaubos. Mes trise - Edvardas, Alisa ir aš - sėdėjome pietiniame gale. Dabar, kai „vyresni“ ir kažkuo baisesni (bent jau Emetas tikrai) Kalenų broliai ir sesuo baigė mokyklą, Alisa su Edvardu nebeatrodė tokie bauginantys, ir mes nesėdėjome čia vieni. Kiti mano draugai - Maikas su Džesika (neseniai nutraukę santykius ir dėl to tebesijaučiantys nepatogiai), Andžela su Benu (jų draugystė ištvėrė per vasarą), Erikas, Koneris, Taileris ir Lorena (nors ją vargiai galėjau vadinti drauge) - sėdėjo prie to paties stalo, tik kitoje pusėje. Mūsų būrys praretėdavo saulėtomis dienomis, kai Edvardas su Alisa nebūdavo mokykloje. Tuomet kiti draugai įtraukdavo mane į savo pokalbius.

Edvardui su Alisa šitoks atstūmimas neatrodė keistas ar žeidžiantis, kaip man būtų atrode. Jie to beveik nepastebėdavo. Žmonės prie Kalenų visuomet pasijusdavo keistai nejaukiai, juos apimdavo baimė, kurios priežasčių nė patys nesuprasdavo. Buvau reta šios taisyklės išimtis. Kartais Edvardas netgi sunerimdavo, kad pernelyg gerai su juo jaučiuosi. Jis manė, kad kelia pavojų mano sveikatai - šiai nuomonei karštai prieštaraudavau kaskart, kai tik jis ją pareiškėdavo.

Popietė prabėgo greitai. Pamokos baigėsi, ir Edvardas, kaip paprastai, palydėjo mane prie pikapo. Tačiau šįkart jis man atidarė keleivio dureles. Tikriausiai Alisa parvarys jo automobilį namo, o Edvardas pasirūpins, kad nepabėgčiau.

Susinėriau rankas ir nė nekrustelėdama stovėjau Lietuje.

- Šiandien mano gimtadienis, tai gal aš turėčiau vairuoti?

- Vaidinu, kad šiandien ne tavo gimtadienis, pati to norėjai.

- Jei ne mano gimtadienis, tai šįvakar nereikės važiuoti pas tave į svečius...

- Gerai jau. - Jis uždarė keleivio dureles ir pro mane nuėjo į vairuotojo pusę. - Su gimtadieniu!

- Ššš, - neryžtingai nutildžiau jį.

Įlipau pro atviras dureles trokšdama, kad jis verčiau būtų priėmęs kitą pasiūlymą.

Man vairuojant Edvardas žaidė su radiju ir nepritardamas kraipė galvą.

- Tavo radijas prastai gauda bangas.

Susiraukiau. Man nepatikdavo, kai Edvardas kibdavo prie mano pikapo. Pikapas buvo puikus - lyg asmenybė.

- Nori puikaus erdvinio grotuvo? Važiuok savo automobiliu.

Taip nervinausi dėl Alisos planų, kurie prisidėjo prie mano ir šiaip rūškanos nuotaikos, kad žodžius ištariau aštriau, nei ketinau. Būdama su Edvardu retai kada susierzindavau, tad išgirdęs mano toną jis sučiaupė lūpas, kad nenusijuoktų.

Kai pastačiau pikapą priešais Čarlio namus, jis ištiesė rankas ir suėmė mano veidą. Elgėsi su manim labai atsargiai, pirštų galiukais švelniai spustelėjo smilkinius, skruostus, žandikaulį. Tarsi būčiau itin trapi. Kaip tik tokia ir buvau - bent jau palyginti su juo.

- Šiandien turėtum būti ypač linksma, - sušnabždėjo jis.

Man į veidą padvelkė saldus jo kvapas.

- O jei aš nenoriu būti linksma? - nelygiai alsuodama paklausiau.

Jo auksinės akys suliepsnojo.

- Labai gaila.

Jis pasilenkė arčiau ir priglaudė prie manęs savo ledines lūpas, nors man jau ir taip sukosi galva. Užmiršau visus savo rūpesčius

ir susitelkiau tik į tai, kaip įkvėpti ir iškvėpti - be abejo, jis to ir siekė.

Jo šaltos, švelnios, lygios lūpos glaudėsi prie manęs, kol apsvy-
niojau rankomis jo kaklą ir be didelio džiaugsmo ėmiau jį bučiuo-
ti. Pajutau, kaip jo lūpų kampučiai pakilo į viršų, tada jis palei-
do mano veidą ir sulenkęs rankas sau už nugaros atkabino mano
pirštus.

Edvardas mūsų kūniškuose santykiuose nubrėžė daug ribų,
siekdamas apsaugoti mano gyvybę. Nors sutikau, kad privalu iš-
laikyti saugų atstumą tarp savo odos ir jo aštrių kaip peiliukai nuo-
dingų dantų, jam bučiuojant paprastai užmiršdavau tokius bana-
lius dalykus.

- Būk gera, prašau. - Jis kvėptelėjo man į skruostą. Dar kartą
švelniai priglaudė lūpas prie manųjų ir atitraukęs sunertas mano
rankas prispaudė man prie pilvo.

Ausyse tvinkсėjo. Uždėjau ranką sau ant širdies. Ji pasiutusiai
dundėjo po mano delnu.

- Kaip manai, ar tai kada nors pasikeis? - paklausiau veikiau sa-
vęs. - Ar mano širdis kada nors liausis bandžiusi iššokti iš krūtinės
kaskart, kai prisilieti?

- Tikiuosi, kad ne, - kiek išdidžiai tarė jis.

Pavarčiau akis.

- Eime pasižiūrėti, kaip kapojasi Kapulečiai ir Montekiai, gerai?

- Tavo noras man įsakymas.

Edvardas išsitiesė ant sofos, o aš paleidau filmą, nes norėjau grei-
čiau išlaikyti pirmąją įskaitą. Kai įsitaisiau ant sofos kraštelio prie-
šais Edvardą, jis apsvijęs rankomis mano liemenį ir prisitraukė prie
krūtinės. Nebuvo taip patogų, kaip sėdėti atsirėmus į pagalvę, nes
jo krūtinė buvo kieta ir šalta, - ir tobula kaip ledo skulptūra, - bet
man tai, be abejo, labiau patiko. Jis nutraukė nuo sofos atlošo seną
megztą apklotą ir apsupo mane, kad nesusalčiau prie jo kūno.

- Žinai, tas Romeo mane visuomet šiek tiek nervino, - tarė jis, prasidejus filmui.

- Kuo jis tau nepatinka? - paklausiau mažumėlę išizeidusi.

Romeo buvo vienas mėgstamiausių mano personažų. Kol nesutikau Edvardo, netgi žavėjausi juo.

- Na, pirmiausia, jis išimylė šitą Rozaliną - tau neatrodo, kad jis šiek tiek vėjavaikis? O paskui, praėjus kelioms minutėms po vestuvių, nužudo Džuljetos pusbroli. Tai ne itin šaunus poelgis. Klaida po klaidos. Kodėl jis taip atkakliai griaua savo laimę?

Atsidusau.

- Ar nori, kad žiūrėčiau viena?

- Ne, aš vis vien daugiau žiūrėsiu į tave. - Jis pirštais braižė man ant rankos ornamentus, nuo jo prisilietimo šurpo oda. - Verksi?

- Tikriausiai, - prisipažinau. - Jei atidžiai žiūrėsiu.

- Tuomet tau netrukdysiu.

Bet ant plaukų jutau jo lūpas, ir tai man trukdė.

Pagaliau filmas prikaustė mano dėmesį - ypač dėl to, kad Edvardas šnabzdėjo man į ausį Romeo žodžius. Palyginti su jo nuostabiu aksominiu balsu, aktoriaus balsas atrodė silpnas ir kimus. O kai Džuljeta pabudo ir pamatė, kad jos jaunasis vyras negyvas, Edvardo džiaugsmui, iš tikrųjų pravirkau.

- Prisipažinsiu, šioje vietoje truputį jam pavydžiu, - tarė Edvardas, šluostydamas man ašaras plaukų sruoga.

- Ji tikrai labai graži.

Edvardas pasibjaurėjęs purkštelėjo.

- Ne mergaitės jam pavydžiu, o to, kaip lengvai pavyko nusižudyti, - pašaipiai paaiškino jis. - Jums, žmonėms, tai taip lengva! Tereikia išgerti mažą augalų ekstrakto buteliuką...

-. Ką? - aiktelėjau.

- Kartą apie tai jau galvojau, ir iš Karlailo patirties žinojau, kad lengva nebus. Nė nenutuokiu, kiek būdų nusižudyti Karlailas iš-

bandė anuomet... kai suprato, kuo virto... - Jo balsas, skambėjęs rimtai, dabar vėl pralinksmėjo. - Bet dabar jo sveikata tikrai kuo puikiausia.

Atsigrėžiau, norėdama pamatyti jo veidą.

- Apie ką čia šneki? - paklausiau. - Ką turi galvoje sakydamas, kad kartą apie tai jau galvojai?

- Pavasari, kai tavęs... vos nenužudė... - jis nutilo ir giliai įkvėpė, stengdamasis atgauti pašaipų toną. - Žinoma, bandžiau galvoti apie tai, kad rasiu tave gyva, bet viena mano proto dalis kūrė planus blogiausiam atvejui. Kaip sakiau, man tai ne taip paprasta, kaip žmonėms.

Akimirką galvoje šmėkstelėjo pastarosios mano kelionės į Finiksą prisiminimai, ėmė svaigti galva. Viską taip aiškiai regėjau: akinančią saulę, nuo betono kylančias karščio bangas, kai apimta nevilties lėčiau susitikti su sadistu vampyru, trokštančiu mane mirtinai užkankinti. Su Džeimsu, laukiančiu veidrodžių salėje ir laikančiu įkaite mano mamą - bent jau aš taip maniau. Nesuvočiau, kad tai klasta. Kaip ir Džeimsas nenumatė, kad Edvardas skuba manęs gelbėti; Edvardas vos suspėjo atsirasti pačiu laiku. Negalvodama pirštais perbraukiau pusbėnelio pavidalo randą ant rankos, kuris visuomet būdavo keliais laipsniais vėsesnis už kūną.

Papurčiau galvą - tarsi būčiau galėjusi nusipurtyti skaudžius prisiminimus - ir pabandžiau suvokti, ką norėjo pasakyti Edvardas. Nemaloniai sugniaužė pilvą.

- Planus blogiausiam atvejui? - pakartojau.

- Taip, neketinau be tavęs gyventi. - Jis užvertė akis, lyg tai būtų savaime suprantamas dalykas. - Bet nenutuokiau, kaip tai *padaryti* - žinojau, kad Emetas su Džasperiu niekuomet nepadės... Taigi pamaniau, kad galėčiau nuvykti į Italiją ir kaip nors išprovokuoti Volturius.

Nenorėjau patikėti, kad Edvardas kalba rimtai, bet jo, svarstančio būdus, kaip atimti sau gyvybę, auksinės akys tapo mažosios ir žvelgė kažkur į toli. Staiga išiutau.

- Kas tie *Volturiai*? - griežtai paklausiau.

- Volturiai - tai šeima, - vis dar užsigalvojęs paaiškino jis. - Labai sena, labai galinga mūsiškių šeima. Ko gero, jie iš mūsų artimiausi karališkajai šeimai. Karlailas, prieš persikeldamas į Ameriką, jaunystėje šiek tiek laiko gyveno su jais Italijoje - prisimeni tą istoriją?

- Žinoma, prisimenu.

Niekuomet neužmiršiu to pirmo karto, kai viešėjau jų namuose, didžiuliuose baltuose rūmuose girios glūdumoje, prie upės, ir to kambario, kur Karlailas - Edvardo tėvas daugeliu prasmių - buvo visą sieną nukabinėjęs paveikslais, vaizduojančiais savo paties istoriją. Ryškiausia, spalvingiausia ir didžiausia drobė buvo iš Karlailo laikų Italijoje. Be abejo, prisiminiau keturis ramius vyrus dailiais serafimų veidais, nutapytus aukščiausiam balkone, iš kurio jie žvelgė į spalvų margumą apačioje. Nors paveikslas buvo kelių šimtmečių senumo, Karlailas - šviesiaplaukis angelas - liko nepasikeitęs. Prisiminiau ir tris kitus, senus Karlailo pažįstamus. Edvardas tos žavios trijulės - dviejų juodaplaukių ir vieno balto kaip sniegas - niekuomet nevadino *Voituriais*. Žinojau juos kaip Arą, Kają ir Marką - naktinius meno dievus...

- Šiaip jau Volturių verčiau neerzinti, - toliau kalbėjo Edvardas, nutraukdamas mano apmąstymus. - Jei nenori mirti - ar kaip tai vadinama mūsų atveju. - Jo balsas buvo toks ramus, kad atrodė, jog ši perspektyva jam kelia nuobodulį.

Mano įsiūtis virto siaubu. Suėmiau delnais jo marmurinį veidą ir stipriai suspaudžiau.

- Daugiau niekada niekada niekada negalvok apie tokius dalykus! - pasakiau. - Kad ir kas man nutiktų, tu *negali* sau kenkti!

- Daugiau niekada nestatysiu tavęs į pavojų, taigi neverta dėl to ginčytis.

- *Pastatysi* mane į pavojų! Maniau, jau sutarėme, kad aš pati kalta dėl visų tų nelaimių, - vis labiau niršau. - Kaip tau galėjo šauti į galvą tokios mintys?

Mintis, kad Edvardo nebebus, net jei ir pati būsiu mirusi, be galo skaudino.

- O ką darytum, jei nutiktų priešingai? - paklausė jis.

- Tai ne tas pat.

Regis, jis nematė skirtumo. Sukikeno.

- Jei kas nors tau atsitiktų? - Išbalau nuo tokios minties. - Ar norėtum, kad aš *išeičiau*?

Jo tobuluose bruožuose atsispindėjo skausmas.

- Manau, suprantu, ką nori pasakyti... šiek tiek, - prisipažino jis. - Bet ką aš be tavęs daryčiau?

- Tą, ką darei, kol pasipainiojau aš ir apsunkinau tau gyvenimą. Jis atsiduso.

- Tu taip ramiai šneki.

- Taip ir yra. Aš tikrai nesu tokia jau įdomi.

Jis ketino ginčytis, bet paskui pasidavė.

- Neverta ginčytis, - priminė jis man.

Staiga surimtėjęs atsisėdo ir stumtelėjo mane į šalį, kad nesi-
lietume.

- Čarlis? - spėjau.

Edvardas šyptelėjo. Po akimirkos išgirdau, kaip į keliuką išu-
ka policijos automobilis. Tvirtai paėmiau jį už rankos. Su tuo tėtis
kaip nors susitaikys.

Čarlis įėjo su picų dėžėmis rankose.

- Sveiki, vaikai. - Jis nusišypsojo man. - Paminau, kad norė-
tum padaryti pertrauką ir savo gimtadienio proga nevirti ir ne-
plauti indų. Alkani?

- Žinoma. Dėkui, tėti.

Čarliui, regis, buvo nė motais, kad Edvardas neturi apetito. Jau buvo pripratęs, kad Edvardas nevakarienauja.

- Ar neprieštarausite, jei pasiskolinsiu Belą vakarui? - paklausė Edvardas, kai mudu su Čarliu baigėme.

Su viltimi pažvelgiau į Čarli. Galbūt jis išivaizduoja, kad gimtadienius reikia švęsti namie, su šeima - tai buvo mano pirmasis gimtadienis su juo, pirmasis gimtadienis, kai mano mama Renė ištekėjo antrą kartą ir persikėlė gyventi į Floridą, todėl nenumaniau, ko jis tikisi.

- Tai gerai - šįvakar „Jūreiviai“ žaidžia su „Soksais“, - paaiškino Čarlis, ir mano viltys žlugo. - Taigi negalėsiu palaikyti draugijos... Štai. - Jis paėmė fotoaparata, kuri padovanojo paklausęs Renės patarimo (nes reikės nuotraukų albumui), ir švystelėjo man.

Galėjo pasielgti ir protingiau - mano koordinacija visuomet buvo prasta. Fotoaparatas praslydo pro mano pirštus ir nuskriejo ant grindų. Edvardas sučiupo jį, dar nespėjusį atsitrenkti į lino-leumą.

- Gražus perėmimas, - pastebėjo Čarlis. - Jei šįvakar pas Kalenus vyks kas nors įdomaus, Bela, nufotografuok. Pažišti savo mamą - ji užsigeis pamatyti nuotraukas anksčiau, nei spėsi padaryti.

- Puiki mintis, Čarli, - tarė Edvardas ir padavė man fotoaparata.

Nukreipiau objektyvą į Edvardą ir padariau pirmąją nuotrauką.

- Veikia.

- Tai gerai. Buk gera, perduok Alisai nuo manęs linkėjimus. Ji jau seniai nebuvo užsukusi. - Vienas Čarlio lūpų kamputis nusviro.

- Ji buvo čia prieš tris dienas, tėti, - priminiau jam.

Čarlis kraustėsi dėl Alisos iš proto. Prisirišo prie jos pavasari, kai Alisa padėjo man sergant; Čarlis amžinai jausis jai dėkingas už

tai, kad išgelbėjo jį nuo siaubo slaugyti beveik suaugusią dukterį, kuri pati negalėjo nė po dušu nusiprausti.

- Gerai, perduosiu jai nuo tavęs linkėjimus, - pažadėjau.

- Ačiū. Tai smagaus vakaro, vaikai.

Aišku, jis mus išvarė. Čarlis jau suko į svetainę prie televizoriaus.

Edvardas pergalingai nusišypsojo ir paėmęs man už rankos išsitempė iš virtuvės.

Kai priėjome prie pikapo, jis man vėl atidarė keleivio dureles, ir šįkart nesiginčijau. Tamsoje vis dar sunkiai rasdavau nežymų posūkį į jo namus.

Edvardas važiavo per Forksą į šiaurę, matyt, subjuręs dėl riboto mano priešistorinio ševio greičio. Kai spustelėjo per aštuoniasdešimt, variklis suburzgė garsiau nei paprastai.

- Ramiai, - perspėjau jį.

- Žinai, kas tau patiktų? Maža daili audi. Labai tyli, labai galinga...

- Mano pikapas visai geras. O jei jau prakalbome apie brangius niekučius, tai būtų geriausia, jei neleistum pinigų mano gimtadienio dovanoms.

- Neišleidau nė cento, - patenkintas savimi tarė jis.

- Gerai.

- Gali kai ką dėl manęs padaryti?

- Priklauso nuo to, ko paprašysi.

Jis atsiduso, mielas veidas vėl surimtėjo.

- Bela, paskutinis tikras gimtadienis, kurį šventėme, buvo Eme-to 1935 metais. Pasistenk atsipalaiduoti ir nekelk šįvakar rūpesčių. Jie visi labai jaudinasi.

Visuomet šiek tiek nusigąsdavau, kai jis prabildavo apie tokius dalykus.

- Gerai, elgsiuosi gražiai.

- Turbūt turėčiau tave perspėti...
- Prašyčiau...
- Kai sakau, kad jie visi jaudinasi... turiu galvoje *visus*,
- Visus? - man užgniaužė kvapą. - Maniau, kad Emetas su Rozali Afrikoje.

Visas Forksas manė, kad vyresnieji Kalenai šiomet įstojo į universitetą Dartmute, bet aš žinojau, kaip yra iš tikrųjų.

- Emetas norėjo dalyvauti.
- Bet... Rozali?
- Žinau, Bela. Nesijaudink, ji elgsis kuo gražiausiai.

Nieko neatsakiau. Tarsi galėčiau taip lengvai *nustoti* nerimavusi. Auksaplaukė dailioji Edvardo „išeserė“, ne taip, kaip kita Edvardo sesuo Alisa, manęs ne itin mėgo. Tiesą sakant, tas jausmas buvo kiek stipresnis nei paprasta antipatija. Rozali manymu, buvau nepageidaujama įsibrovėlė į slaptą jų šeimos gyvenimą.

Dėl dabartinės padėties jaučiausi žiauriai kalta, spėjau, kad dėl mano kaltės Rozali ir Emetas taip ilgai nebūna namie, nors slapčia ir džiaugiausi, kad netenka su ja susitikti. Emeto, žaismingo Edvardo broliuko meškino, pasiilgau. Jis daugeliu atžvilgių buvo tarsi vyresnėlis brolis, kurio visuomet taip troškau... tik daug daug baisesnis.

Edvardas nusprendė keisti temą.

- Na, jeigu neleidi tau padovanoti audi, tai gal ko kito norėtum gimtadieniui?

Praradau balsą, tegalėjau šnabždėti.

- Žinai, apie ką svajoju.

Jo marmurinėje kaktoje iširėžė gilios raukšlės. Aišku, jis panoro, kad ir toliau kalbėtumės apie Rozali.

Atrodė, lyg šiandien jau būtume daug dėl to ginčijęsi.

- Tik ne šįvakar, Bela. Prašau.
- Na, gal Alisa man padovanos, ko noriu.

Edvardas suurzgė grėsmingu gerkliniu balsu.

- Tai nebus paskutinis tavo gimtadienis, Bela, - prisiekė jis.

- Taip nesažininga!

Tariausi išgirdusi, kaip jis sugriežė dantimis.

Jau važiuome prie namo. Visuose pirmų dviejų aukštų languose degė skaisčios šviesos. Ant verandos pakraigės kabėjo degančių japoniškų žibintų girlianda, švelni jų šviesa mirguliavo ant milžiniškų kedrų, augančių aplink namą. Ant plačių laiptų, vedančių prie pagrindinių durų, stovėjo didžiulės vazos su rausvomis rožėmis.

Suaimanavau.

Edvardas kelis kartus giliai įkvėpė, kad nusiramintų.

- Tai vakarėlis, - priminė jis man. - Pasistenk gerai pasilinksinti.

- Būtinai, - sumurmėjau.

Jis apėjo aplink pikapą atidaryti man durelių ir padavė ranką.

- Noriu kai ko paklausti.

Jis susirūpinęs laukė.

- Jei išryškinčiau šią juostą, - tariau, sukiodama rankose fotoaparata, - ar matytumeisi nuotraukose?

Edvardas pratrūko kvatotis. Padėjo man išlipti iš automobilio, užtempė laiptais ir atidarydamas duris tebesijuokė.

Jie visi laukė erdvioje baltoje svetainėje; kai įžengiau pro duris, pasveikino garsiai šaukdami: „Su gimtadieniu, Bela!“, o aš paraudau ir nudelbiau akis. Alisa - spėjau, kad čia pasidarbavo ji - visus paviršius apdėliojo rausvomis žvakėmis ir dešimtimis negilių krištolinių vazų su šimtais rožių. Šalia didžiojo Edvardo pianino stovėjo balta staltiese uždengtas stalas, o ant jo pūsojo rausvas gimtadienio tortas, žydėjo dar daugiau rožių, stūksojo krūva stiklinių lėkščių ir maža krūvelė į sidabrinį popierių įvyniotų dovanėlių.

Buvo šimtą kartų blogiau, nei įsivaizdavau.

Edvardas, pajutęs, kaip susikrimtau, drąsindamas apkabino mane per liemenį ir pabučiavo į viršugalvį.

Edvardo tėvai Karlailas ir Esmė - kaip visuomet neįtikėtinais jauni ir mieli - stovėjo arčiausiai durų. Esmė atsargiai mane apglėbė ir pabučiavo į kaklą, švelnūs karamelės spalvos jos plaukai brūkštelėjo man per skruostą. Paskui Karlailas apkabino mane per pečius.

- Atleisk dėl viso šito, Bela, - iškilmingai sušnabždėjo jis. - Negalėjome sustabdyti Alisos.

Už jų stovėjo Rozali su Emetu. Rozali nesišypsojo, bet nors nežiūrėjo į mane piktai. Emeto veide švietė plati šypsena. Jau kelis mėnesius jų nemačiau; buvau užmiršusi, kokia nepaprastai graži Rozali - bemaž akis skaudėjo į ją žiūrint. Ir negi Emetas visuomet buvo toks... didelis?

- Visiškai nepasikeitė, - neva nusivylęs tarė Emetas. - Tikėjau, kad bus matyti pokyčių, bet štai tu čia, rausvaskruostė kaip visuomet.

- Labai ačiū, Emetai, - tariau dar labiau parausdama.

Jis nusijuokė.

- Turiu trumpai išeiti. - Jis nutilo ir it koks sąmokslininkas mirktelėjo Alisai. - Nėkrėsk jokių pokštų, kol manęs nebus.

- Stengsiuosi.

Alisa paleido Džasperio ranką ir liuoktelėjo į priekį; ryškioje šviesoje suspindo visi jos dantys. Džasperis taip pat šypsojosi, bet laikėsi atokiai. Aukštas, šviesiaplaukis, jis stovėjo atsirėmęs į koloną laiptų papėdėje. Maniau, kad per tas dienas, kurias praleidome drauge uždaryti Finikse, jis įveikė savo pasibjaurėjimą manimi. Tačiau atsikratęs laikinos pareigos mane saugoti jis, kaip visuomet, traukdavosi nuo manęs kuo toliau. Supratau, kad tai tik atsargumo priemonė, ir stengiausi pernelyg jautriai į tai nereaguoti. Džasperį

Kalenu dieta vargino labiau nei kitus; jam buvo sunkiau atsispirti žmogaus kraujo kvapui, nes jis trumpiau treniravosi.

- Laikas išvynioti dovanas, - pranešė Alisa.

Ji paėmė man už rankos žemiau alkūnės ir nusitempė prie stalo su tortu ir žvilgančiais paketėliais.

Nutaisiau kankinės veidą.

- Alisa, kiek prisimenu, sakiau tau, kad ničnieko nenoriu...

- Bet aš nepaklausiau, - patenkinta savimi pertraukė ji. - Išvyniok.

Ji paėmė man iš rankų fotoaparatai ir padavė didelę sidabrinę kvadratinę dėžę.

Dėžė buvo tokia lengva, kad atrodė tuščia. Lapelis ant viršaus skelbė, kad tai dovana nuo Emeto, Rozali ir Džasperio. Susidrovėjusi nuplėšiau popierių ir apžiūrėjau dėžę.

Ant jos buvo pavaizduotas kažkoks elektros prietaisas su daug skaičių pavadinime. Atidariau dėžę, tikėdamasi išvysti dar vieną lempučių girliandą. Tačiau ji buvo *tuščia*.

- Hm... dėkui.

Rozali pagaliau išspaudė šypseną. Džasperis nusikvatojo.

- Čia stereoaparaturą tavo automobiliui, - paaiškino jis. - Emetas kaip tik dabar ją montuoja, kad negalėtum atsisakyti.

Alisa visuomet pralenkdavo mane vienu žingsniu.

- Ačiū, Džasperi, Rozali, - padėkojau jiems, prisiminusi, kaip Edvardas šiandien skundėsi dėl mano radijo. Supratau, kad tai tebuvo gudrybė, ir nusišypsojau. - Dėkui, Emetai! - garsiau šūktelėjau.

Išgirdau jo griausmingą juoką savo pikape ir nenorom nusijuokiau pati.

- Dabar išvyniok mūsų su Edvardu dovanas, - tarė Alisa, taip susijaudinusi, kad balsas skambėjo it varpelio tilindžiavimas. Rankoje ji laikė mažą pailgą stačiakampį.

Nukreipiau į Edvardą tulžinga žvilgsni.

- Pažadėjai.

Jam dar nespėjus atsakyti, pro duris įsiveržė Emetas.

- Kaip tik suspėjau! - sukrykštė jis ir atsistojo už Džasperio, kuris irgi prisislinko arčiau nei paprastai, kad geriau matytų.

- Neišleidau nė cento, - patikino mane Edvardas.

Nubraukė man nuo veido plaukų sruoga, ir nuo jo prisilietimo man ėmė dilgčioti oda.

Giliai įkvėpiau ir pasisukau į Alisą.

- Duok man, - atsidusau.

Emetas patenkintas kikeno.

Paėmiau mažą ryšeli, dėbtelėjau į Edvardą, užkišau pirštą už popieriaus krašto ir trūktelėjau po lipnia juoste.

- Velnias, - sumurmėjau, kai popierius įpjovė man pirštą; ištraukiau apžiūrėti žaizdelės.

Iš mažyčio įbrėžimo išsisunkė lašelis kraujo.

Paskui viskas vyko labai greitai.

- Ne! - suriko Edvardas.

Puolė prie manęs ir bloškė atbulą į stalą. Stalas parvirto, aš taip pat, nuskriejo tortas ir dovanos, gėlės ir lėkštės. Įvirtau į sudužusio krištolo krūvą.

Džasperis trenkėsi į Edvardą, garsas buvo toks, lyg daužytųsi riedantys akmenys.

Pasigirdo ir kitas garsas, šiurpus urzgimas, kuris, rodės, sklido giliai iš Džasperio krūtinės. Džasperis bandė prasibrauti pro Edvardą ir kaukštelėjo dantimis prie pat jo veido.

Kitą sekundę Emetas pastvėrė Džasperį iš už nugaros ir suėmė jį savo stambiais plieniniais gniaužtais, tačiau Džasperis, išmeigęs į mane tuščią, paklaikusį žvilgsni, nesiliovė muistęsis.

Be siaubo, dar jutau ir skausmą. Griuvau ant žemės prie pianino, instinktyviai atsirėmiau rankomis, norėdama sušvelninti kritimą,

ir į jas susmigo aštrios stiklo šukės. Tik dabar rankoje nuo riešo iki vidinės alkūnės pusės pajutau deginantį, veriantį skausmą.

Apdujusi ir sutrikusi pakėliau akis nuo skaisčiai raudono kraujo, pliūpčiojančio man iš rankos, ir išvydau karštligiškas šešių alkanų vampyrų akis.

9 2. SIŪLĒS

KARLAILAS VIENINTELIS IŠLIKO RAMUS. JO tyliame, tvirtame balse buvo girdėti per šimtmečius sukauptą darbo ligoninėje patirtis.

- Emetai, Roze, išveskite Džasperi.

Emetas iškart liovėsi šypsojęsis ir linktelėjo.

- Eime, Džasperi.

Džasperis paklaikusiomis akimis bandė ištrūkti iš tvirtų Emeto gniaužtų, sukiojosi ir bandė įkasti broliui.

Edvardas, baltesnis už kreidą, pripuolė prie manęs ir gindamas užstojo savo kūnu. Pro sukąstus dantis sklido perspėjantis urzgimas. Supratau, kad jis nekvėpuoja.

Rozali keistai išdidžiu dieviško grožio veidu žengė priešais Džasperi - laikydamosi saugaus atstumo nuo jo dantų - ir padėjo Emetui išvesti jį pro stiklines duris, kurias Esmė, viena ranka užsi-
spaudusi burną ir nosį, laikė atidariusi.

Esmės širdelės formos veidas atrodė susigėdęs.

- Atleisk, Bela, - šūktelėjo ji, sekdamą paskui kitus į kiemą.

- Praleisk mane, Edvardai, - sumurmėjo Karlailas.

Po sekundės Edvardas linktelėjo ir atsitraukė.

Karlailas atsiklaupė šalia manęs ir pasilenkė iš arčiau apžiūrėti mano rankos. Jutau, kad mano veidas sustingęs iš siaubo, stengiausi nusiraminti.

- Štai, Karlailai, - tarė Alisa, paduodama jam rankšluostį.

Jis papurtė galvą.

- Žaizdoje per daug stiklą.

Jis ištiesė ranką ir nuo baltos staltiesės apačios atplėšė ilgą siaurą juostą. Apvyniojo ja man ranką virš alkūnės ir užveržė, kad netekėtų kraujas. Nuo kraujo kvapo svaigo galva. Ausyse zvimbė.

- Bela, - švelniai tarė Karlailas. - Ar norėtum, kad vežčiau tave į ligoninę, ar man verčiau čia pasirūpinti tavimi?

- Norėčiau likti čia, - sušnabždėjau.

Jei jis nuvežtų mane į ligoninę, nieku gyvu to nenuslėpčiau nuo Čarlio.

- Atnešiu tavo krepšį, - tarė Alisa.

- Nunešk ją prie virtuvinio stalo, - Karlailas paprašė Edvardo.

Edvardas lengvai mane pakėlė, o Karlailas laikė užspaudęs ranką.

- Kaip jautiesi, Bela? - pasiteiravo Karlailas.

- Gerai. - Mano balsas skambėjo pakankamai ramiai, ir man tai patiko.

Edvardo veidas atrodė lyg iškaltas iš akmens.

Alisa jau buvo čia. Ant stalo gulėjo juodas Karlailo krepšys, švietė maža, bet ryški stalinė lempa. Edvardas švelniai pasodino mane ant kėdės, Karlailas prisitraukė kitą. Ir iškart ėmėsi darbo.

Edvardas stovėjo šalia manęs, vis dar saugodamas, vis dar nekvėpuodamas.

- Gali eiti, Edvardai, - atsidusau.

- Ištversiu, - nepasidavė jis.

Tačiau žandikaulis buvo įsitempęs, akys degė iš troškulio, su kuriuo jis kovojo; jam buvo dar sunkiau nei kitiems.

- Tau nebūtina vaizduoti didvyrio, - tariau. - Karlailas ir be tavo pagalbos mane sulopys. Pakvėpuok grynu oru.

Susiraukiau, kai, Karlailui kažką darant su mano ranka, pervėrė aštrus skausmas.

- Liksiu, - užsispyrė jis.

- Ir kodėl tu toks mazochistas? - suniurnėjau.

Karlailas nusprendė man padėti.

- Edvardai, galėtum nueiti paieškoti Džasperio ir jo nura minti. Neabejoju, kad jis niršta ant savęs, ir vargu, ar klausys ko nors kito.

- Taip, - karštai pritariau. - Eik ir surask Džasperį.

- Juk galėtum nuveikti ką nors naudinga, - pridūrė Alisa.

Mums šitaip susimokius prieš jį, Edvardas prisimerkė, bet galų gale linktelėjo ir mikliai iškūrė pro užpakalines virtuvės duris. Bu-
vau tikra, kad neįkvėpė nuo to laiko, kai įsipjoviau pirštą.

• Ranka pamažu nutirpo. Nors vaistai numalšino skausmą, žaizdų neužmiršau ir atidžiai stebėjau Karlailo veidą, kad nereikėtų galvoti apie tai, ką veikia jo pirštai. Jis buvo pasilenkęs virš mano rankos, plaukai ryškioje šviesoje tviskėjo kaip auksas. Mažumėlę pykino, tačiau nusprendžiau nepasiduoti šiam savo silpnumui. Skausmas praėjo, jčiau tik švelnų dilgčiojimą, bet stengiausi nekreipti dėmesio. Visiškai netroškau subloguoti kaip koks kūdikis.

Jei Alisa nebūtų atsidūrusi mano regos lauke, nebūčiau pastebėjusi, kaip ji pasidavė ir iššliūkino iš kambario. Atsiprašydama šyptelėjo ir pradingo už virtuvės durų.

- Na, štai ir visi, - atsidusau. - Bent jau gebu palaisvinti kambarį.

- Tu dėl to nekalta, - kikendamas guodė Karlailas. - Taip galėjo nutikti bet kam.

- *Galėjo*, - pakartojau. - Bet paprastai tai atsitinka man.

Jis vėl nusijuokė.

Palyginti su kitų reakcija, jo ramybė ir atsipalaidavimas dar labiau stulbino. Veide neižvelgiau nė menkausio nerimo. Jis darbovos greitais, tiksliais judesiais. Vienintelis garsas, be mūsų ramaus alsavimo, buvo švelnus skimbčiojimas, stiklo šukelėms viena po kitos krentant ant stalo.

- Kaip jums tai pavyksta? - paklausiau. - Net Alisa su Esme... - nutilau ir stebėdamasi pakraipiau galvą.

Nors kiti irgi visiškai atsisakė įprastinio vampyrų maisto, vienintelis Karlailas galėjo uosti mano kraujo kvapą nepasiduodamas pagundai. Be abejo, jam buvo daug sunkiau nei atrodė.

- Metų metai praktikos, - paaiškino jis man. - Dabar apskritai beveik nebejaučiu kvapo.

- Kaip manote, ar būtų sunkiau, jei kurį metų pasiimtumėte atostogas ir nebedirbtumėte lignoninėje? Jei netektų matyti kraujo?

- Galbūt. - Jis gūžtelėjo pečiais, bet rankos nesujudėjo. - Niekuomet nejaučiau poreikio ilgai atostogauti. - Jis man akinamai nusišypsojo. - Pernelyg mėgstu savo darbą.

Skimbt, skimbt, skimbt. Stebėjausi, kiek stiklų buvo mano rankoje. Kilo pagunda dirstelėti į augančią krūvelę, bent jau pažiūrėti, kokio ji dydžio, tačiau žinojau, kad šis sumanymas gali pakenkti mano ryžtui nevemti.

- Kas jums taip patinka jūsų darbe? - pasidomėjau.

Buvo sunku suprasti - juk jam teko metų metus kankintis, kovoti su savimi, kad pagaliau galėtų tai taip lengvai išverti. Be to, nenorėjau, kad jis liautuši šnekėjęs; pokalbis padėjo atitraukti dėmesį nuo blogumo pilve.

Jo akys tapo ramios, mažios.

- Hm. Labiausiai man patinka, kai mano... sukaupta patirtis padeda išgelbėti žmogų, kuris kitaip žūtų. Gera žinoti, kad

savo gebėjimais galiu palengvinti kai kuriems žmonės gyvenimą. Kartais diagnozuojant praverčia netgi uoslė. - Jis šyptelėjo puse lūpų.

Maščiau apie tai, kol jis čiupinėjo man ranką, norėdamas įsitikinti, kad nebeliko šukelių. Tada pasirausė krepšyje, ieškodamas kitų įrankių, o aš stengiausi negalvoti apie adatą ir siūlą.

- Jūs taip stengiatės atitaisyti tai, dėl ko esate visiškai nekal-tas, - tariau, vėl pajutusi baksnojimą į žaizdos pakraščius. - Turiu omeny, juk jūs to neprašėte. Nesirinkote šitokio gyvenimo ir vis dėlto taip smarkiai turite *stengtis* būti geras.

- Nemanau, kad stengiuosi ką nors atitaisyti, - linksmi pa-prieštaravo jis. - Kaip ir visi kiti, tiesiog privalau nuspręsti, kaip panaudoti tai, kas man duota.

- Kai jūs kalbate, viskas atrodo taip paprasta.

Jis dar kartą apžiūrėjo mano ranką.

- Štai, - tarė jis, kirpdamas siūlą. - Baigiau.

Jis paėmė didžiulį pagaliuką su vata, užlašino ant jo kažkokio sirupo spalvos skysčio ir kruopščiai nušluostė operacijos vietą. Kvapas buvo keistas; nuo jo man apsisuko galva. Ant odos irgi liko sirupo dėmių.

- Bet iš pat pradžių, - neatlyžau, jam rūpestingai dedant dar vieną pailgą marlės tvarstį, - kaip apskritai sumanėte išbandyti ki-tokį, neįprastą gyvenimo būdą?

Jo lūpose šmėkstelėjo paslaptinga šypsena.

- Negi Edvardas tau nepasakojo tos istorijos?

- Pasakojo. Bet aš bandau suprasti, apie ką jūs galvojote...

Staiga jo veidas vėl surimtėjo, ir aš susimąščiau, ar jo mintys nukrypo ten pat, kur ir mano. Aš galvojau apie tai, kaip jo vietoje jausčiausi pati.

- Žinai, mano tėvas buvo dvasininkas, - aiškino jis, uoliai šveis-damas stalą drėgna marle. Alkoholio kvapas graužė nosį. - Jo po-

žiūris į pasaulį buvo gana griežtas, ir prieš persikeisdamas jau buvau pradėjęs juo abejoti.

Karlailas sudėjo nešvarias marlės skiautes ir stiklo šukeles į tuščią krištolinį dubenį. Nesupratau, ką jis daro, net kai uždegė degtuką. Tada numetė jį ant alkoholiu sumirkytų skiaučių, ir aš krūptelėjau staiga plykstelėjus ugniai.

- Atsiprašau, - tarė jis. - Tai būtina padaryti... Taigi aš nesutikau su kai kuriais savo tėvo įsitikinimais. Tačiau per beveik keturis šimtus metų nuo tada, kai gimiau, niekas neprivertė manęs suabejoti, kad vienokiu ar kitokiu pavidalu Dievas egzistuoja. Net mano atspindys veidrodyje.

Norėdama nuslėpti nuostabą, kad mūsų pokalbis pasuko tokia linkme, apsimėčiau apžiūrinėjanti tvarsčius ant savo rankos. Iš visų dalykų apie tikėjimą galvojau mažų mažiausiai. Mano gyvenime jam nebuvo vietos. Čarlis save laikė liuteronu, nes tokie buvo jo tėvai, tačiau sekmadieniais jis meldavosi prie upės su meškere rankose. Renė kartais išbandydavo kurią nors bažnyčią, bet man dar nespėjus susigaudyti jos susižavėjimas jau būdavo praėjęs. Panašiai ji domėdavosi ir tenisu, keramika, joga bei prancūzų kalba.

- Neabejoju, kad iš vampyro lūpų tai skamba keistokai. - Jis šyptelėjo, žinodamas, kad šis žodis, taip atsainiai ištartas, mane visuomet sukrečia. - Tačiau viliuosi, kad netgi toks gyvenimas turi prasmę. Pripažįstu, tai abejotina, - nerūpestingai kalbėjo jis. - Visi mano, kad mes esame pasmerkti. Tačiau aš tikiuosi, nors gal tai ir paika, kad bent už pastangas mums bus šiek tiek atsilyginta.

- Nemanau, kad tai paika, - sumurmėjau. Neįsivaizdavau nė vieno, netgi dievybės, kuriai Karlailas nepadarytų išpūdzio. Be to, negalėčiau gyventi rojuje, jei ten nebūtų Edvardo. - Ir nemanau, kad kam nors kitam gali taip atrodyti.

- Tiesą sakant, tu pirmoji man pritarei.

- Kiti taip nemano? - nustebusi paklausiau, turėdama galvoje vieną asmenį.

Karlailas vėl atspėjo, kurlink pasuko mano mintys.

- Edvardas su kai kuo sutinka. Jis tiki, kad yra Dievas ir dangus... taip pat ir pragaras. - Karlailas kalbėjo labai tyliai; jis žvelgė pro didžiulį langą virš kriauklės į tamsą. - Supranti, jis mano, kad mes praradome savo sielas.

Iškart prisiminiau, ką šiandien pavakare sakė Edvardas: *Jei nenori mirti - ar kaip tai pavadinti mūsų atveju*. Staiga man akyse nušvito.

- Tai ir yra didžiausia bėda, ar ne? - spėjau. - Tai todėl jis dėl manęs nerimauja.

Karlailas kalbėjo lėtai.

- Žvelgiu į savo... *sūnų*. Koks jis stiprus, geras, protingas - ir tai dar labiau sustiprina mano tikėjimą, mano viltį. Negi tokiam kaip Edvardas negali būti skirta nieko daugiau?

Karštai pritardama linktelėjau.

- Bet jei manyčiau taip kaip jis... - Karlailas pažvelgė į mane neiškaitomu žvilgsniu. - Jei tu manytum taip kaip jis - ar galėtum iš *jo* atimti sielą?

Jis privertė mane suabejoti. Jei būtų paklausęs, ar dėl Edvardo rizikuočiau savo siela, būčiau atsakiusi nedvejodama. Bet ar rizikuočiau Edvardo siela? Nuliūdusi susičiaupiau. Nesąžininga šitaip klausti.

- Matai, kokia bėda.

Papurčiau galvą, suvokdama, kad mano veidas atrodo užsispyręs.

Karlailas atsiduso.

- Tai mano pasirinkimas, - tvirtinau savo.

- Taip pat ir jo. - Pamatęs, kad ruošiuosi ginčytis, jis kilstelėjo ranką. - Juk Edvardas atsakys už tai, kaip su tavimi pasielgė.

- Ne jis vienintelis tai gali, - tiriamai pažvelgiau į Karlailą.

Sis staiga pralinks mėjęs nusijuokė.

- O, ne! Turėsi tai išsiaiškinti su juo. - Bet paskui atsiduso. - Tai vienas dalykų, dėl kurių niekuomet nebūsiu tikras. Paprastai *manau, kad* padariau geriausia, ką galėjau. Bet ar tikrai teisingai pasielgiau pasmerkdamas kitus tokiam gyvenimui? Negaliu nuspręsti.

Nieko neatsakiau. Įsivaizdavau, koks būtų buvęs mano gyvenimas, jei Karlailas būtų atsispyręs pagundai pakeisti savo vienišą gyvenimą... ir suvirpėjau.

- Tai Edvardo motina padėjo man apsispręsti. - Karlailas kalbėjo beveik pašnibždomis.

Nieko nematydamas stebeilijosi pro juodus langus.

- Jo motina?

Kai pasiteiraudavau Edvardo apie tėvus, jis tik atsakydavo, kad jie seniai mirę, telikę blausūs prisiminimai. Supratau, kad Karlailas, nors ir trumpai pažinojęs, turėtų gerai juos prisiminti.

- Taip. Ji buvo vardu Elizabeta. Elizabeta Meizen. Jo tėvas, Edvardas vyresnysis, ligoninėje taip ir neatgavo sąmonės. Mirė per pirmąją gripo bangą, o Elizabeta buvo sąmoninga beveik iki pat mirties. Edvardas labai panašus į ją - jos plaukai buvo to paties keisto bronzinio atspalvio, akys lygiai tokios pat žalios.

- Jo akys buvo žalios? - sumurmėjau, stengdamasi įsivaizduoti.

- Taip... - gelsvos Karlailo akys žvelgė atgal į praėjusius amžius. - Elizabeta be paliovos rūpinosi savo sūnumi. Pati sirgdama bandė jį slaugyti ir dar labiau nusilpo. Maniau, kad jis išeis pirmas, jam buvo daug blogiau negu jai. Tačiau ji mirė labai greitai. Nusileidus saulei atvykau pakeisti visą dieną dirbusių gydytojų. Tai buvo sunkus metas apsimitinėti - turėjome šitiek darbo, o ilsėtis man nereikėjo. Nenorėdavau grįžti namo, tekdavo slapstytiis tamsoje ir dėtis miegančiu, juk tiek daug žmonių mirdavo.

Pirmiausia nuėjau pasižiūrėti Elizabetos ir jos sūnaus. Prisirišau prie jų, o tai visuomet pavojinga - žmogaus prigimtis tokia trapi. Išsyk supratau, kad jai pablogėjo. Smarkiai pakilo karštis, o kūnas buvo pernelyg silpnas kovoti.

- Tačiau žvelgdama į mane nuo savo gulto ji neatrodė nusilpusi. „Išgelbėk jį!“ - kimiu balsu, kokį tik galėjo išspausti, paliepė man. „Padarysiu visa, ką galiu“, - pažadėjau imdamas jai už rankos. Ji taip karščiavo, kad veikiausiai net nesuprato, kokia neįprastai šalta mano ranka. Jai viskas aplink atrodė šalta. „Tu privalai, - neatlyžo ji, taip stipriai įsitvėrusi mano rankos, kad pamaniau, jog galbūt ji išgyvens. Žvilgsnis buvo nuožmus, akys žėrėjo lyg smaragdai. - Privalai padaryti visa, kas tavo galioje. Dėl mano sūnaus Edvardo turi padaryti tai, ko negali kiti.“

Tai mane išgašdino. Ji žiūrėjo į mane veriamu žvilgsniu, ir akimirka buvau tikras, kad žino mano paslaptį. Paskui karštis ją įveikė, ir ji nebeatgavo sąmonės. Po valandos mirė.

Daug dešimtmečių galvojau apie tai, kad reikėtų susikurti sau draugą. Kitą būtybę, kuri iš tiesų pažintų mane, o ne tą, kuo de-
duosi esąs. Tačiau nieku gyvu nebūčiau galėjęs pasiteisinti sau pačiam, jei būčiau kitam padaręs tai, ką padarė man.

Ir štai Edvardas merdėjo. Buvo aišku, kad gyventi jam teliko kelios valandos. Šalia gulėjo motina, net mirusios jos veidas neatrodė ramus.

Karlailas vėl viską aiškiai išvydo, jo prisiminimų netemdė prabėgę šimtmečiai. Jam pasakojant ir aš viską aiškiai mačiau: neviltį ligoninėje, visur tykančią mirtį. Ir karščiuojantį Edvardą, sulig kiekviena akimirka gęstančią jo gyvybę... Vėl suvirpėjau ir išmečiau iš galvos tuos vaizdus.

- Ausyse skambėjo Elizabetos žodžiai. Iš kur ji galėjo žinoti, ką aš gebu? Ar kas nors gali to trokšti savo sūnui?

Pažvelgiau į Edvardą. Kad ir kaip sirgo, jis vis vien buvo gražus. Jo veidas atrodė tyras ir geras. Kaip tik apie tokį sūnų svajojau.

Po visų tų dvejonų metų pasielgiau impulsyviai. Pirmiausia nuvežiau į lavoninę jo motiną, paskui grįžau pasiimti jo. Niekas nepastebėjo, kad jis dar kvėpuoja. Neužteko rankų, neužteko akių patenkinti bent pusę ligonių poreikių. Lavoninėje nieko nebuvo -

bent jau gyvuju. Išsmukau su juo pro užpakalines duris ir stogais parsinešiau jį namo.

Gerai nežinojau, ką daryti. Nusprendžiau atkurti tas pačias žaizdas, kurias prieš daugel šimtmečių patyriau Londone. Vėliau dėl to apgailestavau. Jam skaudėjo labiau ir viskas truko ilgiau, nei būtina.

Vis dėlto nesigailiu, kad tai padariau. Niekada nesigailėjau, kad išgelbėjau Edvardą. - Jis papurtė galvą ir sugrįžo į dabartį. Nusišypsojo man. - Ko gero, turėčiau parvežti tave namo.

- Aš parvešiu, - tarė Edvardas.

Jis lėtai įėjo pro tamsų valgomąjį. Veidas atrodė ramus, atsipalaidavęs, tačiau akys buvo kažkokios ne tokios - lyg jis labai stengtųsi kažką nusišlėpti. Nuo nerimo man sugniaužė pilvą.

- Karlailas gali parvežti, - tariau.

Pažvelgiau į savo palaidinę; lengva mėlyna medvilnė buvo prisigėrusi kraujo ir dėmėta. Dešinys petys padengtas storu raudonu luobu.

- Man viskas gerai, - bejausmiu balsu atsakė Edvardas. - Beje, tau reikia persirengti. Jei šitokia pasirodysi, Čarlių išstiks infarktas. Paprašysiu Alisos, kad tau ko nors paieškotų. - Jis vėl išėjo pro virtuvės duris.

Baugščiai pažvelgiau į Karlailą.

- Jis labai sielojasi.

- Taip, - pritarė Karlailas. - Šįvakar nutiko kaip tik tai, ko jis labiausiai bijojo. Tau kilo pavojus dėl to, kas mes esame.

- Jis nekaltas.

- Ir tu nekalta.

Nusisukau nuo jo gražiu, išmintingų akių. Negalėjau su juo sutikti.

Karlailas man padavė ranką ir padėjo atsistoti. Nusekiau paskui jį į svetainę. Esmė jau buvo grįžusi; ji plovė grindis, kur aš nugriuvau - iš kvapo nusprendžiau, kad stipriu valikliu.

- Esme, duokite man. - Pajutau, kad vėl skaisčiai išraudau.
- Jau baigiau. - Ji šyptelėjo man. - Kaip jautiesi?
- Man viskas gerai, - patikinau ją. - Karlailas siuva greičiau už visus kitus gydytojus, su kuriais teko turėti reikalų.

Jie abu sukikeno.

Pro galines duris įėjo Alisa su Edvardu. Alisa pripuolė prie manęs, tačiau Edvardas laikėsi atokiai, jo veido išraiška buvo neįskaitoma.

- Eime, - tarė Alisa. - Duosiu tau ką nors ne tokio klaikaus ap-sivilkti.

Ji surado man panašios spalvos Esmės palaidinę. Buvau tikra, kad Čarlis nesusigaudys. Platus baltas tvarstis ant rankos neatrodė taip šiurpiai, kai nebebuvo aptaškyta krauju. Čarlis nebesistebė-davo matydamas mane sutvarstyta.

- Alisa, - sušnabždėjau, jai žengiant atgal prie durų.

- Klausau? - ji irgi kalbėjo tyliai, žvelgė į mane smalsiai, pa-kreipusi galvą.

- Ar labai blogai?

Abejojau, ar iš mūsų šnabždėjimo bus naudos. Nors mes kalbė-jomės viršuje užsidariusios duris, veikiausiai jis mus girdėjo.

Ji išitempė.

- Dar neaišku.

- O kaip Džasperis?

Ji atsiduso.

- Jis labai kremtasi. Jam buvo baisiai sunku, o jis nemėgsta jaus-tis silpnas.

- Jis dėl to nekaltas. Juk pasakysi jam, kad nepykstu, nė trupu-tėlio, gerai?

- Žinoma.

Edvardas manęs laukė prie laukujų durų. Kai nusileidau laiptais žemyn, atidarė jas netardamas nė žodžio.

- Pasiimk savo daiktus! - šūktelėjo Alisa, man atsargiai žengiant prie Edvardo. Ji sugriebė du paketėlius, vieną pusiau atplėštą, iš po pianino ištraukė mano fotoaparata ir viską išspraudė man į sveikąją ranką. - Padėkoti galėsi vėliau, kai išvyniosi.

Esmė su Karlailu tyliai palinkėjo labos nakties. Mačiau, kaip jie vogčia dirščioja į savo abejingą sūnų, visai taip, kaip aš.

Išėjusi į lauką lengviau atsikvėpiau; skubėjau pro žibintus ir rožes, kurie dabar kėlė nemalonius prisiminimus. Edvardas tyliai pėdino iš paskos. Atidarė man keleivio dureles, ir aš nesiskųsdama įlipau.

Ant prietaisų skydo išvydau didelį raudoną kaspiną, pririštą prie naujo erdvinio grotuvo. Nutraukiau jį ir numėčiau ant žemės. Kol Edvardas sėdosi į vairuotojo vietą, paspyriau kaspiną po savo sėdyne.

Jis nežiūrėjo nei į mane, nei į grotuvą. Nė vienas mūsų neįjungė jo, ir tylą dar labiau pagilino staiga suriaumojęs variklis. Jis per greitai nuvažiavo tamsiu, vingiuotu keliuku. • -

Tyla varė mane iš proto.

- Pasakyk ką nors, - galop paprašiau, jam įsukus į greitkelį.

- Ką norėtum išgirsti? - atsainiai paklausė jis.

Susigūžiau nuo jo abejingumo.

- Pasakyk, kad man atleidai.

Nuo mano žodžių jo veidas atgijo - jame šmėkstelėjo pyktis.

- Atleisti *tau*? Už ką?

- Jei būčiau buvusi atsargesnė, nieko nebūtų atsitikę.

- Bela, tu įsipjovei popieriumi - vargu ar tuo nusipelnei mirties bausmės.

- Vis vien esu kalta.

Nebeištvėręs jis pratrūko.

- Esi kalta? Jei būtum įsipjovusi svečiuose pas Maiką Niutoną, jei šalia būtų buvusi Džesika ir Andžela ir kiti paprasti draugai, tai

kas blogiausiu atveju būtų įvykę? Gal jie būtų neradę pleistro? Ir net jei būtum suklopusi ir įgriuvusi į stiklinių lėkščių krūvą - pati, be niekieno pagalbos - kuo tai būtų baigęsi? Būtum iškrūvinusi sėdynes, jiems tau vežant į greitosios pagalbos skyrių? Maikas Niutonas būtų laikęs tave už rankos, kol būtų siuvę žaizdas, ir jam nebūtų reikėję visą tą laiką kovoti su troškimu tave nužudyti. Nebandyk savęs dėl to kaltinti, Bela. Nuo to darausi sau dar šlykštesnis.

- Ir kaipgi, po galais, mūsų pokalbyje atsirado Maikas Niutonas? - griežtai paklausiau.

- Maikas Niutonas mūsų pokalbyje atsirado todėl, kad su juo tau, po galais, būtų šimtą kartų saugiau, - suniurzgė jis.

- Verčiau mirsiu, nei būsiu su Maiku Niutonu, - paprieštara-vau. - Verčiau mirsiu, nei būsiu su kuo nors kitu, ne su tavimi.

- Tik prašau nedramatizuoti.

- Tuomet nešnekėk nesąmonių.

Jis nieko neatsakė. Tuščiu žvilgsniu spoksojo pro priekinį langą.

Sukau galvą, bandydama rasti būdą, kaip išgelbėti šį vakarą. Mums sustojus priešais mano namus, vis dar nieko gero nebuvau sumaniusi.

Jis išjungė variklį, tačiau tebelaikė suspaudęs vairą.

- Ar šįvakar pasiliksi? - paklausiau.

- Turiu grįžti namo.

Mažų mažiausiai norėjau, kad jis likęs vienas graužtuši.

- Mano gimtadienio proga, - spyriau jį.

- Negali reikalauti visko iškart - arba nori, kad žmonės švęstų tavo gimtadienį, arba ne. Rinkis.

Jo balsas buvo piktas, bet nebe toks rimtas kaip anksčiau. Su palengvėjimu tyliai atsidusau.

- Gerai. Nusprendžiau, kad noriu švęsti savo gimtadienį. Pasi-matysime viršuje.

Iššokau iš kabinos ir iš kėbulo susirinkau savo ryšulius. Jis susiraukė.

- Neprivalai jų imti.

- Aš noriu, - automatiškai atsakiau, o paskui susimąščiau, ar tik jis neprieštaruoja tyčia.

- Ne, nenori. Karlailas su Esme mokėjo pinigus.

- Išgyvensiu.

Nepatogiai susikišau dovanas po sveikosios rankos pažasčia ir trinktelėjau dureles. Greičiau nei per sekundę jis išlipo iš pikapo ir atsidūrė šalia manęs.

- Bent jau leisk man juos panėšėti, - tarė jis, imdamas iš manęs paketus. - Būsiu tavo kambaryje.

Nusišypsojau.

- Dėkui.

- Su gimtadieniu, - atsiduso jis ir pasilenkęs pabučiavo į lūpas.

Jam traukiantis pasistiebiau, norėdama pratęsti bučinį. Jis nusišypsojo mano mėgstama šelmiška šypsenėle ir pradingo tamsoje.

Vis dar rodė varžybas; išžengusi pro priekines duris išgirdau, kaip komentatorius bando perrėkti minią.

- Bela? - šūktelėjo Čarlis.

- Labas, tėti, - tariau pasirodydama iš už kampo. Rankas laikiau prie šonų. Nuo prisilietimo jas perštėjo, ir aš suraukiau nosį. Regis, nuskausminamųjų poveikis baigėsi.

- Kaip sekėsi? - Čarlis tysojo ant sofos, basomis įsispyręs į ranktūrį. Garbanotų rudų plaukų likučiai vienoje pusėje buvo prispausti.

- Alisa persistengė. Gėlės, tortas, žvakės, dovanos - visokie niekai.

- Ką jie tau padovanojo?

- Aparatūrą pikapui. - *Ir dar kažkokių nežinomų dalykelių.*

- Oho!

- Taip, - pritariau. - Na, man jau vėlu.

- Susitiksimė ry tą.

Pamojavau.

- Iki.

- Kas nutiko rankai?

Paraudau ir tyliai nusikeikiau.

- Pargriuvau. Nieko baisaus.

- Bela, - kraipydamas galvą atsiduso jis.

- Labanakt, tėti.

Nuskubėjau viršun į vonią, kur laikydavau savo pižamą tokiems vakarams kaip šis. Skylėtą sportinę aprangą teko pakeisti į berankovę palaidinę ir prie jos derančius šortukus. Šmurkštelėjau į juos ir krūptelėjau, kai nuo judesio suskaudo siūles. Viena ranka nusi-prausiau veidą, išsivaliau dantis ir nukūriau į savo kambarį.

Jis sėdėjo mano lovos vidury ir tingiai vartė rankose vieną iš sidabrinųjų dėžučių.

- Labas, — tarė jis.

Balsas skambėjo liūdnei. Vis dėlto jis graužėsi.

Priėjau prie lovos, ištraukiau jam iš rankų dovanas ir atsisėdau ant kelių.

- Labas. - Prisiglaudžiau prie jo akmeninės krūtinės. - Ar jau galiu išvynioti savo dovanas?

- Ir iš kur tas entuziazmas? - nusistebėjo jis.

- Tu sužadinau mano smalsumą.

Paėmiau pailgą plokščią stačiakampį, kuris turėjo būti nuo Kar-lailo ir Esmės.

- Leisk man, - pasiūlė jis.

Paėmė iš manęs dovaną ir vienu grakščiu judesiu nuplėšė sida-brinį popierių. Padavė man baltą stačiakampę dėžutę.

- Esi tikras, kad man pavyks ją atidaryti? - burbtelėjau, bet jis nekreipė į tai dėmesio.

Dėžutėje buvo pailgas storo popieriaus lapelis, o ant jo neįmanomai daug prirašyta smulkiu šriftu. Prireikė minutės, kol suvokiau svarbiausią informaciją.

- Mes skisime į Džeksonvilį? - nenorom susijaudinau. Tai buvo lėktuvo bilietų kuponas mums su Edvardu.

- Toks buvo sumanymas.

- Negaliu patikėti. Tai bent apsidžiaugs Renė! Juk tu neprieštaruji, ar ne? Ten saulėta, tau teks visą dieną kiūtoti viduje.

- Tikiuosi, ištersiu, - tarė jis ir suraukė kaktą. - Jei būčiau žinojęs, kad gebėsi deramai priimti dovaną, būčiau privertęs tave išvynioti ją prie Karlailo ir Esmės. Bet maniau, kad skūsiesi.

- Na žinoma, ji per brangi. Bet juk pasiimsiu ir tave!

Edvardas sukikeno.

- Dabar jau gailiuosi, kad nenupirkau tau dovanos. Nežinojau, kad moki protingai elgtis.

Padėjau bilietus ir vėl apimta smalsumo ištiesiau ranką į jo dovaną. Jis pagriebė ją ir išvyniojo kaip ir pirmąją.

Padavė man skaidrų idėklą su paprasta sidabrine kompaktine plokštele.

- Kas tai? - suglumusi paklausiau.

Jis nieko neatsakė; išėmė plokštelę ir ištiesęs pro mane ranką įdėjo į grotuvą ant staliuko prie lovos. Spustelėjo „Groti“, ir mes tyloje ėmėme laukti. Tada nuskambėjo muzika.

Klausiausi netekusi amo ir išpūtusi akis. Žinojau, kad jis laukia, ką pasakysiu, bet negalėjau pratarti nė žodžio. Akys paplūdo ašaromis, ir aš jas nusišluosčiau, kol nepradėjo tekėti.

- Skauda ranką? - sunerimęs paklausė jis.

- Ne, tai ne dėl rankos. Nuostabu, Edvardai. Geresnės dovanos nė nebūtum sugalvojęs. Negaliu patikėti. - Nutilau, nes norėjau klausytis.

Tai buvo jo muzika, jo kūriniai. Pirmasis kūrinys plokštelėje buvo mano lopšinė.

- Pamaniau, kad neleisi čia atsigabenti pianino ir paskambinti, - paaiškino jis.

- Tu teisus.

- Kaip ranka?

- Viskas gerai.

Tiesą sakant, po tvarsčiu ji degte degė. Norėjau ledo. Galėjau pasitenkinti ir jo delnu, bet taip būčiau išsidavusi.

- Atnešiu tau tailenolio.

- Man nieko nereikia, - paprieštaravau, bet jis nukėlė mane nuo kelių ir žengė prie durų.

- Čarlis, - sušnypščiau.

Čarlis nė nenutuokė, kad Edvardas pas mane dažnai nakvoja. Tiesą sakant, jei sužinotų, jį veikiausiai išstiktų smūgis. Tačiau nesijaučiau kalta apgaudinėdama. Mes nedarėme nieko tokio, kas jam būtų nepatikę. Edvardas su savo taisyklėmis...

- Jis manęs nesugaus, - tyliai dingdamas už durų pažadėjo Edvardas...

Jis grįžo durims dar nespėjus užsidaryti. Rankoje laikė stiklinę iš vonios ir tablečių buteliuką.

Nesiginčydama paėmiau iš jo tabletes - žinojau, kad pralaimėčiau ginčą. O ranka iš tiesų pradėjo erzinti.

Fone skambėjo švelni, miela lopšinė.

- Vėlu, - tarė Edvardas.

Viena ranka pakėlė mane nuo lovos, kita atitraukė antklodę. Tada paguldė mane ir apkamšė. Atsigulė šalia - ant antklodės, kad nesušalčiau - ir apkabino viena ranka.

Atsirėmiau galva į jo petį ir laiminga atsidasau.

- Dar kartą dėkoju, - sušnabždėjau.

- Nėra už ką.

Kurių metų tyloje klausiausi besibaigiančios lopšinės. Prasidėjo kita daina. Atpažinau mėgstamiausią Esmės melodiją.

- Apie ką galvoji? - pašnibždom paklausiau.

Prieš atsakydamas jis akimirką padvejojo.

- Tiesą sakant, galvojau apie tai, kas teisinga ir kas ne.

Pajutau, kaip nugara perbėgo šiurpuliai.

- Prisimeni, kai nusprendžiau, kad noriu *švęsti* savo gimtadieni? - greitai paklausiau, vildamasi, jog ne pernelyg akivaizdžiai bandau jį išblaškyti.

- Taip, - atsargiai sutiko jis.

- Na, pamaniau, jei jau mano gimtadienis, tai norėčiau, kad dar kartą mane pabučiuotum.

- Šįvakar tu godi.

- Taip, tikrai - tik prašau nedaryti nieko, ko nenori daryti, - išižeidusi pridūriau.

Jis nusijuokė, tada atsiduso.

- Gink Dieve, kad daryčiau ką nors, ko nenoriu daryti, - keistu, nevilties kupinu balsu ištarė jis, imdamas man už smakro ir prisi-traukdamas artyn.

Bučinys prasidėjo įprastai - Edvardas buvo atsargus kaip visuo-met, o mano širdis vėl ėmė šėlti. O paskui, regis, kažkas pasikeitė. Staiga jo lūpos tapo reiklesnės, laisvoji ranka suėmė mano plaukus, kad negalėčiau atitraukti veido. Ir, nors mano pirštai taip pat buvo jo plaukuose, nors aiškiai peržengiau jo nubrėžtas saugias ribas, šį-kart jis manęs nesustabdė. Pro ploną antklodę jaučiau jo šaltą kūną ir stipriai prie jo glaudžiausi.

Ūmiai jis sustojo ir švelniai, tvirtai mane atstūmė.

Neatgaudama kvapo kritau atgal ant pagalvės, svaigo galva. Kažkas neapčiuopiama ėmė kilti iš atminties.

- Atleisk, - irgi uždusęs tarė jis. - To buvo per daug.

- Aš neprieštarauju, - šnokuodama pratariau.

Jis tamsoje suraukė antakius.

- Pasistenk užmigti, Bela.

- Ne, noriu, kad dar kartą mane pabučiuotum.
- Tu perversini mano savitvardą.
- Kas tave labiau vilioja: mano kraujas ar mano kūnas? - paklausiau.
- Viskas drauge. - Jis nenorom šyptelėjo, paskui vėl surimtėjo. - Tai gal jau liaukis bandžiusi laimę ir miegok?
- Gerai, - sutikau prisislinkdama arčiau jo.

Jaučiausi baisiai nusikamavusi. Tai buvo daugeliu atžvilgių ilga diena, tačiau jai baigiantis palengvėjimo nepajutau. Tarsi rytoj manęs lauktų kažkas dar baisesnio. Paika nuojauta - kas galėtų būti blogesnio už šiandieną? Be abejo, tiesiog esu sukrėsta.

Nepastebimai priglaudžiau savo sužeistą ranką prie jo peties, kad šalta oda numalšintų karštį. Išsyk pasijutau geriau.

Jau beveik ar net visai miegojau, kai supratau, ką man priminė jo bučinys - pavasari, kai ruošėsi pulti mano persekiotoją Džeimsą; Edvardas, nežinodamas, kada vėl pasimatysime, - ir ar apskritai pasimatysime, - atsisveikindamas mane pabučiavo. Šis bučinys buvo toks pat mažumėlę skaudus, tik nesupratau kodėl. Suvirpėjau per miegus, tarsi jau sapnuočiau košmarą.

3. PABAIGA

RYTĄ JAUČIAUSI SIAUBINGAI ŠLYKŠČIAI. Miegojau prastai; ranka degė, skaudėjo galvą. Edvardo veidas atrodė ramus ir susimąstęs, kai jis greitom pakštelėjo man į kaktą ir stryktelėjo pro langą. Tai toli gražu nepakėlė man nuotaikos. Nuogaštavau, kad per tą laiką, kol miegojau, jis žiūrėdamas į mane galvojo apie tai, kas teisinga ir kas ne. Iš baimės galvoje ėmė dar stipriau tvinkčioti.

Edvardas kaip visuomet laukė manęs prie mokyklos, tačiau jo veido išraiška man vis dar nepatiko. Jis kažką slėpė, tačiau nesupratau ką, ir tai mane gąsdino. Nenorėjau prisiminti praėjusio vakaro, bet abejoju, ar vengdama pokalbio ką nors laimėsiu.

Jis atidarė man duris.

- Kaip jauties?

- Puikiai, - pamelavau ir krūptelėjau, kai durelių trenksmas nuaidėjo galvoje.

Ėjome tylėdami, jis prisitaikė prie mano žingsnio. Tiek daug norėjau paklausti, bet kai kurie tų klausimų galėjo ir palūkėti, nes

buvo skirti Alisai: kaip šįryt jautėsi Džasperis? Apie ką jie šnekėjosi, kai išvažiavau? Ką sakė Rozali? O svarbiausia, ką ji dabar regi savo keistose, netobulose ateities vizijose? Ar galėtų atspėti, ką dabar galvoja Edvardas ir kodėl jis toks paniuręs? Ar mano miglota, instinktyvi baimė, kurios, regis, negaliu atsikratyti, turi pagrindą?

Rytas slinko lėtai. Nekantravau išvysti Alisą, nors žinojau, kad negalėsiu su ja rimtai pasišnekėti, kol šalia bus Edvardas. Edvardas atrodė atitolęs. Kartais pasiteiraudavo apie mano ranką, ir aš sumeluodavau.

Alisa paprastai pirmoji ateidavo pietauti; jei nereikėjo taikytis prie tokios lėtapėdės kaip aš. Tačiau šįkart ji nesėdėjo prie staliuko, pasidėjusi padėklą su maistu, kurio nevalgys.

Edvardas neminėjo, kad jos nebus. Pamaniau, gal ją užlaikė mokytojas, bet tada pamačiau Konerį ir Beną, kuriems ketvirtoji - prancūzų - pamoka buvo kartu su Alisa.

- Kur Alisa? - sunerimusi paklausiau Edvardo.

Žiūrėdamas į javainių batonėlių, kurių lėtai trupino tarp pirštų, jis atsakė:

- Ji su Džasperiu.
- Jam viskas gerai?
- Jis kuriam laikui išvyko.
- Ką? Kur?

Edvardas gūžtelėjo pečiais.

- Bet kur.

- Ir Alisa su juo? - apimta nevilties paklausiau. Žinoma, jei tik Džasperiui jos reikės, ji keliaus drauge.

- Taip. Jos kurių metų nebus. Bandys įtikinti Džasperį vykti į Denalį.

Denalyje gyveno kita nepaprastų - gerų, kaip ir Kalenai - vampyrų grupelė. Tania su savo šeima. Kartais išgirdavau apie juos šnekant. Praeitą žiemą, kai atvykau į Forksą ir apsunčiau Edvar-

dui gyvenimą, jis pabėgo pas juos. Lorenas, civilizuočiausias mažos Džeimso gaujos narys, prisidėjo prie jų, užuot kartu su Džeimsu stojęs prieš Kalenus. Supratau, kodėl Alisa ragina Džasperį vykti pas juos.

Nurijau seiles, bet gerklėje įstrigo gniužulas. Pasijutusi kalta nurinčiau galvą ir susigūžiau. Išvijau juos iš namų, taip pat, kaip ir Rozali su Emetu. Buvau jiems tikra bėda.

- Skauda ranką? - susirūpinęs paklausė jis.

- Kam rūpi mano kvaila ranka? - pasipiktinusi sumurmėjau.

Jis nieko neatsakė, ir aš nuleidau galvą ant stalo.

Baigiantis dienos tylą ėmė erzinti. Nenorėjau jos nutraukti, bet, regis, tai buvo vienintelė galimybė su juo pabendrauti.

- Užsuksi vakare? - paklausiau, jam tyliai lydint mane prie pikaupo. Jis visuomet užsukdavo.

- Vakare?

Man patiko, kad jis, rodos, nustebo.

- Turėsiu dirbti. Vakar pasikeičiau su ponija Niuton ir pasiėmiau laisvą dieną.

- O, - sumurmėjo jis.

- Tai užėsi, kai grįšiu namo, gerai? - staiga suabejojau, ir man tai nepatiko.

- Jei tik nori.

- Aš visada tavęs noriu, - priminiau jam, tik turbūt ne taip karštai, kaip reikalavo pokalbis.

Tikėjau, kad jis nusijuoks, nusišypsos ar kitaip atsilieps į mano žodžius.

- Na, tai gerai, - abejingai atsakė.

Prieš uždarydamas dureles jis dar kartą pabučiavo man į kaktą. Tada apsisuko ir grakščiai nuliuksėjo į savo automobilį.

Spėjau išvažiuoti iš aikštelės, kol manęs dar nesuėmė siaubas, bet nuvykusi pas Niutonus jau sunkiai gaudžiau kvapą.

Jam tereikia laiko, tariau sau. Jis susidoros. Galbūt jis liūdi dėl to, kad šeima išsiskleidė. Tačiau Alisa su Džasperiu netrukus grįš, Rozali su Emetu taip pat. Jei tai padėtų, laikyčiausi atokiai nuo didžiojo baltojo namo prie upės - nė kojos ten nebekeičiau. Tai nesvarbu. Vis vien mokykloje susitikčiau su Alisa. Juk ji turės grįžti į mokslus, tiesa? Be to, ji dažnai užlėkdavo pas mane. Jei nepasirodytu, Čarlis tikrai išsižeistų.

Be abejo, kartais susidursiu ir su Karlailu - greitosios pagalbos skyriuje.

Juk tai, kas įvyko vakar vakare, visiškai nesvarbu. Apskritai nieko neįvyko. Na, pargriuvau - man tai įprasta. Palyginti su pavasariu, šis įvykis atrodo ypač nesvarbus. Džeimsas sulaužė man kaulus, netekau tiek kraujo, kad vos nemiriau - ir vis dėlto tas ilgas savaites ligoninėje Edvardas ištvėrė *daug* geriau nei šią nesėkmę. Ar todėl, kad šįkart jam reikėjo saugoti mane ne nuo priešų, o nuo savo brolio?

Gal būtų geriau, jei jis mane išsigabentų - tuomet jo šeima vėl galėtų gyventi drauge. Pagalvojusi apie tai, kai galėtume netrukdomi būti vieni, pasijutau šiek tiek geriau. Jei tik jis ištvėrtų šiuos mokslo metus, Čarlis nebegalėtų prieštarauti. Mes drauge išvyktume studijuoti ar apsimestume, kad tai darome, kaip Rozali su Emetu šiemet. Žinoma, Edvardas dar metus palūkės. Ką nemirtingajam reiškia metai? Net man tai neatrodo taip jau daug.

Pavyko bent kiek nusiraminti, kad galėčiau išlipti iš pikapo ir nueiti į parduotuvę. Maikas Niutonas šiandien atvažiavo pirmas, man įeinant nusišypsojo ir pamojavo. Pasigriebiau savo liemenę ir atsainiai jam linktelėjau. Vis dar kūriau galvoje smagius planus, kaip sprunku su Edvardu į įvairiausias egzotiškas vietas.

Maikas nutraukė mano svajas.

- Kaip praėjo gimtadienis?

- Oi, - burbtelėjau. - Džiaugiuosi, kad jis praėjo.

Maikas pašnairavo į mane akies kampučiu, lyg būčiau beprotė.

Dirbdama nuobodžiavau. Troškau vėl išvysti Edvardą, meldžiausi, kad mums susitikus blogiausia, kad ir kas tai buvo, jau būtų praėję. Nieko neatsitiko, vis kartočiau sau. Viskas griš į savo vėžes.

Kai iškusi į savo gatvę priešais namus pastebėjau stovint sidabrinių Edvardo automobilį, man beprotiškai palengvėjo. Ir baisiai nepatiko, kad šitaip pasijutau.

Nulėkiau prie priekinių durų ir nė nespėjusi įeiti šuktelėjau:

- Tėti? Edvardai?

Tai tardama išgirdau iš svetainės sklindančią pažįstamą ESPN laidos *Sports Center* melodiją.

- Mes čia, - atsiliepė Čarlis.

Pasikabinau lietpaltį ant vagio ir sparčiai pasukau už kampo.

Edvardas sėdėjo fotelyje, tėtis ant sofos. Abiejų žvilgsniai buvo nukreipti į televizorių. Tėčiui tai buvo įprasta, Edvardui nelabai.

- Labas, - tyliai ištariau.

- Sveika, Bela, - nepajudindamas akių atsakė tėtis. - Mes ką tik pavalgėme šaltos picos. Manau, ji vis dar ant stalo.

- Gerai.

Laukiau tarpduryje. Galop Edvardas mandagiai šypsodamasis pažvelgė į mane.

- Palauksiu tavęs čia, - pažadėjo jis. Ir vėl atsigręžė į ekraną.

Apstulbusi stypsojau dar minutę. Atrodė, nė vienas manęs nepastebi. Pajutau, kaip krūtinėje kažkas tvenkiasi, galbūt siaubas. Sprukau į virtuvę.

Pica manęs nedomino. Atsisėdau ant kėdės, prisitraukiau kelius ir apsikabinau. Vyko kažkas baisaus, galbūt dar baisesnio, nei maniau. Iš televizoriaus toliau sklido draugiški ir pašaipūs vyrų balsai.

Stengiausi susitvardyti, blaiviai mąstyti. *Kas blogiausia gali nutikti?* Krūptelėjau. Be abejo, neteisingai paklausiau. Buvo nelengva vėl pradėti normaliai kvėpuoti.

Gerai, vėl susimąščiau, kokį blogiausią dalyką dar galėčiau išverti? Šitas klausimas man irgi nepatiko. Tačiau apsvarsčiau visas galimybes, kurios šiandien atėjo į galvą.

Laikytis atokiai nuo Edvardo šeimos. Be abejo, Alisai jis leis padaryti išimtį. Tačiau jei negalėsiu matyti Džasperio, tai ir su ja teks praleisti mažiau laiko. Linktelėjau sau - išversiu.

Arba išvykti. Galbūt jis nenorės laukti, kol baigsis mokslo metai, gal norės išsikraustyti tuoj pat?

Priešais mane ant stalo, kur ir buvau palikusi, gulėjo Čarlio ir Renės dovanos: fotoaparatas, kurio neturėjau progos išmėginti pas Kalenus, ir albumas. Paliečiau dailių mamos dovanoto albumo viršelį ir atsідusau prisiminusi ją. Kad ir kaip ilgai be jos gyvenau, kažkodėl nepasidarė lengviau galvoti apie visišką atsiskyrimą. Ir Čarlis čia liktų vienui vienas, apleistas. Jiems abiem būtų taip skaudu...

Bet juk mes sugrižtume, tiesa? Be abejo, lankytume juos, argi ne? Nebuvau tuo tikra.

Priglaudusi skruostą prie kelio žiūrėjau į savo tėvų meilės ženklus. Žinojau, kad šis mano pasirinktas kelias bus sunkus. Tai tikrai pati baisiausia išeitis - baisiausia iš tų, kurias galėčiau išverti.

Vėl paliečiau albumą, atverčiau pirmą lapą. Maži metaliniai kampučiai jau laukė pirmosios nuotraukos. Visai nebloga mintis įamžinti savo gyvenimą čia. Pajutau keistą norą tuoj pat imtis darbo. Galbūt nebeilgai būsiu Forkse.

Žaidžiau su fotoaparato dirželiu ir galvojau apie pirmąją nuotrauką juostelėje. Ar gali būti, kad ji išeis bent kiek panaši į originalą? Vargu. Bet Edvardas, regis, nesijaudino, kad nuotrauka bus tuščia. Prisiminusi jo nerūpestingą juoką vakar vakare, sukikenu pati iš savęs. Tiek daug pasikeitė, ir taip staiga. Šiek tiek svaigo galva, lyg stovėčiau labai aukštai, prie pat bedugnės krašto.

Nebenorėjau apie tai galvoti. Pasičiupau fotoaparatą ir patraukiau prie laiptų.

Mano kambarys per tuos septyniolika metų, kai išvyko mama, ne kažin kiek pasikeitė. Sienos tebebuvo žydros, ant lango kabojo tos pačios pageltusios nėrinuotos užuolaidos. Vietoj vaikiškos lovytės stovėjo lova, tačiau netvarkingai ant jos užmestą lovatiesę ji tikrai atpažins - tai buvo senelės dovana.

Vis dėlto nufotografavau kambarį. Šįvakar nieko daug negalėjau nuveikti - lauke buvo tamsu, - tačiau tas noras vis stiprėjo, nebegalėjau jam atsisipirti. Prieš išvykdamą iš Forkso įamžinsiu viską.

Laukia permainos. Jaučiau tai. Manęs tai nedžiugino, juolab dabar, kai gyvenimas toks nuostabus.

Lėtai leidausi laiptais, rankoje laikydama fotoaparata, stengdamasi nekreipti dėmesio į pilvą, maudžiantį pagalvojus apie tą keistą abejingumą, kurią bijojau išvysti Edvardo akyse. Tai praeis. Tikriausiai nerimauja, kad nuliūdino mane, paprašęs išeiti. Leisiu jam su tuo susidoroti, nesikišiu. Ir būsiu pasirengusi, kai jam manęs prireiks.

Patyliukais išlindau iš už kampo, laikydama paruoštą fotoaparata. Buvau tikra, kad nepavyks netikėtai užklupti Edvardo, tačiau jis nepakėlė galvos. Pilve pajutau tarsi ledo luitą, kūnu perbėgo šiurpuliai; nepaisydama to padariau nuotrauką.

Tada abu atsisuko į mane. Čarlis susiraukė. Edvardo žvilgsnis buvo tuščias, veidas be jokios išraiškos.

- Ką čia darai, Bela? - suniurnėjo Čarlis.

- Ak, liaukis. - Išspaudusi šypseną nuėjau ir atsisdėau priešais sofą, ant kurios drybojo Čarlis. - Juk žinai, kad netrukus paskambins mama ir paklaus, ar naudojuosi dovanomis. Turiu imtis darbo, kad neišsižeistų.

- Bet kodėl fotografuoji mane? - burbėjo jis.

- Nes tu žavus, - atsakiau, dėdamasi linksma. - Be to, kadangi padovanojai fotoaparata, privalai būti nuotraukose.

Jis kažką neaiškiai sumurmėjo.

- Ei, Edvardai, - su pasigėrėtinu abejingumu kreipiausi. - Nu-fotografuok mudu su tėčiu.

Švystelėjau fotoaparata rūpestingai vengdama jo žvilgsnio ir atsiklaupiau prie sofos ranktūrio, kur buvo Čarlio veidas. Čarlis atsiduso.

- Šypsokis, Bela, - sumurmėjo Edvardas.

Stengiausi iš visų jėgų, aparatas blykstelėjo.

- Duokite, aš jus nufotografuosiu, vaikai, - pasiūlė Čarlis.

Supratau, kad jis tik stengiasi nukreipti nuo savęs objektyvą.

Edvardas atsistojo ir mestelėjo jam aparatą.

Nuėjusi atsistoja prie Edvardo, visas tas pozavimas man atrodė keistas ir oficialus. Jis lengvai uždėjo ranką man ant peties, o aš tvirčiau apkabinau jį per liemenį. Norėjau pažvelgti jam į veidą, bet bijojau.

- Šypsokis, Bela, - vėl priminė man Čarlis.

Giliai įkvėpiau ir nusišypsojau. Blykstė mane apakino.

- Šiam vakarui nuotraukų užteks, - tarė Čarlis, įgrūdo fotoaparata tarp sofos pagalvių ir užriedėjo ant viršaus. - Nebūtina iš karto išnaudoti visos juostelės.

Edvardas atitraukė nuo peties ranką ir nerūpestingai išsisuko iš mano glėbio. Vėl atsisėdo į fotelį.

Padvejojusi nuėjau ir įsitaisiau ant sofos. Staiga mane suėmė tokia baimė, kad pradėjo drebėti rankos. Slėpdama prispaudžiau jas prie pilvo, smakrą atrėmiau į kelius ir nieko nematydama žiopsojau į televizorių.

Pasibaigus laidai nė nekrustelėjau. Akies kampučiu mačiau, kaip Edvardas atsistojo.

- Verčiau jau eisiu namo, - tarė jis.

Čarlis neatitraukė akių nuo reklamos.

-Iki.

Nerangiai atsistojau - buvau sustingusi nuo ilgo sėdėjimo - ir nusekiau paskui Edvardą pro laukujes duris. Jis žengė tiesiai prie automobilio.

- Pasiliksi? - paklausiau, neturėdama vilties.

Nujaučiau, ką jis atsakys, tad nebuvo labai skaudu.

- Šįvakar ne.

Priežasčių neklausinėjau.

Jis įsėdo į automobilį ir nuvažiavo, o aš nė nesujudėjau. Beveik nesuvokiau, kad lyja. Laukiau nežinodama ko, kol už nugaros atsidarė durys.

- Bela, ką čia veiki? - nustebęs, kad stoviu viena ir šlampu, paklausė Čarlis.

- Nieko. - Apsigrėžiau ir nuslimpinu namo.

Naktis buvo ilga, bemaž nepailsėjau.

Atsikėliau vos išvydusi už lango blyškia šviesą. Automatiškai apsirengiau mokyklai ir ėmiau laukti, kol prašvis apniukęs dangus. Suvalgiusi dubenį košės nusprendžiau, kad jau pakankamai šviesu fotografuoti. Nufotografavau pikapą ir namą iš priekio. Apsisukusi padariau kelias girios už Čarlio namų nuotraukas. Keista, bet ji nebeatrodė tokia niūri kaip paprastai. Supratau, kad pasiilgsiu šios amžinos žalumos, šių paslaptinių miškų. Visko.

Prieš išeidama išimečiau fotoaparata į kuprinę. Stengiausi sutelkti dėmesį į savo naująją užduotį, užuot galvojusi apie tai, kad Edvardas, ko gero, per naktį nenusiramino.

Ne tik baiminausi, bet ir pradėjau nekantrauti. Kiek tai gali tęstis?

Tai truko visą rytą. Jis tyliai žingsniavo šalia manęs, bet, regis, nė sykio į mane nepažvelgė. Per pamokas stengiausi susikaupti, bet net anglų kalba neprikaustė mano dėmesio. Ponas Bertis turėjo du kartus pakartoti klausimą apie panelę Kapuleti, kol susigaudžiau, kad kreipiasi į mane. Edvardas tylutėliai pakuždėjo teisingą atsakymą, o paskui toliau ignoravo mane.

Per pietus vis dar tylėjome. Atrodė, bet kurią akimirką galiu pradėti klykti, tad norėdama išsiblaškyti pasilenkiau per stalą ir užkalbinau Džesiką.

- Klausyk, Džese.

- Ka, Bela?

- Ar galėtum suteikti man paslaugą? - paklausiau, kišdama ranką į krepšį. - Mama nori, kad padaryčiau savo draugų nuotraukų. Nufotografuok visus, gerai?

Padaviau jai aparatą.

- Žinoma, - šypsodamasi atsakė ji ir nupaveikslavo Maiką pilna burna.

Aišku, kas dėjosi toliau. Žiūrėjau, kaip fotoaparatas eina iš rankų į rankas, draugai kikena, maivosi ir aimanuoja, kad juos nufotografavo. Tai atrodė keistai vaikiška. Ko gero, šiandien nesu nusiteikusi paprastai žmogiškai bendrauti.

- Vaje, - gražindama aparatą atsiprašė Džesika. - Man rodos, išnaudojome visą juostelę.

- Nieko baisaus. Aš jau nufotografavau visa, ko man reikėjo.

Po pamokų Edvardas tyliai palydėjo mane į stovėjimo aikštelę. Man vėl reikėjo dirbti, bet šįkart tuo džiaugiausi. Iš buvimo kartu jokios naudos. Galbūt vienam jam seksis geriau.

Pakeliui pas Niutonus Kupliojoje gatvėje atidaviau juostelę, o grįždama po darbo pasiėmiau išryškintas nuotraukas. Namie trumpai pasisveikinau su Čarliu, pasigriebiau iš virtuvės javainių batonėlių ir, pasispraudusi po pažasčia voka su nuotraukomis, nuskubėjau į savo kambarį.

Atsisėdusi ant lovos smalsiai, tačiau nuogaustaudama atplėšiau voka. Keista, vis dar kone tikėjau, kad pirmoji nuotrauka bus tuščia.

Ištraukusi ją garsiai aiktelėjau. Edvardas atrodė toks pat žavus kaip ir tikrame gyvenime, žvelgė į mane iš nuotraukos šiltomis aki-

mis, kurių man taip stigo pastarosiomis dienomis. Beveik nejauku, kad kas nors gali atrodyti toks... toks... nepaprastas. Nė tūkstančiai žodžių neprilygtų šiam atvaizdui.

Greitom peržiūrėjau likusią krūvą, tada tris nuotraukas pasidėjau ant lovos vieną šalia kitos.

Pirmoji nuotrauka buvo Edvardo virtuvėje, jo šiltose akyse spindėjo linksma kibirkštėlė. Antroji - Edvardo ir Čarlio, žiūrinčių ESPN. Joje Edvardo išraiška buvo visiškai kitokia. Žvilgsnis atsargus, santūrus. Nuo jo grožio gniaužė kvapą, tačiau veidas atrodė šaltas, veikiau skulptūros nei gyvo žmogaus.

Paskutinėje nuotraukoje mes su Edvardu nejaukiai stovėjome vienas šalia kito. Edvardo veidas, kaip ir antroje, atrodė šaltas ir panašus į statulos. Tačiau bėda buvo ne ta. Skaudžiai ryškus mudviejų kontrastas: jis atrodė kaip dievas, aš - labai vidutiniška, net kaip žmogus veik gėdingai nedaili. Pasibjaurėjusi apverčiau nuotrauką.

Užuot ruošusi namų darbus, sukaišiojau nuotraukas į albumą. Tušinuku po nuotraukomis pakeverzojau paaiškinimus, vardus ir datas. Priėjusi prie mudviejų su Edvardu nuotraukos, nežiūrėdama perlenkiau ją per pusę ir pakišau po metaliniais kamučiais taip, kad matytųsi tik Edvardas.

Baigusi darbą kitą nuotraukų rinkinį sudėjau į naują voką ir sukūriau ilgą padėkos laišką Renei.

Edvardas vis nesirodė. Nenorėjau pripažinti, kad dėl jo taip ilgai vakaroju, nors, be abejo, taip ir buvo. Bandžiau prisiminti, kada pastarąjį kartą jis neatėjo be jokios priežasties, nepaskambinęs... To niekuomet nebuvo.

Ir vėl miegojau prastai.

Mokykloje, kaip ir pastarąsias dvi dienas, tvyrojo tylą, neviltis ir siaubas. Pamačiusi aikštelėje laukiantį Edvardą pajutau palengvėjimą, bet šis jausmas greitai išsisklaidė. Edvardas buvo toks pat, tik gal dar labiau užsisklendęs.

Vargiai beprisiminiau visų šių bėdų priežastį. Mano gimtadienis, regis, vyko senų senovėje. O, kad bent Alisa grįžtų. Ir kuo greičiau. Kol viskas dar labiau nepakriko.

Tačiau į tai negalėjau dėti vilčių. Nusprendžiau, kad jei šiandien nepavyks su juo pasikalbėti, rimtai pasikalbėti, tai rytoj susitiksiu su Karlailu. Turiu ką nors daryti.

Po pamokų mes su Edvardu viską išsiaiškinsime, pažadėjau sau. Nepriimsiu jokių pasiteisinimų.

Jam lydint mane prie pikapo, kaupiau drąsą.

- Neprieštarauji, *jei šiandien užsuksiu?* - *mums dar nepriėjus* prie automobilio paklausė jis ir išmušė mane iš vėžių.

- Žinoma, ne.

- Dabar? - pasitikslino jis, atidarydamas man dureles.

- Gerai. - Stengiausi kalbėti ramiai, nors man nepatiko jo skubėjimas. - Tik ruošiausi pakeliui įmesti į pašto dėžutę laišką Renei. Susitiksime tenai.

Jis pažvelgė į storą voką ant keleivio sėdynės. Staiga ištiesė ranką ir pačiupo jį.

- Aš jį įmesiu, - tyliai tarė jis. - Vis vien tave aplenkis. - Jis nutaisė savo nuostabią šelmišką šypsenėlę, tik ji nebuvo nuoširdi. Akys liko rimtos.

- Gerai, - sutikau, bet nusišypsoti negalėjau.

Jis uždarė dureles ir nuėjo prie savo automobilio.

Iš tikrųjų aplenkė mane. Kai privažiavau prie namų, jo automobilis jau stovėjo Čarlio vietoje. Tai buvo blogas ženklas. Vadinasi, jis neketino pasilikti. Papurčiau galvą ir giliai įkvėpiau, stengdamasi bent kiek įsidrąsinti.

Kai išsiropščiau iš pikapo, jis irgi išlipo iš automobilio ir priėjo pasitikti. Paėmė iš manęs krepšį su knygomis. Tai buvo įprasta. Tačiau krepšį vėl padėjo ant sėdynės. Tai buvo keista.

- Eime pasivaikščioti, - imdamas man už rankos bejausmiu balsu pasiūlė jis.

Nieko neatsakiau. Negalėjau prieštarauti, nors iškart supratau, kad kaip tik taip ir norėčiau pasielgti. Man tai nepatiko. *Tai blogai, labai blogai*, vis kartojo balsas mano galvoje.

Bet jis nelaukė atsakymo. Nusitempė mane į rytinę kiemo pusę, kur glaudėsi miškas. Nenorom sekiau paskui jį ir apimta siaubo bandžiau galvoti. Kaip tik to troškau, priminiau sau. Galimybės viską aptarti. Tai kodėl dabar apėmė klaikas?

Mums paėjėjus vos kelis žingsnius į mišką jis sustojo. Takelis tik prasidėjo, dar mačiau namus.

Pasivaikščioti.

Edvardas atsirėmė į medį ir atsigrėžė į mane neiškaitoma veido išraiška.

- Gerai, pasikalbėkim, - tariau. Atrodžiau drąsesnė nei jaučiausi. Jis giliai įkvėpė.

- Bela, mes išvykstame.

Aš taip pat giliai įkvėpiau. Tai buvo priimtinas pasiūlymas. Maniau, kad esu tam pasirengusi. Bet vis vien turėjau paklausti.

- Kodėl dabar? Dar metai...

- Bela, laikas. Kiek dar galėtume pasilikti Forkse? Karlailas vargu ar atrodo trisdešimties, nors dabar tvirtina esąs trisdešimt trejų. Šiaip ar taip, netrukus turėtume viską pradėti iš naujo.

Jo atsakymas mane sutrikdė. Maniau, ketina išvykti tam, kad šeima galėtų ramiai gyventi. Jei jie išsikrausto, tai kodėl mes negalime pasilikti? Stebeilijausi į jį bandydama suvokti, ką jis nori pasakyti.

Jis šaltai pažvelgė į mane.

Man toptelėjo, kad neteisingai jį supratau.

- Sakydamas „mes"... - sušnabždėjau.

- Turėjau galvoje savo šeimą ir save. - Kiekvieną žodį ištarė aiškiai, lėtai.

Nesuvokdama, ką darau, lingavau galvą bandydama susigaudyti. Jis laukė, ir neatrodė, kad nekantrautų. Tik po kelių minučių galėjau prabilti.

- Gerai, - tariau. - Važiuosiu su tavim.

- Negali, Bela. Ten, kur mes vykstame... Ten tau ne vieta.

- Kur esi tu, ten ir mano vieta.

- Netinku tau, Bela.

- Nebūk juokingas, - norėjau ištarti piktai, bet balsas skambėjo taip, lyg maldaučiau. - Tu esi pati geriausia mano gyvenimo dalis.

- Mano pasaulis tau netinkamas, - niūriai ištarė jis.

- Tai, kas įvyko su Džasperiu - niekai, Edvardai! Niekai!

- Tu teisi, - sutiko jis. - Kaip tik to ir reikėjo tikėtis.

- Tu pažadėjai! Finikse pažadėjai, kad pasiliksi...

- Tol, kol tai bus tau geriausia, - išiterpė jis.

- *Ne!* Tai dėl mano sielos, juk taip? - įniršusi surikau, žodžiai veržte veržėsi iš manęs - ir vis vien jie skambėjo kaip prašymas. - Karlailas sakė, bet man tai nerūpi, Edvardai. Man nerūpi! Gali pasiimti mano sielą. Be tavęs man jos nereikia - ji priklauso tau!

Jis giliai įkvėpė ir nereginiu žvilgsniu ilgai stebėjosi žemę. Lūpos mažumėlę persikreipė. Kai pagaliau pakėlė galvą, akys buvo kitokios, griežtesnės - tarsi ką tik sustingęs skystas auksas.

- Bela, aš nenoriu, kad važiuotum su manim. - Jis tarė žodžius rūpestingai, lėtai, šaltos akys buvo išmigusios man į veidą - stebėjo, kaip priimu tai, ką jis iš tikrųjų nori pasakyti.

Kelis kartus mintyse pakartočiau tuos žodžius, ieškodama paslėptos tikrosios prasmės.

- Tu... manęs... nenori? - pabandžiau ištarti suglumusi, kad žodžiai taip keistai skamba.

Nieko nesuvokdama spitrijau jam į akis. Jis nesiteisindamas žiūrėjo į mane. Akys buvo lyg topazai - šaltos, skaidrios ir labai gi-

lios. Atrodė, lyg būčiau galėjusi žvelgti į nepasiekiamą gylį ir niekas toje bedugnėje neneigė jo išstartų žodžių.

- Na, tuomet kas kita.

Nustebau, kad mano balsas skambėjo šitaip ramiai ir protingai. Veikiausiai dėl to, kad jaučiausi apmirusi. Negalėjau suvokti, ką jis man kalba. Nieko nesusigaudžiau.

Kai vėl prabilo, jo žvilgsnis buvo nuklydęs į medžius.

- Žinoma, visuomet tave mylėsiu... tam tikra prasme. Tačiau tai, kas aną vakarą įvyko, man padėjo suprasti, kad laikas kai ką keisti. Nes man taip... *įgrįso* vaidinti tai, kas nesu, Bela. Aš ne žmogus. - Jis atsisuko į mane, tobulas ledinis jo veidas *nebuvo* žmogaus. - Pernelyg ilgai tai užtęsiau, dėl to gailiuosi.

- Nereikia. - Praradau balsą, galėjau tik šnabždėti; pradėjau suvokti jo žodžių prasmę, ir ji sklido mano kraujagyslėmis kaip rūgštis. - Nedaryk to.

Jis tik žvelgė į mane, ir iš akių mačiau, kad mano žodžiai gerokai pavėlavę. Jis jau apsisprendė.

- Tu man netinki, Bela. - Jis kitaip išvertė ankstesnius žodžius, taip, kad nebegalėjau prieštarauti. Puikiai žinojau, kad jam netinku.

Prasižiojau ką nors sakyti ir vėl užsičiaupiau. Jis kantriai laukė visiškai bejausmiu veidu. Dar kartą pabandžiau.

- Jei... šitaip nori.

Jis vėl linktelėjo.

Mano visas kūnas nutirpo. Žemiau kaklo nieko nejaučiau.

- Tik, jei galima, norėčiau kai ko paprašyti - tarė jis.

Jo akyse kažkas šmėkstelėjo, ir man pasidarė įdomu, ką jis manyje išvydo. Bet man dar nespėjus išsiūrėti, jo veidas vėl virto ramybės kauke.

- Ko tik nori, - prisiekiau šiek tiek tvirtesniu balsu.

Man bežiūrint jo šaltos akys atitirpo. Auksas vėl išsilydė, suskystėjo ir taip mane nudegino, kad pasijutau it nesava.

- Niekuomet nesielk kvailai ar nutrūktgalviškai, - jau nebeabejingai paprašė jis. - Ar supranti, ką sakau?

Bejėgiškai linktelėjau.

Jo akys atšalo, jis vėl susvetimėjo.

- Be abejo, galvoju apie Čarli. Jam tavęs reikia. Rūpinkis savi mi - dėl jo.

Dar kartą linktelėjau.

- Būtinai, - sušnabždėjau.

Regis, jis mažumėlę atsipalaidavo.

- Ir aš savo ruožtu tau kai ką pažadėsiu, - tarė jis. - Pažadu, kad matai mane paskutinį kartą. Nebegrišiu. Daugiau tau dėl manęs neteks patirti tokių dalykų. Netrukdysiu tau gyventi savo gyvenimo. Bus taip, lyg manęs nė nebūtų buvę.

Tikriausiai mano keliai pradėjo virpėti, nes medžiai aplinkui staiga susiūbavo. Girdėjau, kaip kakle greičiau nei paprastai tvinksi kraujas. Atrodė, kad jo balsas skamba toli toli.

Jis švelniai nusišypsojo.

- Nesijaudink. Tu žmogus - tavo atmintis kaip rėtis. Jums laikas užgydo visas žaizdas.

- O kaip tavo atmintis? - paklausiau. Jaučiausi taip, lyg kažkas būtų įstrigę gerklėje, lyg springčiau.

- Na, - jis truputį padvejojo, - aš neužmiršiu. Bet *mes...* mes labai lengvai išsiblaškome.

Edvardas nusišypsojo; šypsena buvo rami, tačiau akys liko rimtos.

Jis žengė žingsnį tolyn.

- Ko gero, tai ir viskas. Daugiau tau neįkyrėsime.

Pastebėjau, kad jis kalba daugiskaita. Nustebau - maniau, jog nieko nebesuvokiu.

- Alisa negriš, - pasakiau.

Nežinau, kaip Edvardas mane išgirdo, - praradau balsą, - bet, regis, suprato.

Jis lėtai pakraipė galvą nenuleisdamas nuo manęs akių.

- Ne. Jie visi išvažiavo. Aš pasilikau atsisveikinti.

- Alisa išvyko? - galvoje buvo tuščia, negalėjau patikėti.

- Ji norėjo atsisveikinti, bet aš ją įtikinau, kad verčiau neaitrintų žaizdų.

Pasijutau apsvaigusi, nebegalėjau sutelkti dėmesio; galvoje sukosi jo žodžiai. Stengiausi kvėpuoti kaip įprastai. Turėjau susikaupti, rasti išeitį iš šio košmaro.

- Lik sveika, Bela, - tuo pačiu tyliu, ramiu balsu tarė jis.

- Palauk, - švokščiau, tiesdama į jį rankas, trokšdama, kad sustingusios kojos neštų mane pirmyn.

Maniau, kad jis mane apkabins. Tačiau jo šalti pirštai suėmė mano riešus ir prispaudė man prie šonų. Jis pasilenkė ir trumputę akimirką labai švelniai priglaudė lūpas man prie kaktos. Užsimerkiau.

- Rūpinkis savimi, - sušnabždėjo jis, ir oda pajutau jo šaltą al-savimą.

Dvelktelėjo švelnus, keistas vėjelis. Ūmiai atsimerkiau. Jauno raudonlapio klevo lapeliai virptelėjo jam praskriejus.

Edvarado nebebuvo.

Linkstančiomis kojomis nusekiau jam įkandin į giria, nors žinojau, kad iš to nebus jokios naudos. Akimirksniu nebeliko ženklų, kad jo pralėkta. Pėdsakų nesimatė, lapeliai vėl nurimo, tačiau negalvodama žingsniavau pirmyn. Nieko kita negalėjau daryti. Turėjau nesustoti. Jei liaučiausi jo ieškojusi, viskas būtų baigta.

Meilė, gyvenimas, prasmė... baigta.

Ėjau ir ėjau. Lėtai kėblinau per tankų pomiškį praradusi laiko nuovoką. Valandos bėgo kaip sekundės, o gal sekundės slinko kaip valandos. Laikas atrodė lyg sustingęs, galbūt dėl to, kad giria atrodė vis tokia pati, kad ir kaip toli ėjau. Jau pradėjau nerimauti, jog žingsniuojau ratu, bet vis vien nesustojau. Dažnai kliuvo kojos, temstant vis dažniau pargriūdavau.

Galop ant kažko parkritau - buvo visiškai tamsu, ir aš nė nenu-
maniau, už ko užkliuvau - ir nepasikėliau. Apsiverčiau ant šono,
kad galėčiau kvėpuoti, ir susiriečiau ant drėgno šakio.

Gulėdama jaučiau, kad praslinko daugiau laiko, nei man atro-
dė. Nebeprisiminiau, kada sutemo. Negi naktį čia visuomet taip
tamsu? Be abejo, pro debesis ir pro plyšius tarp šakų turėtų prasi-
skverbti bent kiek mėnulio šviesos.

Tik ne šiandakt. Šiandakt dangus buvo juodut juodutėlis. Tikriaus-
siai ką tik prasidėjo jaunatis.

Jaunatis. Sudrebėjau, nors šalta nebuvo.

Ilgai buvo tamsu, kol išgirdau juos šūkaujant.

Kažkas šaukė mano vardą. Pro drėgną augaliją prasiskverbę
garsai buvo duslūs, prislopinti, tačiau aiškiai girdėjau savo vardą.
Balso neatpažinau. Pamaniau, kad reikėtų atsiliepti, bet jaučiausi
apkvaitusi ir tik po ilgo laiko susigaudžiau, kad *turiu* atsiliepti. Per
tą laiką šūksniai liovėsi.

Vėliau mane pažadino lietus. Nemanau, kad buvau užmigusi;
tik sustingau ir lioviausi galvojusi, visomis jėgomis stengiausi ne-
suvokti to, ko nenorėjau žinoti.

Lietus mažumėle erzino. Buvo šalta. Paleidau kojas ir delnais
užsidengiau veidą.

Tuomet vėl išgirdau šūksnius. Šįkart jie sklido iš toliau, ir kar-
tais atrodydavo, kad vienu metu šaukia keli balsai. Stengiausi giliai
alsuoti. Prisiminiau, kad turiu atsiliepti, bet pamaniau, jog manęs
neišgirs. Ar galėsiu sušukti pakankamai garsiai?

Staiga stulbinamai arti pasigirdo kitas garsas. Tarsi mane uos-
tinėtų žvėris. Sprendžiant iš garso jis atrodė didelis. Pasvarsčiau,
ar tik nereikėtų išsigąsti. Tačiau ničnieko nepajutau. Uostinėjantis
žvėris nutolo.

Lietus ir toliau teškeno, jaučiau, kaip ant skruosto telkiasi balutė.
Stengiausi sukaupti jėgas ir pasukti galvą, o tada išvydau šviesą.

Iš pradžių tai tebuvo blausus atspindys nuo krūmų tolumoje. Tačiau šviesa vis ryškėjo ir ryškėjo, ji nutvieskė didelį plotą, ne taip, kaip siauras žibintuvėlio spindulys. Šviesa prasiskverbė pro artimiausią krūmą, ir aš pamačiau, kad tai propano žibintas, bet tik tiek ir tegalėjau išvysti, nes akimirksniu apakau.

- Bela.

Balsas buvo žemas, nepažįstamas. Mano vardą ištarė ne klausdamas, o patvirtindamas, kad mane surado.

Pakėliau galvą - kaip man pasirodė, nepaprastai aukštai - ir pažvelgiau į tamsų veidą virš savęs. Miglotai suvokiau, kad nepažįstamasis turbūt tik todėl atrodo toks aukštas, kad mano galva tebeguli ant žemės.

- Ar tu nesusižeidei?

Supratau, kad tie žodžiai kažką reiškia, bet tegalėjau suglumusi spoksoti. Argi dabar tai svarbu?

- Bela, aš Semas Ulis.

Vardas buvo negirdėtas.

- Čarlis mane siuntė tavęs ieškoti.

Čarlis? Tai palietė kažkokią stygą, ir aš pasistengiau atidžiau klausytis, ką jis kalba. Čarlis svarbus, net jei visa kita man nerūpi.

Aukštasis vyras ištiesė ranką. Žiopsojau į ją nežinodama, ką turėčiau daryti. Jis nužvelgė mane juodomis akimis ir gūžtelėjo pečiais. Greitu, vikriu judesiu pakėlė nuo žemės ir paėmė ant rankų.

Gulėjau suglebusi, o jis sparčiai žingsniavo per šlapią mišką. Kažkuri mano dalis žinojo, kad turėčiau jaustis sutrikusi - juk mane neša nepažįstamas vyras. Tačiau nebuvo jėgų sutrikti.

Neatrodė, kad būtų praėję daug laiko, kol pasirodė šviesos ir pasigirdo murmantys vyriški balsai. Semas Ulis, artėdamas prie sambrūzdžio, sulėtino žingsnį.

- Radau ją! - griausmingu balsu sušuko jis.

Murmesys nutilo, paskui tapo dar garsesnis. Virš manęs šmėkščiojo veidai. Visoje šioje maišatyje išskyrčiau tik Semo balsą, gal todėl, kad gulėjau priglaudusi ausį jam prie krūtinės.

- Ne, nemanau, kad ji sužeista, - kažkam pranešė jis. - Tiktai vis kartoja: „Jis išėjo.“

Negi garsiai tai ištariau? Prikandau lūpą.

- Bela, brangioji, ar tau viskas gerai?

Ši balsą atskirčiau nuo visų kitų balsų - netgi šitaip sugniuždyta sielvarto kaip dabar.

- Čarli? - mano balsas atrodė svetimas, tylus.

- Aš čia, mažute.

Pajutau, kaip mane perduoda iš rankų į rankas, užuodžiau odinio tėčio švarko kvapą. Čarlis susvyravo nuo mano svorio.

- Gal duokit ją man, - pasiūlė Semas Ulis.

- Išlaikysiu, - pridusęs ištare Čarlis.

Pamažu brovėmės per tankmę. Norėjau jam pasakyti, kad pastatytą mane ir leistų eiti, bet praradau žadą.

Kartu su juo einanti minia nešė šviečiančius žibintus. Tai priminė paradą. Arba laidotuvių procesiją. Užsimerkiau.

- Mes jau beveik namie, mieloji, - retkarčiais sumurmėdavo Čarlis.

Išgirdusi rakinant duris vėl atsimerkiau. Mes buvome verandoje, aukštasis tamsusis vyras, vardu Semas, atidarė Čarliui duris ir ištiesė į mus ranką, lyg būtų pasirengęs mane sugauti, jei Čarlis išmestų.

Tačiau Čarliui pavyko įnešti mane pro duris ir paguldyti ant sofos svetainėje.

- Tėti, aš visa šlapia, - suvapėjau.

- Nesvarbu. - Jis buvo prikimęs. Tada kreipėsi į kažką kitą. - Antklodės spintoje virš laiptų.

- Bela? - paklausė naujas balsas.

Pažvelgiau į žilaplaukį virš manęs palinkusį vyrą ir po kelių ilgų sekundžių atpažinau.

- Daktare Džerandi? - išleminau.

- Taip, čia aš, mieloji, - atsakė jis. - Bela, ar tau nieko neskauda?

Minutę svarsčiau jo klausimą. Prisiminiau, kad Semas Ulis panašiai teiravosi miške. Tik Semas kitaip suformulavo klausimą: *Ar tu nesužeista?* Skirtumas kažkodėl atrodė svarbus, ir tai mane trikdė.

Daktaras Džerandis laukė. Vienas žilas antakis pakilo, raukšlės ant kaktos pagilėjo.

- Man nieko neskauda, - pamelavau. Tačiau pakankamai teisingai atsakiau į tai, ko jis klausė.

Jis šilta ranka palietė mano kaktą, paskui pirštais spustelėjo vidinę riešo pusę. Stebėjau jo lūpas, kai jis, žiūrėdamas į laikrodį, skaičiavo.

Sustingau po jo rankomis, gerklėje pajutau siaubo skonį.

- Pasiklydai miške? - spėjo jis.

Mačiau, kad keli žmonės klausosi. Trys aukšti vyrai tamsiais veidais, - spėjau, kad jie iš La Pušo, kvileutų indėnų rezervato pajūryje, - tarp jų ir Semas Ulis, stovėjo susiglaudę ir žvelgė į mane. Čia buvo ir ponas Niutonas su Maiku, ir ponas Vėberis, Andzelos tėvas; šitie paslapčia šnairavo. Virtuvėje ir už laukųjų durų tyliai dūzgė kiti balsai. Ko gero, manęs pasižiūrėti susirinko pusė miestelio.

Čarlis stovėjo arčiausiai. Jis pasilenkė, kad išgirstų mano atsakymą.

- Taip, - sušnabždėjau. - Pasiklydau.

Daktaras susimąstęs linktelėjo, pirštais švelniai užčiuopė tonziles pasmakrėje. Čarlio veidas įsitempė.

- Jautiesi pavargusi? - paklausė daktaras Džerandis.

Linktelėjau ir klusniai užsimerkiau.

- Nemanau, kad jai kas nors bloga, - išgirdau, kaip po akimirkos daktaras sumurmėjo Čarliui. - Tiesiog išsekusi. Leiskite jai iš-

simiegoti, rytoj ateisiu apžiūrėti. - Jis nutilo. Tikriausiai pasižiūrėjo į laikrodį, nes pridūrė: - Na, tiesą sakant, jau šiandien.

Pasigirdo girgždėjimas, kai jie abu pasirėmė ir atsistojo.

- Ar tai tiesa? - pašnibždom paklausė Čarlis. Dabar jų balsai buvo toliau. Ištempiau ausis. - Jie išvyko?

- Daktaras Kalenas prašė niekam nesakyti, - atsakė daktaras Džerandis. - Jie staiga gavo pasiūlymą; turėjo iškart apsispręsti. Karlailas norėjo išvykti be didelių ceremonijų.

- Galėjo bent jau perspėti, - suniurnėjo Čarlis.

Daktaras Džerandis, regis, pasijuto nejaukiai.

- Taip, šioje situacijoje tai būtų pravertę.

Nebenorėjau klausytis. Užčiuopiau antklodės, kuria kažkas mane apklojo, kampa ir užsitempiau ant ausies.

Užsnūsdavau ir vėl pabusdavau. Girdėjau, kaip Čarlis pašnibždom dėkoja vienam po kito išeinantiems savanoriams. Pajutau ant kaktos jo delną, paskui dar vienos antklodės svorį. Kelis kartus skambėjo telefonas, ir Čarlis nuskubėdavo pakelti ragelio, kol nepabudau. Tyliai ramindavo skambintojus.

- Taip, mes ją suradome. Viskas gerai. Ji pasiklydo. Dabar jaučiasi gerai, - vis kartojo jis.

Girdėjau, kaip sugirgždėjo fotelio spyruoklės, kai jis įsitaisė miegoti.

Po kelių minučių vėl suskambo telefonas.

Sunkiai stodamasis Čarlis suaimanavo ir klupdamas nuskubėjo į virtuvę. Pakišau galvą po antklode, nenorėdama dar kartą klausytis to paties pokalbio.

- Taip, - atsiliepė Čarlis ir nusižiovavo.

Kai vėl prabilo, jo balsas buvo pasikeitęs, sunerimęs.

- Kur? - jis vėl patylėjo. - Esate tikri, kad ne rezervate? - dar viena trumpa pauzė. - Bet kas gi *ten* galėtų degti? - jis atrodė ir susirūpinęs, ir nustebęs. - Gerai, paskambinsiu į rezervatą ir išsiaiškinsiu.

Jam renkant numerį jau įdėmiau klausiausi.

- Labas, Bili, čia Čarlis - atleisk, kad skambinu taip anksti... ne, jai viskas gerai. Miega... Dėkui, bet ne dėl to trukdau. Man ką tik skambino ponias Stenli, ji sakė, kad pro savo trečio aukšto langą mato liepsnas ant pakrantės uolų, bet aš nelabai... Ak! - staiga jo balse pasigirdo neįprasta gaidelė - susierzinimo... ar pykčio. - Kodėl jie šitaip daro? Hm, hm. Tikrai? - pašaipiai paklausė jis. - Na, neatsiprašinėk *manęs*. Taip taip. Tiesiog pasirūpink, kad ugnis neišplistų... Žinau, žinau, stebiuosi, kad jiems apskritai pavyko uždegti tokiu oru.

Čarlis padvejojo, paskui nenorom pridūrė:

- Dėkui, kad atsiuntei Semą ir kitus vaikus. Buvai teisus - jie mišką pažįsta geriau už mus. Semas ją ir surado, taigi lieku tau skolingas... Taip, vėliau pasišnekėsime, - vis dar subjūres sutiko jis ir padėjo ragelį.

Šliurindamas atgal į svetainę Čarlis kažką neaiškiai murmėjo.

- Kas nutiko? - paklausiau.

Jis pripuolė prie *manęs*.

- Atleisk, pažadinau tave, brangioji.

- Kas nors dega?

- Nieko baisaus, - užtikrino jis mane. - Tik ant uolų liepsnoja laužai.

- Laužai? - paklausiau.

Balsas neatrodė nustebeš. Jis atrodė negyvas.

Čarlis susiraukė.

- Keli vaikigaliai iš rezervato kvailioja, - paaiškino jis.

- Kodėl? - vangiai pasidomėjau.

Mačiau, kad jis nenori atsakyti. Žvelgė į grindis sau po kojomis.

- Jie švenčia gerąją žinią, - balse buvo justis kartėlis.

Tebuvo viena žinia, apie kurią galėjau galvoti, kad ir kaip nenorėjau. Ir tada viskas stojo į vietas.

- Kad išvyko Kalenai, - sušnabždėjau. - La Puše Kalenų nemégsta - buvau visai užmiršusi.

Kvileutai prietaringai tikėjo „šaltaisiais“, kraujo gėrikais, kurie buvo jų genties priešai. Taip pat jie pasakojo legendas apie didįjį potvynį ir savo protėvius vilkažmogius. Daugeliui jų tai tebuvo pasakos, tautosaka. Tačiau kai kurie tikėjo. Geras Čarlio draugas Bilis Blekas tikėjo, o jo sūnus Džeikobas manė, jog tai tik paiki prietarai. Bilis mane perspėjo, kad laikyčiausi atokiai nuo Kalenų...

Tas vardas manyje kažką išjudino, ir tas kažkas pradėjo kilti į paviršių, kad ir kaip stengiausi neleisti.

- Tai juokinga, - išrėžė Čarlis.

Akimirką sėdėjome tylomis. Dangus už lango nebebuvo juodas. Pasislėpusi už lietaus tekėjo saulė.

- Bela? - tarė Čarlis.

Sumišusi pažvelgiau į jį.

- Jis paliko tave vieną miške? - spėjo Čarlis.

Apsimečiau negirdėjusi, ko jis klausė.

- Iš kur žinojote, kur manęs ieškoti? - bijojau to, ką neišvengiamai turėjau suvokti, ir jau greitai.

- Iš tavo raštelio, - nustebeš atsakė Čarlis.

Jis įkišo ranką į užpakalinę džinsų kišenę ir ištraukė aptrintą popieriaus lapelį - purviną ir drėgną, apiplyšusį nuo dažno lankstymo. Čarlis vėl jį išlankstė ir iškėlė kaip įrodymą. Netvarkingas braižas buvo stulbinamai panašus į mano.

Išėjau pasivaikščioti su Edvardu miško takeliu, ten buvo parašyta. Netrukus grįšiu, B.

- Nesulaukęs tavęs paskambinau Kalenams, bet niekas neatsiliepė, - tyliai pasakojo Čarlis. - Tada paskambinau į ligoninę, ir daktaras Džerandis pasakė, kad Karlailas išvyko.

- Kur jie išvyko? - suniurnėjau.

Jis pažvelgė į mane.

- Negi Edvardas tau nesakė?

Sutrikusi papurčiau galvą. Jo vardas išlaisvino tai, kas tūnojo manyje - nuo skausmo užgniaužė kvapą, apstulbau, koks jis stiprus.

Čarlis prieš atsakydamas įtariai mane nužvelgė.

- Karlailas gavo darbo didelėje ligoninėje Los Andžele. Manau, jie pasiūlė jam krūvą pinigų.

Saulėtasis Los Andželas. Jie ten nieku gyvu nevažiuotų. Prisimčiau savo košmarą su veidrodžiu... kaip jo oda tviskėjo skaisčioje saulės šviesoje.

Mintyse išvydau jo veidą, ir mane pervėrė kančia.

- Man reikia žinoti, jei Edvardas tave paliko vieną vidury miško, - griežtai tarė Čarlis.

Išgirdus jo vardą mane vėl nusmelkė skausmas. Trokšdama išsivaduoti nuo kančių karštligiškai papurčiau galvą.

- Aš pati kalta. Jis paliko mane ten, kur prasideda takelis, dar matyti namai... Bet aš bandžiau jį sekti.

Čarlis ruošėsi kažką sakyti; kaip vaikas užsidengiau ausis.

- Daugiau negaliu apie tai kalbėti, tėti. Noriu į savo kambarį.

Jam nespėjus atsakyti nusiropščiau nuo sofos ir nusvirduliuavau laiptais aukštyn.

Kažkas apsilankė pas mus ir paliko Čarliui raštelį, padėjusį mane surasti. Vos tai suvokus galvoje kilo baisus įtarimas. Nuskuodžiau į savo kambarį, uždariau ir užrakinau duris ir pripuoliau prie grotuvo ant naktinio staliuko.

Viskas atrodė taip, kaip buvau palikusi. Spustelėjau mygtuką grotuvo viršuje. Užraktas spragtelėjo, ir viršus lėtai sukdamasis atsidarė.

Grotuvas buvo tuščias.

Renės dovanotas albumas gulėjo ant grindų prie lovos, toje pačioje vietoje, kur jį padėjau. Drebančia ranka atverčiau viršelį.

Daugiau versti nereikėjo, užteko pirmo lapo. Mažuose metaliniuose kampučiuose nuotraukos nebebuvo. Lapas buvo tuščias, tik mano pačios ranka apačioje pakraigliota: *Edvardas Kalenas, Čarlio virtuvė, rugsėjo 13 d.*

Sustojau. Neabejojau, kad jis viską atliko labai kruopščiai.

Bus taip, lyg manęs nė nebūtų buvę, pažadėjo jis.

Keliais pajutau lygias medines grindis, paskui į jas atsirėmė mano delnai ir galop skruostas. Vyliausi, kad alpstu, bet, savo nusivylimui, išlikau sąmoninga. Skausmo bangos, kurios iki šiol tik skalavo mane, dabar iškilo aukštai virš galvos ir nusitempė žemyn.

Į paviršių nebeiškilau.

www.NeReaLus.lt

SPALIS

LAPKRITIS

GRUODIS

SAUSIS

4. PABUDIMAS

LAIKAS TEKA. NET TADA, KAI TAI ATRODO NEĮMANOMA. Net tada, kai kiekviena sekundė sukelia tokį skausmą, lyg žaizdoje tvinkčiotų kraujas. Jis slenka nevienodai, keistai trūkčioja arba ramiai sustoja, bet vis vien slenka. Net man.

ČARLIO KUMŠTIS NUSILEIDO ANT STALO.

- Viskas, Bela! Išsiųsiu tave namo.

Pakėliau akis nuo košės, ties kuria veikiau meditavau, nei valgiau, ir apstulbusi pažvelgiau į Čarli. Neprisiminiau, apie ką šnekėjomės, - tiesą sakant, apskritai nesuvokiau, kad šnekėjomės, - ir ne itin supratau, ką jis nori pasakyti.

- Aš *esu* namie, - sutrikusi burbtelėjau.

- Išsiųsiu tave pas Renę į Džeksonvilį, - patikslino jis.

Čarlis suirzęs stebėjo, kaip pamažu susigaudau.

- Ką aš padariau? - pajutau, kaip mano veidas ištišo.

Pastaruosius keturis mėnesius elgiausi nepriekaištingai. Po tos pirmosios savaitės, apie kurią nė vienas daugiau nebeužsiminėme, nepraleidau nė vienos dienos mokykloje ar darbe. Mano pažymiai buvo puikūs. Nė sykiu nenusižengiau komendanto valandai - visų pirma, niekur ir nebuvau išėjusi, kad galėčiau nusižengti. Ir tik retai kada vakarienei šildydavau vakarykštį maistą.

Čarlis griežtai pažvelgė į mane.

- Tu *nieko* nepadarei. Tai ir bėda. Tu niekada nieko nedarai.

- Nori, kad prisidaryčiau rūpesčių? - nustebusi pakėliau antakius.

Stengiausi susikaupti. Buvo nelengva. Taip pripratau nieko negirdėti, kad net ausys atrodė užsikimšusios.

- Geriau jau rūpesčiai nei šitas... šitas amžinas slankiojimas nukabinus nosį!

Tai mane mažumėlę iškaudino. Kiek įmanydama stengiausi nebūti niūri ar nukabinusi nosį.

- Aš neslankioju.

- Ne taip pasakiau, - nenorom sutiko jis. - Jei slankiotum, dar būtų nieko - bent jau *ka nors* veiktum. O tu tiesiog... bedvasė, Bela. Manau, tai tinkamas žodis.

Šis kaltinimas pataikė į tikslą. Atsidusau ir pasistengiau bent kiek guviau atsakyti.

- Atleisk, tėti, - atsiprašymas net man pačiai nuskambėjo lėkštokai.

Tikėjausi, kad man pavyks jį apgauti. Svarbiausias visų šių pastangų tikslas buvo apsaugoti Čarli nuo sielvarto. Kaip skaudu suvokti, kad veltui šitaip stengiausi.

- Nenoriu, kad atsiprašinėtum.

Atsidusau.

- Tai pasakyk, ko iš manęs nori.

- Bela, - jis padvejojo, svarstė, kaip mane paveiks tolesni jo žodžiai. - Brangioji, tu ne vienintelis žmogus, kuriam tenka tai išgyventi, supranti.

- Žinau. - Mano veido išraiška buvo neįtikinama.

- Paklausk, mieloji. Manau, kad... kad galbūt tau reikia kokios nors pagalbos.

- Pagalbos?

Jis nutilo, vėl ieškojo žodžių.

- Kai išėjo tavo mama, - suraukęs kaktą pradėjo jis, - ir pasiėmė tave, - jis giliai įkvėpė, - na, man tai buvo tikrai sunkus laikas.

- Žinau, tėti, - sumurmėjau.

- Bet man pavyko susidoroti, - pabrėžė jis. - Mieloji, tu nesu-
sidoroji. Laukiau, tikėjausi, kad tau pagerės. - Jis dirstelėjo į mane
ir greitai nuleido akis. - Manau, mes abu suprantame, kad tau ne-
gerėja.

- Man viskas gerai.

Jis nesiklausė.

- Galbūt, na, jei su kuo nors apie tai pasikalbėtum? Su speci-
alistu.

- Nori, kad eičiau pas psichoterapeutą? - supratusi, kurlink jis
kreipia, atsakiau šiek tiek šiurkščiau nei derėtų.

- Gal tai padėtų.

- O gal ir nė truputėlio nepadėtų.

Nedaug išmaniau apie psichoanalizę, bet buvau tikra, kad ji pa-
deda tik tuomet, kai esi visiškai nuoširdus. Žinoma, galėčiau iškloti
tiesą - jei tik panorėčiau likusias gyvenimo dienas praleisti veltiniu
išmuštoje palatoje.

Jis įvertino mano užsispyrusią išraišką ir nusprendė pulti
kitaip.

- Tai ne mano jėgoms, Bela. Galbūt tavo mama...

- Klausyk, - vangiai ištariau. - Jei nori, šįvakar kur nors išeisiu.
Paskambinsiu Džesei arba Andželai.

- Aš ne to noriu, - nusivylęs užginčijo jis. - Nemanau, kad galė-
čiau žiūrėti, kaip tu dar labiau *stengiesi*. Dar niekada neteko matyti,
kad kas šitaip stengtųsi. Net skaudu žiūrėti.

Apsimetusi kvailele nudelbiau akis į stalą.

- Nesuprantu, tėti. Iš pradžių pyksti, kad nieko nedarau, o da-
bar sakaisi nenoriš, kad kur nors išeičiau.

- Trokštu, kad būtum laiminga - ne, netgi ne tiek daug. Tiesiog
noriu, kad nesijaustum šitaip apgailėtina. Manau, išvykus iš Fork-
so tau būtų lengviau.

Mano akyse blykstelėjo jausmo, kuriuo pernelyg ilgai gyvenau, kibirkštėlė.

- Aš neišvyksiu, - tariau.
- Kodėl? - griežtai paklausė jis.
- Tai paskutinis mano semestras mokykloje - viską sugadinčiau.
- Tu puikiai mokaisi - neprapultum.
- Nenoriu varginti mamos ir Filo.
- Tavo mama mirtinai trokšta, kad grįžtum.
- Floridoje per karšta.

Jis vėl trinktelėjo kumščiu į stalą.

- Mes abu žinome, kas iš tiesų čia vyksta, Bela, ir tau tai ne į gera. - Jis giliai įkvėpė. - Praėjo keli mėnesiai. Jis nepaskambino, neparašė, negavome iš jo jokios žinios. Nebegali laukti.

Rūsčiai dėbtelėjau į jį. Beveik, bet ne visai, užkaito skruostai. Jau labai seniai nebuvo dėl ko nors išraudusi.

Čarlis puikiai žinojo, kad ši tema griežtai uždrausta.

- Aš nieko nelaukiu. Ničnieko nesitikiu, - tyliai ir ramiai iš-tariau.

- Bela... - kimiai pradėjo Čarlis.

- Man reikia į mokyklą, - nutraukiau jį, atsistojau ir nusinešiau nepaliestus pusryčius nuo stalo.

Neplautą dubenėlį palikau kriauklėje. Daugiau tokių šnekų ne-bebūčiau ištvėrusi.

- Susitarsiu su Džesika, - kabindamasi mokyklinį krepšį suk-telėjau per petį, bet į akis tėčiui nepažvelgiau. - Turbūt vakarienės negrišiu. Važiuosime į Port Andželesą žiūrėti kino.

Jam nespėjus atsakyti sprukau pro laukujes duris.

Skubėdama pabėgti nuo Čarlio, į mokyklą nuvažiauju bemaž pirmoji. Privalumas buvo tas, kad automobilį pastačiau labai ge-roje vietoje. Trūkumas - kad turėjau laisvo laiko, kurio šiaip bet kokia kaina vengčiau.

Paskubom, kol dar nepradėjau galvoti apie Čarlio kaltinimus, išsitraukiau matematikos vadovėlį. Atsiverčiau skyrių, kurių šiandien pradėsime, ir bandžiau suprasti, apie ką ten rašoma. Skaityti matematikos vadovėlį buvo dar blogiau, nei klausytis mokytojo, bet man sekėsi vis geriau. Per pastaruosius kelis mėnesius matematikai skyriau dešimt kartų daugiau laiko nei anksčiau. Todėl man šiaip ne taip pavyko išlaikyti A lygį. Žinojau, kad ponas Vorneris mano pažangą sieja su geresniais savo mokymo metodais. Nenorėjau sprogdinti jo muilo burbulo, jeigu jam tai teikė džiaugsmą.

Verčiau save studijuoti matematiką, kol automobilių aikštelė prisipildė, ir man teko bėgte bėgti į anglų. Nagrinėjome „Gyvulių ūkį“, tai buvo lengva tema. Man patiko kalbėti apie komunizmą; tai buvo maloni permaina po visų tų romanų apie meilę, kurie sudarė didžiąją programos dalį. Atsisėdau į savo suolą, džiaugdama, kad pono Berčio pamoka mane išblaškys.

Mokykloje laikas tekėjo lengvai. Pernelyg greitai suskambėjo skambutis. Pradėjau krautis krepšį.

- Bela?

Atpažinau Maiko balsą, ir, dar prieš jam ištariant, žinojau, kokie bus tolesni žodžiai.

- Rytoj dirbsi?

Pakėliau galvą. Jis sėdėjo išlinkęs iš suolo neramiu veidu. Kiekvieną penktadienį klausdavo to paties. Nors nė sykio nebuvau net susirgusi. Na, su viena išimtimi prieš kelis mėnesius. Jis neturėjo priežasties šitaip susirūpinęs į mane žiūrėti. Buvau pavyzdinga darbuotoja.

- Rytoj šeštadienis, ar ne? - paklausiau.

Kai Čarlis atkreipė dėmesį, suvokiau, koks iš tiesų negyvas mano balsas.

- Taip, tikrai, - patvirtino jis. - Pasimatysime per ispanų.

Prieš nosisukdamas jis pamojavo. Nebesivargindavo lydėti mane į pamokas.

Paniurusi nusivilkau į matematiką. Per šią pamoką sėdėdavau su Džesika.

Jau savaičių savaites, o gal net mėnesius Džesika nebesisveikindavo su manim, kai susitikdavome koridoriuje. Žinojau, kad nedraugiškai elgdamasi ją ižeidžiau, ir ji pasišiaušė. Dabar nebus lengva su ja pasišnekėti - juolab prašyti paslaugos. Stoviniudama koridoriuje prie kabineto ir vilkindama laiką kruopščiai apsvarsčiau savo galimybes.

Negalėčiau pažvelgti Čarliui į akis, jei nenuveikčiau ko nors su draugais. Žinojau, kad meluoti negalėsiu, nors sumanymas vienai nuvažiuoti į Port Andželesą ir atgal - užtikrinti, kad skaitiklis rodytų tiek kilometrų, kiek reikia, jei jis kartais patikrintų, - labai viliojo. Džesikos mama ponia Stenli buvo didžiausia plepė mieste, ir Čarlis anksčiau ar vėliau būtinai su ja susitiks. O tuomet, be abejo, užsimins ir apie kelionę. Ne, meluoti negaliu.

Atsidususi stumtelėjau duris.

Ponas Vorneris piktai pažvelgė į mane - jau buvo pradėjęs pamoką. Nuskubėjau į savo vietą. Kai atsisėdau šalia, Džesika nė galvos nepakėlė. Džiaugiausi, kad turėsiu penkiasdešimt minučių pasiruošti.

Ši pamoka pralėkė dar greičiau nei anglų. Tai buvo mažumėlę susiję su mano puikiu pasiruošimu rytą pikape, bet dar labiau su tuo, kad laukiant ko nors nemalonaus laikas visuomet pagreitėja.

Susiraukiau, kai ponas Vorneris mus paleido penkiomis minutėmis anksčiau. Jis šypsojosi, lyg būtų padaręs gerą darbą.

- Džese? - susigūžusi ir nukabinusi nosį laukiau, kol ji atsigręžė į mane.

Džesika pasisuko į mane ir netikėdama savo akimis pasižiūrėjo.

- Tu kreipiesi į *mane*, Bela?

- Žinoma. - Dėdamasi nekalta išplėčiau akis.

- Ką? Tau reikia padėti dėl matematikos? - jos balsas buvo gaidžokas.

- Ne, - papurčiau galvą. - Tiesą sakant, norėjau paklausti, ar... šįvakar nenueitum su manim į kiną? Man reikia prasiblaškyti. - Žodžiai skambėjo nenatūraliai, lyg blogai suvaidintame dialoge, ir Džesika pažvelgė į mane nustebusi.

- Kodėl kvieti *mane*? - vis dar nedraugiškai paklausė ji.

- Nes man su tavim smagiausia. - Nusišypsojau, tikėdamasi, kad šypsena atrodys nuoširdi. Tikriausiai tai buvo tiesa. Džesika bent jau buvo pirmasis žmogus, apie kurį pagalvoju, norėdama įtikti Čarliui. O tai daugmaž tas pat.

Džesika, regis, atlyžo.

- Na, nežinau.

- Turi kitų planų?

- Ne... manau, galėčiau su tavim važiuoti. Ką nori pažiūrėti?

- Gerai nežinau, ką rodo, - išsisukinėjau. Truputį įkliuvau. Sukau galvą, bandydama ką nors prisiminti - gal neseniai kas nors pasakojo apie filmą? Gal mačiau plakatą? - Galbūt tą apie prezidentę?

Ji keistai pažvelgė į mane.

- Bela, to jau *šimtą metų* neberodo.

- O, - susiraukiau. - Gal tu norėtum ką nors pasižiūrėti?

Džesika nebeištvėrė ir pradėjo tarškėti - tyliai galvoti ji negalėjo.

- Na, rodo tą naują romantinę komediją, apie kurią prirašyta gerų atsiliepimų. Norėčiau ją pamatyti. O tėtis neseniai žiūrėjo „Aklavietę“, jam labai patiko.

Griebiausi daug žadančio pavadinimo.

- Apie ką jis?

- Apie zombius ar kažką tokio. Sakė, daug metų nematė tokio baisaus filmo.

Nuostabu. Verčiau jau susidurti su tikrais zombiais, nei žiūrėti apie meilę.

- Gerai. - Regis, mano atsakymas ją nustebino. Bandžiau prisiminti, ar mėgstu baisius filmus, bet nebuvau tuo tikra. - Nori, kad po pamokų tave paimčiau? - pasiūlė ji.

- Žinoma.

Džesika prieš išeidama nedrąsiai nusišypsojo. Atsakai jai kiek pavėluotai, bet man atrodo, ji pamatė.

Diena prabėgo greitai, mintyse planavau šį vakarą. Iš patirties žinojau, kad jei prakalbinsiu Džesiką, tai man tereikės tinkamomis akimirkomis pritariamai murmėti. Nieko daug nereikės daryti.

Tiršta migla, gaubusi mano dienas, šiek tiek prasisklaidė. Nustebau atsidūrusi savo kambaryje - neprisiminiau, kaip parvažiavau iš mokyklos namo ir netgi kaip atidariau laukujes duris. Bet tai buvo nesvarbu. Šiuo metu labiausiai ir troškau prarasti laiko nuovoką.

Priėjusi prie spintos nebandžiau išsklaidyti miglos. Tam tikrais atvejais buvo labai svarbu nieko nejausti. Pastūmiau duris į šalį, vargiai suvokdama, ko ieškau. Kairėje pusėje, po drabužiais, kurių niekuomet nedėvėdavau, buvo šiukšlių krūva.

Mano akys nenukrypo į juodą šiukšlių maišą, kuriame gulėjo gimtadienio dovanos, nepažvelgė į erdvinį grotuvą, kurio kontūrai buvo matyti pro plastiką; negalvoju apie tai, kaip šlykščiai susikruvinau nagus, krapštydama jį iš prietaisų skydelio.

Nuo vinies nusikabinau seną retai nešiojamą rankinę ir užstūmiau duris.

Kaip tik tada išgirdau pypsint. Permečiau piniginę iš mokyklinio krepšio į rankinę. Skubėjau, tarsi taip galėčiau greičiau prastumti vakarą.

Prieš atidarydama duris dirstelėjau į save koridoriaus veidrodyje, kruopščiai nutaisiau šypsena ir pasistengiau išlaikyti.

- Dėkui, kad sutikai šįvakar palaikyti man draugiją, - pasakiau Džesei, lipdama į keleivio sėdynę ir stengdamasi savo balsui suteikti dėkingumo gaidelę. Jau seniai rimtai nesusimąščiau, ką šneku kitiems, išskyrus Čarli. Su Džese buvo sunkiau. Gerai nežinojau, kokius jausmus vaidinti.

- Nėra už ką. Tik kaip tau tai dingtelėjo? - nusistebėjo Džesika, važiuodama tolyn mano gatve.

- Kas dingtelėjo?

- Kad taip staiga nusprendei... pasilinksminti? - atrodė, sakydama ji apsigalvojo ir pakeitė sakinio pabaigą.

Gūžtelėjau pečiais.

- Man reikėjo permainų.

Tada atpažinau per radiją sklindančią dainą ir greitom ištiesiau ranką prie mygtukų.

- Neprieštaruji?

- Ne, pirmyn.

Perjunginėčiau programas, kol suradau nepavojingą dainą. Muzikai pripildžius automobilį, slapčia žvilgtelėjau į Džesiką.

Ji prisimerkė.

- Nuo kada klausaisi repo?

- Nežinau, - atsakiau. - Jau kurį metą.

- Patinka? - abejodama paklausė ji.

- Žinoma.

Būtų kur kas sunkiau bendrauti su Džesika, jei reikėtų stengtis negirdėti dar ir muzikos. Linkčiojau galvą, tikėdamasi, kad pataikau į taktą.

- Gerai... - ji išplėtusi akis spoksojo pro priekinį langą.

- Tai kaip dabar jūs su Maiku? - greitom paklausiau.

- Matau jį rečiau negu tu.

Klausimas neužvedė šnekos, kaip tikėjaisi.

- Darbe sunku pasikalbėti, - sumurmėjau ir pabandžiau iš naujo. - Ar su kuo nors susitikinėji?

- Nelabai. Kartais pasivaikštau su Koneriu. Prieš dvi savaites buvau susitikusi su Eriku. - Ji pavartė akis, ir aš pajutau, kad tai bus ilga istorija. Pasinaudojau proga.

- Su Eriku Jorkiu? Tai kuris kurį pakvietėte?

Ji suaimanavo ir atgijo.

- Žinoma, jis! Nesumoju, kaip mandagiai atsisakyti.

- Kur jis tave nusivedė? - paklausiau neabejodama, kad mano kamantinėjimus ji supras kaip domėjimąsi. - Viską papasakok.

Ji puolė čiauškėti, ir aš patogiau išitaisiau ant sėdynės. Įdėmiai klausiausi, kai reikėdavo, užjausdama suniurnėdavau ar aihtelėdavau iš siaubo. Pabaigusi Eriko istoriją, Džesika neberaginama pradėjo ją lyginti su Koneriu.

Filmą rodė anksti, taigi Džesika pasiūlė pirma ją pasižiūrėti, o paskui pavalgyti. Pritariau viskam, ko ji pageidavo; juk aš gavau tai, ko reikėjo - Čarlis nulips man nuo galvos.

Per anonsus vis kalbinau Džesika, kad mažiau reikėtų žiūrėti. Tačiau prasidėjus filmui sunerimau. Pajūriu vaikščiojo jauna už rankučių susikibusi porėlė ir nenatūraliai saldžiai kalbėjosi apie savo meilę. Atsispyriau pagundai užsidengti ausis ir pradėti niūniuoti. Nesitariau žiūrėti meilės istorijos.

- Maniau, kad pasirinkome filmą apie zombius, - šnypstelėjau Džesikai.

- Tai ir *yra* filmas apie zombius.

- Tai kodėl niekas nieko neėda? - apimta nevilties paklausiau.

Ji pažvelgė į mane plačiomis, veik išsigandusiomis akimis.

- Neabejoju, bus ir to, - sušnabždėjo ji.

- Atsinešiu spragėsių. Norėsi?

- Ne, dėkui.

Kažkas už nugaros mus nutildė.

Neskubėjau prie bufeto, žiūrėjau į laikrodį ir svarsčiau, kiek devyniasdešimties minučių filmo procentų bus skirta išimylėję-

liams rodyti. Nusprendžiau, kad dešimties minučių bus per akis, bet dėl visa ko dar stabtelėjau prie salės durų. Išgirdau iš garsialkalbių sklindančius siaubo riksmus, taigi supratau, kad laukiau gana ilgai.

- Tu viską praleidai, - sumurmėjo Džesė, kai šmurkštelėjau į savo vietą. - Dabar jau beveik visi zombiai.

- Buvo ilga eilė.

Pasiūliau jai spragėsių. Ji pasisėmė sauja.

Likusi filmo dalis susidėjo iš šiurpių zombių puolimų ir nesibagiančių saujelės dar gyvų žmonių, kurių sparčiai mažėjo, klyksmų. Maniau, kad manęs tai netrikdys. Tačiau pasijutau nejaukiai, ir iš pradžių nesupratau kodėl.

Tik pačioje pabaigoje, stebėdama, kaip sudžiūvęs zombis ropoja paskui klykiantį paskutinį gyvą žmogų, supratau, kokia bėda. Šioje scenoje, vis mažėjant atstumui tarp jų, išryškėjo skirtumas tarp persigandusios veikėjos veido ir negyvos, bejausmės persekiotojo išraiškos.

Tada supratau, į kurią esu panašesnė.

Atsistojau.

- Kur eini? Liko gal pora minučių, - sukuždėjo Džesika.

- Man reikia atsigerti, - burbtelėjau, puldama prie išėjimo.

Atsisėdau ant suoliuko prie salės durų ir iš visų jėgų stengiausi negalvoti, kaip tai ironiška. Tačiau gerai pamąščius vis dėlto ironiška tai, kad galų gale tapsiu *zombe*. Nemaniau, kad taip nutiks.

Kadaise iš tiesų svajojau tapti mitine pabaisa - tik ne bjauriu atgijusiu lavonu. Papurčiau galvą, norėdama atsikratyti tokių minčių ir mane apėmusio siaubo. Negalėjau sau leisti galvoti apie tai, kuo kadaise troškau tapti.

Graudu buvo suvokus, kad nebesu herojė, kad mano istorija baigta.

Pro salės duris išėjo Džesika ir sustojo, tikriausiai svarstė, kur geriausia manęs ieškoti. Išvydus mane jai, regis, palengvėjo, bet tik akimirka. Paskui ji pyktelėjo.

- Tai filmas tau buvo per baisus? - nusistebėjo ji.

- Taip, - sutikau. - Turbūt esu siaubinga bailė.

- Keista, - susiraukė ji. - Man neatrodė, kad *būtum* išsigandusi - aš visą laiką spiegiau, o tu nė karto nesuklykei. Taigi nesuprantu, kodėl išėjai.

Gūžtelėjau pečiais.

- Buvo per baisu.

Ji mažumėlę atsileido.

- Tai buvo turbūt šiurpiausias filmas, kiek teko matyti. Lažiūnuosi, šiandakt sapnuosime košmarus.

- Tai jau tikrai, - pritariau kiek įmanydama įprastesniu balsu.

Aš būtinai sapnuosiu košmarus, bet jie bus ne apie zombius. Ji žvilgtelėjo į mane, paskui nusisuko. Galbūt man nepavyko nutaisyti įprasto balso.

- Kur nori pavalgyti? - pasiteiravo Džesė.

- Man vis vien.

- Gerai.

Einant Džesė pradėjo plepėti apie pagrindinį filmo veikėją. Linkčiojau jai tauškiant, koks jis karštas, nors neprisiminiau, kad apskritai būčiau mačiusi vyrą ne zombį.

Nežiūrėjau, kur Džesika mane vedė. Tik miglotai suvokiau, kad pasidarė tamsiau ir tyliau. Ilgiau nei derėtų nesusigaudžiau, kodėl taip tyku. Pasirodo, Džesika liovėsi tarškusi. Atsiprašydama pažvelgiau į ją, vildamasi, kad neižeidžiau.

Džesika į mane nežiūrėjo. Veidas buvo įsitempęs; ji žvelgė tiesiai priešais save ir spėriai žingsniavo. Mačiau, kaip pašnairavo į kitą gatvės pusę.

Pirmą kartą apsidairiau.

Mesėjome trumpu neapšviestu šaligatvio tarpu. Mažos krautu-
vėlės palei gatvę buvo uždarytos nakčiai, langai tamsūs. Už pusės
kvartalo vėl matėsi gatvės žibintai, o toliau išvydau ryškiai auksi-
nes „Makdonaldo“ arkas - ten ji mane ir vedė.

Kitoje gatvės pusėje buvo atidaryta užėiga. Ant uždengtų iš vi-
daus langų švietė neoniniai ženklai - įvairių rūšių alaus reklamos.
Didžiausiomis skaisčiai žaliomis raidėmis buvo užrašytas baro pa-
vadinimas: „Vienakis Pitas“. Pamaniau, galbūt viduje vyrauja pira-
tų tematika. Metalinės durys paremtos, kad neužsidarytų; viduje
degė blausi šviesa, per gatvę atsklido tylus daugybės balsų murmė-
jimas ir ledukų skimbčiojimas į stiklines. Prie durų atsirėmę į sieną
stovėjo keturi vyrai.

Dirstelėjau į Džesiką. Ji sparčiai kulniavo įbedusi akis į šaligatvį.
Neatrodė išsigandusi, tiesiog elgėsi atsargiai, stengėsi nepatraukti
dėmesio.

Negalvodama sustojau ir atsigrėžiau į tuos keturis vyrus. Atro-
dė, lyg būčiau juos kažkur mačiusi. Kitoje vietoje, kitą vakarą, bet
scena labai panaši. Vienas jų taip pat buvo žemas ir tamsiaplaukis.
Kai sustojau ir atsigrėžiau, vienas jų susidomėjęs pakėlė galvą.

Sustingusi ant šaligatvio spoksojau į jį.

- Bela? - sušnabždėjo Džesė. - Ką darai?

Papurčiau galvą - nė pati gerai nežinojau.

- Man rodos, pažįstu juos... - suniurnėjau.

Ką aš darau? Negi neturėčiau kiek įkabindama bėgti nuo šių
prisiminimų, išmesti iš galvos tuos keturis stoviniuojančius vyrus,
apsaugoti save ta neįtra, be kurios nebegaliu gyventi? Tai kodėl
lyg apdėjusi žengiau į gatvę?

Atrodė pernelyg keistas sutapimas, kad vėl atsidūriau Port An-
džesele su Džesika ir netgiėjau tamsia gatve. Nukreipiau žvilgsnį į
žemąjį vyruką ir pabandžiau sugretinti jo bruožus su to žmogaus,
kuris aną naktį beveik prieš metus man grasino. Svarsčiau, ar atpa-

žinčiau tą nusikaltėlį, jei tai tikrai būtų jis. Toji ypatinga ypatingo vakaro dalis atrodė lyg išskydusi. Kūnas ją prisiminė geriau nei protas: atsiminiau, kaip sustingo kojos, kai svarsčiau, bėgti ar gintis, kaip išdžiūvo gerklė, kai bandžiau kuo garsiau užrikti, kaip įsi-tempė krumpliai, kaip sugniaužiau kumščius, kaip nugara perbėgo šiurpuliais, kai tamsiaplaukis pavadino mane „širdelė“...

Šie vyrai toli gražu neatrodė tokie grėsmingi kaip anie. Tiesiog jie buvo nepažįstami, gatvė tamsi, jų buvo daugiau už mus - nieko ypatinga. Tačiau to užteko, kad Džesika paklaikysiu balsu šūktelėtų:

- Bela, *eime!*

Nekreipiau į ją dėmesio, pamažu ėjau į priekį, kojos kilnojosi tarsi savaime.

Nesupratau kodėl, bet neaiški grėsmė, kurią kėlė tie vyrai, mane traukė. Tai buvo paika, bet manęs taip ilgai apskritai *niekas* neviliojo... Pasidaviau traukai.

Gyslomis plūstelėjo kažkas nepažįstama. Supratau, kad tai adrenalinas, kurio taip ilgai stigo mano kraujyje. Nuo jo greičiau sutvaksėjo širdis, paaštrėjo jutimai. Tai buvo keista - iš kur adrenalinas, jei nejaučiu baimės? Atrodė, lyg iš naujo patirčiau tas akimirkas, kai anąsyk panašiai stovėjau tamsioje Port Andželeso gatvėje su nepažįstamaisiais.

Neturėjau priežasties bijoti. Neįsivaizdavau, kad galėčiau dar ko nors šiame pasaulyje išsigąsti, juolab skausmo. Tai vienas iš nedau-gelio privalumų, kai visko netenki.

Buvau perėjusi pusę gatvės, kai Džesika pasivijo ir stvėrė mane už rankos.

- Bela! Nebandyk eiti į tą barą! - sušnypštė ji.

- Aš ir neinu, - atsainiai tarstelėjau ir ištraukiau ranką. - Tik noriu kai ko pažiūrėti...

- Gal išprotėjai? - sušnabždėjo ji. - Nusibodo gyventi?

Tas klausimas patraukė mano dėmesį, atsisukau į ją.

- Ne, nenusibodo.

Atrodė, lyg teisinčiausi, bet tai buvo tiesa. Nenorėjau nusižudyti. Net iš pat pradžių, kai mirtis būtų suteikusi begalinį palengvėjimą, apie tai negalvočiau. Pernelyg daug buvau skolinga Čarliui. Jaučiausi atsakinga už Renę. Privalėjau apie juos galvoti.

Be to, buvau pažadėjusi nesielti kvailai ir nutrūktgalviškai. Dėl visų šių priežasčių tebevaikščiojau žeme.

Prisiminusi savo pažadą pajutau kaltės jausmą, tačiau tai, ką dariau, iš tikro nesiskaito. Tai buvo visai kas kita, nei pjautis riešus.

Džesės akys buvo apskritos, lūpa atvipus. Per vėlai supratau, kad jos klausimas apie savižudybę buvo retorinis.

- Eik valgyti, - paraginau ją ir mostelėjau restorano pusėn. Man nepatiko, kaip ji pasižiūrėjo į mane. - Tuoj pasivysiu.

Nusisukau nuo jos į vyrus, kurie linksmi ir susidomėję žvelgė į mus.

- Bela, tučtuojau liaukis!

Raumenys sustingo, ir aš sustojau lyg stabo ištikta. Nes ne Džesės balsas mane subarė. Tai buvo pažįstamas, nuostabus balsas - švelnus lyg aksomas, nors ir įtūžęs.

Tai buvo *jo* balsas - kiek įmanydama stengiausi mintyse netarti vardo - ir nustebau, kad nuo to garso neparpuoliau ant kelių ir nepradėjau raitytis ant grindinio iš netekties skausmo. Apskritai nejutau skausmo.

Tą akimirka, kai išgirdau jo balsą, viskas tapo labai aišku. Lyg mano galva staiga būtų išnirusi iš kokio nors tamsaus tvenkinio. Viską suvokiau aiškiau: vaizdus, garsus, šalto oro, kurio anksčiau nejutau, dvelkimą į veidą, pro atviras baro duris sklindančius kvapus.

Nustebusi apsižvalgiau.

- Grįžk pas Džesiką, - paliepė mielas, vis dar piktas balsas. - Pažadėjai nekrėsti kvailysčių.

Buvau viena. Džesika stovėjo už kelių žingsnių ir persigandusiomis akimis stebėjimo į mane. Nepažįstamieji, atsirėmę į sieną, sutrikę žiūrėjo, kaip stoviu vidury gatvės ir nejudu.

Papurčiau galvą, bandydama susigaudyti. Žinojau, kad jo čia nėra, ir vis dėlto jaučiau jį esant neįmanomai arti, pirmą kartą taip arti po... po pabaigos. Pyktis jo balse liudijo rūpestį, tą pyktį kadaise taip gerai pažinojau, o dabar atrodė, kad jau ištįsą amžių jo negirdėjau.

- Tesėk pažadą. - Balsas slopo, lyg kažkas būtų tylinęs radiją.

Pradėjau įtarti, kad man kažkokios haliucinacijos. Be abejo, jas sukėlė prisiminimai: keistai pažįstama situacija ir jausmas, kad jau esu tai patyrusi.

Greitai mintyse peržvelgiau galimybes.

Pirma galimybė: aš beprotė. Taip nespecialistai vadina žmones, kurie galvoje girdi balsus.

Gali būti.

Antra galimybė: mano sąmonė duoda tai, ko, jos manymu, man reikia. Ji išpildė mano norą, akimirka išvadavo nuo skausmo, pateikdama klaidingą mintį, kad *jam* svarbu, ar aš gyva, ar mirusi. Leido išgirsti, ką jis būtų pasakęs: a) jei būtų buvęs čia; b) jei būtų rūpinęsis, kad man nenutiktų nieko bloga.

Tikėtina.

Trečios galimybės nesugalvojau, tad vyliausi, kad teisinga antroji, kad man nenutiko nieko, dėl ko turėčiau gultis į ligoninę, kad tai tiesiog kvailioja mano sąmonė.

Kažin, ar išmintingai reagavau, bet pasijutau *dėkinga*. Bijojau, kad baigiu užmiršti jo balso skambesį, ir pasijutau be galo dėkinga savo sąmonei, kuri išsaugojo tą garsą geriau už sąmonę.

Buvau sau uždraudusi apie jį galvoti. Ir labai stengiausi laikytis tos taisyklės. Be abejo, kartais pasiduodavau; juk buvau tik žmogus. Tačiau ilgainiui sekėsi vis geriau, tad dabar kartais ištįsą die-

nas nejudavau skausmo. Už tai turėjau nuolat gyventi atbukusi. Teko rinktis arba kančią, arba nieką, ir aš pasirinkau nieką.

Dabar ėmiau laukti skausmo. Nebebuvau apmirusi: po tiekos rūke praleistų mėnesių jutimai buvo neįprastai aštrūs, tačiau skausmas neapėmė. Skaudus buvo tik nusivylimas, kai balsas pradėjo tilti.

Akimirką svarsčiau.

Išmintingiausia būtų bėgti nuo įvykių, kurie yra pavojingi sveikatai ir, be abejo, liudija psichikos nestabilumą. Būtų paika skatinti haliucinacijas.

Tačiau balsas nyko.

Mėgindama žengiau dar vieną žingsnį į priekį.

- Bela, apsigrėžk, - suriko jis.

Su palengvėjimu atsidasau. Troškau išgirsti pyktį: netikrą, suklastotą įrodymą, kad esu jam svarbi - įtartina pasąmonės dovana.

Kol viską apsvarsčiau, prabėgo kelios sekundės. Mano negausūs žiūrovai susidomėję stebėjo. Ko gero, tiesiog atrodė, kad abejoju, artintis prie jų ar ne. Ar jie galėjo numanyti, kad stovėdama čia mėgaujuosi netikėta beprotybės akimirka?

- Labas, - šūktelėjo vienas vyras.

Jo balsas buvo pasitikintis savimi ir kiek pašaipus. Oda ir plaukai šviesūs, povyza bylojo, kad jis neabejoja, jog puikiai atrodo. Bet aš to negalėjau nei patvirtinti, nei paneigti. Trukdė išankstinis nusistatymas.

Balsas galvoje garsiai suuzgė. Nusišypsojau, ir pasitikintis saviimi vyras tai priėmė kaip padrašinimą.

- Gal galiu jums kaip nors padėti? Tikriausiai pasiklydote. - Jis šyptelėjo ir pamojo ranka.

Atsargiai peržengiau griovelį. Juo tekantis vanduo tamsoje atrodė juodas.

- Ne, aš nepasiklydau.

Dabar, priėjusi arčiau - o rega buvo keistai aštri - nužvelgiau žemojo, juodbruvo vyro veidą. Jis buvo visiškai nepažįstamas. Pa-jutau keistą nusivylimą, kad tai ne tas baisusis jaunuolis, kuris be-maž prieš metus mane norėjo užpulti.

Dabar balsas galvoje nutilo.

Žemasis vyriškis pastebėjo, kad spoksau į jį.

- Gal galiu nupirkti jums išgerti? - susijaudinęs, kad žvilgsniu išskyrčiau iš kitų, pasiūlė jis.

- Aš per jauna, - automatiškai atsakiau.

Jis suglumo - nesuprato, kodėl apskritai prie jų einu. Jaučiau pareigą pasiaiškinti.

- Iš anos gatvės pusės atrodėte kaip vienas mano pažįstamų. Atsiprašau, supainiojau.

Trauka, vertusi eiti mane per gatvę, išnyko. Tai nebuvo tie pa-vojingi vyrai, kuriuos prisiminiau. Gal net visai mieli vaikinai. Pa-sijutau saugi. Nebebuvo įdomu.

- Nieko tokio, - tarė pasitikintis savimi šviesiaplaukis. - Užėik ir pasėdėk su mumis.

- Dėkui, negaliu.

Džesika, pasijutusi išduota, dvejojo vidury gatvės, iš pykčio iš-pūtusi akis.

- Ak, nors kelias minutes.

Papurčiau galvą ir pasukau prie Džesikos.

- Eime, - tariu, veik nežiūrėdama į ją.

Nors atrodė, kad kol kas išsivadavau iš minčių apie zombius, jaučiausi tokia pat abejinga. Nuo minčių sukosi galva. Mane saugojusi nejautra nebegrižo, ir kiekvieną minutę darėsi vis ne-ramiau.

- Ką sau galvoji? - užsipuolė Džesika. - Tu jų nepažįsti - galėjo būti ir kokie psichopatai!

Gūžtelėjau pečiais trokšdama, kad ji užsičiauptų.

- Aš tik pamaniau, kad pažįstu vieną tų vaikinų.

- Tu tokia keista, Bela Svan. Man atrodo, kad nepažįstu tavęs.

- Atleisk. - Daugiau nežinojau, ką atsakyti.

Tylomis nuėjome iki „Makdonaldo“. Be abejo, ji pasigailėjo, kad to trumpo kelio nuo kino teatro nevažiuome automobiliu - tuomet būtume galėjusios nusipirkti maisto prie langelio. Dabar ji taip pat nekantriai laukė, kada baigsis šis vakaras, kaip aš nuo pat jo pradžios.

Valgydama kelis kartus pabandžiau užmegzti pokalbį, bet Dže—sika neprisidėjo. Tikriausiai labai ją įskaudinau.

Kai grįžome į automobilį, ji vėl nustatė savo mėgstamiausią radijo stotį ir taip garsiai paleido muziką, kad nebegalėjome ramiai šnekučiuotis.

Man nebereikėjo taip stengtis, kad negirdėčiau muzikos. Nors galva šįkart neatrodė tuščia ir buka, turėjau tiek daug apsvarstyti, kad nebuvo kada klausytis dainų.

Laukiau, kol vėl apmirsiu arba ims skaudėti. Nes būtinai ims skaudėti. Sulaužiau savo nusistatytas taisykles. Užuoat bėgusi nuo prisiminimų, žengiau pirmyn ir pasitikau juos. Mintyse taip aiškiai girdėjau jo balsą. Tai man kainuos, neabejojau. Juolab jei nebesusi—gražinsiu tos mane saugančios nejautos. Jaučiausi pernelyg gyva, ir tai mane baugino.

Tačiau pats stipriausias kūniškas pojūtis tebebuvo palengvėjimas, ir tas palengvėjimas sklido iš pačių mano būties gelmių.

Kad ir kaip stengiausi apie jį negalvoti, nesiekiau *užmiršti*. Būgš—taudavau, - vėlai naktį, kai išsekus nuo miego stygiaus griūdavo visa gynyba, - kad iš tiesų jį užmiršiu. Kad mano galva tēra rėtis, ir vieną dieną nebeprisiminsiu, kokios iš tiesų spalvos jo akys, kokia šalta oda ir kaip skamba balsas. Negalėjau apie tai *galvoti*, tačiau turėjau *prisiminti*.

Juk tam, kad galėčiau gyventi, man tereikėjo vieno dalyko - žinoti, kad jis egzistuoja. Tik tiek. Visa kita galiu išverti. Tol, kol jis gyvas.

Todėl ir gyvenau įkalinta Forkse, todėl priešindavausi Čarliui, kai jis siūlydavo išvykti. Atvirai kalbant, to visai nereikėjo; niekas niekada čia nebegriš.

Bet jei persikelčiau į Džeksonvilį ar kokią kitą šviesią, nepažįstamą vietą, kaip galėčiau būti tikra, kad jis tebėra? Vietoje, kurioje nieku gyvu jo neįsivaizduočiau, įsitikinimas, ko gero, imtų blėsti... ir to neištvėrčiau.

Prisiminti draudžiama, pamiršti baisu; sunku išlaikyti pusiausvyrą.

Nustebau, kai Džesika sustabdė automobilį prie mano namų. Atvažiavome greitai, bet, kad ir kokia trumpa buvo kelionė, atrodė neįtikėtina, kad Džesika tiek laiko ištvėrė neprasižiojusi.

- Dėkui, kad palaikai man draugiją, Džese, - tariau darydama savo dureles. - Buvo... įdomu. - Pamaniau, kad žodis „įdomu“ geriausiai tiks.

- Tikrai, - burbtelėjo ji.

- Atleisk dėl to... nutikimo gatvėje.

- Nieko tokio, Bela.

Ji neatsisuko į mane, žiūrėjo pro priekinį langą. Atrodė, ne atleidžia, bet vis labiau nirsta.

- Susitiksimė pirmadienį?

- Taip. Iki.

Numojau ranka ir užtrenkiau dureles. Ji nuvažiavo nė nepažvelgusi į mane.

Kol įėjau vidun, spėjau ją užmiršti.

Čarlis laukė manęs prieškambario viduryje, tvirtai sunėręs ant krūtinės rankas, sugniaužęs kumščius.

- Labas, tėti, - abejingai tarstelėjau, moviau pro šalį ir patraukiau prie laiptų. Pernelyg ilgai apie *ji* galvojau, tad skubėjau viršun, kol man tai neatsirūgo.

- Kur buvai? - paklausė Čarlis.

Nustebusi žvilgtelėjau į tėtį.

- Su Džesika nuvažiavome į Port Andželesą, buvome kine. Kaip šįryt ir sakiau.

- Hmm, - suniurnėjo jis.

- Nepyksti?

Jis tyrinėjo mano veidą; išvydusios kažką netikėta, jo akys išsiplėtė.

- Ne, viskas gerai. Buvo smagu?

- Žinoma, - atsakiau. - Žiūrėjome, kaip zombiai ėda žmones.

Buvo nuostabu.

Jis prisimerkė.

- Labanakt, tėti.

Čarlis mane praleido. Nukūriau į savo kambarį.

Po kelių minučių gulėjau lovoje susitaikiusi su tuo, kad pagaliau pradės skaudėti.

Jaučiausi tarsi luošė, atrodė, kad krūtinėje išplėšta didžiulė kiaurymė, išimti svarbiausi gyvybiniai organai ir palikta negyjanti plėštinė žaizda, kurios pakraščiai be paliovos tvinkčios ir kraujuos, kad ir kiek laiko prabėgtų. Protu suvokiau, kad plaučiai dar turėtų būti sveiki, tačiau alsuoti buvo sunku, o galva sukosi taip, lyg mano pastangos nieko neduotų. Tikriausiai ir širdis plakė, nors ausyse negirdėjau pulso; rankos pamėlo iš šalčio. Susiriečiau į kamuoliuką ir apsiglėbiau rankomis. Bandžiau susigražinti nejautrą, užsimiršti, bet nesisekė.

Ir vis dėlto supratau, kad išgyvensiu. Buvau sunerimusi, kentėjau - iš krūtinės sklido netekties skausmas, geliančios bangos plito į galūnes ir galvą - tačiau galėjau tai išverti. Galėjau gyventi. Neatrodė, kad laikui slenkant skausmas būtų susilpnėjęs, veikiau aš tapau pakankamai stipri jį iškęsti.

Nesuvokiau, kas tą naktį mane pažadino: zombiai, adrenalinas ar haliucinacijos. Pirmą kartą per ilgą laiką nežinojau, ko ry tą tikėtis.

5. IŠDAVYSTĖ

- BELA, KODĖL TAU NEPASIĖMUS IŠEIGINĖS, - pasiūlė Maikas, nusukęs žvilgsnį į šalį, nežiūrėdamas man į akis. Svarsčiau, kiek tai truko man nė nepastebint.

Slinko rami popietė pas Niutonus. Tuo metu parduotuvėje tebuvo du klientai, sprendžiant iš pokalbio, užkietėję turistai. Maikas jau valandą praleido su jais svarstydamas dviejų gamintojų lengvų kuprinių privalumus ir trūkumus. Tačiau dabar jie nusprendė pailsėti nuo kainų skaičiavimo ir nustebinti vienas kitą naujaisiais savo kelionių nuotykiiais. Jiems užsišnekėjus Maikui pavyko pasprukti.

- Aš mielai pasiliksiu, - atsakiau.

Man vis dar nepavyko sugrįžti į saugų apmirimo kiautą, ir šiandien visa atrodė keistai arti, garsai pernelyg stiprūs, tarsi iš ausų būčiau išsitraukusi vatą. Stengiausi mintyse pritildyti besikvatojančius turistus, tačiau bergždžiai.

- Sakau tau, - kalbėjo kresnas vyriškis oranžine barzda, nederančia prie tamsiai rudų plaukų. - Mačiau grizlių prie pat Je-loustouno, bet jie nėra iš tolo neprilygsta šiam lokiui.

Jo plaukai buvo susivėlę, drabužiai atrodė taip, lyg bent keletą dienų būtų prakaboję ant kūno. Jis ką tik nusileido iš kalnų.

- Negali būti. Juodieji lokiai neužauga tokie dideli. Gal tie grizliai, kuriuos matei, tebuvo jaunikliai.

Antrasis vyras buvo aukštas ir liesas, veidas taip nudegęs ir vėjo nugairintas, kad atrodė lyg naujai aptrauktas oda.

- Rimtai, Bela, kai tik šiedu išsinešdins, uždarau krautuve, - sumurmėjo Maikas.

- Jei nori, kad išeičiau... - gūžtelėjau pečiais.

- Net ir stovėdamas keturiomis jis buvo aukštesnis už tave, - tvirtino barzdotasis vyras, kol aš rinkausi daiktus. - Didžiulis kaip troba ir juodas kaip derva. Ketinu pranešti apie tai eiguliui. Reikia perspėti žmones - supranti, tai buvo ne kalnuose, o vos už kelių kilometrų nuo turistinio maršruto.

Vyras odiniu veidu nusijuokė ir pavartė akis.

- Atspėsiu - tu keliavai po kalnus? Savaitę nevalgei doro maisto ir miegojai ant žemės, tiesa?

- Ei, Maikai - toks tavo vardas? - šūktelėjo barzdotasis ir pažvelgė į mus.

- Pasimatysime pirmadienį, - suniurnėjau.

- Taip, pone, - nususukdamas atsiliepė Maikas.

- Sakyk, ar čia pastaruoju metu niekas neperspėjo dėl juodųjų lokių?

- Ne, pone. Bet visuomet pravartu būti atsargiam ir laikyti maistą gerai uždarytą. Ar matėte naująsias dėžutes maistui nuo lokių saugoti? Jos sveria tik kilogramą...

Atsivėrė durys, ir aš išėjau į lietu. Susigūžiau savo striukėje ir nukulniau prie pikapo. Atrodė, kad lietūs neįprastai garsiai bar-

bena į mano gobtuvą, bet netrukus variklio riaumojimas nustelbė visus kitus garsus.

Nenorėjau grįžti į tuščius Čarlio namus. Vakar vakaras buvo itin bjaurus, ir visai netroškau vėl atsidurti toje varganoje vietoje. Net tada, kai skausmas šiek tiek atlėgo ir jau galėjau užmigti, jis nepraėjo. Kaip sakiau Džesikai po filmo, tikrai sapnavau košmarą.

Dabar visuomet, kiekvieną naktį, sapnuodavau košmarus. Tiksliau ne košmarus, o košmarą, nes sapnas visuomet būdavo *tas pats*. Galėtum manyti, kad per šitiek mėnesių jis man atsibodo, kad pripratau prie jo, tačiau tas sapnas mane kaskart išgąsdindavo ir baigdavosi tik tada, kai pabUSDavau klykdama. Čarlis neateidavo žiūrėti, kas man atsitiko, nebetikrindavo, ar tik manęs nesmaugia plėšikas - apsiprato.

Mano košmaras kam nors kitam tikriausiai pasirodytų visai nebaisus. Čia niekas staiga neiššoka, niekas nespiegia. Jame nėra zombių, šmėklų ar bepročių. Iš tikrųjų jame nėra nieko. Ničnieko. Tik nesibaigiantis apsamanojusių medžių labirintas, toks tylus, kad net skauda ausų būgnelius. Čia būna tamsu kaip debesuotos dienos pavakare, matosi tik tai, kad nieko nesimato. Skubu per tamsą be takelio, vis ieškau, ieškau, ieškau, laikas lėtėja, o aš ieškau vis atkakliau, skubu, nors skubėdama darausi nerangi... Ir tuomet sapne ateina akimirka, - dabar jau pajuntu ją artėjant, tik niekaip nepavyksta atsibusti prieš jai užklumpant, - kai nebegaliu prisiminti, ko ieškau. Ir tada suprantu, kad *neturiu* ko ieškoti ir neturiu ko rasti. Kad čia niekuomet nieko nebuvo, tik ši tuščia, kraupi giria, ir kad niekada nieko nebebus... ničnieko...

Maždaug tuo metu ir pradėdavau klykti.

Negalvojau, kur važiuoju - klaidžiojau tuščiais, šlapiais keliukais, stengdamasi neišklikti į gatvę, kuri parvestų namo - nežinojau, kur dėtis.

Troškau vėl pasijusti apmirusi, bet neprisiminiau, kaip anksčiau tai pavykdavo. Vis nėjo iš galvos košmaras, jis priminė dalykus, kurie man sukelia skausmą. Nenorėjau prisiminti miško. Nors ir stengiausi atsikratyti tų vaizdų, jaučiau, kaip akys paplūsta ašaromis ir suskausta aplink žaizdą krūtinėje. Nuleidau vieną ranką nuo vairo ir apsikabinau save, kad nesubyrėčiau.

Bus taip, lyg manęs nė nebūtų buvę. Žodžiai sukosi galvoje, bet neskambėjo taip aiškiai kaip vakarykštė haliucinacija. Tai buvo tik žodžiai, begarsiai, tarsi atspausdinti popieriuje. Tik žodžiai, bet jie išplėšė plačią kiaurymę, ir aš spustelėjau stabdį žinodama, kad šitaip suluošinta negaliu vairuoti.

Susiriečiau, priglaudžiau veidą prie vairo ir pabandžiau alsuoti neturėdama plaučių.

Svarsčiau, kiek dar tai gali tęstis. Galbūt kada nors, po kelerių metų, - jei skausmas susilpnės bent tiek, kad taps pakenčiamas, - galėsiu pažvelgti atgal į tuos kelis trumpus mėnesius, kurie visuomet liks patys nuostabiausi gyvenime. Ir, jei tik apskritai įmanoma, kad skausmas pakankamai atlėgs, tuomet tikrai jausiuosi dėkinga už visą tą laiką, kurį jis skyrė man. Daugiau nei prašiau, daugiau nei nusipelniau. Galbūt vieną dieną galėsiu į viską žvelgti taip.

Bet jei ši skylė niekuomet neužsitrauks? Jei plėštinė žaizda niekuomet neužgis? Jei esu sužalota visam gyvenimui ir niekada ne—bepasveiksiu?

Stipriai laikiau save apkabinusi. *Lyg jo nė nebūtų buvę*, galvojau apimta nevilties. Koks kvailas ir neišpildomas pažadas! Jam pavyko pavogti mano nuotraukas ir atsiimti dovanas, bet jis negali visko sugražinti atgal į tuos laikus, kai jo nepažinojau. Daiktiniai įrodymai tebuvo menkas šios lygties kintamasis. *Aš* tapau kitokia, mano vidus pasikeitė beveik neatpažįstamai. Net atrodau kitaip: veidas išblyško, tik po akimis nuo košmarų atsirado violetiniai ratilai. Akys baltame veide atrodė tokios tamsios, kad jei būčiau graži

ir jei žiūrėtum į mane iš tolo, galėtum palaikyti netgi vampyre. Bet aš nebuvau graži - veikiau panėšėjau į zombį.

Lyg jo nė nebūtų buvę? Tai beprotybė. Pažadas, kurio jis niekuomet netesės, pažadas, kurį jis sulaužė vos davęs.

Trinktelėjau galvą į vairą, bandydama užmiršti aštresnį skausmą.

Pasijutau kvailė, kad apskritai stengiausi tesėti *savo* pažadą. Argi protinga laikytis susitarimo, kurį kita pusė sulaužė? Kam rūpės, jei elgsiuosi nutrūktgalviškai ir kvailai? Nebuvo jokios priežasties būti išmintingai, jokios priežasties susilaikyti nuo beprotiškų veiksmų.

Nelinksmi pati sau nusijuokiau, vis dar gaudydama orą. Elgtis paikai Forkse - beviltiškas reikalas.

Nuo tokių niūrių juokų išsiblaščiau, skausmas sumažėjo. Kvėpuoti tapo lengviau, jau galėjau atsiremti į atlošą. Nors šiandien buvo šalta, kakta drėko nuo prakaito.

Susitelkiau į savo beviltišką planą nepasiduoti kankinantiems prisiminimams. Pasielgti pramuštgalviškai Forkse reikia nemažo kūrybingumo - ko gero, daugiau, nei aš turiu. Tačiau troškau sugalvoti kokį nors būdą... Gal pasijusčiau geriau, jei vienai viena nebesilaikyčiau to susitarimo. Jei ir aš sulaužyčiau pažadą. Bet kaip galiu iškrėsti kvailystę šiame mažame nekaltame miestelyje? Be abejo, Forksas ne *visuomet* buvo toks saugus, bet dabar jis tapo kaip tik toks, koks atrodė. Nuobodus, ramus.

Ilgai žiūrėjau pro priekinį stiklą, protas dirbo vangiai - atrodė, tos mintys manęs niekur nenuves. Išjungiau variklį, kuris po to dar ilgai gailiai kaukė, ir išlipau į dulksną.

Šaltas lietus varvėjo per plaukus ir lašėjo ant skruostų kaip gėlos ašaros. Tai padėjo išsiblaivyti. Pamirkčiojau, kad iš akių išbėgtų vanduo, ir išmeigiau tuščią žvilgsnį į kitą kelio pusę.

Minutėlę pažiopsojusi supratau, kur esu. Stovėjau šiaurinėje Raselo alėjos dalyje, priešais Čenėjų namus - mano pikapas užtvėrė jų keliuką. Kitoje gatvės pusėje gyveno Marksai. Žinojau, kad

turiu patraukti automobilį ir kad reikia važiuoti namo. Blogai šitaip išsiblaškius maldinėti ir sulėtėjus reakcijai kelti grėsmę Forkso keliuose. Be to, tuoj kas nors mane pastebės ir praneš Čarliui.

Ruošdamasi eiti giliai įkvėpiau, ir tada mano akį patraukė iškaba Markų kieme. Tai tebuvo didelis kartono lakštas, atremtas į pašto dėžutę, juodai prikraigiotas didžiosiomis raidėmis.

Kartais likimas mus nuveda ten, kur reikia.

Atsitiktinumas? O gal taip turėjo įvykti? Nežinau, bet atrodo paika galvoti, kad išklerusiems motociklams, rūdijantiems Markų priekiniame kieme šalia ranka rašytos iškabos PARDUODAMA, likimas lėmė atsirasti kaip tik čia, kur man jų prireikė, ir pasitarnauti aukštesniam tikslui.

O gal tai ir nebuvo likimas. Galbūt yra daugybė būdų elgtis nutrūktgalviškai, ir tik dabar išvydau vieną jų.

Kvaila ir nutrūktgalviška. Tai buvo mėgstamiausi Čarlio žodžiai, kuriais jis apibūdindavo motociklus.

Darbe Čarliui netekdavo patirti tokių nuotykių, kaip didesnių miestų policininkams, bet jį kviesdavo į kelių avarijas. *Tokių* nuotykių ilguose, šlapiuose, vingiuotuose, per miškus besisukiojančiuose keliuose, kai už posūkio nieko nematyti, netrūkdavo. Bet net tuomet, kai iš už kampo išsukdavo milžiniškas miškavežis, žmonės paprastai smarkiai nenukentėdavo. Šios taisyklės išimtis dažnai būdavo motociklai, ir Čarliui teko matyti pernelyg daug aukų, dar bemaž vaikų, suknežintų ant asfalto. Man dar nebuvo dešimties, kai jis išgavo pažadą, kad niekuomet nesutiksiu važinėti motociklu. Pasizadėjau nė nesusimąščiusi. Kas gi norėtų važinėti motociklu *čia*? Tai veikiau būtų maudynės šimto kilometrų per vandenį greičiu.

Tiek daug pažadų laikiausi.

Ir tuomet viskas stojo į savo vietas. Troškau elgtis kvilais ir nutrūktgalviškai, troškau laužyti visus pažadus. Kodėl turėčiau tenkintis tik vienu?

Tai tiek spėjau pagalvoti. Nušlepsėjau per lietu prie priekinių Marksų durų ir paskambinau.

Atidarė vienas iš Marksų sūnų, jaunesnysis. Neprisiminiau jo vardo. Jo smėlio spalvos galvelė tesiekė man iki pečių.

Jis be vargo prisiminė mano vardą.

- Bela Svan? - nustebeęs paklausė jis.

- Kiek prašai už motociklą? - šnopusdama paklausiau ir per petį parodžiau nykščiu į iškabą.

- Tu nejuokauji? - paklausė jis.

- Žinoma, ne.

- Jie nevažiuoja.

Nekantriai atsidusau - tai jau supratau iš skelbimo.

- Kiek?

- Jei tikrai nori, imk. Mama liepė tėčiui nustumti juos prie kelio, kad išvežtų su šiukšlėmis.

Vėl pažvelgiau į motociklus ir pamačiau, kad jie stovi ant sausų šakų ir kitokio šlamšto krūvos.

- Ar tu įsitikinęs?

- Įsitikinęs. Nori jos paklausti?

Nusprendžiau verčiau nepainioti suaugusiųjų, kad jie neužsimintų Čarliui.

- Ne, tikiu.

- Tau padėti? - pasisiūlė jis. - Jie nelengvi.

- Gerai, dėkui. Bet man reikia tik vieno.

- Gali pasiimti ir abu, - tarė berniukas. - Gal prireiks dalių.

Jis nusekė paskui mane į pliaupiantį lietu ir padėjo sukrauti abu sunkius motociklus į pikapo kėbulą. Regis, džiaugėsi, kad jų atsi-kratys, tad nesiginčijau.

- Beje, ką ruošiesi su jais daryti? - pasidomėjo jis. - Jie jau daug metų nevažiuoja.

- Taip ir maniau, - gūžtelėdama pečiais atsakiau. Pamačiau, kad nepavyks atsiduoti akimirkos užgaidai. - Gal nuvešiu juos pas Doulingus.

Jis prunkštelėjo.

- Doulingai paims už juos daugiau, nei kainuotų važiuojantys motociklai.

To negalėjai paneigti. Džonas Doulingas garsėjo savo įkainiais; žmonės į jį kreipdavosi tik skubiais atvejais. Daugelis mieliau pavažiudavo iki Port Andželeso, jei tik automobilis traukdavo. Man šiuo atžvilgiu labai pasisekė. Kai Čarlis padovanojo šį senutėlį pikapą, nuogaštavau, kad neužteks pinigų jam remontuoti. Tačiau dėl jo man nekilo nė menkiausio rūpesčio, tik variklis krikė siaubingai, o didžiausias greitis tebuvo devyniasdešimt kilometrų per valandą. Kol pikapas priklausė Džeikobo Bleko tėvui Biliui, Džeikobas jį išlaikė puikios būklės...

Staiga man šovė į galvą mintis, lyg žaibas būtų trenkęs - būtų ne taip jau keista siaučiant audrai.

- Žinai ką? Nuostabu. Pažįstų žmogų, kuris remontuoja automobilius.

- O! Tai gerai. - Jis su palengvėjimu nusišypsojo.

Man išvažiuojant vaikas vis dar šypsodamasis mojavo. Draugiškas berniukas.

Dabar važiauvau greitai, turėjau tikslą. Skubėjau parsirasti namo, kol nepasirodė Čarlis, nors ir labai neįtikima, kad grįžtu per anksti. Nulėkiau prie telefono, tebelaikydama rankoje raktelius.

- Prašyčiau viršininką Svaną, - tariau atsiliepusiam pavaduotojui. - Čia Bela.

- O, sveika, Bela, - draugiškai pasisveikino pavaduotojas Stivas. - Tuoj jį pakviesiu.

Luktelėjau.

- Kas nutiko, Bela? - vos paėmęs ragelį susirūpinęs paklausė Čarlis.

- Negi negaliu paskambinti tau į darbą, jei nenutiko nieko baisaus?

Jis kiek patylėjo.

- Niekuomet neskambindavai. Tai ar *nutiko* kas bloga?

- Ne. Tik norėjau pasiklausti kelio pas Blekus - kažin, ar pati rasčiau. Noriu aplankyti Džeikobą. Nemačiau jo jau kelis mėnesius.

Kai Čarlis vėl prabilo, jo balsas skambėjo daug linksmiau.

- Puikus sumanymas, Bela. Turi rašiklį?

Nuvažiuoti pas Blekus buvo labai paprasta. Užtikrinau jį, kad grįšiu vakarienės, nors jis įkalbinėjo neskubėti. Nesupratau, kad Čarlis irgi nori atvažiuoti į La Pušą.

Negalėjau delsti, tad viršydama greitį išlėkiau audros debesų užtemdytomis gatvėmis iš miesto. Vyliausi rasti Džeikobą vieną. Bilis tikriausiai mane įskųstų, jei sužinotų, ką rengiuosi daryti.

Važiuodama truputį nerimavau, ką mane išvydęs pasakys Bilis. Jis netgi *per daug* džiaugsis. Be abejo, Bilio manymu, viskas susiklostė geriau nei jis drįšo tikėtis. Jo džiaugsmas ir palengvėjimas man tik primintų tą, apie kurią negaliu galvoti. Tik ne šiandien, tyliai maldavau. Jaučiausi išsekusi.

Blekų namai buvo miglotai pažįstami: maža šviesiai raudonai dažyta medinė trobelė siaurais langeliais priminė svirną. Man dar nespėjus išlipti iš pikapo, prie lango pasirodė Džeikobo galva. Be abejo, pažįstamas variklio burzgimas jį išpėjo, kad atvykstu. Džeikobas labai džiaugėsi, kai Čarlis man nupirko Bilio pikapą ir išgelbėjo jį patį nuo to senutėlio. Man pikapas labai patiko, bet Džeikobui ribotas greitis, regis, buvo didelis trūkumas.

Jis pasitiko mane beinančia į namą.

- Bela!

Jo veidą nutvieskė džiaugsminga šypsena, baltus dantis dar labiau išryškino rusva oda. Dar niekada nemačiau jo plaukų nesurištų į uodegą. Jie krito abipus plataus veido kaip juodo atlaso užuolaidos.

Džeikobas per pastaruosius aštuonis mėnesius gerokai sutvirtėjo. Gležnas vaikis virto tvirtu, ištįsusi paaugliu; iš po rausvai rudos rankų odos išsišovė sausgyslės ir venos. Veidas tebebuvo toks pat dailus, koki prisiminiau, nors ir sugriežtėjo: skruostikauliai paastrėjo, žandikaulis tapo kampuotas, dingo visas vaikiškas apskritumas.

- Sveikas, Džeikobai! - nuo jo šypsenos mane užliejo nepažįstamas džiaugsmas. Supratau, kad man malonu jį matyti. Ir tai mane nustebino.

Nusišypsojau jam, ir kažkas tylutėliai spragtelėjo, lyg būtų susijungusios dvi dėlionės dalelės. Buvau pamiršusi, kaip man patinka Džeikobas Blekas.

Jis sustojo už poros žingsnių nuo manęs, o aš, atlošusi galvą, nors ant veido krito lietus, nustebusi stebeilijau į jį.

- Tu dar ūgtelėjai! - apstulbusi šūktelėjau.

Jis neįtikėtinai plačiai nusišypsojo.

- Metras devyniasdešimt penki, - patenkintas savimi pranešė jis.

Balsas buvo žemesnis, bet toks pat kimus, koki prisiminiau.

- Ar kada nors sustosi? - netikėdama pakraipiau galvą. - Tu tikras milžinas.

- Veikiau kartis, - vyptelėjo jis. - Eime vidun! Visa sušlapusi.

Žingsniuodamas pirmas jis savo ilgais pirštais suėmė plaukus. Iš kelnų kišenės išsitraukė gumelę ir susirišo uodegą.

- Ei, tėti, - šūktelėjo jis ir pasilenkė eidamas pro laukuje duris. - Pažvelk, kas užsuko.

Bilis sėdėjo mažoje kvadratinėje svetainėje su knyga rankose. Išvydęs mane pasidėjo knygą ant kelių ir prriedėjo arčiau.

- Na, ir ką tu pasakysi! Smagu tave matyti, Bela

Paspaudėme vienas kitam rankas. Mano delnas pradingo plačioje jo plaštakoje.

- Kas tave čia atnešė? Ar Čarlis laikosi gerai?

- Taip, kuo puikiausiai. Tik norėjau susitikti su Džeikobu - šimtą metų nesimatėme.

Man tai ištarus, Džeikobo akys nušvito. Jis taip plačiai nusišypsojo, kad, atrodė, jam paskaus skruostai.

- Pasiliksi vakarienės? - Bilis taip pat apsidžiaugė.

- Ne, juk žinote, turiu pamaitinti Čarlių.

- Tuoj jam paskambinsiu, - pasisiūlė Bilis. - Jis visuomet laukiamas.

Nusijuokiau, norėdama nuslėpti, kaip nejaukiai pasijutau.

- Kalbate taip, lyg daugiau nesitikėtumėte manęs pamatyti. Pažadu netrukus vėl atvažiuoti - ir lankysiuosi taip dažnai, kad atsibosiu.

Juk jei Džeikobui pavyks pataisyti motociklą, kas nors turės mane išmokyti juo važiuoti.

Bilis sukikeno.

- Gerai, tuomet kitą kartą.

- Tai ką norėtum veikti, Bela? - paklausė Džeikobas.

- Bet ką. Ką darei prieš man išiveržiant?

Čia jaučiausi keistai patogiai. Vieta buvo pažįstama, bet tik mišlotai. Niekas nepriminė skaudžios praeities.

Džeikobas sudvejojo.

- Kaip tik ruošiausi eiti darbuotis prie savo automobilio, bet galime veikti ir ką kita...

- Ne, tai šaunu! - pertraukiau jį. - Mielai apžiūrėčiau tavo automobilį.

- Gerai, - ne visai įtikintas tarė jis. - Jis lauke, garaže.

Dar geriau, pamaniau sau. Pamojavau Biliui.

- Pasimatysime vėliau.

Tankus medžių ir krūmų guotas slėpė jo garažą nuo namų. Garažas tebuvo pora senų viena šalia kitos sustatytų pašiurių per vidurį išgriautomis sienomis. Šioje palėpėje pakeltas ant rastagalių

stovėjo automobilis, visai užbaigtas. Bent jau atpažinau simbolį ant grotelių.

- Koks čia folksvagenas? - paklausiau.

- Tai senukas *Rabbit*, 1986 metų, klasika.

- Kaip sekasi?

- Beveik baigiau, - linksmai atsakė jis. Tada tyliau pridūrė: - Tėtis pavasarių ištesėjo pažada.

- O, - ištariau.

Regis, jis susigaudė kad nenoriu apie tai šnekėtis. Stengiausi neprisiminti gegužės ir išleistuvių vakaro. Bilis tada papirko Džeikobą pinigais ir automobilio dalimis, kad man tas atneštų žinia. Bilis norėjo, jog laikyčiausi atokiai nuo svarbiausio žmogaus mano gyvenime. Galų gale paaiškėjo, kad be reikalo rūpinosi. Dabar tikrai buvau saugi.

Tačiau ketinau žūtbūt tai pakeisti.

- Džeikobai, ar nusimanai apie motociklus? - paklausiau.

Jis gūžtelėjo pečiais.

- Šiek tiek. Mano draugas Embris turi tokį laužą. Kartais drauge jį remontuojame. O kodėl klausai?

- Na... - svarstydamą kietai susičiaupiau. Nebuvau tikra, kad jis laikys liežuvį už dantų, bet neturėjau iš ko rinktis. - Ką tik išigijau porą motociklų, bet jie apverktinos būklės. Kažin, ar galėtum juos pataisyti?

- Jėga! - Regis, jis tikrai apsidžiaugė gavęs tokį iššūkį. Veidas nušvito. - Pasistengsiu.

Perspėdama iškėliau pirštą.

- Toks dalykas, - paaiškinau. - Čarlis nemėgsta motociklų. Tiesą sakant, jei jis apie tai sužinotų, jį turbūt ištiktų smūgis. Taigi negalėsi pasakyti ir Biliui.

- Žinoma, žinoma, - nusišypsojo Džeikobas. - Suprantu.

- Aš tau sumokėsiu, - toliau dėsciau.

Tai jį ižeidė.

- Ne. Noriu tau padėti. Pinigų neimsiu.
 - Na... gal tada atsilyginsiu kitaip?
- Galvojau apie tai važiuodama, mintis atrodė gera.
- Man užteks vieno motociklo - ir dar turėsiu išmokti jį vairuoti. Ar sutiktum? Atiduočiau tau antrąjį motociklą, o tu galėtum mane pamokyti.
 - Pu-i-ku, - jis ištesė žodį iki trijų skiemenų.
 - Pala - ar tu jau gali vairuoti? Kada tavo gimtadienis?
 - Pražiopsojai, - paerzino jis ir neva išsižeidęs prisimerkė. - Man jau šešiolika.
 - Nors vairavai ir anksčiau, - burbtelėjau. - Atleisk dėl gimtadienio.
 - Nesijaudink. Ir aš tavo praleidau. Kiek tau dabar, keturiasdešimt?
- Prunkštelėjau.
- Beveik.
 - Surengsime bendrą vakarėlį ir už viską atsigriebsime.
 - Panašu į pasimatymą.
- Kai jis tai išgirdo, akyse blykstelėjo kibirkštėlė.
- Negalėjau suteikti bergždžių vilčių, turėjau susitvardyti, tačiau jau baisiai seniai nesijaučiau tokia žvali ir linksmu. Tokį retą jausmą buvo sunku suvaldyti.
- Galbūt, kai motociklai bus baigti - mūsų dovana sau, - pridūriau.
 - Sutarta. Kada juos atveši?
- Suglumusi prikandau lūpą.
- Jie mano pikape, - prisipažinau.
 - Šaunu. - Regis, kalbėjo nuoširdžiai.
 - Ar Bilis nepamatys, jei juos čionai atvilksime?
- Jis mirkstelėjo man.
- Būsime atsargūs.

Apėjome namą iš rytinės pusės, slapstydami už medžių, kad mūsų nepamatytų pro langus, dėl visa ko vaidindami, kad tiesiog vaikštinėjame. Džeikobas greitai iškrovė motociklus iš kėbulo ir vieną po kito nuvarė į krūmyną, kur slėpiausi aš. Žiūrint į jį atrodė, kad motociklai labai lengvi, daug lengvesni, nei iš tiesų yra.

- Pusė bėdos, - įvertino Džeikobas, mums juos stumiant už medžių priedangos. - Štai šis, kai užbaigsiu, bus šio to vertas - tai senutėlis *Harley Sprint*.

- Tuomet jis tavo.

- Tikrai?

- Kuo tikriausiai.

- Bet jiems reikės šiek tiek pinigų, - tarė jis, suraukęs kaktą ir žiūrėdamas į pajuodusį metalą. - Pirmiausia turėsime susitaupyti dalims.

- *Mes* nieko neturėsime, - paprieštaravau. - Jei tu man nemokamai remontuoji, aš perku dalis.

- Nežinau... - suniurnėjo jis.

- Turiu susitaupiusi mažumėlę pinigų. Universiteto fondui, supranti.

Universitetas - šmikisietas, pamaniau sau. Vis vien nesusitaupysiu tiek, kad galėčiau studijuoti geroje vietoje, be to, nėra nežinoriu išvykti iš Forkso. Koks skirtumas, jei šiek tiek nusigvelbsiu?

Džeikobas linktelėjo. Jam tai atrodė protinga.

Kol sėlinome į garažą, galvojau, kaip man pasisekė. Tik paau-glys tam ryžtusi: apgaudinėti abu tėvus, remontuoti pavojingas transporto priemones ir naudoti mano universitetiniam išsilavinimui skirtus pinigus. Jis čia nematė nieko baisaus. Džeikobas buvo dievų dovana.

6. DRAUGAI

MOTOCIKLŲ SLĖPTI NEREIKĖJO, tiesiog pastatėme juos Džeikobo pašiūrėje. Bilis savo kėdute negalėtų važiuoti tuo nelygiu gruntu, kuris garažą skyrė nuo namų.

Džeikobas iškart pradėjo ardyti pirmąjį motociklą - raudonąjį, skirtą man. Jis atidarė *Rabbit* keleivio dureles, kad galėčiau įlipti ir man nereikėtų sėdėti ant žemės. Darbuodamasis linksmi tauškėjo, man tereikėdavo retkarčiais įsiterpti, kad pokalbis nesiliautų. Jis man išklojo, kaip sekasi mokykloje, papasakojo apie pamokas ir du geriausius savo draugus.

- Kvilas ir Embris? - įsiterpiau. - Neįprasti vardai.

Džeikobas sukikeno.

- Kvilas reiškia „dovana“, o Embris, manau, gavo muilo operos žvaigždės vardą. Bet nieko tiksliai negaliu pasakyti. Jei tik prabyli apie jų vardus, jie tuoj puola muštis kaip pasiutę - tuomet tau galas.

- Geri draugai, - kilstelėjau antakį.

- Jie tikrai geri. Tik nereikia kibti prie jų vardų.
- Kaip tik tada tolumoje pasigirdo šūksniai.
- Džeikobai? - kažkas rėkė.
- Čia Bilis? - paklausiau.
- Ne. - Džeikobas nunarino galvą, ir atrodė, kad jo ruda oda raudonuoja. - Vilką mini, - burbtelėjo jis, - vilkas čia.
- Džeikai? Ar tu čia? - dabar riksmas skambėjo arčiau.
- Taip! - šūktelėjo Džeikobas ir atsiduso.

Trumpam nutilome ir palaukėme, kol į pašiūrę sulindo du iš už kampo pasirodę aukšti tamsiaodžiai vaikinai.

Vienas buvo lieknas ir bemaž toks pat ilgšis kaip Džeikobas. Jo juodi plaukai buvo iki pat smakro, per vidurį perskirti, kairėje užkišti už ausies, dešinėje laisvai besidraikantys. Žemesnysis berniukas buvo stambesnis. Balti marškinėliai aptempė tvirtą krūtinę, ir buvo matyti, kad jis tuo didžiuojasi. Plaukai kirpti trumpai, beveik ežiuku.

Abu berniukai, išvydę mane, sustojo kaip įbesti. Lieknasis dirščiojo tai į Džeikobą, tai į mane, o raumeningasis nenuleido nuo manęs akių, jo veide pamažu sleidėsi šypsena.

- Sveiki, vyručiai, - ne itin džiugiai pasisveikino Džeikobas.
- Labas, Džeikai, - nenusukdamas nuo manęs žvilgsnio atsakė žemasis.

Jo šypsena buvo tokia išdykėliška, kad nejučia nusišypsojau ir aš. Jis man mirktelėjo.

- Ei, sveika.
- Kvilai, Embri - čia mano draugė Bela
- Kvilas su Embriu - vis dar nežinojau, kuris yra kuris, - reikšmingai susižvalgė.
- Čarlio mergiotė, tiesa? - paklausė kresnasis vaikinai, tiesdamas man ranką.
- Tiesa, - patvirtinau, spausdama jam delną.

Jis spustelėjo stipriai, lyg treniruotų bicepsą.

- Aš Kvilas Atera, - išdidžiai pareiškė jis, prieš paleisdamas mano ranką.

- Malonu susipažinti, Kvilai.

- Labas, Bela. Aš Embris, Embris Kolas - tikriausiai jau ir taip supratai.

Embris droviai nusišypsojo ir mostelėjo ranka, paskui įsikišo ją į džinsų kišenę.

Linktelėjau.

- Malonu susipažinti.

- Tai ką čia, žmonės, veikiat? - tebežiopsodamas į mane paklausė Kvilas.

- Mes su Bela ruošiamės suremontuoti šituos motociklus, - atsainiai paaiškino Džeikobas.

Tačiau „motociklai“, regis, buvo stebuklingas žodis. Abu berniukai priėjo apžiūrėti Džeikobo darbo ir apibėrė jį protingais klausimais. Daugelio jų vartojamų žodžių nė girdėti nebuvau girdėjusi, tad supratau, kad tik turėdama *Y* chromosomą galėčiau iš tiesų suprasti jų džiaugsmą.

Jie vis dar karštai šnekučiavosi apie dalis ir detales, kai nusprendžiau keliauti namo, kol nespėjo pasirodyti Čarlis. Atsidususi išsliuogiau iš *Rabbit*.

Džeikobas atsiprašydamas pažvelgė į mane.

- Mes tau atsibodome, ar ne?

- Ne. - Tai buvo tikra tiesa. Jaučiausi *laiminga* - kaip keista. - Man tik reikia paruošti Čarliui vakarienę.

- O... na, šįvakar juos išardysiu ir išsiaiškinsiu, ko mums dar reikės remontui. Kada norėsi kibti į darbą?

- Galėčiau atvažiuoti rytoj?

Sekmadieniai man buvo tikra pražūtis. Namų darbų niekada neužtekdavo, vis vien likdavo laiko.

Kvilas kumštelėjo Embriui į ranką ir jie šyptelėjo vienas kitam.
Džeikobas patenkintas nusišypsojo.

- Būtų nuostabu!

- Jei sudarytum sąrašą, galėtume nuvažiuoti dalių, - pasiūliau.
Džeikobas šiek tiek surimtėjo.

- Aš vis dar abejoju, ar galiu tau leisti už viską mokėti.

Papurčiau galvą.

- Neabejok. Ši pokylių finansuoju aš. Iš tavo pusės reikės darbo ir žinių.

Embris išpūtes akis pažiūrėjo į Kvilą.

- Tai atrodo neteisinga, - kraipė galvą Džeikobas.

- Džeikai, jei nuvežčiau juos pas mechanikus, kiek jie iš manęs paimtų? - įtikinėjau jį.

Džeikas nusišypsojo.

- Gerai, tavo viršus.

- Jau nekalbu apie vairavimo pamokas, - pridūriau.

Kvilas plačiai išsišiepė Embriui ir kažką sukuždėjo, ką neišgirdau. Šmėkštelėjo Džeikobo ranka ir tėškė Kvilui į pakaušį.

- Še tau, nešdinkis, - suniurzgėjo jis.

- Na, rimtai, man reikia važiuoti, - paprieštaravau ir žengiau prie durų. - Pasimatysime rytoj, Džeikobai.

Vos pradingau jiems iš akių, Kvilas su Embriu vienu balsu sušuko:

- Ohooooo!

Paskui sekė trumpų muštynių garsai, į juos įsiterpdavo „oi!“ ir „ei!“

- Jei rytoj kuris nors įkelsite į mano valdas bent kojos pirštelį... - išgirdau grasinant Džeikobą.

Užėjau už medžių ir nebegirdėjau jo balso.

Tyliai sukikenu. Išgirdusi tą garsą iš nuostabos išpūčiau akis. Aš juokiais, tikrai juokiais, ir netgi niekam nematant. Pasijutau

tokia lengva, kad vėl nusijuokiau, tiesiog norėdama dar pasimėgauti šiuo jausmu.

Namo parvykau pirmiau už Čarlį. Kai jis įėjo, jau traukiau iš kaistuvio keptą viščiuką ir dėjau ant popierinių rankšluosčių krūvelės.

- Labas, tėti, - šyptelėjau jam.

Čarlio veide šmėkstelėjo nuostaba, paskui jis susitvardė.

- Labas, mieloji, - nepatikliai ištarė jis. - Smagu buvo su Džeikobu?

Pradėjau dėlioti ant stalo maistą.

- Taip, labai.

- Na tai gerai. - Jis vis dar kalbėjo atsargiai. - Tai ką veikėte?

Dabar jau aš tapau atsargi.

- Sėdėjau jo garaže ir žiūrėjau, kaip jis dirba. Ar žinai, kad jis remontuoja folksvageną?

- Taip, atrodo, Bilis minėjo.

Čarlis pradėjo kramtyti ir liovėsi kamantinėjęs, tačiau net valgydamas tyrinėjo mano veidą.

Po vakarienės paslaminėjau, du kartus sutvarkiau virtuvę, paskui, kol Čarlis žiūrėjo ledo ritulio varžybas, svetainėje pamažu ruošiau namų darbus. Vilkinau laiką kiek tik galėjau, bet galop Čarlis užsiminė, kad jau vėlu. Man nieko neatsakius jis pakilo, pasiražė ir išeidamas užgesino šviesą. Nenorom nusekiau paskui jį.

Lipdama laiptais jaučiau, kad nenormaliai geros popietės savijautos likučiai apleidžia mano kūną, o jų vietą užima buka baimė to, kas dabar manęs laukia.

Nebebuvau apmirusi. Ši naktis tikrai bus tokia pat klaiki kaip praėjusi. Atsiguliuoju ant lovos ir susiriečiau į kamuoliuką, ruošdamasi antpuoliui. Stipriai užsimerkiu ir... supratau, kad jau rytas.

Apstulbusi spoksojau pro langą į blausiai sidabrinę šviesą.

Pirmą kartą per daugiau nei keturis mėnesius nieko nesapnavau. Nesapnavau *ir* neklykiau. Nesupratau, kuris jausmas stipresnis: palengvėjimas ar nuostaba.

Kelias minutes pagulėjau lovoje laukdama, kas bus toliau. Juk būtinai ko nors sulauksiu. Jei ne skausmo, tai nejaunos. Laukiau, bet nieko neįvyko. Jaučiausi pailsėjusi - tokia jau seniai nebuvau.

Nesitikėjau, kad tai gali ilgai trukti. Vaikščiojau slidžia, pavojinga briauna, ir mažai tereikėjo, kad būčiau vėl nukritusi. Netgi žvalgytis po kambarį šiomis staiga pragiedrėjusiomis akimis - matyti, kaip keistai jis atrodo, pernelyg švarus, tarsi čia nė nebūčiau gyvenusi, - buvo pavojinga.

Išmečiau tas mintis iš galvos ir rengdamasi sutelkiau dėmesį į tai, kad šiandien vėl pamatysiu Džeikobą. Ši mintis sukėlė tarsi... viltį. Gal bus taip pat kaip vakar? Gal man nereikės sau priminti, kad atrodyčiau susidomėjusi, kad deramais laiko tarpais linksėčiau ir šypsočiausi, kaip elgdavausi būdama su kitais? Galbūt... bet negalėjau patikėti, kad tai truks ilgai. Negalėjau patikėti, kad bus taip lengva kaip vakar. Neištvėrčiau, jei paskui tektų nusivilti.

Pusryčiaujant Čarlis elgėsi atsargiai. Akis buvo nudelbęs į kiaušinieneę, ir tik tada, kai manydavo, kad nematau, slapčia dirščiojo.

- Ką šiandien ruošiesi veikti? - paklausė jis, apžiūrinėdamas atbrizgusį rankogalio siūlą, tarsi jam ne itin rūpėtų, ką atsakysiu.

- Ruošiuosi vėl aplankyti Džeikobą.

Jis nepakeldamas galvos linktelėjo.

- O, - tepratarė.

- Neprieštarauji? - apsimečiau sunerimusi. - Galėčiau ir pasi- likti...

Jis greitai pakėlė galvą, akyse šmėkstelėjo siaubas.

- Ne, ne! Važiuk. Šiaip ar taip, pas mane ruošėsi užsukti Haris pasižiūrėti rungtynių.

- Gal Haris galėtų atsivežti ir Bilį? - pasiūliau. Kuo mažiau liudininkų, tuo geriau.

- Puiki mintis.

Pamaniau, ar tik rungtynės nebuvo dingstis mane išspirti, bet dabar jis, regis, tikrai džiaugėsi. Kol vilkausi savo neperšlampamą striukę, jis nupėdino prie telefono. Mane graužė sąžinė dėl kišenėje gulincios čekių knygutės. Niekada ja nesinaudodavau.

Lauke pylė kaip iš kibiro. Turėjau važiuoti daug lėčiau, nei būčiau norėjusi; tai, kas yra priekyje, mačiau tik per automobilio ilgį. Bet pagaliau purvinais keliukais pridardėjau prie Džeikobo namų. Man dar nespėjus išjungti variklio, atsivėrė laukujės durys ir išbėgo Džeikobas su dideliu juodu skėčiu.

Kai atidariau dureles, išskleidė jį man virš galvos.

- Skambino Čarlis, sakė, kad tu pakeliui, - šypsodamasis paaiškino Džeikobas.

Be jokių pastangų, sąmoningai nekontroliuojant raumenų aplink lūpas, veide atsirado šypsena. Gerklėje pajutau keistą šilumą, nors ant skruostų teškėjo lediniai lietaus lašai.

- Sveikas, Džeikobai.

- Nuostabu, jis pakvietė ir Bilį. - Džeikas džiaugdamasis iškėlė ranką.

Turėjau pasistiebtį, kad pliaukštelėčiau jam per delną, ir Džeikas nusijuokė.

Po kelių minučių pasirodė Haris išsivežti Bilio. Džeikobas, laukdamas, kol liksime vieni, trumpai aprodė savo mažitį kambarėlį.

- Tai ką darysime, pone veržliarakti? - paklausiau, kai tik pasukui Bilį užsivėrė durys.

Džeikobas iš kišenės išsitraukė sulankstyta popieriaus lapą ir ištiesino.

- Pradėsime nuo sąvartyno, žiūrėsime, gal nusišypsos laimė. Gali išeiti brangokai, - perspėjo jis mane. - Tiems motociklams, kad važiuotų, reikės smarkiai padėti.

Mano veidas neatrodė labai susirūpinęs, tad jis pridūrė:

- Turiu omeny, gali prireikti daugiau nei šimto dolerių.

Išsitraukiau čekių knygutę, pasivėdavau ja ir tik pasišaipiau iš jo rūpesčių.

- Mums užteks.

Tai buvo labai keista diena. Jaučiausi linksma. Net sąvartyne, pliaupiant lietui, klampojant po purvą iki kulkšnių. Iš pradžių pamaniau, ar tai ne šokas praėjus neįtraučiui, bet tokio paaiškinimo neužteko.

Pamažu supratau, jog tai daugiausia dėl Džeikobo. Ne tik todėl, kad jis visuomet apsidžiaugdavo mane išvydęs ir nešnairuodavo laukdamas, kol kaip nors išsiduosiu esanti pamišusi ar prislėgta. Tai visiškai nebuvo susiję su jo požiūriu į mane.

Tai buvo susiję su pačiu Džeikobu. Jis tiesiog buvo amžinai laimingas žmogus, tą laimę skleidė aplinkui, dalijosi ja su šalia esančiais. Kaip Saulė, šildanti aplink ją besisukančią Žemę, taip ir Džeikobas šildė aplinkinius. Tai buvo įgimta, nuo jo neatsiejama. Nieko nuostabaus, kad ir vėl troškau jį išvysti.

Net tuomet, kai jis pasiteiravo apie mano prietaisų skydelyje žiojinčią skylę, manęs neapėmė klaikas, nors turėjo apimti.

- Sugedo grotuvas? - pasiteiravo jis.

- Taip, - sumelavau.

Jis pabaksnojo aplink ertmę.

- Kas jį išėmė? Pridaryta gerokai žalos...

- Aš, - prisipažinau.

Jis nusijuokė.

- Tai gal verčiau nekišk pirštų prie motociklų.

- Sutinku.

Kaip sakė Džeikobas, sąvartyne mums nusišypsojo laimė. Jis be galo džiaugėsi radęs kelias pajuodusias, alyvuotas lankstyto metalo dalis; man darė išpūdį tik tai, kad jis žinojo, kur jos turi būti.

Iš ten nuvažiovome į Čekerio automobilių dalių parduotuvę Hokijame. Mano pikapu teko daugiau nei dvi valandas vingiuoti vieškeliu į pietus, bet su Džeikobu laikas bėgo greitai. Jis plepėjo apie savo draugus ir mokyklą, o aš nejučia visai nuoširdžiai ėmiau jį klausinėti - man buvo tikrai įdomu, ką jis pasakoja.

- Aš tik vienas šneku, - pasiskundė jis, išklejęs ilgą istoriją apie Kvilą, kaip tas prisidarė rūpesčių pakvietęs į pasimatymą seną vieno abituriento draugę. - Dabar perduodu estafetę tau. Kas naujo Forkse? Ten turėtų būti daug įdomiau nei La Puše.

- Klysti, - atsidusau. - Ten visiškai nieko nevyksta. Tavo draugai kur kas įdomesni nei manieji. Man tavo bičiuliai patiko, Kvilas labai juokingas.

Jis suraukė kaklą.

- Man atrodo, ir tu patikai Kvilui.

Nusijuokiau.

- Jis man truputį per mažas.

Džeikobo raukšlės pagilėjo.

- Jis ne ką jaunesnis už tave. Tik metais ir keliais mėnesiais.

Nujaučiau, kad kalbame nebe apie Kvilą. Nerūpestingu tonu paerzinau jį:

- Žinoma, bet jei atsižvelgsime į tai, kaip skirtingai bręsta berniukai ir mergaitės, tai gal reikėtų skaičiuoti kaip šuns amžių? Tuomet išeitų, kad esu maždaug dvylika metų vyresnė!

Jis vartydamas akis nusijuokė.

- Gerai, bet jei šitaip kimbi, tai atsižvelkime ir į ūgį. Tu tokia žema, kad turiu iš tavęs atimti bent dešimt metų.

- Metras šešiasdešimt - puikus vidutinis ūgis, - purkštelėjau. - Aš nekalta, kad tu toks išstypėlis.

Šitaip šaipėmės iki pat Hokijamo, vis ginčijomės, kokia būtų teisinga formulė amžiui nustatyti. Praradau dar dvejus metus, nes nežinojau, kaip pakeisti padanga, bet vienus atgavau už tai, kad namie buvau atsakinga už finansus. Pagaliau atkakome pas Čekerį, ir Džeikobui reikėjo susikaupti. Suradome viską, kas dar buvo likę sąrašė, ir Džeikobas neabejojo, kad mūsų kelionė jam padės gero-kai pasistūmėti į priekį.

Kai grįžome į La Pušą, man buvo dvidešimt treji, o jam trisdešimt - be abejo, jis pervertino savo gebėjimus.

Neužmiršau, kam visa tai darau. Ir nors buvau tiesiog neįmanomai laiminga, mano ankstesnis troškimas nesusilpnėjo. Vis dar norėjau sulaužyti pažadą. Tai buvo paika, bet man nerūpėjo. Kėtinau elgtis taip nutrūktgalviškai, kaip tik įmanoma Forkse. Nebūsiu vienintelė besilaikanti negaliojančio susitarimo. O tai, kad su Džeiku taip smagu leisti laiką, yra tik netikėtai malonus šalutinis poveikis.

Bilis dar nebuvo grįžęs, tad mes galėjome ramiai iškraustyti savo dienos laimikį. Kai tik viską išdėliojome ant plastikinių grindų šalia Džeikobo įrankių dėžės, jis tuoj pat puolė prie darbo. Vis dar tauškėdamas ir juokdamasis įgudusiais pirštais čiupinėjo priešais gulinčias metalines dalis.

Džeikobo įgūdžiai tiesiog stulbino. Jo rankos buvo tarsi per didelės tiems kruopštiems darbeliams, kuriuos jis atliko lengvai ir tiksliai. Darbuodamasis atrodė bemaž grakštus. Ne taip, kaip vaikščiodamas - aukštas, didžiulėmis pėdomis, stovėdamas jis atrodė veik toks pat pavojingas, kaip ir aš.

Kvilas su Embriu nepasirodė, turbūt patikėjo vakarykščiu Džeikobo grasinimu.

Diena prabėgo per daug greitai. Lauke už atvirų garažo durų sustemo anksčiau, nei aš tikėjau, tada išgirdome mus šaukiant Bilį.

Pašokau padėti Džeikobui susirinkti daiktų ir sudvejojau, nes nežinojau, ką man galima liesti.

- Palik viską, - tarė jis. - Šįvakar dar padirbėsiu.

- Nepamiršk namų darbų ir šiaip reikalų, - tariau, jausdamasi mažumėlę kalta.

Nenorėjau, kad jis papultų į bėdą. Tai buvau sumaniusi tik sau.

- Bela?

Pro medžius atsklido pažįstamas Čarlio balsas, jis atrodė arčiau mūsų nei troba; abu pakėlėme galvas.

- Po galais, - sumurmėjau. - Ateinam! - surikau į namų pusę. - Eime.

Džeikobas, džiaugdamasis, kad turime paslaptį, šypsojosi. Išjungė šviesą, ir akimirka nieko nemačiau. Jis sugriebė man už rankos ir išsitempė iš garažo, pravedė pro medžius, jo kojos lengvai rado žinomą takelį. Delnas buvo šiurkštus ir labai šiltas.

Nors žingsniavome takučiu, tamsoje klupinėjome, tad kol priėjome namus, abu smagiai kikenome. Buvau tikra, kad jis nepastebės silpnos isteriškos gaidelės. Nebuvau pratusi juoktis; tuo pat metu tai atrodė labai gera ir labai baisu.

Čarlis stovėjo mažoje galinėje verandoje, už jo tarpdury sėdėjo Bilis.

- Labas, tėti, - abu vienu metu ištarėme ir vėl prapliupome juoku.

Čarlis spoksojo į mane išpūtęs akis, paskui jo žvilgsnis nukrypo į mano ranką Džeikobo delne.

- Bilis pakvietė mus vakarienės, - nerūpestingai ištarė Čarlis.

- Mano itin slaptas spagečių receptas. Perduodamas iš kartos į kartą, - rimtai pasakė Bilis.

Džeikobas prunkštelėjo.

- Nemaniau, kad troškinyš taip seniai gaminamas.

Namai buvo pilni žmonių. Čia svečiavosi Haris Klirvoteris su šeima: žmona Sju, kurią miglotai prisiminiau iš vaikystės vasarų Forkse, ir dviem vaikais. Lėja buvo abiturientė, kaip ir aš, tik metais vyresnė. Ji atrodė egzotiško grožio: tobula vario spalvos oda, žvilgantys juodi plaukai, blakstienos kaip šluotelės - ir užsiėmusi. Kai įėjome, šnekėjosi Bilio telefonu ir nė karto nuo jo neatsitraukė. Setas buvo keturiolikos; jis susižavėjusių žvilgsniu klausėsi kiekvieno Džeikobo žodžio.

Nebūtume visi tilpę prie virtuvinio stalo, tad Čarlis su Hariu išnešė kėdes į kiemą, ir mes blausioje šviesoje, sklindančioje pro atviras Bilio duris, valgėme spagečius pasidėję lėkštes ant kelių. Vyrai kalbėjosi apie varžybas, Haris su Čarliu planavo žvejybą. Sju priekaištavo savo vyrui dėl cholesterolio ir nesėkmingai bandė priversti jį suvalgyti ką nors žalio ir natūralaus. Džeikobas daugiausia kalbėjosi su manim ir Setu, kuris uoliai įsiterpdavo, kai tik kildavo pavojus, kad Džeikobas jį užmirš. Čarlis patenkintas, bet nepatinklus stebėjo mane, stengdamasis neišsiduoti.

Kilo baisus triukšmas ir maišatis, nes kiekvienas stengėsi kalbėti garsiau už kitus; pasakojant vieną juoką staiga pasigirdavo kvatojimas iš kito pokšto. Man neteko daug kalbėti, tačiau daug šypsojau - tik todėl, kad gerai jaučiausi.

Nenorėjau išvažiuoti.

Tačiau čia Vašingtonas, tad pagaliau vakarėlį nutraukė neišvenigiamas lietus; Bilio svetainė buvo per maža tęsti subuvimą. Haris atvežė Čarli, tad namo keliavome mano pikapu. Jis pasiteiravo, kaip praleidau dieną, ir aš atsakiau daugmaž teisybę: kad buvau nuvažiavusi su Džeikobu ieškoti dalių, o paskui stebėjau, kaip jis dirba garaže.

- Tai gal greitai vėl jį aplankysi? - paklausė jis, nutaisęs abejingą balsą.

- Rytoj po pamokų, - prisipažinau. - Nesijaudink, namų darbus pasiimsiu.

- Būtinai pasiimk, - paliepė jis, slėpdamas pasitenkinimą.

Kai privažiavome namus, ėmiau jaudintis. Nenorėjau lipti į viršų. Šiluma, kurią gavau iš Džeikobo, sklaidėsi, nerimas stiprėjo. Buvau tikra, kad antros ramios nakties iš eilės nesulauksiu.

Norėdama atidėti miegą, patikrinau elektroninį paštą; buvo naujas laiškelis nuo Renės.

Ji papasakojo apie savo dieną, apie naują knygų klubą, kuris užpildė properšą, atsiradusią, kai metė meditacijos pamokas, apie tai, kaip savaitę pavadavo antroją mokytoją, kaip pasiilgo savo darželinukų. Renė parašė, kad Filas džiaugiasi savo nauju trenerio darbu ir kad jie planuoja antrą medaus mėnesio kelionę į Disneilendą.

Pastebėjau, kad visas rašinys veikia primena žurnalo straipsnį nei laišką. Mane persmelkė gailėstis, pasijutau nepatogiai. Kokia gi aš dukra?

Greitom atsakiau jai, pakomentavau visus jos aprašytus dalykus ir papasakojau apie save: aprašiau Bilio surengtą spagečių vakarėlį ir kaip jaučiausi stebėdama Džeikobą, iš mažų metalo gabalėlių darantį naudingus daiktus - truputėlį pavydėjau ir žavėjaisi. Neminėjau, kodėl šis laiškas skirsis nuo tų, kuriuos ji gaudavo pastaruosius kelis mėnesius. Vargiai beprisiminiau, ką jai rašiau praeitą savaitę, tik žinojau, kad tai nebuvo išsamus laiškas. Kuo daugiau apie tai galvojau, tuo kaltesnė jaučiausi; turbūt sukėliau jai daug nerimo.

Tada dar pavakarojau, atlikau daugiau namų darbų, nei būtinai reikėjo. Tačiau nei miego stoka, nei su Džeikobu praleistas laikas - kai tam tikra prasme jaučiausi laiminga - šianakt nebesulaikė sapnų.

Pabudau drebėdama, riksmą slopino pagalvė.

Kai pro rūką už lango prasiskverbė blyški ryto šviesa, tebegulėjau lovoje ir bandžiau atsikratyti sapno. Šianakt jis buvo kiek kitoks, ir į tai sutelkiau dėmesį.

Šianakt miške buvau ne viena. Čia buvo ir Semas Ulis - vyriškis, tą naktį, kurios tyčia stengiuosi neprisiminti, pakėlęs mane nuo žemės. Tai buvo keistas, netikėtas pokytis. Tamsios vyro akys atrodė stebėtinai nedraugiškos, sklidinios kažkokios paslapties, kuria jis neketino dalytis. Žvilgčiojau į jį, tuo pat metu karštligiškai kažko ieškodama; be įprasto siaubo, dar jaučiausi nejaukiai, kad jis šalia - gal dėl to, kad kai nežiūrėdavau tiesiai į jį, jo pavidalas, regis, imdavo virpėti ir keistis. Vis dėlto jis nieko nedarė, tik stovėjo ir žiūrėjo. Ne taip, kaip anuomet, kai susitikome tikrovėje, šįkart jis man nesiūlė pagalbos.

Per pusryčius Čarlis mane stebėjo, o aš stengiausi nekreipti į jį dėmesio. Tikriausiai to nusipelniau. Negalėjau tikėtis, kad jis taip greitai liausis nerimavęs. Ko gero, praeis kelios savaitės, kol nustos laukęs sugrįžtant zombio, taigi man telieka bandyti to nepaisyti. Pagaliau ir aš pati laukiau sugrįžtant zombio. Vargu ar pakanka dviejų dienų, kad galėčiau džiaugtis pasveikusi.

Mokykloje buvo kitaip. Dabar, kai į tai atkreipiau dėmesį, supratau, kad niekas į mane nežiūri.

Prisiminiau pirmąją dieną, kai atvykau į Forkso vidurinę - kaip siaubingai troškau būti pilka, susilieti su šlapiu šaligatvio cementu lyg milžiniškas chameleonas. Regis, šis noras po metų išsipildė.

Tarsi manęs čia nė nebūtų buvę. Net mokytojų žvilgsniai prausydavo pro mane, lyg suolas būtų tuščias.

Visą rytą klausiausi - vėl girdėjau aplink esančių žmonių balsus. Bandžiau susigaudyti, kas vyksta, bet pokalbiai buvo tokie padriki, kad pasidaviau.

Kai per matematiką atsisėdau prie Džesikos, ji nė galvos nepakėlė.

- Labas, Džese, - apsimestinau nerūpestingai pasisveikinau. - Kaip praleidai savaitgalį?

Ji įtariai pažvelgė į mane. Negi vis dar pyksta? O gal tiesiog nenori prasidėti su pamišėle?

- Puikiai, - atsakė ji ir vėl įkniubo į vadovėlių.

- Tai gerai, - sumurmėjau.

Posakyje „šaltas sutikimas“, regis, esama tiesioginės prasmės. Jaučiau, kaip pro ventiliacijos angas grindyse dvelkia šiltas vėjelis, bet vis tiek buvo žvarbu. Nusikabinau nuo kėdės atlošo striukę ir vėl apsilvilkau.

Ketvirta pamoka baigėsi vėliau, ir man atėjus stalas, prie kurio visuomet pietaudavau, buvo nusėstas. Čia spietėsi Maikas, Džesika ir Andžela, Koneris, Taileris, Erikas ir Lorena. Keitė Maršai, rudaplaukė mergaitė iš žemesnės klasės, gyvenanti netoli manęs, sėdėjo su Eriku, o Ostinas Marksas - vyresnysis berniuko, atidavusio man motociklus, brolis - įsitaisė jai iš kitos pusės. Svarsčiau, kiek laiko jie čia jau sėdi, ir niekaip neprisiminiau, ar tai pirmas kartas, ar toks įprotis.

Pradėjau niršti pati ant savęs. Pastarąjį semestrą praleidau lyg supakuota į polistireno granules.

Niekas nepakėlė akių, kai atsisėdau šalia Maiko, nors kėdė, traukiama per linoleumą, šaižiai sucypė.

Pabandžiau susigaudyti, apie ką šnekama.

Maikas su Koneriu aptarė sporto naujienas, taigi jų nesiklausiau.

- Kur šiandien Benas? - Lorena pasiteiravo Andželos.

Susidomėjusi atsigręžiau. Pamaniau, kad tai reiškia, jog Andžela tebedraugauja su Benu.

Lorena vos beatpažinau. Ji buvo nusikirpusi savo šviesius, javų spalvos plaukus taip trumpai, kad sprandas atrodė nuskustas kaip berniuko. Keista, kad ji taip padarė. Troškau sužinoti kodėl. Gal jai prilipo guma? O gal pardavė plaukus? O gal visi mokiniai, su kuriais ji bjauriai elgėsi, sugavo ją už sporto salės ir nuskuto? Nusprendžiau, kad nesąžininga Lorena vertinti pagal ankstesnį elgesį. Galbūt ji tapo miela mergina.

- Benas susirgo pilvo gripu, - savo tylu, ramiu balsu atsakė Andžela. - Tikiuosi, per parą praeis. Vakar vakare jam buvo visai prastai.

Andžela taip pat buvo pakeitusi šukuoseną. Ji užsiaugino iškarpytus plaukus ir pakirpo lygiai.

- Ką veikėte savaitgalį? - paklausė Džesika, tačiau neatrodė, kad jai tai rūpėtų. Būčiau galėjusi lažintis, kad tai tik įžanga pradėti pasakoti savo pačios istorijas. Susimąščiau, ar ji papasakos apie Port Andželesą, kai vos už dviejų kėdžių sėdžiu aš. Negi tapau tokia nematoma, kad žmonės ramiai apkalba mane, nors esu šalia?

- Šeštadienį ketinome surengti iškylą, bet... apsigalvojome, - tarė Andžela. Jos balse pasigirdo mane sudominusi gaidelė.

Bet tik ne Džesę.

- Gaila, - tarė ji, pasiruošusi pereiti prie savo pasakojimo.

Bet ne aš vienintelė išgirdau tą gaidelę.

- Kas nutiko? - susidomėjo Lorena.

- Na, - atsakė Andžela; ji visuomet buvo santūri, bet dabar atrodė dar neryžtingesnė. - Važiuojame į šiaurę, beveik iki pat karštųjų versmių - ten yra šauni vietelė vos pusantro kilometro paėjėjus takeliu. Bet nuėję pusę kelio... kai ką išvydome.

- Kai ką? Ką gi? - šviesūs Lorenos antakiai susiglaudė. Dabar, regis, net ir Džesė sukluso.

- Nežinau, - tarė Andžela. - Mes *manėme*, kad tai lokys. Jis išties buvo juodas, bet atrodė... per didelis.

Lorena prunkštelėjo.

- O, dabar ir jūs! - Ji pašaipiai išvertė akis, ir aš nusprendžiau neleisti jai tyčiotis. Matyti, jos būdas nepasikeitė taip, kaip plaukai. - Praeitą savaitę ir Taileris bandė mane apmulkinti.

- Lokiai nevaikšto taip arti poilsiviaičių, - Džesika palaikė Lorena.

- Tikrai, - nudelbusi akis tyliai paprieštaravo Andžela. - Mes jį matėme.

Lorena sukikeno. Maikas vis dar kalbėjosi su Koneriu ir nekreipė į mergaites dėmesio.

- Ji teisi, - nekantriai įsiterpiau. - Andžela, šeštadienį pas mus buvo turistai, jis irgi matė lokį. Sakė, kad tas lokys milžiniškas ir juodas, ir vaikščiojo netoli miesto - ar ne, Maikai?

Akimirką buvo tylu. Visos akių poros prie stalo pasisuko į mane ir sužiuro su nuostaba. Naujoji mergaitė Keitė išsižiojo taip, lyg stebėtų sprogimą. Niekas nesujudėjo.

- Maikai, - išžeidusi sumurmėjau. - Prisimeni tą vyrą, kuris pasakojo apie lokį?

- Ž-žinoma, - po sekundės išlemeno Maikas.

Nesupratau, kodėl jis taip keistai į mane žiūri. Juk kalbėdavausi su juo darbe, ar ne? Argi ne? Man taip atrodė...

Maikas atsigavo.

- Taip, buvo vyriškis, jis sakė, kad prie pat tako matė milžinišką juodąjį lokį, didesnę už grizlį, - patvirtino jis.

- Hm. - Lorena sustingusiais pečiais pasisuko į Džesiką ir pakaitė temą.

- Gavai atsakymą iš Pietų Kalifornijos universiteto? - paklausė ji.

Kiti taip pat nosisuko, išskyrus Maiką ir Andžela. Andžela nedrąsiai man nusišypsojo, ir aš pasiskubinau jai atsakyti tuo pačiu.

- Tai ką veikei ši savaitgalį, Bela? - smalsiai, bet keistai atsargiai paklausė Maikas.

Visi, išskyrus Lorena, vėl atsigręžė laukdami, ką atsakysiu.

- Penktadienio vakarą su Džesika nuvažiavome į kiną Port An-dželesę. O šeštadienio pavakarę ir beveik visą sekmadienį praleidau La Puše.

Akys nukrypo į Džesiką, paskui atgal į mane. Džesė, regis, susierzino. Galvojau, ar ji nenori, kad kas nors žinotų, jog mes buvome kartu, ar tiesiog troško pati papasakoti šią istoriją.

- Kokį filmą žiūrėjote? - jau šypsodamasis paklausė Maikas.

- „Aklavietę“, tą apie zombius.

Padrašinamai nusišypsojau. Galbūt dalį žalos, kurią padariau per praėjusius zombiškus mėnesius, pavyks atitaisyti.

- Girdėjau, kad baisus. Teisybė? - Maikas stengėsi tęsti pokalbį.

- Bela pabaigoj netgi išėjo, taip persigando, - gudriai šypsodamasi įsiterpė Džesika.

Linktelėjau bandydama atrodyti sumišusi.

- Buvo kraupoka.

Maikas nesiliovė manęs kamantinėjęs, kol baigėsi pietūs. Pamažu ir kiti mezgė pokalbį, bet vis vien dažnai atsisukdavo į mane. Andžela daugiausia šnekėjosi su Maiku ir manim, o kai atsistoju nunešti padėklo, nusekė iš paskos.

- Dėkui, - tyliai tarė ji, kai nuėjome nuo stalo.

- Už ką?

- Kad prabilai, apgynei mane.

- Nėr už ką.

Ji nuoširdžiai susirūpinusi pažvelgė į mane.

- Ar gerai jautiesi?

Kaip tik todėl išvykai į kiną pasirinkau Džesiką, o ne Andželą, nors ši man ir labiau patiko. Andžela pernelyg išvalgi.

- Ne visai, - prisipažinau. - Bet truputį geriau.

- Džiaugiuosi, - atsakė ji. - Pasiilgau tavęs.

Pro mus praėjo Lorena su Džesika, ir aš išgirdau, kaip Lorena garsiai šnabžda:

- O, kaip *smagu*. Bela sugrižo.

Andžela pavartė akis ir padrašindama man nusišypsojo.

Atsidusau. Jaučiausi taip, lyg viską pradėčiau iš naujo.

- Kelinta šiandien diena? - staiga susidomėjau.

- Sausio devynioliktoji.

- Hmm.

- O kas? - paklausė Andžela.

- Vakar suėjo metai, kai čia atvykau, - užsigalvojusi ištariau.

- Niekas pernelyg nepasikeitė, - sumurmėjo Andžela, žvelgdama Lorenai ir Džesikai pavymui.

- Žinau, - sutikau. - Ir aš taip pat pamaniau.

7, PASIKARTOJIMAI

NESUPRATAU, KOKI VELNIA ČIA VEIKIU.

Gal bandau sugrįžti į stingią zombišką būseną? Gal pasidariau mazochistė ir man patinka kankintis? Reikėjo važiuoti tiesiai į La Pušą. Šalia Džeikobo jaučiausi daug daug sveikesnė. O *šitaip* elgtis buvo nesveika.

Tačiau ir toliau lėtai važiauvau apaugusiu keliuku, sukiojau tarp medžių, palinkusių virš manęs kaip žalias gyvas tunelis. Rankos drebėjo, tad tvirčiau suspaudžiau vairą.

Žinojau, kad viena priežasčių, kodėl tai darau, yra košmaras. Dabar, kai visiškai išsibudinau, tas nieko nebuvimas sapne graužė mane kaip šuo kaulą. Žinojau, *ko* ieškau. Nepasiekiamas ir nesu-
gražinamas, abejingas ir išsiblaškęs... bet *jis* buvo kažkur čia. Turėjau tuo tikėti.

Kita priežastis buvo šiandien mokykloje patirtas keistas pasikartojimo jausmas, datų sutapimas. Jausmas, kad pradėdu viską iš pradžių. Susimąščiau, kokia būtų buvusi mano pirmoji diena mo-

kykloje, jei tą popietę valgykloje būčiau buvusi pati ypatingiausia mergina.

Žodžiai be garso šmėkščiojo galvoje, tarsi skaityčiau juos, o ne girdėčiau:

Bus taip, lyg manęs nė nebūtų buvę.

Melavau sau, kad tik dėl šių dviejų priežasčių čia važiuoju. Nenorėjau sau prisipažinti svarbiausio motyvo. Nes jis atrodė nenormalus.

Tiesa buvo ta, kad troškau vėl išgirsti tą balsą, kuri girdėjau per keistąją haliucinaciją penktadienio vakarą. Tą trumpą akimirka, kai ne iš sąmoningos atminties, o iš kažkur kitur atsklido jo balsas - tobulas ir saldus lyg medus, o ne tas blankus aidas, kuri paprastai atkurdavo mano atmintis, prisiminiau be skausmo. Bet tai negali ilgai trukti; skausmas vėl mane suims, tikriausiai kaip tik dėl šios paikos kelionės. Tačiau tos brangios akimirkos, kai vėl jį girdėjau, viliojo taip, kad negalėjau atsispirti. Turėjau rasti koki nors būdą pakartoti šiuos potyrius... arba, jei sakysim tiksliau, *priepuolius*.

Tikėjaisi, kad raktas į šią paslaptį bus pasikartojimo jausmas. Taigi važiauvau į jo namus, į vietą, kur nebuvo nuo nelemtojo savo gimtadienio prieš daug mėnesių.

Pro langus lėtai slinko tanki, bemaž džiungles primenanti augalija. Keliukas vingiavo ir vingiavo. Pradėjau nekantrauti ir paspaudžiau greičiau. Kiek laiko jau šitaip važiuoju? Negi dar neturėjau pasiekti jo namo? Keliukas buvo taip apaugęs, kad atrodė neatpažįstamas.

O jei nerasiu? Suvirpėjau. Jeigu nebus jokie apčiuopiamo įrodymo?

Tuomet pasirodė proskyna, kurios ieškojau, tik dabar ji nebuvo tokia aiški. Augalai ilgai nelaukę skubėjo susigražinti nebeprižiūrimą žemę. Į pievelę aplink namus skverbėsi aukšti paparčiai, būrėsi

aplank kedrus ir net dygo prie plačios verandos. Atrodė, lyg veja iki liemens būtų užlieta žalių, purių bangu.

Namas *stovėjo*, bet nebebuvo toks pats. Nors išorė niekuo nepasikeitė, iš tamsių langų sklido tuštuma. Buvo šiurpu. Pirmą kartą nuo tada, kai išvydau šį nuostabų pastatą, jis man pasirodė tarsi tikra vampyrų landynė.

Nusisukau nuo jo ir paspaudžiau stabdžius. Bijojau važiuoti toliau.

Tačiau nieko neįvyko. Galvoje neišgirdau jokio balso.

Taigi palikusi birbiantį variklį išokau į paparčių jūrą. Galbūt, jei eisiu pirmyn, kaip tą penktadienio vakarą...

Lėtai artinausi prie apleisto, tuščio fasado, už nugaros raminamai burzgė pikapas. Priėjusi prie verandos laiptų sustojau - nieko nelikę. Nebeliko jausmo, kad jų čia gyventa... jo gyventa. Namas *stovėjo* tvirtai, bet jis maža tereiškė. Jo tikroviškumas nebegalėjo nustelbti mano košmarų tuštumos. Arčiau nebėjau. Nenorėjau pažvelgti pro langus. Gerai nežinojau, ką būtų baisiau išvysti. Pamačius tuščius kambarius, aidinčius nuo grindų iki lubų, be abejo, suskaustų širdį. Panašiai buvo per senelės laidotuves, kai mama manęs neprileido prie karsto. Ji sakė, kad man nereikia matyti senelės šitokios, kad verčiau ją prisiminti tokią, kokia buvo gyva.

Bet gal būtų dar baisiau, jei rasčiau kambarius nepasikeitusius? Jei sofas būtų ten, kur paskutinį kartą jas mačiau, jei ant sienų tebe – kabotų paveikslai, ir, dar blogiau - ant žemos pakylės tebestovėtų pianinas? Tuomet būtų aišku, kad su šiuo namu *jū* nesiejo jokia nuosavybė. Kad jie viską užmiršo, paliko.

Kaip ir mane.

Nusigrėžiau nuo žiojinčios tuštumos ir nuskubėjau prie savo pikapo. Beveik bėgte bėgau. Mane apėmė baimė, panorau grįžti į žmonių pasaulį. Jaučiausi šlykščiai išsunkta, troškau susitikti su

Džeikobu. Galbūt mane apninka nauja liga, kita priklausomybė, kaip anksčiau nejautra. Visu greičiu nulėkiau į savo išsigelbėjimą.

Džeikobas jau laukė manęs. Vos išvydus jį, mano krūtinė, regis, atsileido, tapo lengviau alsuoti.

- Sveika, Bela, - šūktelėjo jis.

Su palengvėjimu nusišypsojau.

- Labas, Džeikobai.

Pamojau pro langą žiūrinčiam Biliui.

- Prie darbo, - tyliai, bet karštai tarė Džeikobas.

Man kažkaip pavyko nusijuokti.

- Tai aš tikrai tau dar neįgrisau? - nusistebėjau.

Turbūt jis jau pradeda sukti galvą, kodėl man šitaip reikia jo draugijos.

Džeikobas nusivedė mane aplink namą prie garažo.

- Ne. Dar ne.

- Būk geras, pranešk man, kai pradėsiu tave nervinti. Nenoriu būti našta.

- Gerai, - gerkliniu balsu nusijuokė jis. - Tikrai už tai nepradėsiu tavęs smaugti.

Iėjusi į garažą nustebau, kad raudonasis motociklas jau stovi ant ratų ir labiau primena motociklą nei sulankstyto metalo krūvą.

- Džeikai, tu nuostabus, - aiktelėjau.

Jis vėl nusijuokė.

- Kai turiu darbo, negaliu sustoti. - Jis gūžtelėjo pečiais. - Jei būčiau protingesnis, šiek tiek užvilkinčiau.

- Kodėl?

Jis nuleido akis ir taip ilgai tylėjo, kad suabejojau, ar išgirdo mano klausimą. Galop paklausė:

- Bela, jei būčiau pasakęs, kad negaliu sutaisyti šių motociklų, ką būtum dariusi?

Aš irgi atsakiau kiek patylėjusi, ir jis pakėlęs galvą pažvelgė į mane.

- Būčiau... apgailstavusi, bet neabejoju, kad ir šiaip būtume radę ką veikti. Jei jau visai išsektų vaizduotė, galėtume ruošti namų darbus.

Džeikobas šyptelėjo, pečiai atsitiesė. Jis atsisėdo prie motociklo ir paėmė veržliaraktį.

- Tai sakai, dar atvažiuosi, kai baigsiu?

- Štai ko norėjai paklausti? - pakraipiau galvą. - Manau, kad tai aš naudojuosi tavo mechaniko gebėjimais, kuriuos labai pigiai įvertinai. Bet kol leisi, tol čia ir lankysiuosi.

- Tikiesi vėl pamatyti Kvilą? - paerzino jis.

- Nutvėrei mane.

Jis sukikeno.

- Tau tikrai patinka būti su manim? - stebėdamasis paklausė jis.

- Labai labai patinka. Ir aš tai įrodysiu. Rytoj turėsiu dirbti, bet trečiadienį mes ką nors nuveiksime, be motociklų.

- Ką gi?

- Dar nesugalvojau. Galėtume nuvažiuoti pas mane, kad tau nekiltų pagunda dirbti. Galėtum atsivežti namų darbus - tikriausiai atsilikai kaip ir aš.

- Namų darbai būtų puiki mintis.

Džeikas susiraukė, ir aš pasvarsčiau, kiek jis jų neruošia, kad galėtų leisti laiką su manim.

- Taip, - pritariau. - Turime retkarčiais elgtis atsakingai, antraip Bilis su Čarliu mus prigriebs.

Rankos mostu nupiešiau mus tarsi vieną esybę. Jam tai patiko - veidas nušvito.

- Kartą per savaitę namų darbai? - pasiūlė jis.

- Gal verčiau dukart, - pasiūliau, galvodama apie krūvą, kuria vien šiandien uždavė.

Jis sunkiai atsiduso. Tada užkišo ranką už įrankių dėžės ir ištraukė popierinį parduotuvės maišelį. Iš jo išėmė dvi skardines li-

monado, vieną atidarė ir padavė man. Atplėšęs antrąją iškilmingai pakėlė.

- Už atsakingumą, - paskelbė tostą. - Du kartus per savaitę.

- Ir už nutrūktgalviškumą visomis kitomis dienomis, - pridūriau aš.

Jis šyptelėjo, ir mes susidaužėme skardinėmis.

Namo grįžau vėliau, nei ketinai; Čarlis, nelaukdamas manęs, jau buvo užsakęs picą. Neleido man atsiprašinėti.

- Viskas gerai, - patikino jis mane. - Šiaip ar taip, nusipelnei pailsėti nuo virimo.

Žinojau, kad jam palengvėjo, nes ir toliau elgiausi kaip normalus žmogus, ir jis nenorėjo gadinti man nuotaikos.

Prieš sėsdama prie namų darbų peržiūrėjau elektroninį paštą, ten buvo ilgas laiškas nuo Renės. Ji džiaugėsi kiekviena mano pateikta smulkmena, tad nusiunčiau jai dar vieną išsamų savo dienos aprašymą. Papasakojau apie viską, išskyrus motociklus. Net nerūpestingoji Renė dėl to sunerimtu.

Mokykloje antradienį buvo ir gerų, ir blogų dalykų. Andžela su Maiku, regis, priėmė mane išskėstomis rankomis, pasiryžę nekreipti dėmesio į keistą mano elgesį pastaraisiais mėnesiais. Džesė spyriojosi labiau. Pamaniau, gal jai parašyti oficialų atsiprašymą už tą įvykį Port Andželese.

Darbe Maikas atgijo, ėmė plepėti. Tarsi būtų kaupęs savyje viso semestro šnekas, ir jos staiga būtų ėmusios lietis. Supratau, kad galiu šypsotis ir juoktis su juo, nors nebuvo taip lengva kaip su Džei-kobu. Viskas atrodė palyginti ramu iki pat darbo pabaigos.

Maikas ant lango pakabino lentelę, kad parduotuvė uždaryta, aš sulanksčiau liemenę ir pakišau po prekystaliu.

- Šįvakar buvo smagu, - laimingas tarė Maikas.
- Taip, - sutikau, nors popietę būčiau mieliau leidusi garaže.
- Gaila, kad praeitą savaitę tau teko anksčiau išeiti iš filmo.

Šiek tiek sutrikau, kad jo mintys pasuko tokia linkme. Gūžtelėjau pečiais.

- Turbūt esu bailė.
- Norėjau pasakyti, kad tau vertėtų nueiti į geresnį filmą, kuris tau patiktų, - paaiškino jis.
- O, - vis dar suglumusi ištariau.
- Pavyzdžiui, penktadienį. Su manim. Galėtume nueiti pažiūrėti ko nors visai nebaisaus.

Prikandau lūpą.

Nenorėjau gadinti santykių su Maiku, juolab dabar, kai jis buvo vienas iš nedaugelio pasiruošusių man atleisti už tai, kad buvau pamišusi. Tačiau tai buvo pernelyg pažįstama. Tarsi praėjusių metų nebūtų buvę. Panorau, kad ir šįkart galėčiau pasiteisinti Džesika.

- Tai tarsi pasimatymas? - paklausiau.

Sąžiningumas šiuo atveju tikriausiai bus geriausia strategija. Reikia viską išsiaiškinti.

Jis apsvarstė mano balso toną.

- Jei nori. Bet nebūtinai.
- Aš į pasimatymus nevaikštau, - lėtai ištariau, suvokdama, kad tai tikra tiesa. Tas pasaulis atrodė neįmanomai toli.

- Taigi būsime tiesiog draugai? - paklausė jis. Žydros akys nebebuvo tokios džiugios. Vis dėlto vyliausi, kad rimtai pasiūlė draugauti.

- Būtų šaunu. Bet penktadieniui jau turiu kitų planų, tai gal kitą savaitę?

- Ką veiksi? - paklausė jis ne taip abejingai, kaip, manau, ketino.
- Ruošiu namų darbus. Planuoju... mokyti su draugu.
- O! Gerai. Tuomet kitą savaitę.

Nebe toks linksmas palydėjo mane iki automobilio. Tai man baisiai priminė pirmuosius mėnesius Forkse. Apsukau ratą, ir dabar viskas atrodė kaip anų įvykių atgarsiai - tušti, nekeliantys ankstesnio susidomėjimo.

Kitą vakarą Čarlis, regis, nėmaž nenustebo radęs mudu su Džeikobu susirangiusius svetainėje ant žemės su aplink išbarstytais vadovėliais, tad spėjau, kad jiedu su Biliu mus už nugarų apšnekėjo.

- Sveiki, vaikai, - tarė jis, žvilgčiodamas į virtuvę.

Koridoriumi sklido lazanijos kvapas - ją ruošiau visą popietę stebint ir kartkartėm ragaujant Džeikobui. Stengiausi atsilyginti už visas tas picas.

Džeikobas pasiliko vakarienės ir parvežė lėkštę namo, Biliui. Už tai, kad esu gera virėja, nenorom pridėjo dar metus prie mano suderėto amžiaus.

Penktadienį praleidome garaže, o šeštadienį, kai baigiau darbą pas Niutonus, vėl ruošėme namų darbus. Čarlis apsiramino dėl mano saugumo ir leido dieną žvejodamas su Hariu. Kai grįžo, mes viską buvome atlikę - dėl to jautėmės labai išmintingi ir brandūs - ir per *Discovery* kanalą žiūrėjome „Monstrų garažą“.

- Turbūt reikia eiti, - atsiduso Džeikobas. - Jau vėlu.

- Gerai, - sumurmėjau. - Parvešiu tave namo.

Jis nusijuokė iš nepatenkintos mano išraiškos - rodos, jam tai buvo malonu.

- Rytoj dirbsime toliau, - pasakiau, vos tik įlipome į pikapą. - Kada man atvažiuoti?

Jis nusišypsojo, atrodė keistai susijaudinęs.

- Palauk, kol paskambinsiu, gerai?

- Sutarta.

Suraukiau kaktą svarstydamą, kas čia dedasi. Jis dar plačiau išsišiepė.

Kitą rytą laukdama, kol paskambins Džeikobas, ir bandydama atsi-
kratyti naujausio košmaro, sutvarkiau namus. Sapno kraštovaizdis
pasikeitė. Šiąnakt braidžiojau po plačias paparčių jūras, iš kurių kur
ne kur kyšojo cūgos. Čia daugiau nieko nebuvo, ir aš pasiklydau,
klajojau viena ir be tikslo, ieškodama nežinia ko. Norėjau vožtelėti
sau už tai, kad praeitą savaitę taip kvilvai sumaniau pasivažinėti po
miškus. Išstūmiau sapną iš sąmonės vildamasi, kad jis liks kažkur
uždarytas ir nebeištrūks.

Čarlis lauke plovė policijos automobilį, tad kai suskambėjo te-
lefono skambutis, mečiau tualetu šepetį ir nulėčiau laiptais žemyn
atsiliepti.

- Alio? - uždususi tariau.

- Bela, - su keista, oficialia gaidele balse kreipėsi Džeikobas.

- Labas, Džeikai.

- Manau, kad... kviečiu tave į *pasimatymą*, - reikšmingai ištarė jis.

Ne išsyk susigaudžiau.

- Jie baigti? Negaliu patikėti!

Pačiu laiku. Man kaip tik reikėjo ko nors, kas išblaškytų sapnus
ir tuštumą.

- Taip, jie važiuoja, ir visa kita.

- Džeikobai, tu tikrų tikriausiai esi pats talentingiausias ir nuos-
tabiausias iš visų mano pažįstamų. Už tai gauni dešimt metų.

- Jėga! Aš jau vidutinio amžiaus.

Nusijuokiau.

- Nieko, pavysiu!

Pakišau valymo reikmenis po vonia ir pasičiupau striukę.

- Važiuoji pas Džeikobą, - tarė Čarlis, kai pralėčiau pro jį. Tai
net nebuvo klausimas.

- Aha, - atsakiau ir išokau į pikapą.

- Būsiu nuovadoj, - man pavymui šūktelejo Čarlis.

- Gerai, - surikau jam, sukdamu raktelį.

Čarlis dar kažką sakė, bet per variklio riaumojimą gerai neišgirdau. Skambėjo maždaug taip:

- Ar kas dega?

Pastačiau automobilį šalia Blekų namų, prie medžių, kad būtų lengviau sukrauti motociklus. Kai išlipau, akį patraukė ryškių spalvų lopai: po egle, taip, kad nesimatytu nuo namų, buvo paslėpti du žvilgantys motociklai, raudonas ir juodas. Džeikobas pasiruošė.

Ant rankenų buvo užrišta po mėlyną kaspiną. Man besijuokiant, iš namų išbėgo Džeikobas.

- Pasiruošusi? - tyliai paklausė jis, akys žibėjo.

Pažvelgiau pro jį, Bilio nebuvo nė ženklų.

- Taip, - tariu, bet nebesijaučiau tokia linksma kaip anksčiau. Bandžiau įsivaizduoti save, iš tikrųjų sėdinčią *ant* motociklo.

Džeikobas lengvai sukrovė motociklus į pikapo kėbulą, rūpestingai paguldė ant šonų, kad nesimatytu.

- Važiuojam, - tarė jis iš susijaudinimo aukštesniu nei įprastai balsu. - Žinau puikią vietelę - ten mūsų niekas nesugaus.

Važiuojame į pietus nuo miesto. Purvinas keliukas tai įsukdavo į mišką, tai išsukdavo iš jo - kartais tematydavome medžius, o kartais atsiverdavo Ramusis vandenynas, net kvapą užgniaždavo. Tamsiai žalias po debesimis jis siekė lig pat horizonto. Mes važiuojame aukštai per uolas, į kurias rėmėsi paplūdimys, ir tas pats vaizdas, regis, tęsėsi iki pat begalybės.

Važiavau lėtai, kad keliukui pasukus arčiau uolų krašto galėčiau pažvelgti į vandenyną. Džeikobas pasakojo, kaip baigė tvarkyti motociklus, bet kalbėjo techniniais terminais, tad ne itin atidžiai klausiausi.

Ir tada, ant uolos atbrailos, visai netoli krašto, pamačiau stovint keturias žmogystas. Iš toli nesupratau, kokio amžiaus, bet

spėjau, kad tai vyrai. Nors oras buvo žvarbus, jie, rodos, mūvėjo tik šortus.

Man bežiūrint aukščiausias jų priėjo prie pat skardžio. Sumažinau greitį, koja pakibo virš stabdžio pedalo.

Ir tada jis puolė nuo uolos.

- Ne! - surikau ir smarkiai paspaudžiau stabdį.

- Kas nutiko? - išsigandęs šūktelėjo Džeikobas.

- Tas vaikinai - jis ką tik *nušoko* nuo *uolos!* Kodėl jie jo nesulaukė? Turime iškviesti greitą!

Atidariau dureles ir jau norėjau lipti, nors tai buvo visai beprasmiška. Artimiausias telefonas tikriausiai buvo pas Bilą. Tačiau negalėjau patikėti tuo, ką regėjau. Galbūt pašamonėje tikėjaisi, kad žiūrint ne pro stiklą viskas atrodo kitaip.

Džeikobas nusijuokė, ir aš priblokšta pažvelgiau į jį. Kaip jis gali būti toks žiaurus, toks abejingas?

- Jie tik šokinėja nuo uolų į vandenyną, Bela. Tai tokia pramoga. La Puše nėra pramogų centrų, supranti.

Jis šaipėsi, bet balse buvo justai keista susierzinimo gaidelė.

- Šokinėja nuo uolų? - apstulbusi pakartočiau.

Netikėdama savo akimis žiūrėjau, kaip kitas žmogus prieina prie krašto, sustoja... ir tada labai grakščiai šoka žemyn. Jis krito, kaip man pasirodė, amžinybę, galop dailiai paniro į tamsiai pilkas bangas apačioje.

- Oho. Iš taip aukštai. - Vėl atsisėdau į savo sėdynę ir išpūtusi akis žiūrėjau į du ant uolos stovinčius šuolininkus. - Koks trisdešimt metrų.

- Taip, daugelis mūsų šokinėjame nuo žemesnės atbrailos, ji atsikišusi maždaug per vidurį uolos. - Džeikobas mostelėjo pro langą. Vieta, į kurią jis rodė, atrodė kur kas tinkamesnė. - *Tie* vyruikai nesveiki. Tikriausiai nori pasirodyti, kokie jie kietuoliai. Turiu galvoje, kad šiandien šaltoka. Vandeny turėtų būti ne itin malo-

nu. - Jis nutaisė pikta miną, tarsi šie triukai jį asmeniškai žėistų. Tai mane šiek tiek nustebino. Maniau, kad Džeikobo beveik neįmanoma supykinti.

- Ir tu šokinėji nuo uolų? - man pro ausis neprasprūdo žodelis „mūsu“.

- Žinoma, žinoma. - Jis gūžtelėjo pečiais ir nusišypsojo. - Tai smagu. Ir baisoka šitaip skristi.

Vėl pažvelgiau į uolas, kur prie skardžio artinosi trečiasis vaikinai. Dar niekada gyvenime nebuvo mačiusi ko nors nutrūktgalviškesnio. Mano akys išsiplėtė, nusišypsojau.

- Džeikai, turėsi išmokyti mane šokinėti nuo uolų.

Jis nepritardamas pažvelgė į mane.

- Bela, tu ką tik ruošėsi kviesti Semui greitąją, - priminė jis man. Nustebau, kad jis iš taip toli atpažino, kas ten tokie.

- Norėčiau pabandyti, - nepasidaviau, jau ruošdamasi lipti iš automobilio.

Džeikobas sugriebė man už riešo.

- Tik ne šiandien, gerai? Gal bent galėtume palaukti šiltesnės dienos?

- Gerai, tinka, - pritariau. Atidarius duris nuo ledinio vėjo pašurpo rankų oda. - Bet norėčiau greitai.

- Greitai. - Jis pavartė akis. - Kartais tu keistoka, Bela. Žinotai tai? Atsidusau.

- Taip.

- Be to, mes šoksime ne nuo viršaus.

Susižavėjusi stebėjau, kaip trečiasis vaikinai išibėgėję ir išlekiama toliau į orą nei anie du. Krisdamas jis vartėsi kūliais ir sukiojosi, lyg šokdamas uždelstinio išsiskleidimo parašiotu. Atrodė laisvas kaip paukštis - nieko negalvojantis, visiškai neatsakingas.

- Puiku, - sutikau. - Bent jau ne pirmą kartą.

Dabar Džeikobas atsiduso.

- Tai išbandysime motociklus ar ne? - griežtai paklausė jis.

- Gerai, gerai. - Atplėšiau akis nuo paskutinio ant uolos laukiančio žmogaus. Prisisegiau diržų ir užtrenkiau dureles. Variklis riaumodamas tebeveikė laisvąją eiga. Nuriedėjome tolyn keliuku.

- Tai kas tie vyrukai - tie bepročiai? - pasidomėjau.

Jis pasibjaurėdamas sugargaliavo.

- La Pušo gauja.

- Pas jus yra gauja? - nusistebėjau. Man tai padarė išpūdi.

Jis iškart iš manęs nusijuokė.

- Ne tai, ką tu galvoji. Prisiekiu, jie kaip kokios sugedusios apsaugos kameros. Jie nekelia muštynių, atvirkščiai, palaiko tvarką. - Džeikas prunkštelėjo. - Buvo čia atsidanginęs toks vaikinys, gyvena kažkur prie Makaho rezervato, aukštas, baisiai atrodantis. Na, pasklido kalbos, kad jis pardavinėja vaikams metadona, tai Semas Ulis su savo *mokiniais* jį išvarė iš mūsų krašto. Jie visi gina *mūsų kraštą* ir *genties garbę*... Tai darosi juokinga. Blogiausia tai, kad taryba į juos žiūri rimtai. Embris sakė, kad taryba netgi susitikinėja su Semu. - Džeikas apmaudžiai papurtė galvą. - Embris dar girdėjo iš Lėjos Klirvoter, kad jie save vadina „gynėjais“ ar kažkaip panašiai.

Jis buvo sugniaužęs kumščius, lyg norėtų kam smogti. Dar niekada nemačiau Džeikobo tokio.

Nustebau išgirdusi Semo Ulio vardą. Nenorėjau atgaivinti savo košmaro prisiminimų, tad greitom pareiškiau:

- Tau jie ne itin patinka.

- Tai matyti? - pašaipiai paklausė jis.

- Na... Neatrodo, kad jie darytų ką nors bloga. - Bandžiau jį nuraminti, vėl pralinksminti. - Tiesiog vaidina geruolius.

- Taip. Vaidina - tinkamas žodis. Jie visuomet maivosi - kaip ir dabar, šokinėdami nuo uolų. Jie elgiasi kaip... kaip nežinau kas. Kaip kieti vyrukai. Kartą praeitą semestrą su Embriu ir Kvilu vaikštinėjau po parduotuvę, ir ten užsuko Semas su savo *pasekėjais*

Džaredu ir Polu. Kvilas kažką leptelėjo, žinai, kaip jis nenulaiko liežuvio už dantų, ir Polas išiuo. Jo akys patamsėjo, jis lyg ir išsišiepė - ne, veikiau iššiepė dantis - atrodė, dreba iš pykčio, ar panašiai. Bet Semas uždėjo ranką Polui ant krūtinės ir pakraipė galvą. Polas minutę pažiūrėjo į jį ir nusiramino. Rimtai, atrodė taip, lyg Semas jį suturėjo - tarsi Polas būtų mus sudraskęs, jei tas nebūtų jo sustabdęs. - Džeikas suaimanavo. - Kaip prastame vesterne. Žinai, Semas jau vyras, jam dvidešimt. Bet Polui tik šešiolika, jis žemesnis už mane ir ne toks tvirtas kaip Kvilas. Manau, bet kuris mūsų būtume jį sutvarkę.

- Kieti vyrukai, - pritariau.

Vaizduotėje regėjau, ką jis pasakojo, ir man tai kai ką priminė... Trijulė aukštų tamsiaplaukių vyrų, labai ramiai stovinčių vienas šalia kito mano tėvo svetainėje. Mačiau juos iš šono, nes galva buvo atremta į sofą, o virš manęs buvo palinkę daktaras Džerandis ir Čarlis... Negi tai buvo Semo gauja?

Greitai prabilau, norėdama atsikratyti šių niūrių prisiminimų.

- Negi Semas ne per didelis tokiems dalykėliams?

- Taip, jis jau turėjo stoti į koledžą, bet pasiliko čia. Ir niekas jam dėl to nė žodžio nepasakė. Kai mano sesuo atsisakė dalinės stipendijos ir ištekėjo, visa taryba ją užsipuolė. Bet Semas Ulis klysti negali, tik ne jis.

Jo veide įsirėžė nepažįstami pasipiktinimo bruožai - pasipiktinimo ir dar kažko, ko iš pradžių neatpažinau.

- Visa tai iš tiesų gali erzinti ir atrodo... keista. Bet nesuprantu, kodėl tave taip žeidžia.

Dirstelėjau į jo veidą vildamasi, kad neužgavau. Staiga jis nuriemo, užsižiūrėjo pro šoninį langą.

- Ką tik pravažiavai posūkį, - monotonišku balsu tarė jis.

Apsisukau aplink, nenuvažiavau nuo kelio ir nekliudžiau medžio.

- Dėkui, kad laiku pranešei, - burbtelėjau, jau važiuodama šalutiniu keliuku.

- Atleisk, nepastebėjau.

Kuri metą tylėjome.

- Gali sustoti bet kur, - švelniai tarė jis.

Sustojau kelkraštyje ir išjungiau variklį. Nuo staigios tylos ėmė spengti ausyse. Išlipome, ir Džeikobas pasuko prie pikapo užpakalio iškrauti motociklą. Bandžiau jo veide ką nors išskaityti. kažkas jam kėlė nerimą. Pataikiau į jautrią vietą.

Pristūmęs prie manęs raudonąjį motociklą jis puse lūpų šyptelėjo.

- Pavėluotai su gimtadieniu. Ar pasiruošusi?

- Manau, taip.

Kai supratau, kad tuoj turėsiu ant jo sėsti, motociklas staiga pasirodė baisus, šiurpus.

- Važiuosime lėtai, - pažadėjo jis.

Nuėjo prie juodojo motociklo, o aš savąjį atrėmiau į pikapo groteles.

- Džeikai... - kai jis apėjo aplink pikapą prie manęs, sudvejojau.

-Ką?

- Kas tave iš tiesų slegia? Dėl Semo, turiu galvoje? Ar yra dar kas nors?

Stebėjau jo veidą. Jis raukėsi, bet neatrodė supykęs. Pažvelgė į purvą ir batu ėmė spardyti savo motociklo priekinį ratą, tarsi vilkintų laiką. Paskui atsiduso.

- Tai dėl to... kaip jie su manim elgiasi. Man tai kelia šiurpą. - Dabar žodžiai liete liejosi. - Žinai, taryba turėtų būti sudaryta iš lygiateisių narių, bet jei ir yra koks lyderis, tai mano tėvas. Niekaip neišsiaiškinu, kodėl žmonės su juo šitaip elgiasi. Kodėl jo nuomonė pati svariausia. Tai tikriausiai kaip nors susiję su jo tėvu ir tėvo tėvu. Mano senelis Efraimas Blekas buvo tarsi paskutinis mūsų va-

das, galbūt dėl to jie dabar klauso Bilio. Bet aš esu toks pat kaip kiti. Niekas su manim nesielgė ypatingai... iki šiol.

Nejučia šuktelėjau:

- Semas su tavim elgiasi ypatingai?

- Taip, - sutiko jis ir pažvelgė į mane susirūpinusiu žvilgsniu. - Jis žiūri į mane tarsi ko nors lauktu... lyg vieną dieną ketinčiau prisidėti prie jų paikos gaujos. Jis man dėmesingesnis nei kitiems vaikinams. Negaliu pakęsti.

- Tu neprivalai prie nieko prisidėti. - Mano balsas skambėjo piktai.

Džeikobas tikrai nerimavo, ir mane tai siutino. Kas tie „gynėjai“ tariasi esą?

- Taigi. - Koja ir toliau savo ritmu bumbsėjo į padangą.

- Kas dar? - jaučiau, kad tai ne viskas.

Jis suraukė antakius taip, kad veidas atrodė veikiau liūdnas ir susirūpinęs nei piktas.

- Embris. Jis pastaruoju metu manęs vengia.

Mintys neatrodė kaip nors susijusios, ir aš pamaniau, kad, ko gero, esu pati kalta dėl jo bėdų su draugu.

- Per daug laiko leidi su manim, - priminiau jam, jausdamasi savanaudė. Visiškai užvaldžiusi jį.

- Ne, ne tai. Ne tik man taip atrodo - ir Kvilui, ir kitiems. Embris visą savaitę nėjo į mokyklą, bet kai norėdavau aplankyti, niekada nerasdavau jo namie. O sugrižęs atrodė... atrodė lyg apkvaitęs. Išsigandęs. Mudu su Kvilu bandėme iškvosti, kas nutiko, bet jis nė su vienu iš mūsų nesišnekėjo.

Žvelgiau į Džeikobą ir sunerimusi kramčiau lūpą - jis tikrai nuogaštavo. Tačiau į mane nežiūrėjo. Stebėjo padangą spardančią koją, lyg ši būtų kieno nors kito.

- O šią savaitę Embris staiga išėjo su Semu ir kitais. Šiandien jis buvo ant uolų. - Balsas buvo tylus ir įsitempęs.

Pagaliau Džeikas pažvelgė į mane.

- Bela, Embris jų dar labiau nekeitė negu aš. Nenorėjo turėti su jais nieko bendra. O dabar sekioja paskui Semą, tarsi būtų prisidėjęs prie kokio nors kulto. Tas pat buvo ir su Polu. Visiškai tas pat. Jis visai nedraugavo su Semu. Tada kelias savaites nelankė mokyklos, o kai grįžo, jau priklausė Semui. Nesuprantu, ką tai reiškia. Nieko neišsiaiškinu, nors jaučiu, kad privalau, nes Embris mano draugas ir... Semas keistai į mane žvalgosi... ir... - jis nutilo.

- Ar kalbėjaisi apie tai su Biliu? - paklausiau.

Jo siaubas persidavė ir man. Nugara ėmė bėgioti šiurpuliais.

Jo veide išvydau pyktį.

- Taip, - sušnypštė jis. - Jis labai padėjo.

- Ką sakė?

Džeikobo išraiška buvo pašaipei, kalbėdamas jis pamėgdžiojo žemą tėvo balsą.

- *Dėl to tau nereikia nerimauti, Džeikobai. Po kelerių metų, jei tu ne... na, paaiškinsiu vėliau.* - Jis vėl prabilo savo balsu. - Ką turėčiau apie tai galvoti? Ar jis bando pasakyti, kad tai kažkokia kvaila paauglystė, laikinas dalykas? Ne, tai kažkas kita. Kažkas bloga.

Jis kandžiojo lūpą ir gniaužė rankas. Atrodė, kad tuoj pravirks.

Negalvodama apkabinau jį per liemenį ir priglaudžiau veidą prie krūtinės. Jis buvo toks aukštas, kad jaučiausi kaip vaikas, apkabinęs suaugusįjį.

- Ak, Džeikai, viskas bus gerai! - pažadėjau jam. - Jei kas nors blogės, galėsi atsikraustyti pas mus su Čarliu. Nebijok, ką nors sugalvosime!

Jis sekundę sustingo, tada dvejodamas apšivijo mane savo ilgomis rankomis.

- Dėkui, Bela. - Balsas buvo kimesnis nei paprastai.

Taip kurį metą stovėjome, ir tai manęs netrikdė; tiesą sakant, prisilietimas guodė. Jaučiausi ne taip, kaip kadaise, apsikabinusi kai ką kitą. Tai buvo draugystė. Džeikobas buvo labai šiltas.

Buvo keista jausti tokį artumą - veikiau emocinį nei fizinį. Nors fizinis artumas su kita žmogiška būtybe buvo neįprastas. Tai man būdinga. Paprastai nebendraudavau su kitais taip lengvai, taip paprastai.

Ne su žmonėmis.

- Jei tu šitaip elgsiesi, aš dažniau išsigąsiu.

Džeikobo balsas vėl buvo įprastas, linksmas, man prie ausies nuskambėjo jo juokas. Pirštais švelniai ir baugščiai palietė mano plaukus.

Taigi, man tai buvo draugystė.

Greitai atsitraukiau, juokdamasi kartu su juo, bet pasiryžusi tuoj pat viską sudėlioti į vietas.

- Sunku patikėti, kad esu dvejais metais už tave vyresnė. - Pabrėžčiau žodį „vyresnė“. - Jaučiuosi kaip nykštukė.

Stovėdama taip arti iš tikrųjų turėjau atkraginti galvą, kad pamatyčiau jo veidą.

- Žinoma, tu pamiršai, kad man jau beveik keturiasdešimt.

- O, teisybė.

Jis patapšnojo man per galvą.

- Tu kaip lėlytė, - pasišaipė jis. - Porcelianinė lėlytė.

Išpūčiau akis ir žingtelėjau žingsnį atgal.

- Dar pradėsi kalbėti apie albinosus.

- Rimtai, Bela, tai tu tikrai ne albinosė? - jis ištiesė savo rudą ranką greta manosios. Skirtumas man neglostė savimeilės. - Dar niekada nemačiau tokio blyškaus žmogaus... na, išskyrus... - jis nutilo ir aš nusigrėžiau, stengdamasi nesuprasti, ką jis norėjo pasakyti.

- Tai važiuosim ar ne?

- Pirmyn, - pritariau ir apsidžiaugiau labiau, nei būčiau apsidžiaugusi prieš pusę minutės.

Jo nebaigtas sakinys man priminė, dėl ko esu čia.

8. ADRENALINAS

- GERAI, TAI KUR TAVO SANKABA?

Parodžiau rankenėlę kairėje vairo pusėje. Padariau klaidą - atleidau pirštus. Sunkus motociklas susvyravo po manim, ir vos ne-
nuvirtau. Vėl sugriebiau rankenas ir pabandžiau išlaikyti pusiaus-
vyrą.

- Džeikobai, jis virsta, - pasiskundžiau.

- Kai važiuosime, nevirs, - pažadėjo jis. - O dabar kur stabdys?

- Už dešinės kojos.

- Ne taip.

Jis paėmė mano dešinę ranką ir uždėjo pirštus ant rankenėlės
virš akceleratoriaus.

- Bet tu sakei...

- Štai tau reikalingas stabdys. Kol kas nesinaudok užpakaliniu
stabdžiu, jis vėlesniam laikui, kai žinosi, ką darai.

- Man tai atrodo neteisinga, - įtariai pasakiau. - Negi ne abu
stabdžiai svarbūs?

- Pamiršk užpakalinį, gerai? Štai... - jis suėmė mano delną ir paspaudė rankenėlę. - Stabdysi *šitai*p. Nepamiršk. - Ir jis vėl spustelėjo mano pirštus.

- Gerai, - sutikau.

- Akceleratorius?

Pasukau dešinę rankeną.

- Pavaros?

Bakstelėjau kaire blauzda.

- Labai gerai. Manau, išikalei, kur kokie prietaisai. Dabar tereikia padaryti, kad jis važiuotų.

- Mmm, - sumurmėjau bijodama dar ką nors sakyti.

Keistai susuko pilvą, pamaniau, kad balsas gali užlūžti. Bijojau. Bandžiau save įtikinti, kad nėra ko būgštauti. Išgyvenau blogiausius dalykus, kokie tik gali nutikti. Kodėl dar kas nors turėtų mane gąsdinti? Galėčiau juokdamasi žvelgti mirčiai į akis.

Tačiau pilvo neįtikinau.

Pažvelgiau į ilgą keliuką, iš abiejų pusių apaugusį tankia šlapia žaluma. Kelias buvo smėlėtas ir drėgnas. Geriau nei purvas.

- Norėčiau, kad suimtum sankabą, - mokė Džeikobas.

Suspaudžiau pirštais sankabą.

- Dabar lemiamą akimirka, Bela, - pabrėžė Džeikobas. - Nepaleisk jos, gerai? Įsivaizduok, kad daviau tau veikiančią granatą. Saugiklio kištukas ištrauktas, ir tu laikai žiedą.

Suspaudžiau stipriau.

- Gerai. Kaip manai, ar galėtum užvesti?

- Jei pajudinsiu koją, nugriūsiu, - iškošiau pro dantis, stipriai gniauždama granatą.

- Gerai, aš užvesiu. Tik nepaleisk sankabos.

Jis žengė atgal ir staigiai spūstelėjo koja pedalą. Pasigirdo nuostabus garsas, ir nuo spūstelėjimo jėgos motociklas susvyravo. Pra-

dėjau virsti į šoną, bet Džeikas pagavo motociklą, šiam nespėjus numesti manęs žemėn.

- Laikyk pusiausvyrą, - paragino jis. - Ar tebe laikai sankabą?
- Taip, - žioptelėjau.
- Tvirtai pastatyk koją - pabandysiu dar sykį.

Bet dėl visa ko uždėjo ranką ant sėdynės.

Džeikas dar keturis kartus spūstelėjo, ir variklis sukriokė. Jutau, kaip motociklas po manimi urzgia lyg piktas žvėris. Taip spaudžiau sankabą, kad net pirštai paskaudo.

- Išbandyk akceleratorių, - pasiūlė jis. - Labai švelniai. Ir nepaleisk sankabos.

Dvejodama pasukau dešinę rankeną. Nors vos vos ją pajudinau, motociklas užriaumėjo. Dabar jis atrodė piktas *ir* alkanas. Džeiko – bas be galo patenkintas šypsojosi.

- Prisimeni, kaip įjungti pirmą pavarą? - paklausė jis.
- Taip.
- Na tai junk, drąsiau.
- Gerai.

Jis kelias sekundes luktelėjo.

- Kaire koja, - paragino.
- Žinau, - atsakiau ir giliai įkvėpiau.

- Ar tikrai nori važiuoti? - paklausė Džeikobas. - Atrodai išsi-gandusi.

- Jaučiuosi puikiai, - atšoviau. Koja spūstelėjau pavarų perjungiklį.

- Labai gerai, - pagyrė jis mane. - Dabar labai švelniai atleisk sankabą.

Jis žengė žingsnį tolyn nuo manęs.

- Nori, kad paleisčiau granatą? - netikėdama paklausiau. Nieko nuostabaus, kad jis traukiasi atgal.

- Taip pradėsi važiuoti, Bela. Tik labai labai lėtai.

Pamažu atleidžiant pirštus mane apstulbino netikėtai pasigirdęs balsas - jis buvo ne šalia stovinčio vaikino.

- *Tai nutrūktgalviška ir vaikiška, ir kvaila, Bela*, - barėsi aksominis balsas.

- O! - aiktelėjau ir paleidau sankabą.

Motociklas po manimi sutrūkčiojo, sviedė mane į priekį ir užvirto ant manęs. Riaumojantis variklis paspringo ir užduso.

- Bela? - Džeikobas lengvai numetė nuo manęs sunkų motociklą. - Susižeidei?

Bet aš nesiklausiau.

- *Sakiau tau*, - aiškų aiškiausiai sumurmėjo nuostabūs balsas.

- Bela? - Džeikobas papurtė mane už peties.

- Nesijaudink, viskas gerai, - apdujusi suvapėjau.

Daugiau nei gerai. Galvoje vėl girdėjau balsą. Jis tebeskambėjo ausyse: švelnus, aksominis aidas.

Mintyse greitai apsvarsčiau galimybes. Čia nebuvo nieko pažįstamo: dariau tai, ko niekada nebuvo dariusi, kelyje, kurio ligi šiol nemačiau. Vadinasi, haliucinacijas sukelia kažkas kita... Pajutau, kaip gyslomis vėl plūstelėjo adrenalinas, ir supratau, kad žinau atsakymą. Tam reikia specialaus adrenalino bei pavojaus, gal dar ir kvailumo derinio.

Džeikobas kėlė mane ant kojų.

- Susitrenkei galvą? - paklausė jis.

- Manau, ne. - Tikrindama pakračiau ją pirmyn atgal. - Juk nesudaužiau motociklo, tiesa?

Ta mintis man kėlė nerimą. Troškau vėl bandyti, tuojau pat. Elgtis nutrūktgalviškai apsimokėjo labiau, nei maniau. Man neberūpėjo laužyti pažadų. Ko gero, radau būdą sukelti haliucinacijas - tai buvo daug svarbiau.

- Ne. Tik variklis užgeso, - mano karštligiškas mintis pertraukė Džeikobas. - Per greitai atleidai sankabą.

Linktelėjau.

- Pabandykime dar kartą.
- Tu rimtai? - paklausė Džeikobas.
- Nė neabejoju.

Šįkart pabandžiau pati užvesti variklį. Tai buvo sudėtinga; turėjau šiek tiek pašokti, kad stipriai paspausčiau pedala, ir kaskart, kai tai padarydavau, motociklas bandydavo mane numesti. Džeikobas laikė ranką virš vairo, pasirengęs mane laikyti, jei prireiktų.

Po kelių gerų ir dar daugiau prastų bandymų variklis atgijo ir suriaumojo po manimi. Prisiminusi, kad turiu laikyti granatą, pamėginau suknelėti akceleratorių. Jis suurgzdavo vos pajudintas. Dabar mes abu su Džeikobu šypsujomės.

- Atleisk sankabą, - priminė jis man.
- *Tai gal nori nusižudyti? Ar šitai sumanei?* - griežtai prabilo kitas balsas.

Šyptelėjau - planas veikė - ir nebekreipiau dėmesio į klausimus. Džeikobas neleis, kad man atsitiktų kas nors bloga.

- *Grįžk namo pas Čarlį,* - paliepė balsas.

Mane nustebino tyras jo grožis.

Negalėjau leisti jam išnykti iš atminties, turėjau bet kokia kaina išsaugoti.

- Pamažu atleisk, - padrašino mane Džeikobas.
- Stengsiuosi, - atsakiau.

Truputį subjurau supratusi, kad atsakiau jiems abiem.

Balsas mano galvoje skambėjo garsiau už motociklo burzgiaimą.

Šįkart bandžiau susikaupti, neleisti balsui manęs išgašdinti, tad ranką atleidau lėtai. Staiga pavara ėmė veikti, ir aš trūktelėjau į priekį.

Ir štai jau lėčiau.

Pūtė vėjas, kurio anksčiau nepastebėjau, čaižė veidą ir taip tempė plaukus atgal, kad atrodė, lyg kažkas juos peštų. Skrandis tarsi pasiliko ten, iš kur pradėjau važiuoti; kraujagyslėmis plūstelėjo

adrenaliną, nuo jo dilgčiojo kūną. Medžiai lėkė pro šalį, susiliedami į žalią sieną.

Tačiau tai tebuvo pirma pavara. Pasukau greičio rankenėlę, koja jau ieškojo pavarų svirtelės.

- *Ne, Bela!* - ausyse paliepė piktas, saldus kaip medus balsas. - *Žiūrėk, ką darai.*

Jis mane išblaškė, ir per vėlai pastebėjau, kad keliukas pamažu suka į kairę, o aš tebevažiuoju tiesiai. Džeikobas manęs nemokė, kaip pasukti.

- Stabdžiai, stabdžiai, - sumurmėjau sau ir automatiškai spustelėjau dešinę koją, kaip savo pikape.

Motociklas po manimi staiga prarado pusiausvyrą, iš pradžių bloškėsi į vieną pusę, paskui į kitą. Jis nešė mane į žalią sieną, važiauvau per greitai. Pabandžiau pasukti rankeną į kitą pusę, pasikeitė svorio centras, ir motociklas, vis dar lėkdamas į medžius, ėmė virsti ant šono.

Jis vėl užgriuvo ant manęs ir garsiai riaumodamas ėmė tempti per šlapią smėlį, kol atsitrenkė į kažką tvirtą. Nemačiau į ką. Mano veidas tėsėsi į samanas. Bandžiau pakelti galvą, bet kažkas trukdė.

Jaučiausi apsvaigusi ir sutrikusi. Atrodė, urzgia trys padarai: motociklas virš manęs, balsas mano galvoje ir dar kažkas...

- *Bela!* - suklykė Džeikobas, ir išgirdau, kaip kito motociklo burzgimas nutilo.

Motociklas nebespaudė manęs prie žemės, ir aš atvirtau įkvėpti oro. Visi urzgimai nutilo.

- *Oho,* - sumurmėjau. Netvėriau džiaugsmu. Tai ir bus haliucinacijų receptas: adrenaliną plus pavojų, plus kvailumas. Ar bent kažkas panašaus.

- *Bela!* - Džeikobas sunerimęs palinko virš manęs. - *Bela, tu gyva?*

- *Aš laiminga!* - džiūgavau. Palanksčiau rankas ir kojas. Regis, sveikos. - *Pabandykime dar kartą.*

- Nemanau, kad verta, - Džeikobas vis dar atrodė sunerimęs. - Ko gero, pirmiausia tave reikėtų nuvežti į ligoninę.

- Aš nesusižeidžiau.

- Hm, Bela? Tu smarkiai prasiskėlei kakta, iš jos srūva kraujas, - pranešė jis man.

Pliaukštelėjau delnu per kaktą. Tikrai, ji buvo šlapia ir lipni. Ne— užuodžiau nieko, tik šlapias, prie veido prilipusias samanas, ir dėl to nesupykino.

- Oi, aš labai atsiprašau, Džeikobai.

Stipriai suspaudžiau žaizdą, lyg norėdama grąžinti kraują atgal į galvą.

- Kodėl atsiprašinėji už tai, kad kraujuoji? - nusistebėjo jis, ilga ranka apsvijio mano liemenį ir pastatė ant kojų. - Eime. Aš vairuosiu. - Jis ištiesė ranką reikalaudamas raktelių.

- O kaip motociklai? - paklausiau duodama raktelius.

Jis šiek tiek pagalvojo.

- Palauk čia. Ir imk šitą.

Džeikas nusirengė sukruvintus marškinėlius ir mestelėjo man. Sugniaužiau juos ir stipriai prispaudžiau prie kaktos. Pradėjau uosti kraują; giliai kvėpavau pro burną ir bandžiau nukreipti dėmesį į ką nors kita.

Džeikobas užsoko ant juodojo motociklo, vienu spustelėjimu užvedė ir nudūmė keliuku atgal, taškydamas paskui save smėlį ir akmenukus. Palinkęs virš vairo jis atrodė sportiškas, tikras profesionalas, žvilgantys plaukai plaikstėsi ant rudos nugaros. Iš pavydo prisimerkiau. Neabejojau, kad važiuodama atrodžiau visai kitaip.

Nustebau, kaip toli buvau nuvažiavusi. Vos mačiau tolumoje Džeikobą, kai jis pagaliau pasiekė pikapą. Įmetė motociklą į priekabą ir išoko į vairuotojo vietą.

Tikrai nė truputėlio nesijaučiau blogai, kai jis, skubėdamas pas mane, spaudė pikapą, o šis kurtinamai riaumojo. Mažumėlę dilg-

čiojo galvą, pykino, tačiau žaizda nebuvo rimta. Tiesiog žaizdos galvoje kraujuoja smarkiau. Jam visai nereikėjo skubėti.

Džeikobas, palikęs veikiantį variklį, pribėgo prie manęs ir vėl ranka apkabino liemenį.

- Gerai, nugabenkime tave į pikapą.

- Man iš tiesų viskas gerai, - tikinau, kol jis mane vedė. - Nesi-
nervink. Tai tik truputėlis kraujo.

- Tik *gausybė* kraujo, - girdėjau, kaip murma eidamas mano motociklo.

- Klausyk, pasvarstykime, - prabilau jam grįžus. - Jei mane šitokią nugabensi į ligoninę, Čarlis tikrai sužinos. - Pažvelgiau į pri-
skretusi prie džinsų smėlį ir purvą.

- Bela, man atrodo, kad tave reikia susiūti. Nesiruošiu leisti tau
mirtinai nukraujuoti.

- Nenukraujuosiu, - pažadėjau. - Pirmiau parvežkime motoci-
klus, paskui stabtelkime prie mano namų, kad prieš važiuodama į
ligoninę galėčiau atsikratyti įkalčių.

- O kaip Čarlis?

- Jis sakė, kad šiandien eis į darbą.

- Tikrai to nori?

- Patikėk manim. Aš visuomet daug kraujuoju. Nė iš tolo nėra
taip baisu, kaip atrodo.

Džeikobui tai nepatiko - jo putlių lūpų kampučiai nusviro žemyn, veidas įgavo jam nebūdingą išraišką, - bet jis nenorėjo pri-
daryti man rūpesčių. Kol Džeikas vežė mane į Forksą, žiūrėjau pro
langą, laikydama suteptus jo marškinėlius prie kaktos.

Važiuoti motociklu buvo smagiau nei svajojau. Įgyvendinau
savo svarbiausią tikslą. Sulaužiau pažadą. Be jokio reikalo elgiausi
nutrūktgalviškai. Dabar, kai abu netesėjome pažado, nebesijaučiau
tokia apgailėtina.

Ir dar radau raktą į haliucinacijas! Bent jau vyliausi radusi. Kai tik galėsiu, patikrinsiu savo teoriją. Galbūt ligoninėje mane greitai sutvarkys, ir aš galėsiu šįvakar dar kartą pabandyti.

Šitaip lėkti keliu buvo nuostabu. Veidą gairinantis vėjas, greitis ir laisvė... tai man priminė praeitį, kai skriejau per tankią girią, be *tako, jam* ant nugaros. Lioviausi galvojusi, nes prisiminimai sukėlė ūmų skausmą. Krūptelėjau.

- Vis dar gerai jauties? - pasitikslino Džeikobas.

- Taip, - stengiausi, kad mano balsas būtų toks pat įtikinamas kaip anksčiau.

- Beje, - pridūrė jis, - šįvakar atjungsiu tavo kojinių stabdį.

Namie pirmiausia priėjau prie veidrodžio: atrodžiau kraupokai. Kraujas plačiais ruožais buvo prikepęs prie skruosto ir kaklo, purvini plaukai sulipę. Apžiūrėjau save abejingai, įsivaizduodama, jog kraujas - tai dažai, nes bijojau, kad supykins. Kvėpavau per burną, ir viskas baigėsi gerai.

Nusiprausiau kaip galėjau. Tada suslėpiau savo purvinus, kruvinius drabužius skalbinių krepšio dugne ir kaip galėdama atsargiau užsimoviau naujus džinsus ir apsivilkau užsagstomą palaidinukę (kad nereikėtų temptis per galvą). Visa tai pavyko atlikti viena ranka ir nesukrūvinti naujų drabužių.

- Paskubėk, - šūktelėjo Džeikobas.

- Gerai, gerai, - atsiliepiu.

Įsitikinusi, kad nepalikau jokių įkalčių, nusileidau žemyn.

- Kaip atrodau? - pasiteiravau.

- Geriau, - pripažino jis.

- Bet ar atrodo, kad būčiau pargriuvusi tavo garaže ir susitrenkusi galvą į plaktuką?

- Turbūt taip.

- Tai važiuojam.

Džeikobas išskubino mane pro duris ir vėl sėdo prie vairo. Tik pusiaukelėje į ligoninę susigaudžiau, kad jis be marškinėlių.

Pasijutusi kalta suraukiau kaktą.

- Reikėjo pagriebti tau striukę.
- Būtume išsidavę, - pasišaipė jis. - Be to, nešalta.
- Gal juokauji? - Aš drebėjau, tad ištiesiau ranką įjungti šildymo.

Stebėjau Džeikobą, norėdama išsiaiškinti, ar jis tik vaidina kietą, kad nesijaudinčiau, tačiau atrodė, kad tikrai gerai jaučiasi. Laikė uždėjęs ranką ant mano sėdynės atlošo, o aš sėdėjau susigūžusi, kad būtų šilčiau.

Džeikobas tikrai atrodė vyresnis nei šešiolikos - na, ne visai keturiasdešimties, bet tikriausiai vyresnis už mane. Jis toli gražu neprilygo Kvilui raumenimis, bet nebuvo ir perkaręs. Po glotnia oda tikrai pūpsėjo kieti kaip lynai raumenys. Oda buvo tokios gražios spalvos, kad net pavydėjau.

Džeikobas pastebėjo, kad jį apžiūrinėju.

- Kas yra? - staiga susidrovėjęs paklausė.
- Nieko. Tiesiog anksčiau nepastebėjau. Ar žinai, kad esi gražus? Žodžiams išsprūdus išsigandau, kad jis gali neteisingai suprasti impulsyvią mano pastabą.

Bet Džeikobas tik išpūtė akis.

- Tu smarkokai susitrenkei galvą, ar ne?
- Aš rimtai.
- Na, tuomet dėkui. Gal tu ir teisi.

Nusišypsojau.

- Na, gal jau nėr už ką.

Prireikė septynių dygsnių žaizdai mano kaktoje susiūti. Suleidus vietas nuskausminamųjų, siuvant neskaudėjo. Kol daktaras Snou mane siuvo, Džeikobas laikė už rankos, o aš stengiausi negalvoti, kaip tai ironiška.

Ligoninėje prabuvome amžių amžius. Kai viskas buvo baigta, turėjau parvežti Džeikobą namo ir skubėti ruošti Čarliui vakarienės. Čarlis, regis, patikėjo mano istorija, kaip pargriuvau Džeikobo garaže. Juk man daug nereikėjo, kad atsidurčiau greitosios pagalbos skyriuje.

Naktis nebuvo tokia bloga kaip ta pirmoji, kai Port Andželese išgirdau nuostabųjį balsą. Krūtinėje vėl atsivėrė kiaurymė, kaip visuomet, kai šalia nebūdavo Džeikobo, bet pakraščiai taip siaubingai netvinkčiojo. Planavau ateiti, laukiau naujų haliucinacijų, ir tai buvo pramoga. Be to, žinojau, kad rytoj susitikusi su Džeikobu vėl pasijusiu geriau. Tai padėjo lengviau išverti tuštumą ir pažįstamą skausmą; palengvėjimas jau buvo netoli. Košmaras taip pat prarado šiek tiek galios. Kaip visuomet, mane gąsdino tuštuma, bet keistai nekantriai laukiau akimirkos, kai imsiu klykti ir pabusiu. Žinojau, kad sapnas baigsis.

Kitą trečiadienį, man dar nespėjus grįžti iš ligoninės, daktaras Dže – randis paskambino mano tėvui ir perspėjo, kad man gali būti sukrėstos smegenys, ir patarė naktį žadinti kas dvi valandas, kad kartais nepablogėtų. Kai neįtikinamai papasakojau, kad vėl parkritau, Čarlis prisimerkė.

- Galbūt tau visai nevertėtų eiti į garažą, Bela, - tą vakarą valgant patarė jis.

Mane suėmė siaubas, išsigandau, kad Čarlis man apskritai uždraus lankytis La Puše, taigi nebegalėsiu važinėti motociklu. O aš nė neketinau pasiduoti - šiandien girdėjau pasakiškas haliucinacijas. Mano švelniabalsė iliuzija šaukė ant manęs beveik penkias minutes, kol per staigiai paspaudžiau stabdžius ir nuskriejau į medį. Šįvakar nesiskųsdama išversiu visas man skirtas kančias.

- Tai buvo ne garaže, - greitai paprieštaravau. - Mes ėjome į žygį, ir aš užkliuvau už akmens.

- Nuo kada vaikštai į žygius? - nepatikliai paklausė Čarlis.

- Juk darbas pas Niutonus turėjo palikti pėdsakus, - paaiškinau. - Kai visą dieną pardavinėji kelionių reikmenis, pagaliau apima smalsumas.

Čarlis neįtikintas, pažvelgė į mane.

- Būsiu atsargesnė, - pažadėjau, slapčia sukryžiausi po stalu pirštus.

- Neprieštarauju, kad vaikščiotumėte aplink La Pušą, bet nenuėikkit per toli nuo miesto, gerai?

- Kodėl?

- Na, pastaruuju metu sulaukiame daug pranešimų apie laukinius gyvūnus. Miškininkystės ministerija ruošiasi patikrinti, bet kol kas...

- O, tas didelis lokys, - staiga susigaudžiau. - Taip, kai kurie turistai, užsukantys pas Niutonus, jį matė. Kaip manai, ar čia tikrai vaikščioja kažkoks milžiniškas mutantas grizlis?

Jo kakta susiraukšlėjo.

- Kažkas yra. Būkite netoli miesto, gerai?

- Žinoma, žinoma, - greitai atsakiau.

Jis regis, ne visai nurimo.

- Čarlis darosi įtarus, - pasiskundžiau Džeikobui, penktadienį pasiėmusi jį po pamokų.

- Gal reikėtų kurį laiką palikti motociklus ramybėje. - Jis pamatė mano prieštarojamą išraišką ir pridūrė: - Bent jau kokiai savaitėlei. Juk galėtum savaitę apsieiti be ligininės, tiesa?

- Tai ką tada veiksime? - suniurzgėjau.

Jis linksmai nusišypsojo.

- Ką tik panorėsi.

Kuri metą svarsčiau, ko norėčiau. Nenorėjau prarasti tų trumpų akimirku, kai iškildavo prisiminimai, nuo kurių neskaudėdavu - tie prisiminimai kildavo savaime, man sąmoningai nesiekiant. Jei negaliu važinėti motociklu, tuomet turiu rasti kitą būdą patirti pavojų ir gauti adrenalino, o tam reikės rimtai pamąstyti ir pasitelkti vaizduotę. Tinginiauti šiuo metu neviliojo. O jei vėl pasijusiu prislėgta, netgi būdama su Džeiku? Turiu kuo nors užsiimti.

Galbūt yra kitų būdų, kitų receptų... kitų vietų.

Namas, be abejo, buvo klaida. Tačiau kažkur dar turi būti išlikę *jo* buvimo pėdsakų, ne tik manyje. Turi būti vieta, kurioje jis atrodytų tikresnis nei visose kitose vietose, kupinose kitokių prisiminimų.

Žinojau vieną tokią vietelę. Ta vieta visuomet bus *jo* ir niekieno daugiau. Stebuklinga, šviesos sklidina vieta. Pasakiška pievelė, kurią mačiau tik kartą gyvenime, nutvieksta saulės ir žaižaruojančios *jo* odos.

Ši mintis galėjo vėl atverti žaizdą, ji pavojingai skaudino. Vien pagalvojus apie tai suspaudė krūtinę. Vos beišstovėjau ant kojų. Bet jei kur ir išgirsiu *jo* balsą, tai tik tenai. Be to, jau pranešiau Čarliui, kad ruošiuosi keliauti į žygius...

- Apie ką taip susikaupusi galvoji? - paklausė Džeikobas.

- Na... - lėtai prabilau. - Kartą girioje radau tokią vietelę - užėjau ją, hm, keliaudama. Maža pievelė, nuostabiausia vieta. Nežinau, ar man pavyktų ją rasti. Tikriausiai tektų kelis kartus bandyti...

- Galėtume pasiimti kompasą ir topografinį žemėlapi, - ryžtingai ir paslaugiai pasiūlė Džeikobas. - Prisimeni, iš kur išėjai?

- Taip, ten, kur baigiasi šimtas pirmasis greitkelis. Man atrodo, traukiau daugiausia į pietus.

- Jėga! Surasim.

Džeikobas, kaip visuomet, mielai priėmė mano sumanymą. Kad ir koks keistas šis buvo.

Taigi šeštadienio popietę susivarsčiau savo naujuosius žygio batus - išigijau juos rytą, pirmą kartą pasinaudojusi dvidešimties procentų nuolaida darbuotojams - pasiūpau savo naująjį topografinį Olimo pusiasalio žemėlapi ir nuvažiavau į La Pušą.

Iškeliavome ne iškart. Pirmiausia Džeikobas išsitiesė ant svetainės grindų - per visą kambarį - ir ištisas dvidešimt minučių braižė sudėtingą tinklą žemėlapyje. Aš tuo tarpu sėdėjau ant virtuvinės kėdės ir šnekėjau su Bilium. Bilis, regis, nėmaž nesijaudino, kad mes ruošiamės keliauti. Nustebau, kad Džeikobas jam apskritai papasakojo, kur eisime, kai žmonės kelia tokį triukšmą dėl matytų lokių. Norėjau paprašyti Bilio, kad nieko nesakytų Čarliui, bet bijojau, kad mano prašymas gali sukelti priešingą poveikį.

- Gal sutiksime tą nepaprastą lokį, - pajuokavo Džeikobas, įbedęs akis į savo brėžinį.

Dirstelėjau į Bilį, baimindamasi, kad jis nesureaguotų kaip Čarlis.

Bet Bilis tik nusijuokė iš sūnaus.

- Tai gal dėl visa ko pasiimkit stiklainį medaus.

Džeikas sukikeno.

- Tikiuosi, tavo naujieji batai greitai, Bela. Vienas stiklainiukas ilgam nesulaikys lokio.

- Man tereikės bėgti greičiau už tave.

- Sėkmės! - šaipydamasis tarė Džeikobas ir sulankstė žemėlapi. - Eime.

- Gero kelio, - sududeno Bilis ir nuriedėjo prie šaldytuvo.

Su Čarliu buvo lengva gyventi, bet man pasirodė, kad Džeiko-
bui dar lengviau.

Nuvažiavau iki pat keliuko galo ir sustojau prie ženkle, žyminčio tako pradžių. Jau seniai čia nebuvo, ir iš susijaudinimo ėmė mausti pilvą. Viskas gali baigtis labai blogai. Bet jei išgirsiu jį, vadinasi, verta atvažiuoti.

Išlipau ir pažvelgiau į tankią žalumą.

- Ėjau štai čia, - sumurmėjau ir parodžiau tiesiai į priekį.

- Hmm, - sumurmėjo Džeikas.

-Kas?

Jis pažvelgė mano rodoma kryptimi, paskui į aiškiai pažymėtą takelį, paskui vėl į mišką.

- O aš maniau, kad vaikštai takais.

- Tik ne aš, - išdidžiai nusišypsojau. - Esu maištininkė.

Jis nusijuokė ir išsitraukė mūsų žemėlapi.

- Luktelk truputį.

Jis įgudusia ranka laikė kompasą ir sukiojo žemėlapi tol, kol rado reikiamą kampą.

- Gerai - pirmoji tinklelio linija. Žygiuojam.

Supratau, kad stabdau Džeikobą, bet jis nesiskundė. Stengiausi negalvoti apie ankstesnę kelionę šia girios dalimi su visai kitokia draugija. Įprasti prisiminimai tebebuvo pavojingi. Jei pasiduočiau, netrukus tektų griebtis už krūtinės ir žiopčioti, o kaip paaiškinčiau tai Džeikobui?

Nebuvo taip sunku sutelkti dėmesį į dabartį, kaip maniau. Giria buvo tokia pati kaip ir bet kurioje kitoje pusiasalio dalyje, o Džeikobas skleidė visai kitokią nuotaiką.

Jis smagiai švilpavo nepažįstamą melodiją, švytavo rankomis ir lengvai žingsniavo nelygia žeme. Šešėliai neatrodė tokie tamsūs kaip paprastai. Juk švietė mano nuosava saulė.

Džeikobas kas kelias minutes žiūrėjo į kompasą ir neleido mums nukrypti nuo tiesios linijos jo tinklelyje. Atrodė, kad jis tikrai žino, ką daro. Norėjau pagirti, bet susiturėjau. Be abejo, jis dar pridėtų kelerius metus prie savo išpūsto amžiaus.

Einant mano mintys klaidžiojo, pasidarė smalsu. Neužmiršau mūsų pokalbio prie pakrantės uolų - laukiau, kol jis pradės šią temą, bet atrodė, kad nesulauksiu.

- Ei... Džeikai? - dvejodama paklausiau.

- Klausau?

- Kaip reikalai... su Embriu? Ar jis jau grįžo į normalų gyvenimą? Džeikobas kurią dieną tylėjo, tik pėdino pirmyn plačiais žingsniais. Pralenkęs mane maždaug trim metrais, sustojo palaukti.

- Ne. Negrižo, - atsakė Džeikobas, kai pavijau jį.

Lūpų kampučiai buvo nusvirę žemyn. Toliau jis nėjo. Tučtuojau pasigailėjau, kad užvedžiau šneką.

- Vis dar su Semu?

- Taip.

Jis uždėjo ranką man peties ir atrodė toks susirūpinęs, kad negalėjau jos linksmai nusikratyti kaip įprastai.

- Ar jie vis dar keistai žiūri į tave? - pusiau pašnibždom ištariau. Džeikobas žvelgė į mane pro medžius.

- Kartais.

- O Bilis?

- Padeda kaip visuomet, - piktu, gižiu balsu atsakė jis, ir aš sutrikau.

- Mūsų sofa visuomet laukia, - pasiūliau.

Jis nusijuokė, neįprastas niūrumas išsisklaidė.

- Bet pagalvok, kokioje padėtyje atsidurs Čarlis, kai Bilis praneš policijai, kad mane pagrobė.

Aš irgi nusijuokiau laiminga, kad Džeikobas vėl tapo toks kaip visuomet.

Kai jis pranešė, kad nuėjome beveik dešimt kilometrų, sustojome, šiek tiek paėjęme į vakarus ir patraukėme atgal kita jo tinklelio linija. Viskas atrodė lygiai taip pat, kaip einant į priekį, ir mane apėmė jausmas, kad šis paikas sumanymas, galima sakyti, yra pasmerktas. Pripažinau tai, kai ėmė temti, ir apniukusi diena pamažu virto bežvaigžde naktimi, tačiau Džeikobas neketino pasiduoti.

- Jei tik žinai, kad tikrai einame iš tos vietos... - jis pažvelgė iš viršaus į mane.

- Taip, neabejoju.

- Tuomet surasime, - pažadėjo jis, paėmė man už rankos ir nusitempė per papartynus.

Anapus jų stovėjo pikapas. Džeikas išdidžiai parodė į jį.

- Patikėk manim.

- Tau puikiai sekasi, - pripažinau. - Tik kitą kartą atsinešime žibintuvėlius.

- Nuo šiol į žygius trauksime sekmadieniais. Nežinojau, kad tu tokia lėta.

Ištraukiau ranką ir nudūlinau į vairuotojo pusę, o Džeikobas iš manęs kikenė.

- Tai rytoj pasiruošusi vėl bandyti? - paklausė jis, lipdamas į keleivio vietą.

- Žinoma. Nebent norėtum keliauti be manęs, kad nereikėtų taikytis prie mano klibinkščiaavimo.

- Ištversiu, - patikino jis mane. - Bet jei dar ketini eiti į žygius, verčiau išgyk sportbačius iš moleskino. Lažinuosi, kad jau dabar jauti tuos naujus batų.

- Truputį, - prisipažinau.

Atrodė, kad iškilo daugiau pūslių, nei galėtų tilpti ant pėdų.

- Tikiuosi, rytoj pamatysime lokį. Jaučiuosi mažumėlę nusivylęs.

- Taip, aš irgi, - pašaipiai pritariau. - Galbūt rytoj mums nusišypsos laimė, ir kas nors mus suės!

- Lokiai nemėgsta būti žmonių. Mes ne tokia scanūs. - Jis nusišypsojo man tamsioje kabinoje. - Žinoma, tu galėtum būti išimtis. Lažinuosi, kad esi gardi.

- Labai ačiū, - nusigręžusi atsakiau.

Ne jis pirmasis man tai pasakė.

9. TREČIASIS RATAS

LAIKAS PRADĖJO TEKĖTI KUR KAS GREIČIAU nei anksčiau. Mokykla, darbas ir Džeikobas - nors nebūtinai tokia tvarka - sudarė aiškų planą, kurio buvo lengva laikytis. Ir Čarlis gavo ko norėjęs: nebebuvau apgailėtina. Žinoma, pati savęs negalėjau visiškai apmulkinti. Kai stabtelėdavau ir pažvelgdavau į savo gyvenimą, - tai stengiausi daryti ne per dažniausiai - negalėdavau nepaisyti savo elgesio pasekmių.

Buvau kaip pasiklydęs mėnulis, - mano planetą sunaikino kažkoks kataklizmas, nusiaubė kaip kokiam katastrofų filme, - kuris ir toliau sukasi glaudžia orbita aplink dabar jau tuščią vietą, nepaisydamas traukos dėsnį.

Išmokau geriau važinėti motociklu, o tai reiškė, kad savo tvarsčiais mažiau gąsdinau Čarlį. Bet ir balsas mano galvoje pradėjo tilti, kol jo visai nebegirdėjau. Mane apėmė siaubas. Vos ne beprotiškai įniršusi puoliau ieškoti pievelės. Laužiau galvą, kokia dar veikla galėtų duoti adrenalino dozę.

Nesekiau prabėgančių dienų - nebuvo priežasties, stengiausi kiek įmanoma gyventi dabartyje, be blėstančios praeities, be miglotos ateities. Todėl syki, kai prieš ruošiant namų darbus Džeikobas priminė, kokia diena, nustebau. Jis laukė manęs privažiuojant prie jo namų.

- Su Valentino diena! - šypsodamasis, bet nunarinęs galvą pasveikino mane.

Padavė ant delno mažą rausvą dėžutę. Širdelės formos saldai- niukai.

- O, jaučiuosi tikra vėpla, - suniurnėjau. - Argi šiandien Valen- tino diena?

Džeikobas liūdnei šaipydamasis pakraipė galvą.

- Kartais būni tokia keista. Taip, šiandien vasario keturiolika. Tai ar būsi mano Valentina? Kadangi nepadovanojai man saldainių dėžutės už penkiasdešimt centų, bent tai galėtum.

Pasijutau nepatogiai. Jis kalbėjo juokais, bet po tais žodžiais kažkas slypėjo.

- Ir ką gi tai reikš? - išsisukinėjau.

- Kaip visada - vergystę visą gyvenimą ir panašiai.

- O, na, jei tik tiek...

Paėmiau saldainį. Tačiau galvojau, kaip nustatyti aiškias ribas. Dar kartą. Regis, jos vėl šiek tiek išskydo.

- Tai ką veiksime rytoj? Trauksime į žygį ar važiuosime į ligoninę?

- Į žygį, - nusprendžiau. - Ne tave vienintelį užvaldo įkyrios mintys. Jau pradėdau manyti, kad tą vietą išsigalvojau... - susirau- kiau žvelgdama į toli.

- Mes ją surasime, - patikino jis mane. - O penktadienį motoci- klai? - pasiūlė jis.

Man pasitaikė proga, ir aš ilgai nesvarstydama griebiausi jos.

- Penktadienį eisiu į kiną. Pažadėjau savo valgyklos būriui, kad amžinai nebetūnosiu namie. - *Maikas apsidžiaugs.*

Tačiau Džeikobo veidas ištišo. Prieš jam nuleidžiant tamsias akis, pastebėjau jų išraišką.

- Juk ir tu eisi, tiesa? - skubiai pridūriau. - Ar tau per didelė kančia bendrauti su nuobodžiais abiturientais?

Taip man sekėsi nustatyti bent šokią tokį atstumą tarp mūsų. Negalėjau skaudinti Džeikobo; atrodė, kad mes keistai susiję, ir nuo jo skausmo man pačiai ima dilgčioti. Taigi mintis, kad jis lydės mane į šį išmėginimą, - *pažadėjau* Maikui, bet iš tiesų nė trupučio netroškau to daryti, - pernelyg viliojo.

- Norėtum, kad ir aš eičiau su tavo draugais?

- Taip, - nuoširdžiai prisipažinau, suprasdama, kad pati sau kasu duobę. - Su tavim man bus daug smagiau. Atsivesk Kvilą, ir mes surengsime vakarėlį.

- Kvilas pakvaiš iš džiaugsmo. Vyresnės merginos. - Džeikobas prunkštelėjo ir išvertė akis.

Apie Embrių neužsiminiau, jis taip pat.

Nusijuokiau.

- Pasistengsiu jam parinkti gerų.

Per anglų kalbą apsvarsčiau, kaip kalbėsiuosi su Maiku.

- Klausyk, Maikai, - pasibaigus pamokai tariau. - Ar penktadienio vakarą būsi laisvas?

Jis pakėlė galvą, mėlynose akyse akimirksniu išsižiebė viltis.

- Taip, laisvas. Norėtum kur nors nueiti?

Atsargiai rinkau žodžius.

- Manau, reikėtų surinkti *grupele* - pabrėžiau tą žodį - ir drauge nueiti pasižiūrėti „Kryžiaus“. - Šįkart atlikau namų darbus, netgi perskaičiau filmų recenzijas, kad nesulaukčiau kokių staigmenų. Filmą nuo pradžios iki galo turėjo būti ištisos skerdynės. Dar nebuvau taip atsigavusi, kad galėčiau žiūrėti meilės istoriją. - Kaip manai, būtų smagu?

- Žinoma, - jau ne taip karštai pritarė jis.

- Jėga.

Po akimirkos jis atkuto ir tapo beveik toks pat linksmas.

- Tai gal pasikvieskime ir Andželą su Benu? Arba Eriką su Keite? Aišku, buvo pasiryžęs padaryti tarsi kokią dvigubą pasimatymą.

- O gal visus? - pasiūliau. - Ir, žinoma, Džesiką. Dar Tailerį su Koneriu ir gal net Loreną, - nenorom pridūriau. Juk *pažadėjau*, kad Kvilui bus iš ko rinktis.

- Gerai, - nusiminęs suniurzgėjo Maikas.

- Be to, - toliau kalbėjau, - pakviečiau porą draugų iš La Pušo. Taigi jei visi susirinks, mums tikriausiai prireiks tavo autobusiuko.

Maikas įtariai prisimerkė.

- Tai tie draugai, su kuriais dabar visą laiką mokaisi?

- Taip, tie patys, - linksmi atsakiau. - Nors gali manyti, kad aš jiems padedu - juk jie jaunesni.

- O, - nusistebėjo Maikas.

Kiek pamąstęs nusišypsojo.

Bet galų gale autobusiuko neprireikė.

Kai tik Maikas prasitarė, kad tai mano sumanymas, Džesika su Lorena pareiškė, jog bus užsiėmusios. Erikas su Keite jau turėjo kitų planų - tai buvo jų draugystės trijų savaičių sukaktis ar kažkas panašaus. Maikui dar nespėjus pasikalbėti su Taileriu ir Koneriu, jau pasisuko Lorena, taigi ir tie du buvo užsiėmę. Net Kvilas iškrito - dėl peštynių mokykloje gavo namų arešto. Galų gale eiti pažadėjo tik Andžela su Benu ir, be abejo, Džeikobas.

Tačiau sumažėjęs dalyvių skaičius nesumenkino Maiko entuziazmo. Jis apie nieką daugiau ir nešnekėjo, tik apie penktadienį.

- Ar tikrai nenorėtum verčiau pasižiūrėti „Rytoj ir per amžius“? - Per pietus pasiteiravo jis, turėdamas galvoje visų išliaupintą naują romantinę komediją. - *Supuvę pomidorai* apie jį parašė puikų atsiliepimą.

- Noriu pamatyti „Kryžius“, - nepasidaviau. - Mano tokia nuotaika, kad reikia veiksmo. Tegu liejasi kraujas ir virsta žarnos!

- Gerai.

Maikas nusisuko, bet dar spėjau išvysti jo išraišką, bylojančią: „Gal vis dėlto ji tikrai išprotėjusi.“

Grįžusi po pamokų prie namų išvydau gerai pažįstamą automobilį. Prie variklio dangčio rymojo Džeikobas, jo veide švietė plati šypsena.

- Negali būti! - sušukau iššokusi iš pikapo. - Tau pavyko! Negaliu patikėti! Užbaigei *Rabbit!*

Džeikobas švytėjo.

- Vakar vakare. Tai pirmoji kelionė.

- Neįtikima. - Aukštai iškėliau penkis pirštus.

Jis pliaukštelėjo man per delną, bet paskui sustojo, sunėrė mu-dviejų pirštus.

- Tai šįvakar man teks važiuoti?

- Be abejo, - atsakiau ir atsidasau.

- Kas blogai?

- Pasiduodu - negaliu tau prilygti. Taigi tu laimėjai. Esi vyresnis.

Džeikobas, visai nenustebeęs, kad pasidaviau, gūžtelėjo pečiais.

- Aišku, kad vyresnis.

Iš už kampo atpukšėjo Maiko autobusiukas. Ištraukiau pirštus iš Džeikobo rankos, o jis slapčia išsiviepė.

- Prisimenu tą vaikina, - tyliai tarė jis, Maikui statant autobusiuką kitoje gatvės pusėje. - Tai jis manė, kad esi jo mergina. Ar jam vis dar taip atrodo?

Kilstelėjau antakį.

- Kai kurie žmonės niekada nepraranda vilties.

- Taigi, - susimąstęs ištarė Džeikobas. - Kartais atkaklumas susilaukia atlygio.

- Bet dažniausiai jis tiesiog įkyri.

Maikas išlipo iš automobilio ir perėjo per gatvę.

- Labas, Bela, - pasisveikino jis ir nepatikliai pažvelgė į Džeikobą.

Dirstelėjau į Džeikobą, stengdamasi būti objektyvi. Jis anaipol neatrodė metais jaunesnis. Buvo labai aukštas - Maiko galva vos siekė jam iki kaklo; nenorėjau nė galvoti, kaip šalia jo atrodau aš. Be to, jo veidas atrodė vyresnis nei anksčiau, vyresnis nei vos prieš mėnesį.

- Sveikas, Maikai! Ar prisimeni Džeikobą Bleką?

- Nelabai, - Maikas ištiesė ranką.

- Senas šeimos draugas, - prisistatė Džeikobas, spausdamas ranką.

Jų delnai susirakino stipriau nei derėtų. Kai gniaužtai atsileido, Maikas palankstė pirštus.

Išgirdau virtuvėje skambant telefonu.

- Verčiau pakelsiu - gali būti Čarlis, - pasakiau ir nulėkiau vidun.

Skambino Benas. Andžela apsirgo pilvo gripu, o jis vienas nenorėjo važiuoti. Atsiprašė, kad mus apvyklė.

Kraipydama galvą lėtai priėjau prie laukiančių vaikinių. Neabejojau, kad Andžela netrukus pasveiks, bet turėjau pripažinti, jog reikalams šitaip pakrypus, savanaudiškai nusiminiau. Vakara praleisime tik trise: Maikas, Džeikobas ir aš - viskas susiklostė tiesiog nuostabiai, pamaniau su niūria ironija.

Neatrodė, kad man nesant Džeikas su Maiku būtų užmezgę bent kokią draugystę. Jie stovėjo už kelių metrų vienas nuo kito ir nusigręžę laukė manęs. Maikas buvo paniuręs, o Džeikobas linksmas kaip visuomet.

- Andžė serga, - liūdnai pranešiau. - Ji su Benu neateis.

- Tikriausiai vėl užėjo gripas. Šiandien nebuvo ir Ostino su Koneriu. Tai gal atidėkime kitam kartui, - pasiūlė Maikas.

Man dar nespėjus sutikti, įsikišo Džeikobas.

- Aš nusiteikęs važiuoti į kiną. Bet jei tu, Maikai, nebenori...

- Ne, aš važiuosiu, - nutraukė jį Maikas. - Tik pagalvojau apie Andželą ir Beną. Na tai pirmyn. - Ir jis pasuko prie savo autobusiuko.

- Ei, ar neprieštarautum, jei mus vežtų Džeikobas? - paklausiau. - Pažadėjau, kad jis galės - ką tik baigė tvarkyti savo automobilį, - gyriau jį išdidi kaip mama tėvų susirinkime, jos vaikui patekus į geriausiųjų sąrašą.

- Gerai, - burbtelėjo Maikas.

- Tai tvarka, - tarė Džeikobas, lyg dabar jau viskas būtų aišku. Regis, jis iš mūsų jautėsi geriausiai.

Maikas su pasibjaurėjimo išraiška veide užsiropštė ant užpakalinės *Rabbit* sėdynės.

Džeikobas buvo džiugus kaip visuomet, plepėjo, kol bemaž pamiršau gale tyliai kiurksantį Maiką.

Bet paskui Maikas pakeitė strategiją. Jis pasilenkė ir atrėmė smakrą į mano sėdynės atlošą; jo skruostas beveik lietė manąjį. Pasislinkau toliau, nugara pasisukau į langą.

- Ar šitame daikte veikia radijas? - su susierzinimo gaidale balse paklausė Maikas, nutraukęs Džeikobą viduryje sakinio.

- Taip, - atsakė Džeikobas. - Bet Bela nemėgsta muzikos.

Apstulbusi pažvelgiau į Džeikobą. Niekada jam to nesakiau.

- Bela? - nepatenkintas paklausė Maikas.

- Jis teisus, - sumurmėjau, vis dar žvelgdama į ramų Džeikobo profilį.

- Kaip gali nemėgti muzikos? - griežtai paklausė Maikas.

Gūžtelėjau pečiais.

- Nežinau. Tiesiog ji mane erzina.

- Hm. - Maikas vėl atsilošė.

Privažiavus kino teatrą, Džeikobas padavė man dešimties dolerių banknotą.

- Kas čia dabar? - paprieštaravau.

- Aš dar per mažas, man neparduos bilietų, - priminė jis man.

Garsiai nusikvatojau.

- Koks santykinis dydis tas amžius. Ar Bilis manęs neužmuš, jei tave įvesiu?

- Ne. Jau sakiau jam, kad ketini atimti mano jaunatvišką nekaltybę.

Prunkštelėjau, o Maikas paspartino žingsnį, kad neatsiliktų nuo mūsų.

Bemaž troškau, kad Maikas būtų nusprendęs pasitraukti. Jis vis dar kiūtino paniures - ne kokia draugija vakarėliui. Vis dėlto nenorėjau, kad tai būtų tik mūsų su Džeikobu pasimatymas. Iš to neišeitų nieko gera.

Filmas buvo visai toks, kaip žadėta. Jau pirmuose kadruose keturi žmonės susprogo, o vienas neteko galvos. Mergaitė priešais mane užsidengė delnais akis ir išikniaubė veidu į savo draugo krūtinę. Šis tapšnojo jai per petį, pats kartais krūptelėdamas. Neatrodė, kad Maikas žiūrėtų filmą. Įsitempęs jis žiopojo į užuolaidos kutus virš ekrano.

Patogiai įsitaisiau, kad išverčiau dvi valandas, stebėjau veikiau spalvų mirgėjimą ekrane, o ne žmonių, automobilių ir namų pavidalus. Bet tada Džeikobas ėmė kikenti.

- Kas? - sušnabždėjau.

- Tik pažiūrėk! - sušnypštė jis man. - Iš to vyruko kraujas švirksčia net septynis metrus į tolį. Kaip taip galima padaryti?

Jis vėl sukikeno, kai vėliavos stiebas prismeigė kitą vyriškį prie betoninės sienos.

Tuomet iš tikrųjų ėmiau žiūrėti filmą, juokiausi kartu su juo, kai žudynės darėsi vis keistesnės ir keistesnės. Ir kaip galėčiau nustatyti aiškias mūsų santykių ribas, kai man su juo taip smagu?

Ir Džeikobas, ir Maikas uždėjo rankas ant ranktūrių man iš šonų. Abiejų plaštakos gulėjo nerūpestingai atverstos delnais į

viršų, nors neatrodė, kad tokia padėtis būtų patogi. Kaip paspėsti plieniniai spąstai lokiams. Džeikobas buvo pratęs griebti mane už rankos, kai tik pasitaikydavo proga, tačiau čia, užtamsintoje salėje, stebint Maikui, tai būtų įgavę kitą prasmę – ir neabejojau, kad jis tai žino. Negalėjau patikėti, kad Maikas galvoja tą patį, tačiau jo delnas buvo padėtas taip pat kaip Džeikobo.

Tvirtai susinėriau rankas ant krūtinės, tikėdamasi, kad jų plaštakos užtirps.

Maikas pasidavė pirmas. Įpusėjęs filmui jis atitraukė ranką ir pasilenkęs į priekį pasirėmė galva. Iš pradžių pamaniau, kad tai jo reakcija į veiksmą ekrane, bet paskui jis suaimanavo.

- Maikai, ar gerai jauties? - sukuždėjau.

Jis vėl suvaitojo, ir priešais sėdinti porėlė atsisukusi pažvelgė į jį.

- O ne, - sudejavo jis. - Man atrodo, sergu.

Nuo ekrano krentančioje šviesoje pamačiau, kad ant jo veido blizga prakaitas.

Maikas vėl suaimanavo ir puolė prie durų. Atsistojau eiti paskui jį, tučiuojau pakilo ir Džeikobas.

- Ne, pasilik, - sušnabždėjau. - Aš juo pasirūpinsiu.

Džeikobas vis vien sekė paskui mane.

- Tau nebūtina eiti. Atsiimk skerdynių už savo aštuonis dolerius, - reikalavau, mums einant tarpueiliu.

- Viskas gerai. Nesirūpink, Bela. Šitas filmas tikras šlamštas. - Mums išėjus iš salės jis liovėsi šnabždėjęs ir kalbėjo visu balsu.

Hole Maiko nebuvo nė ženkle, tad apsidžiaugiau, kad Džeikobas išėjo su manim - jis įlindo į vyrų tualetą jo paieškoti.

Po kelių sekundžių sugrižo.

- O, jis tenai, viskas gerai, - tarė jis, vartydamas akis. - Na ir mi-moza. Turėtum pasiieškoti ko nors stipresnių nervų. Kad kvatojasi matydamas kraują, kai silpnesni vyrai apsievemia.

- Kaip tik tokio ir ieškosiu.

Koridoriuje mes buvome vieni. Abiejose salėse filmai dar tik įpusėjo, tad čia buvo tuščia - ir taip tylu, kad girdėjome, kaip holo kioskelyje pokši kukurūzų spragėsiai.

Džeikobas nuėjęs atsisėdo ant aksomu aptraukto suoliuko prie sienos ir paplekšnojo šalia savęs.

- Sprendžiu iš garso, kad Maikas ten dar užtruks, - tarė jis, ištiesdamas į priekį ilgias kojas ir ruošdamasis laukti.

Atsidusau ir prisėdau šalia. Atrodė taip, lyg ketintų dar labiau suartėti. Kurgi ne, vos atsisėdau, jis prisislinko ir apkabino mane per pečius.

- Džeikai, - paprieštaravau ir atšlijau nuo jo.

Jis nuleido ranką, regis, visai nepykdamas dėl tokio atstūmimo. Tvirtai suėmė mano delną, o kai pabandžiau vėl pasitraukti, kita ranka apglėbė liemenį. Ir iš kur toks pasitikėjimas savimi?

- Dar nepabėk, Bela, - ramiai tarė jis. - Pasakyk man kai ką.

Susiraukiau. Nenorėjau apie tai kalbėtis. Ne tik dabar, bet ir niekada. Šiuo metu mano gyvenime nebuvo nieko svarbesnio už Džeikobą Bleką. Bet jis, regis, pasiryžo viską sugriauti.

- Ką? - subjurusi sumurmėjau.

- Patinku tau, tiesa?

- Juk žinai, kad patinki.

- Labiau už tą tipą, kuris dabar ten lupa ožius? - jis mostelėjo į tualetu duris.

- Taip, - atsidusau.

- Labiau už visus kitus tavo pažįstamus vaikus? - jis kalbėjo tyliai, ramiai, lyg būtų nesvarbu, ką atsakysiu, arba jis tai jau žinotų.

- Ir labiau už mergaites, - pabrėžiau.

- Bet tik tiek, - tarė jis, ir tai nebuvo klausimas.

Sunku buvo atsakyti, ištarti tą žodį. Gal jis išizeis ir nusigręš nuo manęs? Kaip tai išversiu?

- Taip, - sušnabždėjau.

Jis nusišypojo.

- Supranti, viskas gerai. Tol, kol tau labiausiai patinku. *Be to*, manai, kad esu gražus - ar kažkaip panašiai. Esu pasirengęs būti įkyriai atkaklus.

- Niekas nepasikeis, - tariau. Nors stengiausi kalbėti įprastu balsu, jame suskambo liūdesys.

Jo veidas buvo mažus, nebe pašaipus.

- Vis dėlto yra tas kitas, ar ne?

Susigūžiau. Keista, kad jis, regis, susiprato neminėti vardo - kaip ir anksčiau automobilyje dėl muzikos. Jis tiek daug apie mane nutuokė, nors tokių dalykų niekada nebuvo sakiusi.

- Neprivalai apie tai kalbėtis, - tarė jis man.

Dėkinga linktelėjau.

- Tik nepyk, kad sukiojuosi aplinkui, gerai? - Džeikobas patapšnojė man per ranką. - Neketinu pasiduoti. Turiu marias laiko.

Atsidusau.

- Neturėtum jo eikvoti man, - tariau, nors taip to troškau. Juo labiau jei jis pasiruošęs mane priimti tokią, kokia esu - išmestą nereikalingą daiktą.

- Kaip tik tai ir noriu daryti, kol tau patiks būti su manim.

- Neįsivaizduoju, kaip man galėtų *nepatikti* būti su tavim, - nuoširdžiai atsakiau jam.

Džeikobas nušvito.

- Man to užtenka.

- Tik nesitikėk daugiau, - perspėjau jį, bandydama ištraukti ranką. Jis atkakliai laikė.

- Iš tiesų tavęs tai neerzina, ar ne? - paklausė jis, spausdamas mano pirštus.

- Ne, - atsidusau.

Tiesą pasakius, buvo malonu. Jo delnas buvo daug šiltesnis už mano; pastarosiomis dienomis nuolat jaučiausi sušalusi.

- Ir tau nerūpi, ką *jis* pagalvos? - Džeikobas pamojo pirštu į tualetą pusę.

- Turbūt ne.

- Tai kokia bėda?

- Bėda ta, - atsakiau, - kad tau tai reiškia ką kita nei man.

- Na, - jis suspaudė mano delną. - Juk tai *mano* rūpestis, ar ne?

- Puiku, - suniurnėjau. - Tik neužmiršk.

- Neužmiršiu. Tai dabar aš gyvensiu tarsi laikydamas granatą be saugiklio kištuko, ką? - jis kumštelėjo man į pašoną.

Pavarčiau akis. Manau, jis turėjo teisę juokauti.

Džeikobas kurį laiką tyliai kikenė, rausvu pirštu ant mano plauštos atsainiai vedžiodamas ornamentus.

- Koks keistas randas, - staiga tarė jis ir pasuko mano ranką, norėdamas ją apžiūrėti. - Kaip susižeidei?

Laisvosios rankos smiliumi jis perbraukė pailgą sidabrinį pusmėnulį, vos matomą ant mano baltos odos.

Susiraukiau.

- Ar tikrai tikiesi, kad prisiminsiu, iš kur kiekvienas mano randas?

Laukiau, kol užplūs prisiminimai ir atsivers žiojinti žaizda. Bet, kaip dažnai nutikdavo, Džeikobas išsaugojo mane sveiką.

- Jis šaltas, - sumurmėjo Džeikobas, švelniai spustelėdamas tą vietą, kur įkando Džeimsas.

Tada iš tualetą išsyravo Maikas pelenu spalvos veidu ir išpiltas prakaito. Atrodė klaikiai.

- O, Maikai, - aiktėlėjau.

- Ar neprieštarautumėte, jei išvažiuotume anksčiau? - sušvogždė jis.

- Ne, žinoma, ne.

Ištraukiau ranką ir nuėjau padėti Maikui. Jis sunkiai pastovėjo ant kojų.

- Neištvėrei filmo? - beširdiškai paklausė Džeikobas.

Maikas įtūžęs dėbtelėjo į jį.

- Tiesą sakant, nieko nemačiau, - sumurmėjo jis. - Dar prieš užgestant šviesoms pasidarė bloga.

- Kodėl nieko nesakei? - subariau jį, mums slenkant prie išėjimo.

- Tikėjaisi, kad praeis, - atsakė jis.

- Luktelkite, - priėjus prie durų paprašė Džeikobas.

Jis greitai grįžo prie kioskelio.

- Gal galėtumėte duoti tuščią spragėsių maišelį? - paklausė jis pardavėjos.

Ši dirstelėjo į Maiką ir įbruko Džeikobui maišelį.

- Tik prašau išvesti jį laukan, - maldavo ji.

Aišku, jai tektų plauti grindis.

Ištempiau Maiką į vėsu drėgną orą. Jis giliai įkvėpė. Džeikobas neatsiliko nuo mūsų nė per žingsnį. Jis man padėjo pasodinti Maiką ant užpakalinės sėdynės ir rimtu veidu padavė jam maišelį.

- Prašom, - tik tiek ištarė jis.

Atidarėme langus ir įleidome ledinio nakties oro tikėdamiesi, kad Maikui tai padės. Apsikabinau rankomis kelius, kad nesus šalčiau.

- Vėl šali? - paklausė Džeikobas ir man nespėjus atsakyti apkabino.

- O tu ne?

Jis papurtė galvą.

- Karščiuoji, ar ką? - sumurmėjau.

Buvo žvarbu. Paliečiau pirštais jo kaktą - ji buvo karšta.

- Oi, Džeikai - tu degi!

- Jaučiuosi puikiai. - Jis gūžtelėjo pečiais. - Sveikas kaip ridikas.

Suraukusi antakius dar kartą paliečiau jo kaktą. Oda po mano pirštais degte degė.

- Tavo rankos ledinės, - pasiskundė jis.

- Gal ir taip, - sutikau.

Maikas ant užpakalinės sėdynės suvaitojo ir nusivėmė į maišelį. Suraukiau nosį vildamasi, kad mano skrandis atlaikys tuos garsus ir kvapus. Džeikobas sunerimęs dirstelėjo per petį, norėdamas išitikinti, ar jo automobilis švarus.

Grižtant kelias atrodė ilgesnis.

Džeikobas buvo tylus, susimąstęs. Tebelaikė mane apkabinęs, ir jo ranka buvo tokia šilta, kad net žvarbus vėjas atrodė malonus.

Apimta kaltės jausmo spoksojau pro priekinį langą.

Neteisingai elgiausi skatindama Džeikobą. Tai buvo grynas savanaudiškumas. Nesvarbu, kad stengiausi aiškiai išdėstyti savo padėtį. Jei jis bent kiek vylėsi, kad draugystė gali peraugti į ką nors daugiau, vadinasi, nebuvau pakankamai tiesi.

Kaip jam viską išaiškinti, kad suprastų? Buvau tuščias kiautas. Kaip negyvenami - pasmerkti - namai. Mėnesių mėnesius buvau niekam nenaudinga. Dabar mažumėlę pasitaisiau - svetainė buvo šiek tiek patvarkyta. Jis vertas daugiau - daugiau nei vieno apgriuvusio, remontuotino kambario. Kad ir kiek jis į mane investuotų, niekada neatrodyčiau kaip reikiant.

Tačiau žinojau, kad niekaip negaliu jo atstumti. Man jo per daug reikėjo, buvau tikra savanaudė. Galbūt galėčiau aiškiau išdėstyti savo požiūrį, kad jis susiprastų ir mane paliktų. Nuo tos minties sudrebėjau, ir Džeikobas dar stipriau mane apglėbė.

Pargabenau Maiką namo jo autobusiuku, o Džeikobas atsekė paskui mus, kad paskui parvežtų mane. Važiuojant pas mane Džeikobas visą kelią tylėjo, ir aš susimąščiau, ar jis galvoja tą patį, ką ir aš. Galbūt jis tuoj apsigalvos.

- Mielai užsukčiau, kad jau taip anksti grįžome, - tarė jis, kai sustojome prie mano pikapo. - Bet gal ir buvai teisi dėl karščio. Pradedu jaustis šiek tiek... keistai.

- O ne, tik ne tu! Gal norėtum, kad parvežčiau tave namo?

- Ne. - Jis papurtė galvą, suraukė antakius. - Man dar ne bloga. Tiesiog... kažkas ne taip. Jei jau prireiks, sustosiu.

- Ar paskambinsi, kai grįši? - sunerimusi paklausiau.

- Žinoma, žinoma. - Jis raukydamasis žvelgė priešais save į tamsą ir kandžiojo lūpą.

Atidariau duris, norėdama išlipti, bet jis švelniai sugriebė man už riešo ir sulaukė. Ir vėl pastebėjau, kokia karšta jo oda, palyginti su mano.

- Kas yra, Džeikai? - paklausiau.

- Noriu tau kai ką pasakyti, Bela... Bet bijau, kad skambės banaliai. Atsidusau. Ir vėl bus iš tos pačios serijos.

- Klok.

- Tiesiog norėjau pasakyti, kad suprantu, kokia nelaiminga jautiesi. Galbūt tai nieko negelbės, bet noriu, kad žinotum, jog būsiu šalia visada, kai tik tau prireiks. Niekada tavęs neišduosiu, pažadu - gali visuomet manimi kliautis. Oi, tikrai skamba banaliai. Bet juk tu tai žinai, tiesa? Kad niekada niekada negalėčiau tavęs išskaudinti?

- Taip, Džeikai. Žinau. Ir aš kliaujuosi tavimi galbūt daugiau, nei tu manai.

Jo veidą nutvieskė šypsena, kaip besileidžianti saulė uždega debesis, o aš panorau nusikąsti liežuvį. Neišstariau nė vieno melagingo žodžio, tik nutylėjau tiesą. Nes tiesa būtų jį išskaudinusi. *Aš ji būčiau išdavusi.*

Jo veide atsirado keista išraiška.

- Tikrai manau, kad turiu kuo greičiau grįžti namo, - tarė jis. Skubiai išlipau.

- Paskambink! - surikau jam nuvažiuojant.

Žvelgiau pavymui ir atrodė, kad Džeikobas gerai valdo automobilį. Kai jo nebesimatė, dairiausi po tuščią gatvę, pati jausdamasi pasiligojusi, tik ne kūnas.

Kaip troškau, kad Džeikobas Blekas būtų mano brolis, tikras brolis, kad galėčiau reikšti į jį savo teises ir nesijausti kalta. Dievaž, niekada nenorėjau apgaudinėti Džeikobo, bet kaltės jausmas bylojo, kad juo pasinaudojau.

Dar daugiau - nė nesiruošiau jo mylėti. Viena žinojau gerai, - jutau tai pilvu, kaulų čiulpais, jaučiau visame kūne nuo viršugalvio iki kojų pėdų, jaučiau tuščios krūtinės gelmėje, - kad meilė suteikia kitam galią tave palaužti.

Buvau nepataisomai sugniuždyta.

Bet dabar man reikėjo Džeikobo, reikėjo kaip narkotiko. Per nelyg ilgai naudojausi juo lyg ramentu ir dabar be jo nebegalėjau. Nebūčiau ištvėrusi jo skausmo, vis dėlto negalėjau susilaikyti neskaudinusi. Jis manė, kad laikas ir kantrybė mane pakeis, ir, nors žinojau, kad siaubingai klysta, neabejojau, jog leisiu jam bandyti.

Jis buvo mano geriausias draugas. Visuomet jį mylėsiu ir niekada niekada nebus gana.

Iėjusi vidun atsisėdau prie telefono ir ėmiau kramtyti nagus.

- Jau baigėsi filmas? - man grįžus nustebeš paklausė Čarlis.

Jis sėdėjo ant grindų, vos per sprindį nuo televizoriaus. Tikriausiai vyksta jaudinamos rungtynės.

- Maikas apsirgo, - paaiškinau. - Kažkoku pilvo gripu.

- O tu kaip jautiesi?

- Kol kas gerai, - abejodama atsakiau. Be abejo, užsikrėčiau ir aš.

Atsirėmiau į bufetą taip, kad ranka būtų už kelių centimetrų nuo telefono, ir bandžiau kantriai laukti. Galvojau apie keistą Džeikobo išraišką prieš jam nuvažiuojant, ir mano pirštai ėmė barbenti į bufetą. Reikėjo nenusileisti ir nuvežti jį namo.

Žiūrėjau į laikrodį, kaip bėga minutės. Dešimt. Penkiolika. Net aš nuvažiuodavau per penkiolika minučių, o Džeikobas buvo

daug greitesnis. Aštuoniolika minučių. Nukėliau ragelį ir surinkau numerį.

Telefonas skambėjo ir skambėjo. Gal Bilis miega? O gal surinkau ne tą numerį? Pabandžiau dar kartą.

Aštuntą kartą pytelėjus, kai jau ruošiausi padėti ragelį, atsiliepė Bilis.

- Alio? - tarė jis. Atrodė sunerimęs, lyg lauktų blogų naujienų.

- Bili, čia aš, Bela. Ar Džeikas dar negrįžo? Jis išvažiavo maždaug prieš dvidešimt minučių.

- Jis jau čia, - abejingai atsakė Bilis.

- Turėjo man paskambinti. - Pyktelėjau. - Prieš išvažiuojant jam buvo bloga, ir aš jaudinausi.

- Jis... labai serga ir negali paskambinti. Dabar jaučiasi visai prastai.

Bilis kalbėjo šaltai. Supratau, kad tikriausiai nori būti su Džeikobu.

- Praneškite, jei reikės pagalbos, - pasisiūliau. - Galėčiau atlėkti. - Galvojau apie iš kėdės neišlipantį Bilį ir apie Džeiką, kuriam teks pasirūpinti savimi...

- Ne, ne, - skubiai paprieštaravo Bilis. - Mes susitvarkysim. Lik namie.

Jis tai ištarė bemaž šiurkščiai.

- Gerai, - sutikau.

- Iki, Bela.

Ryšys nutrūko.

- Iki, - sumurmėjau.

Na, jis bent jau parvažiavo. Keista, nerimas neatlėjo. Susierzinusi užsirioglinau laiptais aukštyn. Gal rytoj prieš darbą reikėtų užsukti ir pasižiūrėti, kaip jis. Galėčiau nuvežti sriubos - kažkur pas mus dar turėtų būti skardinė.

Pabudusi anksti rytą - laikrodys rodė pusę penkių - supratau, kad mano planai žlugo, ir nudūmiau į vonios kambarį. Čarlis po

pusvalandžio mane ten ir surado, gulinčią ant grindų, skruostu prisiglaudusią prie vėsiaus vonios krašto.

Jis ilgai į mane žiūrėjo.

- Pilvo gripas, - pagaliau pasakė.

- Taip, - suvaitojau.

- Gal tau ko nors reikia? - pasiteiravo jis.

- Prašau, paskambink už mane Niutonams, - kimiai atsakiau. - Pasakyk jiems, kad man tas pat, kas ir Maikui, ir kad šiandien negalėsiu dirbti. Atsiprašyk už mane.

- Žinoma, mielai, - patikino Čarlis.

Visą dieną praleidau ant vonios grindų, kelias valandas numigau, pasidėjusi galvą ant susukto rankšluosčio. Čarlis pareiškė, kad jam reikia į darbą, bet aš įtariau, kad jis tik norėjo patekti į vonią. Prie manęs ant grindų pastatė stiklinę vandens, kad nepritrūkčiau skysčių.

Pabudau jam grįžus. Mačiau, kad kambaryje tamsu - jau buvo naktis. Jis užplumpino laiptais aukštyn patikrinti, kaip aš.

- Dar gyva?

- Lyg ir, - atsakiau.

- Ar ko nors norėtum?

- Dėkui, ne.

Jis padvejojo, matyt, nesumojo ką daryti.

- Tai gerai, - pasakė ir grįžo į virtuvę.

Po kelių minučių išgirdau skambant telefoną. Čarlis su kažkuo tyliai pasišnekėjo ir padėjo ragelį.

- Maikas jaučiasi geriau, - šūktelėjo jis man.

Na ir paguodė. Maikas susirgo tik maždaug aštuoniom valandom anksčiau už mane. Taigi dar aštuonios valandos. Nuo tos minuties susuko pilvą, ir atsikėlusį užsikniaubiau ant klozeto kriauklės.

Ir vėl užmigau ant rankšluosčio, bet pabudau jau savo lovoje, o už lango buvo šviesu. Neprisiminiau, kad būčiau ėjusi; tikriausiai

Čarlis mane nunešė - ir dar ant naktinio staliuko pastatė vandens stiklinę. Jaučiausi siaubingai ištroškusi. Išmaukiau vandenį, nors pastovėjęs per naktį jis buvo keisto skonio.

Lėtai atsikėliau saugodamasi, kad vėl neimtu pykinti. Ėmė silpnumas, burnoje jutau bjaurų skoni, bet pilvo nesuko. Pasižiūrėjau į laikrodį.

Para jau praėjo.

Nerizikavau ir pusryčių užvalgiau tik sūrių trapučiu. Čarliui palengvėjo, kad pasveikau.

Kai tik įsitikinau, kad nebeteks praleisti dar vienos dienos ant vonios grindų, paskambinau Džeikobui.

Atsiliepė pats Džeikobas, bet išgirdusi jį supratau, kad jam dar nepraėjo.

- Alio? - balsas buvo gergždžiantis, lūžtantis.

- O, Džeikai, - užjausdama suaimanavau. - Tavo balsas siaubingas.

- Ir jaučiuosi siaubingai, - sušnabždėjo jis.

- Atleisk, kad išsitempiau tave į tą nelaimingą kiną.

- Džiaugiuosi, kad važiauvau. - Jis vis dar kalbėjo pašnibždom. - Nekaltink savęs. Tu niekuo dėta.

- Tau greitai pagerės, - pažadėjau. - Šįryt pabudau jau sveika.

- Tu sirgai? - vangiai paklausė jis.

- Taip, ir aš pasigavau. Bet dabar viskas gerai.

- Tai puiku. - Jo balsas buvo negyvas.

- Tikriausiai ir tu po kelių valandų pasijusi geriau, - guodžiau jį.

Vos išgirdau, ką jis atsakė.

- Nemanau, kad man tas pat, kas buvo tau.

- Tai tau ne pilvo gripas? - sutrikusi paklausiau.

- Ne. Tai kas kita.

- Kas gi tau nutiko?

- Viskas blogai, - kuždėjo jis. - Visur skauda.

Jo balse tikrai buvo justis skausmas.

- Kuo galiu tau padėti, Džeikai? Ko tau atvežti?

- Nieko. Tau čia negalima.

Jis kalbėjo atžariai. Tai man priminė Bilį aną vakarą.

- Aš jau persirgau tuo, kuo sergi tu, - pabrėžiau.

Jis nesiklausė.

- Paskambinsiu, kai galėsiu. Pranešiu tau, kada bus galima atvažiuoti.

- Džeikobai...

- Turiu eiti, - staiga suskubęs tarė jis.

- Paskambink, kai pasijusi geriau.

- Būtinai, - pažadėjo jis, o balse buvo justis keista atšiauri gaidelė.

Akimirką jis tylėjo. Laukiau, kol atsisveikins, jis taip pat laukė.

- Netrukus pasimatysime, - galop ištariau.

- Lauk, kol paskambinsiu, - pakartojo jis.

- Gerai... Iki, Džeikobai.

- Bela, - sukuždėjo jis mano vardą ir padėjo ragelį.

www.NeReaLus.lt

10. PIEVELĒ

DŽEIKOBAS NEPASKAMBINO.

Kai pirmą kartą skambinau, atsiliepė Bilis ir pasakė, kad Džeikobas dar lovoje. Pradėjau įkyriai kamantinėti, ar Bilis buvo nuvežęs jį pas gydytoją. Bilis atsakė, kad buvo, bet dėl kažkokios neaiškios priežasties negalėjau juo patikėti. Per kitas dvi dienas skambinau dar kelis kartus, bet nė vieno jų neradau namie.

Šeštadienį nusprendžiau nekviesta jį aplankyti. Tačiau raudonoji trobelė buvo tuščia. Tai mane išgąsdino - negi Džeikobas taip sunkiai serga, kad jį paguldė į ligoninę? Važiuodama namo sustojau prie ligoninės, bet seselė priimamajame pasakė, kad čia nebuvo nei Džeikobo, nei Bilio.

Paprašiau Čarlio, kad kai tik grįš iš darbo, paskambintų Hariui Klirvoteriui. Sunerimusi laukiau, kol Čarlis plepėjosi su savo senu bičiuliu; atrodė, kad jie taip niekada ir neprašneks apie Džeikobą. Paašškėjo, kad *Haris* gulėjo ligoninėje... jam atliko kažkokius širdies tyrimus. Čarlio kaktoje susimetė raukšlės, bet Haris juokavo,

plepėjo, kol ir Čarlis ėmė kvatotis. Tik tada Čarlis pasiteiravo apie Džeikobą, ir dabar iš jo tegirdėjau „hmm“ ir „taip“, todėl nieko nesusigaudžiau. Bilsojau pirštais į bufetą šalia jo, kol jis uždėjo delną ir mane sustabdė.

Galop Čarlis padėjo ragelį ir pasisuko į mane.

- Haris sakė, kad buvo bėdų dėl telefono linijų, tai todėl negalėjai prisiskambinti. Bilis buvo nuvedęs Džeiką pas gydytoją, atrodo, jam mononukleozė. Jis labai išsekęs, ir Bilis neleidžia jo lankyti, - atraportavo jis.

- Neleidžia lankyti? - negalėjau patikėti.

Čarlis kilstelėjo antakį.

- Tik nebūk įkyri, Bele. Bilis žino, kas Džeikui geriausia. Netrukus jis atsistos ant kojų. Turėk kantrybės.

Daugiau nieko nesakiau. Čarlis per daug nerimavo dėl Hario. Be abejo, tai buvo svarbu - nederėtų jam įgrišti su savo menkais rūpesčiais. Taigi užlipau į viršų ir išjungiau kompiuterį. Internete susiradau medicinos svetainę ir paieškos langelyje surinkau „mononukleozė“.

Apie šią ligą žinojau tik tiek, kad ją neva galima pasigauti bučiuojantis, bet Džeikui tai netiko. Greitom perskaičiau simptomus. Temperatūros jis tikrai turėjo, bet kaipgi kiti? Išopėjusi gerklė, nuovargis, galvos skausmai - bent jau iki tol, kol išėjome iš kino, to tikrai nebuvo. Jis tvirtino, kad jaučiasi „sveikas kaip ridikas“. Negi liga jį taip greitai pakirto? Pasak straipsnio, pirmiausia turėjo atsirasti opų.

Spoksojau į kompiuterio monitorių ir svarsčiau, kodėl, tiesą sakant, tuo užsiimu. Kodėl jaučiuosi tokia... tokia *įtari*, lyg netikėčiau Bilio pasakojimu?

Tikriausiai elgiausi paikai. Tiesiog nerimavau ir, reikia pripažinti, būgštavau, kad negalėsiu susitikti su Džeikobu - dėl to tapau nervinga.

Peržvelgiau visą straipsnį, ieškodama daugiau informacijos. Sustojau ties ta vieta, kur buvo rašoma, kad mononukleozė gali trukti ilgiau nei mėnesį.

Mėnesį? Man atvipo lūpa.

Bet Bilis negali taip ilgai drausti jį lankyti. Žinoma, ne. Džeikas išprotės, jei reikės taip ilgai gulėti lovoje ir nebus su kuo pasišnekėti.

Beje, ko gi Bilis baiminasi? Straipsnyje rašoma, kad sergantysis mononukleozė turi vengti fizinio darbo, bet apie lankytojus nebuvo nė žodžio. Liga ne itin užkrečiama.

Nusprendžiau duoti Biliui savaitę, o paskui jį paspausti. Pasielgiau labai kilniai.

Savaitė buvo *ilga*. Trečiadienį supratau, kad iki šeštadienio neišgyvensiu.

Kai nusprendžiau Bilį su Džeikobu savaitę palikti ramybėje, iš tiesų netikėjau, kad Džeikobas laikysis Bilio taisyklės. Kasdien grįžusi iš mokyklos bėgdavau prie telefono ir tikrindavau žinutes. Niekuomet nebuvo nė vienos.

Tris kartus nusižengiau ir bandžiau paskambinti, bet telefono linijos dar neveikė.

Gerokai per ilgai buvau namie ir per dažnai viena. Be Džeikobo, be adrenalino ir pramogų visa, ką buvau išstūmusi, pradėjo lišti į paviršių. Sapnai vėl tapo baugūs. Nebematydavau pabaigos. Tik klaikią tuštumą - kartais girioje, kartais nykioje paparčių jūroje, kurioje nebeliko baltojo namo. Kai kada girioje atsirasdavo Semas Ulis ir žiūrėdavo į mane. Nekreipdavau į jį dėmesio - jo buvimas manęs neguodė; su juo nepasijusdavau vienišesnė. Vėl kasnakt pabusdavau klykdama.

Krūtinėje atsivėrė dar baisesnė nei anksčiau žaizda. Maniau, kad galiu ją tvirti, bet kartais nejučia susigūždavau, griebdavausi už šonų ir gaudydavau orą.

Vienai man sekėsi prastai.

Pajutau didžiulį palengvėjimą, kai rytą pabudusi - žinoma, klykdama - prisiminiau, kad šiandien šeštadienis. Paskambinsiu Džeikobui. O jei telefono linijos dar neveiks, nuvažiuosiu į La Pušą. Šiaip ar taip, šiandien bus geriau nei praėjusią vienatvės savaitę.

Surinkau numerį ir neturėdama didelių vilčių laukiau. Kai po antro skambučio atsiliepė Bilis, iš netikėtumo sutrikau.

- Alio?

- O, telefonas jau veikia! Sveiki, Bili. Čia Bela. Tik norėjau pasiklausti, kaip sekasi Džeikobui. Ar jį jau galima aplankyti? Ketinau užsukti...

- Atleisk, Bela, - pertraukė mane Bilis; jis atrodė išsiblaškęs, ir aš pamaniau, kad žiūri televizorių. - Jo nėra namie.

- Ak. - Ne išsyk susigaudžiau. - Vadinasi, jis jaučiasi geriau?

- Taip. - Bilis truputį per ilgai delėsė. - Paaiškėjo, kad tai visai ne mononukleozė. Kažkoks kitas virusas.

- O. Tai... kurgi jis?

- Jis su keliais draugais išvažiavo į Port Andželesą - man rodos, ruošėsi eiti į kiną ar šiaip kur. Išvyko visai dienai.

- Na tai džiaugiuosi. Taip nerimavau. Gerai, kad jis sveikas ir galėjo išvažiuoti. - Mano čiauškėjimas skambėjo siaubingai dirbtinai.

Džeikobas pasijuto geriau, bet vis dėlto nepaskambino. Išvyko su draugais. Aš sėdėjau namie ir sulig kiekviena valanda vis labiau jo ilgėjausi. Buvo nuobodu, jaučiausi vieniša, nerimavau... kiaura - o dabar dar ir apleista, kai supratau, kad atskirai praleista savaitė jį paveikė visai kitaip nei mane.

- Ar ką nors jam perduoti? - mandagiai paklausė Bilis.

- Ne, nieko.

- Gerai, pasakysiu, kad skambinai, - pažadėjo Bilis. - Iki, Bela.

- Iki, - atsakiau, bet jis jau buvo padėjęs ragelį.

Kuri laiką stovėjau su telefonu rankoje.

Džeikobas veikiausiai apsigalvojo, kaip tik to ir bijojau. Jis nusprendė pasinaudoti mano patarimu ir nebešvaistyti laiko žmogui, negalinčiam atsakyti į jo jausmus. Pajutau, kaip kraujas iš galvos nutekėjo žemyn.

- kažkas blogai? - nusileidęs laiptais paklausė Čarlis.

- Ne, - pamelavau dėdama ragelį. - Bilis sakė, kad Džeikobas jaučiasi geriau. Jam buvo ne mononukleozė. Tai gerai.

- Tai jis atvažiuos čionai, ar tu vyksi pas jį? - išsiblaškęs paklausė Čarlis, naršydamas po šaldytuvą.

- Nei taip, nei anaip, - prisipažinau. - Jis išvažiavo su kitais draugais.

Pagaliau mano tonas patraukė Čarlio dėmesį. Staiga sunerimęs jis pažvelgė į mane, rankos sugniaužė sūrio griežinėlių pakelį.

- Ar ne per anksti pietauti? - paklausiau taip linksmai, kaip tik galėjau, stengdamasi nukreipti jo dėmesį.

- Aš tik norėjau pasiimti maisto prie upės...

- O, šiandien žvejosi?

- Na, skambino Haris... ir nelyja. - Kalbėdamas jis susikrovė ant bufeto šūsnį maisto. Staiga vėl pakėlė akis, tarsį tik dabar būtų kai ką supratęs. - Sakyk, gal nori, kad likčiau su tavim, jeigu Džeikas išvažiavo?

- Viskas gerai, tėti, - atsakiau nutaisiusi abejingą balsą. - Kai gražus oras, geriau kimba.

Jis stebėjosi į mane, aiškiai negalėdamas apsispręsti. Žinojau, jog nerimauja, bijo palikti mane vieną, kad manęs vėl neapimtų depresija.

- Rimtai, tėti. Gal paskambinsiu Džesikai, - skubiai pamelavau. Verčiau jau likti vienai, nei visą dieną būti jo stebimai. - Turime pasiruošti trigonometrijos testui. Man ji padėtų. - Šis sakinyss buvo tiesa. Bet teks apsieiti ir be Džesikos.

- Puiki mintis. Tiek laiko praleidi su Džeikobu, kad kiti draugai gali pamanyti, jog juos užmiršai.

Nusišypsojau ir linktelėjau, lyg man rūpėtų, ką mano kiti draugai.

Čarlis jau pradėjo suktis, bet staiga vėl atsigręžė sunerimusių veidu.

- Tai mokysies čia arba pas Džesę, tiesa?

- Žinoma, kurgi daugiau?

- Na, tik noriu, kad pasisaugotum ir neitum į mišką, kaip jau sakiau.

Buvau tokia išsiblaškiusi, kad ne išsyk susigaudžiau.

- Ir vėl lokiai pridarė bėdų?

Čarlis raukydamasis linktelėjo.

- Dingo vienas turistas - patruliai širyt surado stovyklavietę, bet jo nebuvo nė ženklo. Ten aptikta kažkokių didžiulių gyvūnų pėdsakų... Žinoma, jie galėjo atbėgti ir vėliau, užuodę maistą... Šiaip ar taip, dabar jiems spendžia spąstus.

- O, - atsainiai sumurmėjau.

Ne itin klausiausi jo perspėjimų; mane daug labiau liūdino reikalai su Džeikobu, nei galimybė būti suėstai lokio.

Džiaugiausi, kad Čarlis skubėjo. Jis nelaukė, kol paskambinsiu Džesikai, taigi man nereikėjo bent jau to vaidinti. Susikroviau ant virtuvinio stalo vadovėlius, kad paskui neva susidėčiau juos į krepšį; tikriausiai pernelyg uoliai ruošiausi, ir jei jis būtų panorėjęs, būtų radęs prie ko prikibti.

Buvau taip užsiėmusi vaidindama užsiėmusią, kad tik tada, kai pamačiau jį nuvažiuojant, mane iš tiesų priveikė visiška dienos tuš-

tuma. Porą minučių paspoksojusi į tylintį telefoną virtuvėje nusprendžiau, kad šiandien namie neliksiu. Apsvarsčiau galimybes.

Nesiruošiau skambinti Džesikai. Nenorėjau jos nė girdėti.

Galėčiau nuvažiuoti į La Pušą ir pasiimti motociklą - viliojanti mintis, bet su vienu menku trūkumu: kas prireikus mane nuveš į greitosios pagalbos skyrių?

Arba... pikape jau turėjau mūsų žemėlapi ir kompasą. Neabejojau, kad neblogai išmanau, kaip jais naudotis, ir nepasiklysiu. Gal šiandien galėčiau patikrinti dvi linijas ir pasistūmėti į priekį, kol Džeikobas vėl nuspręs pagerbti mane savo draugija. Nenorėjau galvoti, kiek tai užtruks. Gal tęsis amžinai.

Pagalvojus, kaip apie tai sužinojęs pasijustų Čarlis, mane nusmelkė kaltės jausmas, bet nekreipiau į jį dėmesio. Nė už ką nenorėjau ir toliau tupėti namie.

Po kelių minučių jau dardėjau pažįstamu žvyrkeliu, vedančiu į niekur. Langai buvo atidaryti, važiauvau tokiu greičiu, koks nekenkė mano pikapui, stengdamasi mėgautis į veidą pučiančiu vėju. Buvo debesuota, bet beveik sausa - kaip Forksui, puiki diena.

Ruošiausi ilgiau, nei būčiau ruošusis su Džeikobu. Pastačiusi automobilį į įprastą vietą, geras penkiolika minučių tyrinėjau mažą rodyklytę kompasu ciferblate ir ženklus jau apsitrynusiame žemėlapyje. Beveik tikra, kad suradau dešiniąją tinklelio liniją, pa-traukiau į mišką.

Šiandien miškas buvo pilnas gyvybės, visi maži padarėliai džiaugėsi trumpa sausra. Bet kažkodėl, nors čirškėjo ir ulbėjo paukštukai, aplink galvą garsiai zvimbė vabzdžiai, o po krūmais kartais šmurkštelėdavo lauko pelė, giria šiandien atrodė šiurpesnė. Ji man priminė vieną naujausių košmarų. Žinojau, kad taip atrodo tik todėl, kad esu viena, kad man stinga nerūpestingo Džeikobo švilpavimo ir antros kojų poros čežėjimo per drėgną žemę.

Kuo giliau žengiau į mišką, tuo neįjaučiau jaučiausi. Alsuoti darėsi sunkiau - ne dėl to, kad pavargau, o todėl, kad krūtinėje vėl atsirado ta kvaila kiaurymė. Apsiglėbiau rankomis ir stengiausi išmesti iš galvos skaudžias mintis. Jau būčiau apsisukusi, tik nenorėjau, kad šitiek vargo nueitų veltui.

Kulniuojant tolyn žingsnių ritmas pamažu nuramino mano mintis ir skausmą. Kvėpavimas pagaliau išsilygino, ir džiaugiausi, kad nepasidaviau. Man vis geriau sekėsi skintis kelią per tankmę; jaučiau, kad žingsniuojau greičiau.

Nė nenutuokiau, kaip sparčiai judu į priekį. Maniau, kad nuėjau maždaug šešis kilometrus, ir dar nė nebandžiau žvalgytis laukymės. Ir tada, taip staiga, kad net suglumau, praėjau pro žemą arką, kurią sudarė raudonlapiai klevai, ir perbridusi krūtinės aukščio paparčius atsidūriau pievelėje.

Tai buvo ta pati vieta, nė neabejojau. Dar niekada nebuvo mačiusi tokios taisyklingos formos laukymės. Ji buvo tokia tobulai apvali, lyg kažkas tyčia būtų nubrėžęs apskritimą ir iškirtęs medžius, tačiau siūruojančioje žolėje nepalikęs tokio niokojimo nė ženklų. Rytuose girdėjau tyliai čiurlenantį upelį.

Neapšviesta saulės pievelė nė iš tolo nebuvo tokia nuostabi, bet čia vis vien buvo ramu ir gera. Šiuo metų laiku laukų gėlės nežydėjo; žemė buvo apžėlusi aukšta žole, vilnijančia švelniame vėjelyje lyg ežero bangelės.

Tai buvo ta pati vieta... tik joje nebuvo to, ko ieškojau.

Nusivylinimas apėmė beveik iškart, kai tik atpažinau vietą. Susmukau ten, kur stovėjau, ir klūpodama aikštelės pakraštyje sunkiai gaudžiau orą.

Kokia prasmė eiti toliau? Čia nieko neliko. Tik prisiminimai, kuriuos ir taip galiu prisišaukti vos panorėjusi, jei tik esu pasiryžusi išverti juos lydintį skausmą - skausmą, kuris dabar ir apėmė mane. Ši vieta be *jo* niekuo nebuvo ypatinga. Gerai nežinojau, ką

tikėjausi čia pajusti, tačiau pievelė nesukėlė jokių jausmų, ji buvo tuščia kaip ir visos kitos vietos. Kaip mano košmarai. Ėmė suktis galva.

Gera bent tai, kad atėjau viena. Tai suvokusi apsidžiaugiau. Jei būčiau laukymę atradusi su Džeikobu... Na, jokiū būdu nebūčiau galėjusi nuslėpti tos prarajos, į kurią dabar puoliau. Kaip būčiau paaiškinusi, kad dūžtu į skeveldras, kad turiu susisukti į kamuoliuką ir neleisti tai kiaurymei manęs perplėšti? Man tikrai pasisekė, kad nebuvo žiūrovų.

Ir dar nereikėjo niekam aiškinti, kodėl taip skubinausi išeiti. Džeikobui būtų atrode, kad šitiek vargusi ir pagaliau atradusi tą kvailą vietą, turėčiau joje praleisti daugiau nei kelias sekundes. Bet aš jau kaupiau jėgas stotis ant kojų, prisiverčiau išsivynioti iš kamuoliuko, kad galėčiau sprukti. Šioje tuščioje vietoje buvo tiek skausmo, kad negalėjau ištverti - jei būtų reikėję, būčiau šliaužte iššliaužusi.

Kokia laimė, kad buvau viena!

Viena, su niūriu pasitenkinimu pakartojau tą žodį, kai nepaisydama skausmo atsistojau ant kojų. Kaip tik tą akimirką šiaurinėje pusėje, maždaug už trisdešimties žingsnių nuo manęs, iš už medžių išėjo žmogysta.

Per vieną akimirką išgyvenau stulbinamą jausmų antplūdį. Pirmiausia nustebau; buvau toli nuo bet kokio takelio ir nesitikėjau ko nors sutikti. Paskui, kai sutelkiau žvilgsnį į nejudantį pavidalą, kai pamačiau, koks jis sustingęs, kokia blyški oda, mane užliejo veriančios vilties banga. Po juodais plaukais išvydusi veidą, pikta išstūmiau tą viltį, kovodama su ne mažiau aštriu skausmu. Tai nebuvo tas veidas, kurį troškau išvysti. Paskui apėmė baimė; regėjau ne savo išsiilgtą veidą, ir jis buvo pakankamai arti, kad suprasčiau, jog prieš mane stovi ne priklydęs turistas.

Pagaliau atpažinau.

- Lorenai! - nustebusi ir pradžiugusi sušukau.

Pasielgiau neprotingai. Tikriausiai turėjau nustėrti iš baimės.

Kai pirmą kartą susitikome, Lorenas buvo vienas iš Džeimso gaujos. Jis nenorėjo prisidėti prie vėlesnės medžioklės, - jos grobis buvau aš, - bet tik todėl, kad bijojo; mane gynė didesnė už jo gauja. Jeigu ne, viskas būtų buvę kitaip - be menkiausio sąžinės graužimo jis būtų manimi pasivažiinęs. Žinoma, galbūt jis pasikeitė, nes gyveno Aliaskoje su kitu civilizutesniu būriu, su dar viena šeima, dėl etinių priežasčių atsisakiusia gerti žmonių kraują. Šeima, panašia į.. bet negalėjau sau leisti mintyse ištarti tos pavardės.

Taip, išsigąsti būtų buvę protingiau, bet jaučiau tik begalinį pasitenkinimą. Pievelė vėl tapo stebuklinga vieta. Be abejo, tai bus kraupesni stebuklai nei tikėjausi, bet vis vien stebuklai. Štai tas ryšys, kurio ieškojau. Įrodymas, nors ir menkas, kad kažkur tame pačiame pasaulyje, kuriame gyvenu, egzistuoja ir *jis*.

Lorenas atrodė tiesiog stulbinamai toks pat. Ko gero, buvo labai paika ir žmogiška manyti, kad per metus jis galėjo kaip nors pasikeisti. Tačiau kažkas buvo... Dar kaip reikiant nesusigaudžiau.

- Bela? - sušuko jis; atrodė labiau nustebęs, nei aš jaučiausi.

- Prisimeni. - Nusišypsojau.

Juokinga, kad taip pradžiugau, jog vampyras žino mano vardą. Jis šyptelėjo.

- Nesitikėjau tavęs čia išvysti. - Jis sutrikęs žengė prie manęs.

- Kas čia keista? Gyvenu netoliese. Maniau, išvykai į Aliaską.

Jis sustojo maždaug už dešimties žingsnių, palenkė galvą į šoną. Jo veidas buvo nuostabus, tokio, kaip man atrodė, nemačiau jau visą amžinybę. Su keistu palengvėjimu stebėjau jo bruožus. Štai tas, su kuriuo man nereikia apsimetinėti - tas, kuris žino viską, ko niekada niekam nepasakyčiau.

- Teisybė, - patvirtino jis. - Buvau nukeliavęs į Aliaską. Ir vis vien nesitikėjau... Suradęs tuščią Kalenų būstą pamaniau, kad jie išsikraustė.

- O! - Prikandau lūpą, nes nuo to vardo man ėmė tvinkčioti atviros žaizdos kraštai. Šiek tiek užtrukau, kol nusiraminau. Lorenas smalsiai stebėdamas laukė. - Jie išsikraustė, - pagaliau pavyko ištarti.

- Hmm, - sumurmėjo jis. - Stebiuosi, kad tave paliko. Negi nebuvai jiems tarsi koks naminis gyvūnelis?

Žvilgsnis buvo toks naivus, kad jo niekaip negalėjai apkaltinti įžeidimu.

Šyptelėjau puse lūpų.

- Turbūt buvau.

- Hmm, - vėl susimąstęs sumykė jis.

Kaip tik tą akimirką supratau, kodėl jis atrodo toks pat - *pernelyg* toks pat. Kai Karlailas pranešė, kad Lorenas apsigyveno su Tanios šeima, tomis retomis akimirkomis, kai apskritai apie jį pagalvodavau, išivaizduodavau jį auksinėmis akimis, kokios buvo... Kalenų - raukydamasi prisiverčiau mintyse ištarti jų vardą. Tokio- mis, kokios buvo visų *gerųjų* vampyrų.

Nejučia žengtelėjau atgal, o jis smalsiomis tamsiai raudonomis akimis stebėjo mano judesius.

- Ar jie dažnai apsilanko? - vis dar atsainiai pasiteiravo jis, bet palinko prie manęs.

„Meluok“, - baugščiai sušnabždėjo nuostabiai švelnus balsas iš mano atminties.

Nuo *jo* balso krūptelėjau, bet nenustebau. Negi neatsidūriau baisiausiame, koki tik galima išivaizduoti, pavojuje? Palyginti su juo, motociklas buvo tarsi ramus kačiukas.

Pasielgiau taip, kaip liepė balsas.

- Kartais. - Stengiausi kalbėti ramiai, lengvabūdiškai. - Manau, man tas laikas atrodo ilgesnis. Žinai, kaip jie moka prasiblaškyti... - tauškiau niekus. Turėjau pasistengti užsičiaupti.

- Hmm, - vėl ištarė jis. - Namai kvepia taip, lyg jau senokai būtų tušti...

„Turi meluoti įtikinamiau, Bela“, - paragino balsas.

Pabandžiau.

- Pasakysiu Karlailui, kad buvai užsukęs. Jis apgailėstaus, kad nesusitikote. - Apsimečiau, kad galvoju. - Bet gal nereikėtų to minėti... Edvardui. - Vos pavyko ištarti jo vardą. Mano veidas taip persikreipė, kad sugadino visą vaidybą. - Jis toks ūmus... na, turbūt dar neužmiršai. Vis dar užsiliepsnoja prisiminęs tą istoriją su Džeimsu.

Pavarčiau akis ir atsainiai numojau ranka, tarsi tai būtų buvusi sena istorija, bet mano balse galėjai justis isterijos gaidelę. Svarsčiau, ar jis mane perpras.

- Tikrai? - maloniai ir... įtariai paklausė Lorenas.

Atsakiau trumpai, kad balsas neišduotų apėmusio siaubo.

- Mhm.

Lorenas ramiai paėjęs į šalį ir apsižvalgė po pievelę. Man neprasprūdo pro akis, kad jis priartėjo prie manęs. Balsas galvoje į tai atsakydamas suurzgė.

- Tai kaip sekėsi Denalyje? Karlailas sakė, kad buvai apsistojęs pas Tanią? - mano balsas skambėjo per aukštai.

Nuo mano klausimo jis sudvejojo.

- Tania man labai patiko, - mašliai tarė jis. - O jos sesuo Irina dar labiau... Dar niekada taip ilgai negyvenau vienoje vietoje, ir man patiko tokio gyvenimo privalumai, naujumas. Tačiau susilaukyti sunku... Stebėjaisi, kad jie gali taip ilgai ištvirti. - Jis sąmokslingai linikiškai šyptelėjo. - Kartais pasukčiaudavau.

Negalėjau nuryti seilių. Kojos pačios žengė atgal, bet kai jo raudonos akys, išvydusios judesį, blykstelėjo, sustingau.

- O, - silpnu balsu pratariau. - Džasperiu irgi sunku.

„Nejudėk“, - sušnabždėjo balsas.

Stengiausi daryti, ką jis liepė. Buvo sunku; instinktas, liepiantis sprukti, atrodė veik nevaldomas.

- Tikrai? - Lorenas, regis, susidomėjo. - Tai dėl to jie išvyko?
- Ne, - atsakiau teisybę. - Džasperis namie atsargesnis.
- Taip, - sutiko Lorenas. - Aš taip pat.

Dabar jis ryžtingai žengė į priekį.

- Ar Viktorija tave susirado? - paklausiau sulaikiusi kvapą, trokšdama jį išblaškyti.

Tai buvo pirmas į galvą šovęs klausimas, pasigailėjau vos jį ištarusi. Šią akimirką mažų mažiausiai norėjau galvoti apie Viktoriją - tą, kuri *medžiojo* mane su Džeimsu, o paskui pradingo.

Bet mano klausimas jo nesulaikė.

- Taip, - atsakė jis, žengdamas dar vieną žingsnį. - Tiesą sakant, dėl jos čia ir atvykau. - Jis išsiviepė. - Tik ji tuo neapsidžiaugs.

- Kuo? - užsidegusi paklausiau, nes norėjau, kad jis kalbėtų toliau.

Lorenas spoksojo į medžius, nusisukęs nuo manęs. Pasinaudodavau tuo, kad manęs nemato, ir vogčia žengtelėjau atgal.

Jis pažvelgė į mane ir nusišypsojo - išraiška atrodė kaip juoda-plaukio angelo.

- Tuo, kad tave nužudysiu, - gundomai murkdamas atsakė jis.

Dar žingtelėjau atgal. Galvoje taip pašėlusiai urzgė, kad vos girdejau, ką jis kalba.

- Ji norėjo tą malonumą pasilikti sau, - laimingas aiškino Lorenas. - Ji, kaip čia pasakius... įsižeidusi ant tavęs, Bela.

- Ant manęs? - cyptelėjau.

Jis pakraipė galvą ir sukikeno.

- Žinau, ir man tai atrodo mažumėlę pavėluota. Bet Džeimsas buvo jos partneris, o tavo Edvardas jį nužudė.

Net čia, ant mirties slenksčio, jo vardas vėl atplėšė mano negyvančios žaizdos kraštelį.

Lorenas to nepastebėjo.

- Ji pamanė, kad derėtų nužudyti ne Edvardą, o tave - sąžiningi mainai, partneris už partnerį. Paprašė manęs, kad, taip sakant,

ištirčiau padėti. Netikėjau, kad bus taip lengva tave surasti. Nors galbūt jos planas ir netobulas - regis, tai nebus toks kerštas, koki ji įsivaizdavo, nes tikriausiai ne itin daug jam reiški, jei paliko tave nesaugoma.

Dar vienas smūgis, vėl iplėšta žaizda.

Lorenas šiek tiek perkėlė svorį, o aš atsitraukiau dar per žingsnį.

Jis suraukė kaktą.

- Bet, manau, ji vis vien supyktų.

- Tai kodėl jos nepalaukus? - išlemenau.

Jo veidą perkreipė piktdžiugiška šypsena.

- Na, tu pataikei netinkamu laiku, Bela. Čionai atėjau ne Viktorijos pavedimu - aš medžiojau. Esu gerokai ištroškęs, o tu kvepi taip, kad net seilės teka.

Lorenas palankiai žvilgtelėjo į mane, tarsi būtų pasakęs komplimentą.

„Pagrasink jam“, - baimės iškreiptu balsu paliepė nuostabūs vaiduoklis.

- Jis sužinos, kad tu tai padarei, - paklusniai sušnabždėjau. - Taip lengvai neišsiseksi.

- Kodėl gi ne? - Lorenas dar plačiau išsišiepė. Apžvelgė mažą laukymę tarp medžių. - Artimiausias lietus nuplaus kvapą. Tavo kūno niekas nesuras, kaip ir kitų žmonių. Edvardui nebus priežasties įtarti mane, jei jam apskritai bent kiek rūpės tuo domėtis. Nesu tavo priešas, užtikrinu, Bela. Tik ištroškęs.

„Maldauk“, - maldavo mano haliucinacija.

- Prašau, - suvapėjau.

Lorenas maloniu veidu papurtė galvą.

- Pažvelk į tai kitaip, Bela. Tau labai pasisekė, kad kaip tik aš tave suradau.

- Nejaugi? - žioptelėjau ir klupdama paėjau dar žingsnį atgal.

Lorenas grakščiai ir vikriai prisiartino.

- Taip, - tikino jis mane. - Aš viską atliksiu labai greitai. Ničnieko nepajusi, pažadu. Ak, žinoma, vėliau Viktorijai apie tai primeluosiu, kad nusiramintų. Bet jei numanytum, ką ji tau ruošiasi daryti, Bela... - Jis lėtai, tarsi bjaurėdamasis papurtė galvą. - Prisiekiu, padėkotum man už tai.

Apimta siaubo žvelgiau į jį.

Jis pauostė vėjelį, kuris sklaidė mano plaukus ir dvelkė į jo pusę.

- Net seilės teka, - pakartojo giliai įkvėpdamas.

Įsitempiau šuoliui, pritūpiau ir prisimerkiau, o giliai pakaušyje aidėjo įniršęs Edvardo riaumojimas. Jo vardas prasiveržė pro visas sienas, kuriomis buvau jį užtvėrusi. *Edvardai, Edvardai, Edvardai*. Aš mirsiu. Dabar turėtų būti visai nesvarbu, ar galvoju apie jį. *Edvardai, myliu tave*.

Prisimerkusi mačiau, kaip Lorenas liovėsi kvėpęs orą ir ūmiai pasuko galvą į kairę. Bijojau nusigręžti nuo jo, pasekti jo žvilgsnį, nors vargu ar jam reikėjo kokiais nors triukais atitraukti mano dėmesį, kad galėtų mane įveikti. Kai pradėjo atbulas lėtai trauktis nuo manęs, pernelyg apstulbau, kad pajusčiau palengvėjimą.

- Negaliu patikėti, - ištarė jis taip tyliai, kad vos išgirdau.

Tada turėjau pasižiūrėti. Akimis apžvelgiau pievelę, ieškodama trikdžio, kuris prailgino mano gyvenimą keliomis sekundėmis. Iš pradžių nieko nepastebėjau, ir mano akys vėl nukrypo prie Loreno. Dabar jis traukėsi greičiau, akis išmeigęs į tankmę.

Ir tuomet išvydau jį: iš už medžių tyliai kaip šešėlis išlindo didžiulis juodas padaras ir ryžtingai nusėlino prie vampyro. Jis buvo milžiniškas - aukštas kaip arklys, tik storesnis ir kur kas tvirtesnis. Pailgas snukis prasišiepė, pasirodė eilė į durklus panašių kandžių. Iš grizlio gerklės pasigirdo urzgimas ir nuaidėjo per laukymę kaip pratisas griaustinio gumėjimas.

Lokys. Tik tai buvo visai ne lokys. Vis dėlto šis stambus juodas siaubūnas ir sukėlė tokį sąmyšį. Iš tolo bet kas būtų pama-

neš, kad tai lokys. Kas daugiau galėtų būti toks stambus, tokio galingo stoto?

Troškau, kad man nusišypsotų laimė regėti jį tik iš tolo. Tačiau padaras tyliai sliūkino žole vos už trijų metrų nuo manęs.

- Nejudėk, - sušnabždėjo Edvardo balsas.

Stebeilijau į pabaisą ir bandžiau duoti jai vardą, bet mano mintys klaidžiojo. Jo kūnas, jo judesiai tikrai buvo kaip šunų šeimos atstovo. Apimta siaubo galėjau galvoti tik apie vieną galimybę. Tačiau niekada nebūčiau pamaniusi, kad vilkas gali būti toks *dždžiulis*.

Iš jo gerklės vėl pasigirdo urzgimas, ir nuo to garso suvirpėjau.

Lorenas atbulas traukėsi prie medžių, o aš apimta stingdančio siaubo stebėjausi. Kodėl gi Lorenas traukiasi? Net jei vilkas ir baisingo dydžio, jis tik gyvūnas. Kodėl vampyras turėtų išsigąsti žvėries? O Lorenas tikrai bijojo. Jo akys buvo išsiplėtusios iš siaubo, kaip ir manosios.

Tarsi atsakydami į mano klausimą, atsirado dar du nepaprasto dydžio vilkai. Jie tyliai išelino į pievelę ir atsistojo abipus pirmojo. Vienas buvo tamsiai pilkas, kitas rudas, bet abu šiek tiek mažesni už pirmąjį. Pilkasis išlindo iš už medžių vos už poros žingsnių nuo manęs, įbedęs žvilgsnį į Loreną.

Man nespėjus nė mirktelėti, paskui juos išsirikiavę trikampiui tarsi į pietus skrendančios žąsys atsekė dar du vilkai. Paskutinis iš krūmų išlindęs rūdžių spalvos siaubūnas buvo taip arti manęs, kad galėjau jį paliesti.

Nenorom aiktelejau ir atšokau atgal - kvailiausia, ką galėjau padaryti. Vėl sustingau laukdama, kol vilkai atsigręš į mane, kur kas silpnesnį grobį. Akimirka troškau, kad Lorenas paskubėtų ir sunaikintų tą vilkų gaują - jam tai būtų taip paprasta. Spėjau, kad iš dviejų man likusių galimybių tikrai prastesnė būti suėstai vilkų.

Arčiausiai prie manęs atsidūręs vilkas, tas rausvai rudas, išgir-
dęs, kaip aiktelėjau, vos vos pasuko galvą į mano pusę.

Vilko akys buvo tamsios, bemaž juodos. Jis žvelgė į mane se-
kundės dalelę, ir gilios akys atrodė pernelyg protingos laukiniam
žvėriui.

Jam žiūrint į mane ūmai prisiminiau Džeikobą - ir vėl pajutau
palengvėjimą. Džiaugiausi, kad į šią pasakišką, pilną kraupių pa-
baisų pievelę atėjau viena. Bent jau Džeikobas liks gyvas. Nebūsiu
kalta dėl jo mirties.

Vadas vėl suurzgė, ir rusvasis vilkas pasuko galvą į Loreną.

Lorenas su neslepiamu siaubu ir išgaščiu žiūrėjo į milžinišku
vilkų gaują. Tai dar galėjau suprasti. Bet apstulbau, kai jis staiga
apisuko ir pradingo už medžių.

Jis spruko.

Vilkai tą pačią akimirką pasileido paskui jį, keliais galingais
šuoliais perlėkė per pievą taip garsiai urgzdami ir čepsėdami, kad
nejučia delnais užsidengiau ausis. Bet jiems pasislėpus už medžių,
garsas stulbinamai greitai nutilo.

Ir vėl likau viena.

Keliai sulinko, ir aš parkritau ant rankų, iš gerklės veržėsi rauda.

Žinojau, kad turiu eiti iš čia, tuojau pat. Kiek dar vilkai medžios
Loreną prieš sugriždami manęs? O gal Lorenas juos įveiks? Gal tai
jis grįš manęs?

Bet iš pradžių negalėjau nė pajudėti; rankos ir kojos drebėjo,
nevaliojau atsistoti.

Negalėjau atsikratyti išgaščio, siaubo ir sumišimo. Nesusigau-
džiau, kas ką tik įvyko.

Vampyras neturėtų sprukti nuo tokių peraugusių šunų kaip šie.
Ką jų dantys padarytų jo granitinei odai?

O vilkams derėtų iš tolo vengti Loreno. Net jei būdami tokie ne-
paprastai dideli jie išmoko nieko nebijoti, vis vien nebuvo prasmės

jo persekioti. Abejojau, ar jo marmurinė oda kvepėjo bent kiek panašiai į maistą. Kodėl jie turėtų praeiti pro toki šiltakraujį ir silpną padarą, kaip aš, ir nusivyti Loreną?

Nieko nesusigaudžiau.

Pievoje padvelkė vėsus vėjelis, žolė subangavo taip, lyg per ją kažkas eitų.

Šiaip ne taip atsistočiau ir ėmiau trauktis atbula, nors be vėjo ten nieko nebuvo. Klupinėdama iš baimės apsigrėžiau ir strimgalviais pasileidau prie medžių.

Kitos kelios valandos buvo tikra kančia. Kol išėjau iš miško, užtrukau tris kartus ilgiau, nei ieškodama pievelės. Iš pradžių traukiau kur akys veda, galvodama tik apie tai, nuo ko bėgu. Kol susikaupiau ir prisiminiau kompasą, jau buvau gūdžios girios glūduroje. Rankos taip drebėjo, kad norėdama ką nors išvelgti, turėjau pasidėti kompasą ant purvinos žemės. Kas kelias minutes stabtelėdavau, paguldydavau kompasą ir patikrindavau, ar vis dar traukiu į šiaurės vakarus, ir - kai netrukdydavo karštligišškai šliurkšintys mano pačios žingsniai - išklaUSDavau į tylų nematomų padarėlių šlamesį lapuose.

Suklykus kėkštui atšokau atgal ir įvirtau į jaunų eglių guotą, apsibrozdinau rankas, susiklijavau sakais plaukus. Kai staiga aukštyn į cūgą nuliuksėjo voverė, taip suklykiau, kad net pačiai užgulė ausis.

Pagaliau priekyje išvydau proskyną. Išėjau į tuščią kelią maždaug už pusantro kilometro į pietus nuo tos vietos, kur palikau pikapą. Kad ir kaip pavargusi, bėgte bėgau keliuku, kol jį suradau. Rioglandamasi į kabiną vėl ėmiau kūkčioti. Paskubom užsikišau už ausų susiklijavusius plaukus ir išsitraukiau iš kišenės raktelius. Variklio riaumojimas guodė ir ramino. Jis padėjo suvaldyti ašaras lekiant greitkeliu, kiek tik traukė pikapas.

Kol grįžau namo, aprimau, bet vis dar jaučiausi siaubingai. Čarlio policijos automobilis jau stovėjo keliuke - nė nesuvokiau, kaip vėlu. Dangus jau temo.

- Bela? - šūktelėjo Čarlis, kai užtrenkiau laukujes duris ir skubiai pasukau raktą.

- Taip, čia aš. - Mano balsas virpėjo.

- Kur buvai? - sududeno jis, su grėsminga išraiška veide pasirodymas virtuvės tarpdury.

Dvejojau. Veikiausiai jis jau skambino Stenliams. Verčiau jau stengiuosi nenutolti nuo tiesos.

- Buvau išėjusi pasivaikščioti, - prisipažinau.

Jis prisimerkė.

- Tai kodėl nenuėjai pas Džesiką?

- Šiandien nebuvau nusiteikusi trigonometrijai.

Čarlis susikryžiavo ant krūtinės rankas.

- Rodos, prašiau, kad laikytumėsi atokiau nuo miško.

- Taip, žinau. Nesijaudink, daugiau ten nė kojos nekelsiu. - Sudrebėjau.

Čarlis, regis, pirmą kartą iš tikrųjų pažvelgė į mane. Prisiminiau, kad šiandien daug laiko praleidau miške ant žemės; tikriausiai atrodžiau klaikiai.

- Kas nutiko? - griežtai paklausė Čarlis.

Nusprendžiau, kad geriausia būtų ir toliau sakyti tiesą ar bent tiesos dalį. Jaučiausi pernelyg sukręsta, kad apsimesčiau, jog ramiai praleidau dieną su miško augmenija ir gyvūnija.

- Mačiau lokį. - Bandžiau tai ištarti ramiai, bet balsas buvo aukštas ir virpėjo. - Tik tai ne lokys - tai kažkoks vilkas, ir jų buvo penki. Vienas didžiulis juodas, kitas pilkas, trečias rausvai rudas...

Čarlio akys iš siaubo suapvalėjo. Jis greitai priėjo prie manęs ir sugriebė už pečių.

- Ar tu sveika?

Silpnai linktelėjau galvą.

- Papasakok, kas įvyko.

- Jie nekreipė j mane dėmesio. Bet kai jie nuėjo, puoliau bėgti ir daug kartų griuvau.

Jis paleido mano pečius ir apsikabino. Labai ilgai tylėjo.

- Vilkai, - sumurmėjo jis.

- Ką?

- Patruliai sakė, kad pėdsakai nepanašūs į lokio - bet vilkai tokie dideli neužauga...

- Jie buvo *milžiniški*.

- Kiek, sakei, matei?

- Penkis.

Čarlis pakraipė galvą, iš baimės susiraukė. Galop prabilo balsu, kuriam nebuvo galima prieštarauti.

- Daugiau jokių pasivaikščiojimų.

- Sutinku, - karštai pažadėjau.

Čarlis paskambino į nuovadą ir pranešė, ką mačiau. Šiek tiek pamelavau, kur mačiau vilkus - tvirtinau, kad ėjau takeliu, vedančiu į šiaurę. Nenorėjau, kad tėtis sužinotų, kaip giliai buvau nuėjusi į girią prieš jo valią, o svarbiausia, bijojau, kad kas nors neužklystų ten, kur manęs galėtų ieškoti Lorenas. Apie tai pagalvojus pasidarė bloga.

- Išalkai? - paklausė jis, padėjęs ragelį.

Papurčiau galvą, nors turėjau mirti iš bado. Buvau visą dieną nevalgiusi.

- Tik pavargau, - atsakiau jam.

Pasukau prie laiptų.

- Ei, - šūktelejo Čarlis, jo balsas vėl skambėjo įtariai. - Ar tik nesakei, kad Džeikobas išvažiavo visai dienai?

- Taip man sakė Bilis, - atsakiau jam, sutrikusi dėl tokio klausimo.

Jis kuri metą tyrinėjo mano veido išraišką ir, regis, liko patenkintas tuo, ką išvydo.

- H m.

- Kas yra? - pasidomėjau.

Ko gero, Čarlis įtarė, kad šįryt jam melavau. Ne tik žadėdama mokytis su Džesika.

- Na, kai nuvažiavau pasiimti Hario, priešais krautuvę pamaciau Džekobą su keliais draugais. Pamojau jam, bet jis... na, nežinau, ar mane pastebėjo. Man pasirodė, kad jis ginčijasi su bičiuliais. Atrodė keistai, lyg jį kažkas slėgtų. Ir buvo... kitoks. Atrodo, lyg tas vaikas augtų akyse! Kaskart, kai pamatau, jis vis aukštesnis.

- Bilis sakė, kad Džekas su draugais važiuos į Port Andžeslą žiūrėti filmo. Turbūt jie ko nors laukė.

- O! - Čarlis linktelėjo ir pasuko į virtuvę.

Stovėjau koridoriuje ir galvojau, ko Džekobui ginčytis su draugais. Pamaniau, gal jis papriekaištavo Embriui dėl to reikalo su Semu. Gal todėl šiandien jis ir nepanoro susitikti su manim - džiaugčiausi, jei tai jam padėtų išsiaiškinti santykius su Embriu.

Prieš eidama į savo kambarį patikrinau, ar gerai užrakinta spy-na. Paika buvo tai daryti. Ką pakeistų spyna, jai ateitų kuris nors iš tų baisūnų, kuriuos šiandien mačiau? Apsisaugoti nuo vilkų, kurie neturi lanksčių pirštų, užtektų ir rankenos. O jei pasirodytų Lorenas...

Arba... *Viktorija.*

Atsiguliau į lovą, bet drebėjau taip, kad apie miegą nebuvo nė minties. Susisukau po antklode į kamuoliuką ir ėmiau nagrinėti baisiuosius faktus.

Nieko negalėjau padaryti. Negalėjau imtis jokių atsargumo priemonių. Nebuvo kur slėptis. Niekas negalėjo man padėti.

Kai supratau, kad padėtis dar blogesnė, mane ėmė pykinti. Juk visa tai siejosi ir su Čarliu. Mano tėvas, miegantis gretimame kam-

baryje, buvo vos per plauką nuo manęs tykančios mirties. Mano kvapas atves juos čia, nesvarbu, būsiu namie ar ne.

Drebėjau taip, kad net dantys kaukšėjo.

Bandydama nusiraminti ėmiau svajoti apie neišmanomus dalykus. Įsivaizdavau, kaip didžiuliai vilkai pasiveja miške Loreną ir papjauna tą nemirtingą taip, kaip papjautų bet kurį paprastą žmogų. Kad ir kokia paika, ta mintis mane guodė. Jei vilkai jį pagaus, jis nebegalės pranešti Viktorijai, kad esu čia vienai viena. Jei jis nesugrižtų, gal ji pamanytų, kad Kalenai mane dar tebegina. Jei tik vilkai galėtų laimėti tokią kovą...

Mano gerieji vampyrai niekada nebesugriš; kaip malonu būtų žinoti, kad ir *kitokie* jų giminaičiai išnyks.

Stipriai užsimerčiau ir ėmiau laukti, kol užmigsiu - bemaž karštai troškau, kad greičiau prasidėtų košmarai. Tai būtų geriau, nei mintyse regėti man besišypsanti blyšką, dailų veidą.

Mano vaizduotėje Viktorijos akys buvo juodos iš troškulio, išsiplėtusios iš nekantrumo, blizgantys dantys iššiepti. Raudoni plaukai švytėjo kaip ugnis; jie netvarkingai plaikstėsi aplink laukinį jos veidą.

Mintyse kartojau Loreno žodžius. *Jei numanytum, ką ji tau ruošiasi daryti...*

Prispaudžiau kumštį prie burnos, kad neimčiau klykti.

11. KULTAS

KASKART, KAI ATSIMERKDAVAU IR IŠVYDUSI ryto šviesą suvokdavau, kad pragyvenau dar vieną naktį, nustebdavau. Nuostabai praėjus imdavo daužytis širdis, o delnai suprakaituodavo; negalėdavau kaip reikiant atsidusti, kol neatsikeldavau ir neišitikindavau, kad Čarlis taip pat gyvas.

Supratau, kad jis nerimauja matydamas, kaip krūpteliu nuo kiekvieno stipresnio garso ar staiga išbaļu be jokios regimos priežasties.

Iš klausimų, kuriuos jis kartais užduodavo, supratau, kad dėl šios permainos jis kaltina Džeikobą, kad šis ilgai nesirodo.

Visas mano mintis taip užvaldė siaubas, kad nė nepastebėjau, jog praėjo dar savaitė, o Džeikobas vis neskambina. Bet kai jau galėjau sutelkti dėmesį į kasdienį gyvenimą, - jei tik mano gyvenimas kada nors buvo tikrai kasdieniškąs, - tai mane nuliūdino.

Siaubingai jo ilgėjausi.

Jau anksčiau, kai dar nebuvo šitaip pergašdinta, vienatvė slėgė. O dabar dar stipriau troškau išgirsti jo nerūpestingą juoką ir išvysti

užkrečiamą šypseną. Man stigo jo savadarbio garažo saugumo ir šiltos rankos ant mano sušalusiu pirštu.

Vyliausi, kad pirmadienį jis paskambins. Jei jam pavyktų ką nors išsiaiškinti su Embriu, negi nepraneštų? Troškau patikėti, kad visą šį laiką jis rūpinosi draugu, o ne tiesiog mane metė.

Paskambinau jam antradienį, bet niekas neatsiliepė. Negi vėl sugedo telefono linija? O gal Bilis nepagailėjo pinigų programai, kuri nustato skambintojo numerį?

Trečiadienį skambinėju kas pusvalandį iki vienuoliktos nakties, siaubingai trokšdama išgirsti šiltą Džeikobo balsą.

Ketvirtadienį gerą valandą prasėdėjau savo pikape su rakteliais rankoje priešais namus - prieš tai užrakinusi spyną. Ginčijausi su savim, stengiausi sau pateisinti kelionę į La Pušą, bet nepavyko.

Žinojau, kad Lorenas jau turėjo sugrįžti pas Viktoriją. Gali būti, kad, važiuodama į La Pušą, prisiviliočiau juos tenai. O jei jie pasivys mane, kai netoliese bus Džeikas? Kad ir kaip buvo skaudu, žinojau, kad Džeikobas gerai daro manęs vengdamas. Jam taip saugiau.

Bloga buvo jau tai, kad niekaip nesugalvojau, kaip apsaugoti Čarli. Veikiausiai manęs ieškoti jie ateis naktį - ką tada sakyti Čarliui, kad išeitų iš namų? Jei papasakočiau tiesą, mane uždarytų kokioje nors palatoje be rankenų. Išverčiau tai, - netgi džiaugčiausi, - jei tik tai jį apsaugotų. Bet Viktorija, ieškodama manęs, vis vien pirma ateis į jo namus. Jei mane čia surastų, gal jai to užtektų? Gal susitvarkiusi su manim tiesiog išeitų?

Taigi bėgti negalėjau. Net jei galėčiau, kur pasidėčiau? Pas Renę? Suvirpėjau nuo minties, kad į saugų, saulėtą mamos pasaulį atsi-tempčiau savo mirtinus šešėlius. Niekaip negalėčiau sukelti jai tokio pavojaus.

Rūpesčiai graužė skrandyje skylę. Netrukus turėsiu dvi tarpusavyje derančias kiaurymes.

Tą naktį Čarlis man padarė dar vieną paslaugą ir paskambinęs Hariui paprašė pasižiūrėti, ar Blekai neišvyko iš miesto. Haris pranešė, kad trečiadienio vakarą Bilis buvo tarybos susirinkime, bet apie išvykimą nė neužsiminė. Čarlis mane perspėjo, kad neįkyrėčiau - Džeikobas paskambins, kai bus pasiruošęs.

Penktadienio pavakare, važiuodama iš mokyklos, staiga susiprotėjau.

Nekreipiau dėmesio į pažįstamą kelią, leidausi atbukinama variklio gaudesio ir primiršau rūpesčius, ir tada pasąmonė man pateikė sprendimą, kurį ilgai rengė man nežinant.

Vos apie tai pagalvojusi pasijutau tikra kvailė, kad anksčiau nesusivokiau. Žinoma, galva buvo visko pilna: keršto trokštančių vampyrų, milžiniškų vilkų mutantų, kiaurymės dantytais kraštais krūtinėje - tačiau kai išsidėliojau įrodymus, tapo stubinamai aišku.

Džeikobas manęs vengė. Čarlis sakė, kad jis atrodė keistas, prislėgtas... Bilis atsakinėjo miglotai, išsisukinėdamas.

Šventoji karve, puikiai supratau, kas darėsi Džeikobui.

Tai Semas Ulis. Net mano košmarai bandė man tai pranešti. Semas pasičiupo Džeikobą. Tai, kas vyko su kitais berniukais rezervate, išsiurbė ir mano draugą. Jis buvo ištrauktas į kulto reikalus.

Jis visai nemetė manęs, pagalvojau, ir mane užliejo stiprūs jausmai.

Sėdėjau pikape priešais namus neišjungdama variklio. Ką daryti? Bandžiau pasverti pavojus.

Jei leisčiausi ieškoti Džeikobo, rizikuočiau, kad Viktorija ir Lorenas mane suras su juo.

Jei palikčiau, Semas jų dar labiau ištrauktų į savo baisią prievartinę gaują. Jei nesuskubsiu, gali būti per vėlu.

Praėjo savaitė, o vampyrai vis nesirodė. Savaitės jiems turėjo visiškai užtekti sugrižti, vadinasi, atsirado skubesnių reikalų. Veikiausiai, kaip jau anksčiau maniau, ateis manęs naktį. Galimybė,

kad jie atseks paskui mane į La Pušą, buvo daug menkesnė už pavojų, kad Semas pasiims Džeikobą.

Vertėjo rizikuoti ir važiuoti nuošaliu miško keliuku. Juk ne šiaip keliauju pasižiūrėti, kas vyksta. *Žinojau*, kas vyksta. Tai buvo gelbėjimo operacija. Ketinau pasikalbėti su Džeikobu - jei reikės, tai ir pagrobtį. Kartą mačiau *PBC* laidą apie tai, kaip padeda atsigauti žmonėms „praplautomis smegenimis“. Turi būti koks nors išsigelbėjimas.

Nusprendžiau verčiau pirma paskambinti Čarliui. Gal tai, kas vyksta La Puše, būtų įdomu ir policijai. Įlėkiau vidun, troškau kuo greičiau iškeliauti.

Čarlis nuovadoje pats pakėlė ragelį.

- Viršininkas Svanas.
- Tėti, čia Bela.
- Kas nutiko?

Šįkart negalėjau prieštarauti jo amžinajai prielaidai. Mano balsas drebėjo.

- Nerimauju dėl Džeikobo.
- Kodėl? - nustebęs dėl netikėtos temos paklausė jis.

- Manau... manau, rezervate vyksta kažkas bloga. Džeikobas man pasakojo apie keistus dalykus, vykstančius su jo amžiaus berniukais. Dabar jis elgiasi taip pat, ir man baugu.

- Kokie tie keisti dalykai?

Jis kalbėjo dalykiškai, kaip policininkas. Tai buvo gerai; į mane žiūrėjo rimtai.

- Iš pradžių jis buvo išsigandęs, paskui ėmė vengti manęs, o dabar... Bijau, kad jis priklauso tai keistai gaujai, Semo būriui. Semo Ulio būriui.

- Semo Ulio? - vėl nustebęs pakartojo Čarlis.
- Taip.

Čarlis atsakė jau ramesniu balsu.

- Manau, tu viską ne taip supratai, Bele. Semas Ulis šaunus vaikas. Na, dabar jis jau vyras. Puikus sūnus. Turėtum paklaustyti, ką apie jį šneka Bilis. Jis tikrai daro stebuklus su rezervato jaunimu. Tai jis... - Čarlis vidury sakinio nutilo; spėjau, kad jis ketino paminėti tą naktį, kai pasiklydau miške.

Skubiai kalbėjau toliau.

- Tėti, viskas ne taip. Džeikobas jo *bijojo*.

- Ar kalbėjaisi apie tai su Biliu? - jis bandė mane nuraminti.

Netekau jo palaikymo vos paminėjusi Semą.

- Bilis nesijaudina.

- Na, Bela, tuomet esu tikras, kad viskas gerai. Džeikobas dar berniukas; jis tikriausiai tik pakvailiojo. Neabejoju, kad jam nieko nenutiko. Juk jis negali kiekvieną minutę būti su tavim.

- Kalbu ne apie save, - neatlyžau, tačiau mūšis buvo pralaimėtas.

- Nemanau, kad reikėtų dėl to nerimauti. Leiskime Biliui pasirūpinti Džeikobu.

- Čarli... - suinkščiau.

- Bele, šiuo metu darbo turiu per akis. Takelyje anapus ežero dingo du turistai. - Jo balse buvo girdėti nerimo gaidelė. - Ta vilkų problema darosi nevaldoma.

Jo naujienos mane akimirksniu išblaškė - tiksliau sakant, apstulbino. Vilkai nieku gyvu negalėjo įveikti Loreno...

- Esi tikras, kad tai vilkų darbas? - paklausiau.

- Bijau, kad taip, brangioji. Ten buvo... - jis sudvejojo. - Ten vėl buvo pėdsakai ir... šįkart šiek tiek kraujo.

- O!

Vadinasi, nebuvo jokios kovos. Tikriausiai Lorenas paprasčiausiai paspruko nuo vilkų, tik kodėl? Tai, ką mačiau pievelėje, atrodė vis keisčiau ir keisčiau, vis mažiau suprantama.

- Klausyk, man tikrai reikia eiti. Nesijaudink dėl Džeiko, Bela. Esu tikras, jam nieko nenutiko.

- Gerai, - nusivylusi tarstelėjau - jo žodžiai man priminė šiuo metu svarbesnę bėdą. - Iki. - Ir padėjau ragelį.

Ilgai žiopsojau į telefoną. *Kas bus, tas bus*, nusprendžiau.

Bilis atsiliepė po dviejų pyptelėjimų.

- Alio?

- Sveiki, Bili, - bemaž suniurzgėjau. Paskui pasistengiau nutaisyti draugiškesnį balsą. - Gal galėčiau pasikalbėti su Džeikobu?

- Džeikobo nėra namie.

Tai nustebino.

- Gal žinote, kur jis?

- Išėjo su draugais. - Bilis kalbėjo atsargiai.

- Štai kaip? Ar aš juos pažįstu? Gal su Kvilu? - supratau, kad žodžiai nenuskambėjo taip abejingai, kaip norėjau.

- Ne, - lėtai ištarė Bilis. - Nemanau, kad šiandien jis su Kvilu.

Supratau, kad Semo verčiau neminėti.

- Su Embriu? - paklausiau.

Šįkart Bilis, regis, labiau apsidžiaugė.

- Taip, jis su Embriu.

Man to užteko. Embris buvo vienas jų.

- Tegu jis man paskambina, kai grįš, gerai?

- Žinoma, žinoma. Būtinai.

Spragt.

- Netrukus pasimatysime, Bili, - sumurmėjau į nebylų ragelį.

Nuvažiavau į La Pušą, pasiryžusi laukti. Jei tik reikės, pernakt sėdėsiu prieš jo namus. Neisiu į mokyklą. Juk Džeikas kada nors turės grįžti namo, o kai grįš, jam teks pasišnekėti su manim.

Galva buvo tokia užimta, kad kelionė, kurios taip baiminausi, regis, truko vos kelias sekundes. Miškas visai netikėtai praretėjo, ir aš supratau, kad netrukus išvysiu pirmąsias rezervato trobeles.

Kaire kelio puse rezervato link žingsniavo aukštas berniukas beisbolo kepuraitė.

Akimirką man užgniaužė kvapą - pamaniau, kad bent sykį nusišypsojo laimė ir visai netyčia užklupau Džeikobą. Tačiau šis berniukas buvo per stambus, o plaukai po kepuraitė per trumpi. Net iš nugaros atpažinau Kvilą, nors jis atrodė ūgtelėjęs nuo tada, kai matėmės pastarąjį kartą. Kas nutiko kvileutų vaikinams? Ar kas nors jiems duoda eksperimentinių augimo hormonų?

Pasukau į kitą kelio pusę, kad galėčiau sustoti šalia jo. Išgirdęs artėjant mano variklio burzgimą, jis atsisuko.

Kvilo išraiška mane veikiau išgąsdino, nei nustebino. Jo veidas buvo niūrus, susimąstęs, kakta išvagota raukšlių.

- O, sveika, Bela, - vangiai pasilabino jis.

- Labas, Kvilai... Ar gerai jautiesi?

Jis liūdnamai pažvelgė į mane.

- Gerai.

- Gal tave pavėžėti? - pasisiūliau.

- Būtų gerai, - burbtelėjo jis.

Nusliūkino pro priekį aplink pikapą ir atidaręs keleivio dureles įlipo.

- Kur važiuoti?

- Mano namai šiaurinėje pusėje, už krautuvės, - paaiškino jis man.

- Ar šiandien matei Džeikobą? - jam dar nespėjus baigti, išsprūdo klausimas.

Smalsiai žiūrėjau į Kvilą laukdama, ką jis atsakys. Prieš prabildamas jis kurį laiką žvelgė pro priekinį langą.

- Tik iš tolo, - galop tarė.

- Iš tolo? - kaip aidas pakartojau.

- Bandžiau juos sekti - jis buvo su Embriu. - Kvilas kalbėjo tyliai, pro variklio ūžimą vos girdėjau. Pasilenkiau arčiau. - Žinau, kad jis mane matė. Bet jiedu nusisuko ir pasislėpė už medžių. Nemanau, kad buvo vieni - tikriausiai jų laukė Semas ir jo būrys.

Maždaug valandą klaidžiojau po girią, šūkaudamas jų. Kai tik išėjau į kelią, privažiavai tu.

- Taigi Semas jį įtraukė. - Žodžiai nuskambėjo mažumėlę neaiškiai - kalbėjau sukandusi dantis.

Kvilas pažvelgė į mane.

- Žinai apie tai?

Linktelėjau.

- Džeikas man pasakojo... prieš tai.

- Prieš tai, - pakartojo Kvilas ir atsiduso.

- Tai dabar Džeikobas toks pat kaip kiti?

- Nė per žingsnį nesitraukia nuo Semo. - Kvilas pasisuko ir nusispjovė pro atvirą langą.

- O prieš tai - ar jis visų šalinosi? Atrodė nusiminęs?

Kvilas kalbėjo tyliau, kимиu balsu:

- Ne taip ilgai kaip kiti. Gal kokią dieną. Ir tada Semas jį pagrobė.

- Kaip manai, kas tai? Narkotikai ar kas kita?

- Nemanau, kad Džeikobas ar Embris veltųsi į tokius dalykus... bet ką aš žinau? Kas daugiau galėtų būti? Ir kodėl seniai nesijaudina? - jis pakraipė galvą ir jo akyse šmėkštelėjo baimė. - Džeikobas nenorėjo priklausyti šiam... kultui. Nesuprantu, kas jį pakeitė. - Jis išsigandęs atsisuko į mane. - *Nenoriu būti kitas.*

Mano akyse atsispindėjo jo baimė. Jau antrą kartą išgirdau vadinant tai kultu. Sudrebėjau.

- Ar tėvai tau gali padėti?

Jis susiraukė.

- Kurgi ne. Mano senelis kartu su Džeikobo tėčiu yra tarybos nariai. Pasak jų, Semas Ulis - mūsų pasididžiavimas.

Ilgai žvelgėme vienas į kitą. Per tą laiką atvykome į La Pušą, ir mano pikapas vos šliaužė tuščiu keliuku. Netoliese mačiau vienintelę kaimo parduotuvę.

- Jau lipsiu, - tarė Kvilas. - Mano namai štai ten. - Jis mostelėjo į mažą medinį stačiakampį už krautuvės.

Sustojau kelkraštyje, ir jis išsoko.

- O aš lauksiu Džeikobo, - tvirtai pareiškiau.

- Sėkmės.

Jis trinktelėjo dureles ir, nunarinęs galvą, pakumpusiais pečiais, nuslimpinio keliuku.

Sukdamasi plačiu lanku ir važiuodama pas Blekus prieš akis regėjau Kvido veidą. Jis baiminosi, kad bus kitas. Kas čia vyksta?

Sustojau priešais Džeikobo namus, išjungiau variklį ir atsidarčiau langus. Diena buvo tvanki, be jokio vėjelio. Užsikėliau kojas ant prietaisų skydelio ir pasiruošiau laukti.

Akies kampučiu pastebėjau kažką šmėkstelint - pasisukau ir išvydau Bilį, sutrikusiu veidu žvelgiantį į mane pro priekinį langą. Pamojau ir įsitempusi šyptelėjau, bet likau kur buvusi.

Jis prisimerkė ir užleido ant lango užuolaidą.

Buvau pasiruošusi tūnoti čia tiek, kiek reikės, bet norėjau ką nors veikti. Iš kuprinės dugno išsitraukiau rašiklį ir seno testo lapus. Pradėjau paišinėti ant kitos pusės.

Tespėjau pripiešti vieną eilę rombu, kai į dureles kažkas smarkiai pabeldė.

Krūptelėjau ir pakėliau galvą, tikėdamasi išvysti Bilį.

- Ką čia veiki, Bela? - suniurzgėjo Džeikobas.

Apstulbusi vėpsojau į jį.

Per šias savaites, kol nesimatėme, Džeikobas nepaprastai pasikeitė. Pirmiausia atkreipiau dėmesį į jo šukuoseną - gražiuju plaukų nebeliko, visi buvo trumpai nurėžti ir dengė galvą kaip žvilgantis rašalo juodumo atlasas. Veido bruožai atrodė sutvirtėję, sugriežtėję... suvyriškėję. Kaklas ir pečiai taip pat pasikeitė, kažkaip pastambėjo. Rankos, įsitvėrusios lango rėmo, atrodė milžiniškos, su dar labiau iššokusiomis sausgyslėmis ir kraujagyslėmis po rusva oda. Tačiau kūno pokyčiai buvo smulkmena.

Veido išraiška jį pakeitė taip, kad vos atpažinau. Atvira, draugiška šypsena dingo kaip ir plaukai, šiltas tamsių akių žvilgsnis dabar buvo sklidinas šurpaus pykčio, nuo kurio iškart suglumau. Džeikobas atrodė niūrus. Tarsi mano saulė būtų sprogusi.

- Džeikobai? - sušnabždėjau.

Jis tik spoksojo į mane, įsitempęs ir rūstus.

Pamačiau, kad mes ne vieni. Už jo stovėjo keturi kiti; visi aukšti, rusvi kūnai, trumpai, kaip ir Džeikobo, kirptais plaukais. Jie galėjo būti broliai - netgi Embrio toje grupėje neišskyriau. Panašumą dar labiau didino keistas priešiškus visų akyse.

Visų, išskyrus vieną. Keleriais metais už juos vyresnis Semas stovėjo pačiame gale, jo veidas buvo ramus ir tvirtas. Turėjau nuryti gerklėje atsiradusį gniužulą. Norėjau smogti jam. Ne, norėjau padaryti dar daugiau. Dabar labiausiai troškau būti nuožmi ir negailestinga, tokia, kokiai niekas nedrįstų stoti skersai kelio. Kokia išgašdintų net patį Semą Ulį.

Norėjau būti vampyrė.

Tas stiprus troškimas užklupo taip netikėtai, kad net kvapą užgniauzė. Tai buvo pats draudžiamiausias noras, - net dabar, kai to troškau vien norėdama įgyti pranašumo prieš priešus, - nes jis kėlė didžiulį skausmą. Toji ateitis prarasta amžiams, nors iš tikrųjų niekada ir negalėjau ko nors tikėtis. Bandžiau susivaldyti, nors žiauriai maudė kiaurymę krūtinėje.

- Ko nori? - atšiauriai paklausė Džeikobas. Stebėdamas mano veide atsispindinčius jausmus jis vis labiau niršo.

- Noriu su tavim pasikalbėti, - silpnai ištariau.

Stengiausi susikaupti, bet vis dar negalėjau ištrūkti iš savo uždraustųjų svajų.

- Tai klok, - iškošė jis pro dantis.

Žvilgsnis buvo kupinas pagiežos. Dar niekada nemačiau, kad jis į ką nors taip žiūrėtų, juolab į mane. Buvo nepaprastai skaudu - tas skausmas tiesiog varstė galvą.

- Akis į aki! - jau tvirtesniu balsu išrėžiau.

Jis atsigrėžė atgal, ir aš supratau, į ką nukrypo jo akys. Visi jie pasisuko pažiūrėti, ką darys Semas.

Tas nė kiek nesutrikęs linktelėjo ir kažką trumpai pasakė negirdėta, tęsiama kalba. Gerai žinojau, jog tai ne prancūzų ir ne ispanų - spėjau, kad kvileutų kalba. Tada nusisuko ir įėjo į Džeikobo namus. Kiti - Polas, Džaredas ir Embris - veikiausiai nusekė iš paskos.

- Gerai, - kitiems nuėjus jau nebe taip tarė Džeikobas.

Jo veidas tapo ramesnis, tik dar labiau beviltiškas. Lūpų kampučiai, regis, nusviro amžiams.

Giliai įkvėpiau.

- Žinai, ko noriu paklausti.

Jis nieko neatsakė. Tik žvelgė į mane kartėlio sklidinomis akimis.

Žiūrėjau į jį, abu tylėjome. Skausmas jo veide mane gąsdino. Pajutau, kaip gerklėje telkiasi gumulas.

- Gal galėtume pasivaikščioti? - paklausiau, kol dar galėjau kalbėti.

Jis nieko neatsakė, veido išraiška nepasikeitė.

Išlipau iš automobilio, jausdama nematomas pro langus į mane žvelgiančias akis, ir pasukau į šiaurę prie miško. Kojos žliugsėjo per drėgną žolę ir šalikelės purvą, ir kadangi tai buvo vienintelis garsas, iš pradžių pamaniau, kad jis neina su manimi. Bet apsižvalgiusi išvydau jį prie pat savęs, jo kojos rado tylesnį takelį nei manosios.

Tarp medžių, kur manęs nebegalėjo matyti Semas, pasijutau geriau. Eidama svarsčiau, kaip tinkamai pradėti kalbą, bet nieko nesugalvojau. Tik vis labiau ir labiau niršau, kad Džeikobas išitraukė... kad Bilis leido... kad Semas gali stovėti čia toks ramus ir pasitikintis savimi...

Staiga Džeikobas pagreitino žingsnį, lengvai aplenkė mane savo ilgomis kojomis, tada apsisuko ir atsistojo ant takelio taip, kad ir aš turėjau sustoti.

Mano dėmesį patraukė jo grakštūs judesiai. Džeikobas, šitaip sparčiai augdamas, buvo beveik toks pat negrabus kaip ir aš. Kada pasikeitė?

Bet jis man nedavė laiko apie tai pagalvoti.

- Užbaikime tai, - tarė tvirtu, prikimusiu balsu.

Laukiu. Jis žinojo, ko noriu.

- Viskas yra kitaip, nei tu manai. - Jo balsas staiga pasirodė pavargęs. - Ir ne tai, ką aš maniau - labai klydau.

- Tai kas gi?

Jis ilgai žiūrėjo man į akis. Žvilgsnyje tebebuvo justis pyktis.

- Negaliu tau pasakyti, - galop ištarė jis.

Mano žandikaulis įsitempė, iškošiau pro dantis:

- Maniau, kad mes draugai.

- Buvome, - pabrėžė jis.

- Bet dabar tau nebereikia draugų, - irzliai tariu. - Tu turi Semą. Argi tai ne nuostabu - visuomet jį taip gerbei.

- Anksčiau jo nesupratau.

- O dabar praregėjai. Aleliuja.

- Viskas buvo ne taip, kaip aš maniau. Tai ne Semas kaltas. Jis man kiek galėdamas padeda. - Džeikobo balsas staiga virptelėjo, jis pažvelgė man virš galvos į toli, akys liepsnojo pykčiu.

- Jis tau padeda, - abejodama pakartojau. - Tai jau tikrai.

Bet Džeikobas, regis nesiklausė. Jis giliai, lėtai alsavo, stengdamasis nusiraminti. Buvo toks įtūžęs, kad drebėjo rankos.

- Džeikobai, prašau, - sušnabždėjau. - Negi nepapasakosi man, kas vyksta? Gal galėčiau padėti?

- Man jau niekas nebepadės, - tyliai suaimanavo jis; balsas užlūžo.

- Ką jis tau padarė? - ašarotomis akimis paklausiau.

Kaip kadaise, žengiau prie jo, norėdama apkabinti. Šįkart jis susigūžė ir gindamasis iškėlė rankas.

- Neliesk manęs, - sušnabždėjo.

- Galiu užsikrėsti Semu? - sumurmėjau.

Kvaišos ašaros ėmė riedėti iš akių kampučių. Nusibraukiau jas delnu ir susinėriau ant krūtinės rankas.

- Liaukis kaltinusi Semą.

Tuos žodžius jis ištare greitai, berte išbėrė. Kilstelėjo ranką norėdamas paliesti plaukus, kurių nebebuvo, tada vangiai nuleido.

- Tai ką reikėtų kaltinti? - atšoviau.

Jis kreivai šyptelėjo nelinksma šypsena.

- Nenorėsi to išgirsti.

- Po galais! - užrikau. - Aš noriu žinoti, noriu *tučtuojau*.

- Klysti, - atšovė jis.

- Nedrįsk man sakyti, kad aš klystu - tai ne man praplautos smegenys! Pasakyk, kas dėl viso to kaltas, jei ne tavo brangusis Semas!

- Pati prisiprašei, - užriaumojo jis blyksinčiomis akimis. - Jei nori ką nors kaltinti, tai pagalvok apie tuos bjaurybės *smirdžius* kraugerius, kuriuos taip myli.

Prasižiojau ir iškvėpdama nejučia švilptelėjau. Sustingau tarsi perverta jo dviprasmiškų žodžių. Kūnu perbėgo pažįstamas skausmas, dantyta kiaurymė plėšė mane iš vidaus, bet tai buvo tik antraeilis dalykas, palyginti su sumaištimi galvoje. Negalėjau patikėti, kad gerai išgirdau. Jo veide nebuvo nė pėdsako abejonės. Tik įniršis.

Vis dar stovėjau išsižiojusi.

- Sakiau, kad nenorėsi išgirsti, - tarė jis.

- Nesuprantu, ką turi galvoje, - sukuždėjau.

Jis nepatikliai kilstelėjo antakį.

- Manau, puikiai supratai, ką turėjau galvoje. Juk neversi manęs ištarti to žodžio, tiesa? Man nesmagu tave skaudinti.

- Nesuprantu, apie ką šneki, - automatiškai pakartoju.

- Apie *Kalenus*, - nutęsė jis, stebėdamas mano veidą. - Taip ir žinojau - iš tavo akių matau, ką tau reiškia, kai tariau jų vardą.

Papurčiau galvą, bandydama praskaidrinti protą. Iš kur jis žinojo? Ir kaip tai susiję su Senio kultu? Gal tai vampyrų priešininkų gauja? Kokia prasmė kurti tokį būrį, kai Forkse vampyrų nėra? Kodėl Džeikobas dabar pradėjo tikėti istorijomis apie Kalenus, kai seniai nebeliko įrodymų, ir jų niekada nebebus?

Pernelyg ilgai užtrukau, kol deramai atsakiau:

- Tik nesakyk, kad pradėjai klausytis prietaringo Bilio paistalų, - apgailėtinau bandžiau viską nuleisti juokais.

- Jis žino daugiau, nei maniau.

- Surimtėk, Džeikobai.

Jis dėbtelėjo į mane.

- Gerai, tegu jis neprietaringas, - skubiai tariu. - Vis vien nesuprantu, kodėl kaltini... - suvirpėjau, - ...Kalenus. Jie išvyko daugiau nei prieš pusmetį. Kaip gali juos kaltinti dėl to, ką dabar daro Semas?

- Semas nieko *nedaro*, Bela. Žinau, kad jie išvyko. Bet kartais... įvykiai prasideda, ir jų nebesustabdysi.

- Kas prasideda? Ko nebesustabdysi? Kuo juos kaltini?

Staiga jis atsidūrė tiesiai priešais mane, akys svaidė žaibus.

- Tuo, kad jie yra, - sušnypštė jis.

Nustebau ir sutrikau vėl išgirdusi perspėjamą Edvardo balsą, nors visai nebuvo išsigandusi.

„Nutilk, Bela. Nebespausk jo“, - man į ausį paprašė jis.

Nuo tada, kai Edvardo vardas prasiveržė pro sienas, už kurių buvau jį paslėpusi, nebegalėjau jo uždaryti. Tačiau tomis mielomis akimirkomis, kai girdėdavau jo balsą, skausmo nejudavau.

Džeikobas siuto stovėdamas prieš mane, tiesiog drebėjo iš pykčio.

Nesupratau, kodėl mintyse netikėtai atsirado mano svajonių Edvardas. Džeikobas tūžo, bet vis dėlto buvo tik Džeikobas. Neju-tau pavojaus, stigo adrenalino.

„Leisk jam nusiraminti“, - reikalavo Edvardo balsas.

Suglumusi papurčiau galvą.

- Tai juokinga, - pasakiau jiems abiem.

- Gerai, - giliai tebealsuodamas vėl atsakė Džeikobas. - Dėl to nesiginčysiu. Šiaip ar taip, nesvarbu, žala jau padaryta.

- *Kokia žala?*

Jis nė nemirktelėjo, kai išrėkiau tuos žodžius jam į veidą.

- Grįžkim atgal. Daugiau nebėra apie ką kalbėtis.

Žioptelėjau.

- Dar daug yra apie ką kalbėtis! Tu nieko nepasakei!

Jis praėjo pro mane ir patraukė atgal prie namų.

- Šiandien sutikau Kvilą, - riktelėjau jam pavymui.

Jis stabtelėjo per pusę žingsnio, bet neatsisuko.

- Prisimeni savo draugą Kvilą? Jis įbaugintas.

Džeikobas ūmiai atsisuko į mane. Veidas buvo perkreiptas skausmo.

- Kvilas, - tik tiek teištare jis.

- Jis dėl tavęs nerimauja. Labai jaudinasi.

Džeikobas žvelgė pro mane nevilties sklidinomis akimis.

Nepasidaviau.

- Jis bijo, kad vėliau ateis jo eilė.

Džeikobas įsitvėrė medžio, jo veidas po rusvu paviršiumi įgavo keistą žalsvą atspalvį.

- Jo eilė neateis, - pats sau sumurmėjo Džeikobas. - Negali ateiti. Viskas baigta. Daugiau tai nebeturėtų įvykti. Kodėl? Kodėl? - jis smogė kumščiu į medį.

Medis buvo liaunas ir ne ką aukštesnis už Džeikobą. Bet vis dėlto nustebau, kai nuo smūgių kamienas sulinko ir garsiai sutraškėjo.

Džeikobas pažvelgė į nulaužtą medį su nuostaba, kuri greitai virto siaubu.

- Man reikia grįžti. - Jis apsisuko ir taip greitai nukulniavo, kad norėdama spėti iš paskos turėjau bėgte bėgti.

- Grįžti pas Semą!

- Tai vienoks požiūris, - sumurmėjo jis nusigręžęs.

Nusivijau jį iki pikapo.

- Palauk! - šuktelėjau, kai jis pasuko prie trobos.

Džeikobas atsigręžė, ir aš pamačiau, kad jo rankos vėl dreba.

- Važiuk namo, Bela. Nebegaliu daugiau su tavim būti.

Paikas, nereikšmingas įžaidimas netikėtai mane iškaudino. Pasipylė ašaros.

- Ar tu... nori nutraukti santykius?

Žodžiai buvo visai ne tie, bet tik taip sugebėjau paklausti, ko norėjau. Juk mudu su Džeiku buvome daugiau nei įsimylėjęliai mokyklos kieme. Ryšys buvo kur kas stipresnis.

Jis karčiai nusijuokė.

- Jei galėčiau spręsti, sakyčiau: „Likime draugai.“ Bet negaliu nė to pažadėti.

- Džeikobai... kodėl? Semas tau neleidžia su niekuo kitu draugauti? Prašau, Džeikai. Pažadėjai. Man tavęs reikia!

Prieš akis stoji nyki tuštuma iš ankstesnio gyvenimo - prieš tai, kai Džeikobas jam suteikė bent kiek prasmės. Pagalvojus apie vienvietę sugniaužė gerklę.

- Apgailestauju, Bela, - žodžius tarė aiškiai, šaltu balsu, kuris, rodos, priklausė ne jam.

Nepatikėjau, kad Džeikobas iš tikrųjų norėjo tai pasakyti. Man atrodė, kad savo piktomis akimis jis nori pasakyti kažką kita, tik aš jo žinios nesupratau.

Galbūt tai visai nesusiję su Semu. Gal tai neturi nieko bendra su Kalenais. Gal jis tik bando išsisukti iš beviltiškos padėties. Ko gero, turėčiau jam leisti elgtis taip, kaip nori, jei tik nuo to jam būtų geriau. Turėčiau taip pasielgti. Tai būtų teisinga.

Tačiau išgirdau savo šnabždantį balsą.

- Gailiuosi, kad negalėjau... anksčiau... Norėčiau pakeisti savo jausmus tau, Džeikobai. - Apimta nevilties taip iškreipiau tiesą,

kad ji beveik virto melu. - Galbūt... galbūt pasikeisčiau, - šnabždėjau. - Galbūt, jei duotum man laiko... tik nepalik manęs dabar, Džeikai. Aš to neištversiu.

Jo pikta veidą akimirksniu iškreipė kančia. Džeikas ištiesė į mane drebančią ranką.

- Ne. Negalvok taip, Bela. Nekaltink savęs, nemanyk, kad padarei ką nors bloga. Tik *aš vienintelis* kaltas. Prisiekiu, tu čia niekuo dėta.

- Tai aš kalta, - sušnabždėjau. - Niekas kitas.

- Aš rimtai, Bela. Nesu... - jis stengėsi suvaldyti jausmus, ir balsas dar labiau užkimo. Akys buvo kupinos skausmo. - Nesu tinkamas būti tavo draugu ar dar kuo nors. Nesu toks, koks buvau anksčiau. Nesu geras.

- Ką? - suglumusi ir pasibaisėjusi išmeigiau į jį žvilgsnį. - *Ką sakei?* Esi daug geresnis už mane, Džeikai. Tu geras! Kas tau sakė, kad toks nesi? Semas? Tai siaubingas melas, Džeikobai! Neklausyk, ką jis tau šneka! - vėl pradėjau šaukti.

Džeikobo veidas įsitempė, žvilgsnis liko tuščias.

- Niekas man nieko nesakė. Pats žinau, kas esu.

- Tu mano draugas, štai kas tu! Džeikai - nereikia!

Jis atbulas traukėsi nuo manęs.

- Atleisk, Bela, - pakartojo jis; šikart išlemeno trūksmingu balsu. Nusisuko ir kone bėgte įbėgo į trobelę.

Negalėjau pajudėti iš vietos. Spoksojau į trobelę; ji atrodė per maža, kad joje sutilptų keturi aukšti vaikinai ir du stambūs vyrai. Viduje niekas nejudėjo. Nesupleveno užuolaidos kamputis, nepasigirdo balsas, nešmėkstelėjo kūnas. Ji atrodė visiškai tuščia.

Pradėjo krapnoti, lašai varstė mano odą. Negalėjau nuleisti nuo trobelės akių. Džeikobas išeis. Turi išeiti.

Lietus pasmarkėjo, įsisiautėjo vėjas. Lašai krito nebe iš viršaus, o kampu iš vakarų. Užuožčiau sūrų vandenyno kvapą. Plaukai

plaikstėsi aplink veidą, lipo prie šlapios odos, pynėsi į blakstienas. Laukiau.

Pagaliau durys atsidarė, ir aš su palengvėjimu žengiau į priekį.

Tarpdury pasirodė Bilis ratukinėje kėdėje. Už jo nieko nebuvo matyti.

- Ką tik skambino Čarlis, Bela. Pasakiau, kad jau važiuoji namo. - Jo akys buvo sklidinios gailėsčio.

Tas gailėstis mane ir įveikė. Nieko nepasakiau. Tik apsisukau kaip robotas ir įlipau į pikapą. Buvau palikusi atvirus langus, ir dabar sėdynės tapo slidžios ir šlapios. Bet tai buvo nesvarbu. Ir pati kiaurai permirkau.

Nieko baisaus! Nieko baisaus! - stengiausi paguosti save. Tai buvo tiesa. Nieko baisaus nenutiko. Tai ne pasaulio pabaiga, ne dar viena pasaulio pabaiga. Tai tik tos menkos ramybės, kuri man dar buvo likusi, galas. Tik tiek.

Nieko baisaus, sutikau ir pridūriau: *bet pakankamai baisu*.

Maniau, kad Džeikas užgydė mano žaizdą - ar bent sutvarstė ją, kad taip nebeskaudėtų. Klydau. Jis tik išrėžė naują kiaurymę, taigi dabar buvau išvarpyta kaip olandiškas sūris. Galvojau, kaip dar nesuyru į gabalus.

Čarlis laukė verandoje. Kai prriedėjusi sustojau, jis atėjo manęs pasitikti.

- Skambino Bilis. Jis sakė, kad susibarei su Džeiku, - sakė, kad labai nusiminei, - paaiškino jis, atidarydamas man dureles.

Tada pažvelgė man į veidą - ir su siaubu kažką jame atpažino. Bandžiau iš vidaus apčiuopti savo veidą, suprasti, ką Čarlis mato. Mano išraiška buvo šalta ir buka, ir aš supratau, ką jam tai priminė.

- Ne visai taip buvo, - burbtelėjau.

Čarlis mane apkabino ir padėjo išlipti iš automobilio. Apie permerktus drabužius nesakė nieko.

- Tai kas gi? - pasiteiravo jis, kai įėjome į vidų.

Tai tardamas jis nutraukė nuo sofos atlošo vilnonį pledą ir apgaubė man pečius. Supratau, kad vis dar drebu.

Mano balsas buvo be gyvybės.

- Semas Ulis sakė, kad Džeikobas nebegali su manim draugauti.

Čarlis keistai dirstelėjo į mane.

- Kas tau taip sakė?

- Džeikobas, - pareiškiau, nors jis ne visai taip kalbėjo. Vis dėlto tai buvo tiesa.

Čarlis suraukė antakius.

- Tikrai manai, kad su Uliu berniuku kažkas ne taip?

- Žinau, kad kažkas bloga. Tik Džeikobas man nesako, kas. - Girdėjau, kaip nuo mano drabužių ant grindų laša vanduo ir teška ant linoleumo. - Stengsiuosi ką nors pakeisti.

Čarlis atrodė užsigalvojęs.

- Gerai, - išsiblaškęs atsakė.

Nusprendžiau palįsti po dušu, kol dar neperšalau, tačiau karštas vanduo, regis, nepakeitė mano kūno temperatūros. Kai užsukau vandenį, tebebuvau sustirusi. Staiga stojus tylai išgirdau, kad Čarlis apačioje su kažkuo kalbasi. Apsivyniojau rankšluosčiu ir pravėriau vonios duris.

Čarlio balsas buvo piktas.

- Netikiu. Tai nesąmonė.

Jis nutilo, ir aš supratau, kad šnekasi telefonu. Prabėgo minutė.

- Negalite taip pasielgti su Bela! - staiga užriko Čarlis.

Krūptelėjau. Kai jis vėl prabilo, balsas buvo atsargesnis, tylesnis.

- Bela visą laiką aiškiai sakė, kad jiedu su Džeikobu tik draugai...

Na, jei toks reikalas, tai kodėl iškart nesakei? Ne, Bili, manau, ji dėl to teisi... Nes aš pažįstu savo dukterį, ir jei ji sakė, kad Džeikobas jau anksčiau bijojo...

Jis buvo nutrauktas vidury sakinio ir atsakydamas vėl beveik šaukte sušuko:

- Ką turi galvoje sakydamas, kad nepažištu savo dukters taip gerai, kaip manau?

Jis akimirką pasiklausė, tada atsakė taip tyliai, kad vos išgirdau:

- Jei manote, kad galėčiau jai tai priminti, labai klystate. Ji ką tik mažumėlę atsigavo, ir, manau, daugiausia Džeikobo dėka. Jei nuo to, ką Džeikobas veikia su tuo nepaprastuoju Semu, ją vėl apims depresija, tai Džeikobas man atsakys. Tu mano draugas, Bili, bet tai skaudina mano šeimą.

Jis vėl patylėjo, klausydamasis Bilio atsakymo.

- Tu teisus - jei tie vaikinai bent kiek išsišoks, aš tai išsiaiškinsiu. Mes nenuleisime nuo jų akių, galite būti tuo tikras.

Jis nebebuvo Čarlis; tapo viršininku Svenu.

- Gerai. Taip. Iki.

Ragelis barkštelėjo į svirtelę.

Pirštų galiukais skubiai nutipenau į savo kambarį. Čarlis virtuvėje kažką piktai murmėjo.

Vadinasi, Bilis kaltina mane. Aš vedžiojau Džeikobą už nosies, o dabar jam gana.

Aš ir pati to baiminausi, bet po to, ką Džeikobas šiandien papasakojo, ėmiau manyti kitaip. Čia buvo kai kas daugiau nei meilė be atsako, ir mane nustebino, kad Bilis šitaip tvirtino. Pradėjau manyti, kad jie slepia didesnę paslaptį, nei aš įsivaizdavau. Dabar bent jau Čarlis mano pusėje.

Apsivilkau pižamą ir susirangiau lovoje. Šią akimirką gyvenimas atrodė toks nykus, kad leidau sau nusikalsti. Vėl skaudėjo kiaurymę - dabar jau kiaurymės - tai kodėl gi ne? Išsitraukiau prisiminimus - ne tuos tikruosius, nuo kurių *pernelyg* skaudėtų, bet apgaulingus prisiminimus apie Edvardo balsą šią popietę mano galvoje, - ir žaidžiau su jais mintyse, kol užmigau, ramiai teberiedant ašaroms mano negyvu veidu.

Šianakt sapnavau naują sapną. Lijo, šalia manęs be garso žingsniavo Džeikobas, nors po mano kojomis žemė gurgždėjo tarsi sau-

sas žvyras. Tačiau tai nebuvo mano Džeikobas; tai buvo naujas, atšiaurus, grakštus Džeikobas. Jo vikrumas, lankstumas man priminė kai ką kita; paskui jis ėmė keistis mano akyse. Rusva odos spalva išbluko, veidas liko baltas kaip kreida. Akys tapo auksinės, paskui tamsiai raudonos, po to vėl auksinės. Trumpi plaukai pleveno vėjelyje, ir ten, kur juos paliesdavo gūsis, virto bronziniais. Jo veidas tapo toks nuostabus, kad man suspaudė širdį. Ištiesiau į jį rankas, bet jis žengė atgal ir iškėlė delnus kaip skydą. Tada Edvardas išnyko.

Pabudusi tamsoje gerai nesupratau, ar tik dabar pravirkau, ar ašaros pradėjo riedėti jau miegant. Spoksojau į tamsias lubas. Pamaniau, kad dabar turbūt pusiaunaktis - vis dar jaučiausi apsnūdusi. Užmerkiau išsvargusias akis ir meldžiau miego be sapnų.

O tada išgirdau garsą, kuris mane pirma pažadino. kažkas aštrus braižėsi palei langą. Garsas buvo šaižus, lyg nagais brauktum per stiklą.

12. ĮSIBROVĒLIS

Iš SIAUBO PLAČIAI ATSIMERKIAU, nors buvau tokia išvargusi ir apdijusi, kad nė nesusigaudžiau, miegu ar ne.

Kažkas vėl brūkštelėjo per langą, pasigirdo tas pats plonas, aštrus garsas.

Sutrikusi ir apsnūdusi išsiropščiau iš lovos ir nukėblinau prie lango, pakeliui mirkčiodama, kad iš akių išriedėtų užsilikusios ašaros.

Už lango kabailiavo didžiulis, tamsus pavidalas, jis sūpavosi taip, lyg ruoštuši įlėkti pas mane pro langą. Persigandusi klupdama žengiau atgal, iš gerklės veržėsi klyksmas.

Viktorija.

Ji atėjo manęs.

Man galas.

Tik ne Čarliui!

Nuslopinau klyksmą. Turėsiu viską ištvirti tyliai. Kaip nors. Turiu pasistengti, kad Čarlis neateitų pasižiūrėti...

Ir tada iš tamsaus pavidalo pasigirdo pažįstamas kimus balsas.

- Bela! - sukuždėjo jis. - Oi! Po galais, atidaryk langą! OI!

Man prireikė dviejų sekundžių, kad atsikratyčiau siaubo ir pajudėčiau iš vietos. Tada nuskubėjau prie lango ir atidariau. Debesys iš viršaus buvo blausiai apšviesti, bet to užteko, kad išžiūrėčiau kontūrus.

- Ką čia *veiki*? - aikelėjau.

Džeikobas pavojingai kabojo ant eglės viršūnės Čarlio priekinio sodelio viduryje. Nuo jo svorio medis nulinko į namo pusę, ir dabar jis, pakibęs maždaug šešis metrus virš žemės, sūpavosi vos už sieksnio nuo manęs. Plonos eglės viršūnės šakelės braižė namo šoną, skleisdamos džeržgiantį garsą.

- Stengiuosi tesėti, - šniokštavo jis, įsikibęs eglės viršūnės ir bandydamas perkelti svorio centrą, - savo pažadą!

Sumirkčiojau savo drėgnomis, apspangusiomis akimis, ir staiga tapo visiškai aišku, kad sapnuoju.

- Ir kada gi tu pažadėjai nusižudyti krisdamas nuo Čarlio medžio?

Jis nelinksmi suprunktė ir mostelėjo kojomis, norėdamas išlaikyti pusiausvyrą.

- Pasitrauk, - paliepė jis.

- Ką?

Jis dar kartą švystelėjo kojas pirmyn atgal ir įsisiūbavo. Supratau, ką ruošiasi daryti.

- Džeikai, ne!

Bet atšokau į šalį, nes jau buvo per vėlu. Jis kriokdamas įskriejo pro mano atvirą langą.

Vėl vos nesuklyčiau laukdama, kol jis nukris ir užsimuš - ar bent jau susižeis į medines apkalas. Mano nuostabai, jis, tyliai dunkstelėjęs, grakščiai nusileido ant kulnų.

Abu nejučia sužiurome į duris klausydami, ar triukšmas nepažadino Čarlio. Kuri laiką buvo tylu, tada išgirdome duslų Čarlio knarkimą.

Džeikobo veide pamažu nušvito plati šypsena; atrodė nepaprastai patenkintas savimi. Tai nebuvo man pažįstama ir mano mėgstama šypsena - tai buvo nauja šypsena naujame veide, priklausančiame Semui, kuri atrodė kaip pasityčiojimas iš ankstesnio nuoširdumo.

Man to buvo mažumėlę per daug.

Dėl šio vaikino raudojau, kol užmigau. Jo šiurkštus atstūmimas išrėžė naują kiaurymę mano ir taip sužalotoje krūtinėje. Jis man atnešė naują košmarą, tarsi užkratą į žaizdą - įžeidimą po sužalojimo. O dabar stovėjo mano kambaryje ir šypsojosi taip, lyg nieko nė nebūtų įvykę. Dar blogiau, nors jis išiveržė triukšmingai ir negrabiai, tai man priminė laikus, kai nakčia pro mano langą išmukdavo Edvardas, ir nuo to prisiminimo ėmė smarkiai perštėti negyjančias žaizdas.

Visa tai ir dar siaubingas nuovargis nepadarė manęs draugiškesnio.

- Dink iš čia! - sušnypščiau, stengdamasi į savo šnabždesį įlieti kuo daugiau pagiežos.

Jis nustebeš sumirkčiojo ir suglumo.

- Ne, - paprieštaravo jis. - Atėjau atsiprašyti.

- *Nepriimu* tavo atsiprašymo!

Bandžiau išstumti jį pro langą - juk jei tai sapnas, iš tiesų jam neskaudės. Bet iš to buvo maža naudos. Nepakrutinau Džeikobo nė per centimetrą. Greitai nuleidau rankas ir pasitraukiau nuo jo.

Džeikobas buvo be marškinių, nors pro langą pūtė toks šaltas vėjas, kad ėmiau drebėti. Man pasidarė nejauku liesti jo nuogą krūtinę. Jo oda degte degė, kaip ir kakta pastarąjį kartą, kai jį liečiau. Tarsi jis vis dar karščiuotų.

Bet Džeikas neatrodė lignonis. Jis atrodė *didžiulis*. Stovėjo pasiilenkęs virš manęs, toks aukštas, kad užstojo langą, prikandęs liežuvį nuo mano įtūžio.

Staiga supratau, kad nebegaliu tverti - atrodė, lyg ant manęs visu svoriu būtų užgriuvusios visos mano bemiegės naktys. Pa-

sijutau taip žiauriai nusikamavusi, kad pamaniau, jog susmuksiu tiesiai ant grindų. Netekusi pusiausvyros susiūbavau, stengiausi neužsimerkti.

- Bela? - baugščiai sukuždėjo Džeikobas.

Kai vėl susvyravau, jis sugriebė mane už alkūnės ir privedė prie lovos. Kai pasiekiau kampa, mano kojos nebeišlaikė, ir aš klestelėjau ant netvarkingos patalų krūvos.

- Ei, ar tau viskas gerai? - paklausė Džeikobas nuo rūpesčio susiraukšlėjusia kakta.

Pakėliau į jį akis, nuo skruostų dar nebuvo nudžiūvusios ašaros.

- Kodėl, po galais, man turėtų būti viskas gerai, Džeikobai?

Jo nuožmiame veide atsirado sielvarto šešėlis.

- Teisybė, - sutiko jis ir giliai įkvėpė. - Mėšlas. Na... Aš... aš labai atsiprašau, Bela.

Atsiprašymas, be abejo, buvo nuoširdus, nors jo veidas vis dar atrodė iškreiptas pykčio.

- Ko čia atėjai? Man nereikia tavo atsiprašymų, Džeikai.

- Žinau, - sušnabždėjo jis. - Bet negalėjau visko taip palikti. Tai siaubinga. Atleisk.

Išsvargusi papurčiau galvą.

- Nieko nesuprantu.

- Žinau. Noriu paaiškinti... - jis staiga nutilo, bet liko prasižiojęs, lyg kažkas jį būtų sulaikęs. Tada giliai įtraukė oro. - Bet negaliu... - vis dar piktai pridūrė jis. - Norėčiau, kad būtų kitaip.

Įsikniaubiau veidu į delnus. Mano klausimas pro pirštus nuskambėjo dusliai.

- Kodėl negali?

Jis akimirka patylėjo. Pasukau galvą į šoną, - neturėjau jėgų jos pakelti, - norėdama pamatyti jo išraišką. Ji mane nustebino. Akys buvo primerktos, dantys sukąsti, kakta nuo įtampos raukšlėta.

- Kas yra? - paklausiau.

Jis sunkiai iškvėpė, ir aš supratau, kad buvo sulaikęs kvapą.

- Negaliu, - nusiminęs sušnabždėjo jis.

- Ko negali?

Jis nekreipė dėmesio į mano klausimą.

- Klausyk, Bela, ar kada nors turėjai paslaptį, kurios niekam negalėjai atskleisti?

Jis supratingai pažvelgė į mane, ir mano mintys iškart peršoko prie Kalenų. Vyliausi, kad mano veide jis neižvelgs kaltės jausmo.

- Kuria privalėjai slėpti nuo Čarlio, nuo mamos?.. - neatlyžo jis. - Apie ką net su manim nenorėjai kalbėtis? Ir dabar nenori?

Jaučiau, kaip mano veidas įsitempia. Neatsakiau į jo klausimą, nors žinojau, kad jis tai supras kaip patvirtinimą.

- Ar galėtum patikėti, kad atsidūriau tokioje pačioje... padėtyje? - jis vėl sunkiai ieškojo žodžių. - Kartais ištikimybė neleidžia daryti to, ko nori. Kartais negalima atskleisti svetimų paslapčių.

Na, su tuo ginčytis negalėjau. Jis buvo visiškai teisus - turėjau paslaptį, kuri buvo ne mano, bet kurią privalėjau saugoti. Paslaptį, kurią jis, regis, staiga išsiaiškino.

Vis vien nesupratau, kaip tai pritaikyti jam, Semui ar Biliui. Kuo jiems taip parūpo Kalenai, kai šių nebėra?

- Nesuprantu, ko čia atėjai, Džeikobai, jei tik meni man mišles, užuot davęs atsakymus.

- Dovanok, - sušnabždėjo jis. - Jaučiuosi toks prislėgtas.

Ilgai žvelgėme vienas į kitą tamsiame kambaryje, abiejų veidai buvo kupini nevirties.

- Mane kankina tai, kad tu viską *žinai*, - staiga tarė jis. - Aš tau jau *pasakojau!*

- Apie ką čia šneki?

Jis giliai atsiduso, tada pasilenkė prie manęs, jo veide vietoj nevirties akimirksniu atsirado užsidegimas. Įdėmiai žvelgdamas į mane jis skubiai ir su įkarščiu prabilo. Žodžius bėrė tiesiai man į veidą; jo alsavimas buvo toks pat karštas kaip ir kūnas.

- Man atrodo, žinau būdą, kaip viską išspręsti - nes tu tai žinai, Bela! Negaliu tau nieko pasakyti, bet jei *atspētum!*.. Išgelbētum mane!

- Nori, kad atspėčiau? *Ką* atspėčiau?

- *Mano* paslaptį! Tu tai gali - žinai atsakymą!

Sumirkčiojau, kad galvoje prašviesėtų. Buvau tokia pavargusi. Viskas, ką jis kalbėjo, atrodė beprasmiška.

Jis išvydo mano buką išraišką, ir jo veidas vėl įsitempė nuo pastangų.

- Klausyk, pažiūrėkime, gal galėsiu tau kuo nors padėti, - tarė jis. Kad ir ką stengėsi padaryti, jam buvo taip sunku, kad net šnopavo.

- Padėti? - paklausiau, bandydama susigaudyti.

Mano vokai lipo, bet aš prisiverčiau juos atmerkti.

Jis suėmė mano veidą savo didžiuliais, karštais delnais ir prisitraukė prie savojo. Kuždėdamas žvelgė man į akis, tarsi tarp žodžių norėtų dar ką nors pasakyti.

- Prisimeni pirmąją dieną, kai susitikome - La Pušo paplūdimyje?

- Žinoma, prisimenu.

- Papasakok man apie ją.

Giliai įkvėpiau ir pabandžiau susikaupti.

- Pasiteiravai apie mano pikapą...

Jis linktelėjo, ragindamas kalbėti toliau.

- Šnekėjomės apie *Rabbit*...

- Toliau.

- Nuėjome pasivaikščioti paplūdimiu...

Man pasakojant skruostai po jo delnais vis labiau kaito, tik jis, būdamas pats karštas, to nepastebėjo. Aš tada paprašiau jo, kad su manim pasivaikščiotų, negudriai, bet sėkmingai flirtavau norėdama išpešti daugiau žinių.

Jis linkčiojo norėdamas, kad nesustočiau.

Kalbėjau vos girdimai.

- Pasakojai man šiurpias istorijas... kvileutų legendas.

Jis užsimerkė ir vėl atsimerkė.

- Taip. - Tą žodį ištarė karštai, įsitempęs, lyg būtume priartėję prie kažko labai svarbaus. Kalbėjo lėtai, atskirdamas vieną žodį nuo kito. - Ar prisimeni, ką sakiau?

Net tamsoje jis tikriausiai pamatė, kaip pasikeitė mano veido spalva. Kaip galėjau tai užmiršti? Pats nesuvokdamas ką daro, Džeikobas man atskleidė kaip tik tai, ką tą dieną norėjau sužinoti - kad Edvardas yra vampyras.

Jis pažvelgė į mane savo per daug žinančiomis akimis.

- Mąstyk, - paliepė.

- Taip, prisimenu, - žioptelėjau.

Jis giliai, sunkiai įkvėpė.

- Ar prisimeni *visas* istor... - jis neužbaigė klausimo. Liko prasižiojęs, lyg kažkas būtų įstrigęs gerklėje.

- Visas istorijas? - paklausiau.

Jis linktelėjo.

Man sukosi galva. Svarbi buvo tik viena istorija. Žinojau, kad jis buvo pradėjęs pasakoti kitas, bet niekaip neprisiminiau tų nereikšmingų įžangų, juolab dabar, iš nuovargio aptemusiomis smegenimis. Papurčiau galvą.

Džeikobas suaimanavo ir pašoko nuo lovos. Prispaudė prie kaktos kumštį ir ėmė tankiai, piktai alsuoti.

- Tu prisimeni, prisimeni, - murmėjo pats sau.

- Džeikai? Džeikai, prašau, aš *nusikamavusi*. Šiuo metu esu niekam tikusi. Galbūt rytą...

Jis ramiau atsiduso ir linktelėjo.

- Gal ir prisiminsi. Ko gero, suprantu, kodėl atmeni tik vieną istoriją, - pašaipiai, su kartėliu pridūrė jis. Vėl klestelėjo ant čiužinio

šalia manęs. - Ar neprieštarautum, jei kai ko tavęs paklausčiau? - vis dar dygiai paklausė jis. - Man baisiai reikia žinoti.

- Apie ką paklaustum? - atsargiai pasidomėjau.

- Apie vampyrų istoriją, kurią tau pasakojau.

Sunerimusi žvelgiau į jį nežinodama ką atsakyti. Jis, šiaip ar taip, paklausė.

- Ar tikrai nenumanei? - pasiteiravo jis dusliu balsu. - Ar aš pirmas tau pasakiau, kas jis toks?

Iš kur jis tai žino? Kodėl nusprendė man tai patikėti, kodėl *dabar*? Sukandau dantis. Stebeilijausi į jį nė neketindama atsakyti. Bet jis suprato.

- Tai matai, ką turiu galvoje, kalbėdamas apie ištikimybę? - dar dusliau sumurmėjo jis. - Man panašiai, tik dar blogiau. Nė neišivaizduoji, kaip glaudžiai esu susijęs...

Man tai nepatiko - nepatiko, kad jis, kalbėdamas apie tai, jog yra su kažkuo susijęs, užsimerkė, tarsi jam skaudėtų. Ne šiaip nepatiko - supratau, kad *nekenčiu*, nekenčiu visko, kas jį skaudina. Iš visos širdies nekenčiu.

Prieš akis iškilo Semo veidas.

Aš viską dariau savo noru. Iš meilės saugojau Kalenų paslaptį; jie nieko nereikalavo, bet aš jiems buvau ištikima. Džeikobui, atrod, viskas kitaip.

- Ar yra koks nors būdas tave išlaisvinti? - sušnabždėjau, liesdama dygius nukirptų plaukų galiukus.

Jo rankos pradėjo virpėti, bet jis neatsimerkė.

- Ne. Tai visam gyvenimui. Bausmė iki gyvos galvos. - Jis niūriai nusikvatojo. - O gal ir ilgiau.

- Ne, Džeikai, - suaimanavau. - O jei mes pabėgtume? Tik tu ir aš. Jei išvyktume iš namų, palikę Semą?

- Nuo to negalima pabėgti, Bela, - sukuždėjo jis. - Vis dėlto bėgčiau su tavim, jei tik galėčiau. - Dabar drebėjo ir jo pečiai. Jis giliai įkvėpė. - Klausyk, man reikia eiti.

- Kodėl?

- Pirmiausia, atrodai taip, lyg galėtum bet kurią akimirką nu-
alpti. Tau reikia pamiegoti - noriu, kad veiktum visu pajėgumu. Tu
tai išsiaiškinsi, privalai išsiaiškinti.

- Na, kodėl?

Jis susiraukė.

- Turiu sprukti - man negalima su tavim susitikinėti. Jie ims
svarstyti, kur dingau. - Jo lūpos persikreipė. - Vis dėlto, manau,
teks jiems pasakyti.

- Neprivalai jiems nieko pasakoti, - sušnypščiau.

- Vis vien papasakosiu.

Užsiliepsnojo pykčiu.

- *Nekenčiu* jų!

Džeikobas nustebeš, išplėtęs akis pažvelgė į mane.

- Ne, Bela. Nepyk ant tų vaikinų. Tai ne Semo ar kurio nors iš
jų kaltė. Jau anksčiau sakiau - tai mano bėda. Semas, tiesą sakant...
na, jis neįtikėtinai šaunus. Džaredas su Polu irgi neblogi vaikai,
nors Polas mažumėlę... O Embris visuomet buvo mano draugas.
Jie nepasikeitė - jie *vieninteliai* nepasikeitė. Tikrai gailiuosi dėl to,
ką galvojau apie Semą...

Semas neįtikėtinai šaunus? Nepatikliai pašnairavau į jį, bet nie-
ko nesakiau.

- Tai kodėl tau negalima susitikinėti su manim? - griežtai pa-
klausiau.

- Tai nesaugu, - nudelbęs akis sumurmėjo jis.

Nuo jo žodžių man per nugarą perbėgo šiurpuliai.

Ar jis ir *tai* žino? Niekas, išskyrus mane, negali to žinoti. Tačiau
jis teisus - dabar pats vidurnaktis, puikus laikas medžioti. Džeiko-
bas neturėtų būti čia, mano kambaryje. Jei kas nors ateitų manęs,
turėčiau būti viena.

- Jei būčiau manęs, kad tai per daug... per daug pavojin-
ga, - šnabždėjo jis, - nebūčiau atėjęs. Bet, Bela, - jis vėl pažvelgė į

mane, - aš daviau tau pažadą. Nė nenumaniau, kad bus taip sunku jį tesėti, bet tai nereiškia, kad nesistengsiu.

Jis išvydo sutrikusią mano veido išraišką.

- Po to kvailo filmo, - priminė jis man, - pažadėjau, kad niekada niekada tavęs neskaudinsiu... O šiandien popiet tą pažadą sulaužiau, tiesa?

- Žinau, kad to nenorėjai, Džeikai. Viskas gerai.

- Dėkui, Bela. - Jis paėmė man už rankos. - Darysiu visa ką galėsiu, kad tau padėčiau, kaip ir žadėjau. - Staiga jis nusišypsojo. Šypsena buvo ne mano, bet ir ne Semo, o kažkoks keistas abiejų derinys. - Būtų nuostabu, jei išsiaiškintum tai pati, Bela. Labai pasistenk.

Suraukiau veidą.

- Pasistengsiu.

- O aš pasistengsiu, kad mes kuo greičiau susitiktume. - Jis atsiduso. - O jie stengsis mane nuo to atkalbėti.

- Neklausyk jų.

- Pabandysiu. - Jis papurtė galvą, lyg abejodamas savo sėkme. - Ateik ir pranešk man iškart, kai tik išsiaiškinsi. - Tada jam kažkas dingtelėjo, net suvirpėjo rankos. - Jei tik... jei tik *norėsi*.

- Kaip galėčiau nenorėti su tavim susitikti?

Jo veidas tapo rūstus, nuožmus, visu šimtu procentų priklausantis Seniui.

- O, tam yra priežasčių, - šiurkščiai ištarė jis. - Žinok, man tikrai reikia eiti. Ar galėtum kai ką dėl manęs padaryti?

Tik linktelėjau, išgašdinta jo permainos.

- Bent paskambink - jei nebenorėsi manęs daugiau matyti.

Duok žinią, jei taip nutiks.

- Taip nenutiks...

Jis kilstelėjo ranką ir nutildė mane.

- Tik duok žinią.

Tada atsistojo ir priėjo prie lango.

- Nebūk kvailys, Džeikai, - subariau jį. - Susilaužysi kojas. Eik pro duris. Čarlis tavęs nesugaus.

- Aš nesusižeisiu, - burbtelėjo jis, tačiau pasuko prie durų.

Eidamas pro mane sudvejojo ir pažvelgė su tokia išraiška veide, lyg jam skaudėtų. Maldaujamai ištiesė ranką.

Paėmiau jo delną, ir ūmiai jis mane trūktelėjo - per stipriai. Nu- skriejau nuo lovos ir trenkiausi į jo krūtinę.

- Dėl visa ko, - dar sumurmėjo jis, spausdamas mane glėbyje taip, kad net šonkauliai braškėjo.

- Dūs-tu! - žiopčiojau.

Jis mane iškart paleido, viena ranka apkabino liemenį, kad ne- nukrisčiau. Stumtelėjo - šįkart švelniau - atgal į lovą.

- Numik, Bela. Reikia, kad veiktų galva. Žinau, gali tai padaryti. Man *reikia*, kad tu suprastum. Nenoriu tavęs prarasti, Bela. Tik ne dėl to.

Jis vienu žingsniu atsidūrė prie durų, tyliai jas atidarė ir išsmu- ko. Klausiausi, kada užlips ant girgždančio laiptelio, bet nepasigir- do nė garso.

Atsiguliau į lovą, svaigo galva. Buvau pernelyg suglumusi, per- nelyg išsekusi. Užsimerkiau ir pabandžiau ką nors suprasti, bet už- migau taip greitai, kad nė nesusivokiau.

Tai nebuvo ramus miegas be sapnų, kurio taip troškau - žino- ma, ne. Vėl atsiradau girioje ir pradėjau žingsniuoti tuo pačiu keliu kaip visuomet.

Greitai suvokiau, kad tai ne tas pats man pažįstamas sapnas. Viena vertus, nejaučiau nenugalimo potraukio klajoti ir ko nors ieškoti; klaidžiojau tik iš įpročio, nes paprastai to iš manęs būdavo tikimasi. Tiesą sakant, tai netgi nebuvo ta pati giria. Kvapas buvo kitoks, ir šviesa kitokia. Ji kvepėjo ne drėgna miško žeme, o veikiau sūriu vandenynu. Dangaus nemačiau; bet vis vien atrodė, kad turė- tų šviesti saulė - lapai virš galvos buvo skaisčiai žali.

Tai buvo giria aplink La Pušą - netoli paplūdimio, dėl to buvau tikra. Žinojau, kad suradusi pakrantę išvysčiau saulę, taigi skubėjau į priekį, sekdama paskui silpną bangų šniokštimą toluomoje.

Tada šalia atsirado Džeikobas. Jis sugriebė man už rankos ir ėmė traukti atgal į girios glūdumą.

- Džeikobai, kas nutiko? - paklausiau.

Jo vaikiškas veidas buvo išsigandęs, plaukai vėl gražūs, sušukuoti atgal ir ties sprandu surišti į uodegą. Jis traukė mane iš visų jėgų, bet aš spyriojausi, nenorėjau į tamsą.

- Bėk, Bela, turi bėgti! - persigandęs šnabždėjo jis.

Staiga prisiminiau kažkur tai mačiusi ir sukūrėta tos minties vos nepabudau.

Dabar supratau, kodėl ta vieta pasirodė pažįstama. Buvau ją mačiusi anksčiau, kitame sapne. Prieš milijonus metų, visai kitokiame gyvenime. Aną sapną sapnavau naktį po pasivaikščiojimo su Džeikobu pajūryje, pirmą naktį, kai sužinojau, kad Edvardas vampyras. Tikriausiai pasikalbėjusi su Džeikobu apie tą dieną atgaivinau seniai nugrimzdusius prisiminimus.

Atsiribojusi nuo sapno laukiau, kas vyks toliau. Nuo pajūrio į mane artėjo šviesa. Po akimirkos iš už medžių pasirodys Edvardas, jo oda blausiai švytės, akys bus juodos ir pavojingos. Jis mos man ir šypsosis. Bus dailus kaip angelas, o dantys aštrūs ir smailūs...

Tačiau aš paskubėjau. Prieš tai dar kai kas turėjo nutikti.

Džeikobas paleido mano ranką ir suriko. Drebėdamas ir trūkčiodamas jis parkrito ant žemės prie mano kojų.

- Džeikobai! - suklykiau, bet jo nebebuvo.

Jo vietoj atsirado milžiniškas rusvas vilkas tamsiomis, protin-gomis akimis.

Sapnas nukrypo nuo kurso lyg nuo bėgių nušokęs traukinys.

Tai buvo ne tas pats vilkas, kurį sapnavau aname gyvenime. Tai buvo stambus rūdžių spalvos vilkas, kuris vos prieš savaitę stovėjo

pievelėje už kelių centimetrų nuo manęs - didžiulis, baisus, didesnis už lokį.

Vilkas įdėmiai žiūrėjo į mane, savo protingomis akimis stengdamasis perduoti kažkokią nepaprastai svarbią žinią. Akys buvo tamsiai rudos - pažįstamos Džeikobo Bleko akys.

Pabudau klykdama visa gerkle.

Vyliausi, kad šįkart pas mane užsuks Čarlis. Tai nebuvo man įprastas riksmas. Įsikniaubiau veidu į pagalvę, stengdamasi nuslopinti isterišką spieгимą, kuriuo virto mano klyksmas. Stipriai spaudžiau medvilnę prie veido ir svarsčiau, ar negalėčiau kaip nors nuslėpti to ryšio, kurį ką tik atskleidžiau.

Tačiau Čarlis neatėjo, ir man pagaliau pavyko užgniaužti tą keistą iš gerklės sklindantį cypimą.

Dabar prisiminiau viską - kiekvieną žodį, kurį Džeikobas man ištarė tą dieną paplūdimoje, net ir ne apie vampyrus, „šaltuosius“. Geriausiai prisiminiau pasakojimo pradžią.

- *Ar žinai kokią nors iš senųjų istorijų, pasakojančių, iš kur mes kilę - kvileutai, turiu galvoje, - pradėjo jis.*

- *Tiesą sakant, ne, - prisipažinau.*

- *Na, yra daugybė legendų, kai kurios jų siekia pasaulinio tvano laikus. Pasakojama, kad senovės kvileutai pririšo savo kanojas prie aukščiausių medžių viršūnių kalnuose ir išgyveno kaip Nojus arkoje. - Džeikobas šyptelėjo parodydamas, kaip menkai jam rūpi šie pasakojimai. - Kita legenda tvirtina, kad mes kilę iš vilkų - ir kad vilkai tebėra mūsų broliai. Genties įstatymai draudžia juos žudyti. Ir dar yra legendų apie „šaltuosius“. - Jo balsas kiek pritilo.*

- *„Šaltuosius“? - paklausiau. Man jau nebereikėjo apsimesti susidomėjusia.*

- *Taip. Yra tokių pat senų, kaip legendos apie vilkus, padavimų apie „šaltuosius“, bet yra ir daug naujesnių. Pasak legendos, mano paties prosenelis pažinojęs kelis jų. Jis ir sudarė sutartį, pagal kurią jie negali įžengti į mūsų žemes. - Džeikobas pavartė akis.*

- Tavo prosenelis? - paraginau ji.

- Jis buvo genties vyresnysis, kaip ir mano tėvas. Supranti, šaltieji iš prigimties yra vilkų priešai - na, ne pačių vilkų, bet tų vilkų, kurie virsta žmonėmis, kaip mūsų protėviai, jūs pavadintumėte juos vilkolakiais.

- Vilkolakiai turi priešų?

- Tik vieną.

Gerklėje kažkas įstrigo, dusino mane. Bandžiau tai praryti, bet nepavyko. Pabandžiau išspjauti.

- Vilkolakis, - aiktelėjau.

Taip, tas žodis mane dusino.

Žemė susvyravo, tarsi nukrypo nuo savo ašies.

Tai kokia gi *čia* vieta? Negi iš tiesų gali egzistuoti pasaulis, kuriame mažo, nereikšmingo miestelio pakraščiais klajotų mitinės pabaisos iš senovinių legendų? Ar tai reiškia, kad kiekviena keisčiausia pasaka pagrįsta tikrais faktais? Ar apskritai kas nors gali būti normalu, įprasta, o gal visa tėra stebuklai ir kraupios istorijos?

Susiemiau rankomis galvą, laikiau, kad neplyštų.

Silpnas, šaižus balselis proto kertelėje paklausė, kas čia tokio baisaus. Negi jau senų seniausiai nesusitaikiau su tuo, kad esama vampyrų - ir tąsyk visai nepuoliau į isteriją?

Tikrai taip, - panorau užrikti tam balseliui. Negi žmogui, visam jo gyvenimui, neužtenka vieno mito?

Be to, nė akimirkos nemaniau, kad Edvardas Kalenas galėtų būti paprastas žmogus. Ne itin nustebau sužinojusi, kas jis toks - nes jis aiškiai buvo kitoks.

Bet Džeikobas? Džeikobas, kuris buvo tik Džeikobas ir niekas daugiau? Mano draugas Džeikobas? Vienintelis žmogus, su kuriuo galėjau artimai bendrauti...

Pasirodo, jis taip pat ne žmogus.

Vėl nuslopinau besiveržiantį klyksmą.

Ką tai apie mane bylojo?

Žinojau atsakymą. Tai liudijo, kad man kažkas labai blogai. Antraip kodėl gi mano gyvenimas turėtų būti kupinas siaubo filmų veikėjų? Kodėl jie man turėtų taip rūpėti - kad iškeliaudami savo mitiniais keliais išplėštų mano krūtinėje didžiules kiaurymes?

Galvoje viskas sukosi ir pynėsi, tai, kas anksčiau reiškė viena, dabar ėgavo visai kitą prasmę.

Tai buvo ne kultas. Niekada nebuvo jokio kulto, jokio būrio. Ne, viskas buvo kur kas blogiau. Tai buvo *gauja*.

Penkių nepaprastų, milžiniškų, įvairiaspalvių vilkolakių gauja, prasliūkinusi pro mane Edvardo pievelėje...

Staiga puoliau pasitusiai skubėti. Dirstelėjau į laikrodį - buvo per anksti, bet man tai nerūpėjo. Turėjau tučtuojau važiuoti į La Pušą. Turėjau pamatyti Džeikobą, kad jis man pasakytų, jog dar ne visiškai praradau protą.

Apsirengiau pirmus po ranka pakliuvusius švarius drabužius nesirūpindama, ar jie dera, ir nukūriau žemyn šokdama per du laiptus. Įlėkusi į koridorių vos nesusidūriau su Čarliu.

- Kur eini? - paklausė jis, ne mažiau už mane nustebeęs, kad susitikome. - Ar žinai kiek valandų?

- Taip. Man reikia susitikti su Džeikobu.

- Maniau, visas tas reikalas su Semu...

- Tai nesvarbu, man reikia tučtuojau su juo pasišnekėti.

- Dar labai anksti.

Mano išraiška nepasikeitė, ir jis susiraukė.

- Pusryčiausi?

- Nealkana, - šūktelėjau.

Jis užstojo man išėjimą. Norėjau prasmukti pro jį ir lėkti, bet žinojau, kad vėliau teks pasiaiškinti.

- Tuoj grįšiu, gerai?

Čarlis raukėsi.

- Tiesiai į Džeikobo namus, gerai? Pakeliui niekur nesustosi?

- Žinoma, ne, kurgi turėčiau sustoti? - skubėdama berte bėriau žodžius.

- Nežinau, - prisipažino jis. - Tiesiog... na, vėl buvo užpultas žmogus - irgi vilkų. Prie pat poilsiavietės, šalia karštųjų versmių - šįkart buvo ir liudininkas. Auka pradingo vos už keliolikos metrų nuo kelio. Žmona, ieškodama dingusiojo, po kelių minučių pastebėjo didžiulį pilką vilką ir nubėgo šauktis pagalbos.

Man susuko pilvą lyg važiuojant vingiuotu atrakciono geležinkeliumu.

- Jį užpuolė vilkas?

- Jo neliko nė ženklų - tik vėl truputėlis kraujo. - Čarlio veidas atrodė iškamuotas. - Išėjo ginkluoti patruliai, pasiėmė ginkluotų savanorių. Daugybė medžiotojų trokšta dalyvauti gaudynėse - už vilko maitą pažadėtas atlygis. Tai reiškia, kad girioje bus daug šaudoma, ir man tai kelia nerimą. - Jis pakraipė galvą. - Kai žmonės pernelyg išjaučia, nutinka nelaimių...

- Jie šaudys vilkus? - mano balsas pakilo trimis oktavomis.

- Ką daugiau daryti? Ar kas bloga? - paklausė jis, atidžiai tirdamas mano veidą.

Man pasidarė silpna, tikriausiai tapau baltesnė nei paprastai.

- Juk nepradėjai kovoti už gyvūnų teises, tiesa?

Nieko negalėjau atsakyti. Jei jis nebūtų manęs stebėjęs, būčiau atsitūpusi ir nuleidusi galvą. Visai užmiršau dingusius turistus, kruvinus pėdsakus... Nesusiejau tų faktų su tuo, ką suvokiau.

- Klausyk, mieloji, tau nėra ko bijoti. Tik būk mieste arba greitkelyje - niekur nesustok, gerai?

- Gerai, - silpnu balsu pakartojau.

- Man laikas.

Pirmą kartą atidžiai į jį pasižiūrėjau ir pamačiau, kad jis prie juosmens prisikabinęs ginklą, apsiavęs turistinius batus.

- Juk neketini medžioti vilkų, tėti?

- Turiu padėti, Bela. Dingsta žmonės.

Mano balsas vėl pakilo, tapo vos ne isteriškas.

- Ne! Ne, neik! Per daug pavojinga!

- Turiu dirbti savo darbą, vaike. Nebūk tokia pesimistė - man nieko neatsitiks. - Jis pasuko prie durų ir atidarė. - Tai eini?

Dvejojau, skrandis vis dar išdarinėjo nemalonus kilpas. Kaip galėčiau jį sulaikyti? Jaučiausi pernelyg apkvaitusi, kad ką nors sugalvočiau.

- Bela?

- Galbūt dar per anksti važiuoti į La Pušą, - sušnabždėjau.

- Sutinku, - tarė jis ir uždaręs duris žengė į lietu.

Kai tik jis pradingo, susmukau ant grindų ir nuleidau galvą.

Ar man bėgti paskui Čarli? Ką jam sakyti?

O ką daryti su Džeikobu? Džeikobas mano geriausias draugas; turiu jį perspėti. Jei jis tikrai - susigūžiau ir prisiverčiau išstarti tą žodį - vilkolakis (o aš žinojau, kad tai tiesa, juste jutau), tuomet žmonės šaudys į jį! Turiu pranešti jam *ir* jo draugams, kad jei jie lakstys kaip milžiniški vilkai, medžiotojai juos šaudys. Reikia juos sulaikyti.

Jie turi liautis! Čarlis išėjo į girią. Ar jiems tai rūpės? Susimąščiau... Iki šiol dingdavo tik atvykėliai. Ar tai ką nors reiškė, ar buvo tik atsitiktinumas?

Turėjau tikėti, kad bent Džeikobui tai rūpi.

Šiaip ar taip, turiu jį perspėti.

Ar... tikrai?

Džeikobas mano geriausias draugas, bet gal jis kartu ir pabaisa? Tikras pabaisa? Žmogėdra? Ar *privalau* jį perspėti, jei jis ir jo draugai... *žudikai*? Jei jie gali šaltakraujiškai pjauti nekaltus turistus? Jei jie tikrąją žodžio prasme yra padarai iš siaubo filmo, tai gal blogai pasielgčiau juos gindama?

Neišvengiamai turėjau palyginti Džeikobą ir jo draugus su Kalenais. Galvodama apie juos susiėmiau už krūtinės, kad neplyštų kiaurymė.

Nieko tikra nežinojau apie vilkolakius. Jei ir būčiau bandžiusi juos išvaizduoti, veikiausiai būčiau tikėjęsis išvysti ką nors panašaus į filmų personažus - didelius gauruotus pusžmogius ar ką nors panašaus. Taigi nežinojau, kas juos verčia medžioti: alkis, troškulys ar tik geismas žudyti. To nežinant buvo sunku spręsti.

Bet juk negalėtų būti baisiau už tai, ką ištvėrė Kalenai, siekdami tapti geri. Pagalvojau apie Esmę, - prisiminus jos mielą, žavų veidelį man ištryško ašaros, - kaip jai, visus motiniškai mylinčiai, teko susigėdus užsiimti nosį ir pabėgti, kai aš kraujavau. Jiems negalėtų būti sunkiau. Galvojau apie Karlailą, kaip jis ištikus amžius pratinosi prie kraujo, kad galėtų ramiai dirbti gydytoju. Už *tai* negali būti nieko sunkesnio.

Vilkolakiai pasirinko kitą kelią.

O ką gi pasirinkti *man*?

13, ŽUDIKAS

JEI TIK TAI BŪTŲ KAS NORS KITAS, NE DŽEIKOBAS, lingavau galvą ir maščiau, važiuodama miškų apsuptu greitkeliu į La Pušą.

Vis dar nebuvo tikra, ar teisingai elgiuosi, tačiau kovodama su savimi ieškojau kompromiso.

Negalėjau taikstytis su tuo, ką darė Džeikobas ir jo draugai, jo gauja. Dabar supratau, ką jis praėjusią naktį turėjo galvoje - kad galiu nebenorėti jo matyti. Galėjau jam paskambinti, kaip jis siūlė, bet būčiau pasielgusi kaip bailė. Privalėjau bent jau pasišnekėti su juo akis į akį. Pasakysiu jam tiesiai, kad negaliu žiūrėti pro pirštus į tai, kas vyksta. Negaliu draugauti su žmogžudžiu ir tylėti, leisti jam toliau žudyti... nes ir pati tapčiau pabaisa.

Tačiau negalėjau ir jo *neperspėti*. Turiu padaryti viską, kad jį apsaugočiau.

Kietai sučiaupusi lūpas privažiavau prie Blekų namų. Jau tai, kad mano geriausias draugas vilkolakis, baisu. Negi jis dar turi būti ir žmogėdra?

Namie buvo tamsu, languose nedegė šviesos, bet man nerūpėjo, kad juos pažadinsiu. Įniršusi smarkiai pabeldžiau kumščiu į priekines duris; nuo garso suvirpėjo sienos.

- Prašom, - po minutės išgirdau šūktelint Bili, užsidedė šviesos.

Pasukau rankeną; durys buvo neužrakintos. Bilis stovėjo atsi-rėmęs į virtuvėlės durų staktą, su chalatu ant pečių, dar nespėjęs atsisėsti. Kai išvydo, kas atėjo, jo akys akimirka išsiplėtė, paskui veidas tapo rūstus.

- O, labas rytas, Bela. Ką čia taip anksti veiki?

- Sveiki, Bili. Man reikia pasikalbėti su Džeiku - kur jis?

- Hm... tiesą sakant, nežinau, - šaltu veidu melavo jis.

- Ar žinote, ką šįryt veikia Čarlis? - nebegalėdama tvirti apsi-metinėjimų griežtai paklausiau.

- Ar turėčiau žinoti?

- Jis ir dar pusė miestelio žmonių ginkluoti išėjo į girią medžioti milžiniškų vilkų.

Bilio veidas virptelėjo, tada išbalo.

- Taigi jei neprieštaraujate, norėčiau apie tai pasikalbėti su Džeiku, - toliau dėščiau.

Bilis sučiaupė savo storas lūpas ir ilgai tylėjo.

- Esu tikras, kad jis dar miega, - galop ištarė, linktelėdamas į mažą iš svetainės vedantį koridorių. - Jis šiomis dienomis vėlai gu-lasi. Vaikams reikia poilsio - gal verčiau jo nežadink.

- Dabar mano eilė, - negirdimai sušnabzdėjau ir žengiau į ko-ridorių.

Bilis atsiduso.

Metro ilgio koridoriuje buvo vienintelės durys į mažytį kaip ki-šenė Džeikobo kambarėli. Nė nesibeldžiau. Pastūmiau duris; jos dunkstelėjo į sieną.

Džeikobas - tebemūvintis, kaip ir naktį, tas pačias nukirptas sportines kelnes, - gulėjo įstrižai dvigulės lovos, užimančios beveik

visą jo kambarį, išskyrus keliolika centimetrų pakraščiais. Net ir taip atsigulusiam lova buvo per trumpa; kojos karojo viename gale, galva - kitame. Džeikobas kietai miegojo, tyliai knarkdamas pravi-ra burna. Nuo durų trinktelėjimo jis nė nesukrutėjo.

Veidas buvo ramut ramutėlis, visos pykčio raukšlės išsilygi-nusios. Po akimis matyti ratilai, kurių anksčiau nepastebėjau. Kad ir koks ilgšis, dabar jis atrodė labai jaunas ir labai pavargęs. Mane užliejo gailestis.

Išėjau ir tyliai uždariau duris.

Man lėtai pėdinant atgal į svetainę, Bilis smalsiai, įdėmiai spoksojo.

- Gal verčiau leisiu jam šiek tiek pailsėti.

Bilis linktelėjo, ir mes minutę spitrijomės vienas į kitą. Baisiai norėjau paklausti, koks jo vaidmuo. Ką jis mano apie tai, kuo tapo jo sūnus? Tačiau žinojau, kad jis iš pat pradžių palaikė Semą, taigi pamaniau, kad žudymas jam nekelia nerimo. Tik neišvaizdavau, kaip jis tai pateisina.

Tamsiose Bilio akyse regėjau daug man skirtų klausimų, bet ir jis jų neuždavė.

- Klausykit, - nutraukiau spengiančią tylą. - Šiek tiek pabūsiu pajūryje. Kai jis pabus, pasakykit, kad laukiu, gerai?

- Žinoma, žinoma, - sutiko Bilis.

Svarsčiau, ar jis tikrai pasakys. Na, jei nepasakys, bent jau būsiu pabandžiusi, tiesa?

Greitai nuvažiauvau į pirmąjį paplūdimį ir pastačiau automobilį purvinoje stovėjimo aikštelėje. Tebebuvo tamsu - rūškanas apsi-niaukusios dienos parytys - ir kai išjungiau priekinius žibintus, vargiai ką bežiūrėjau. Luktelėjau, kol pripras akys, tada susiradau takelį, vedantį per aukštų žolių mišką. Čia buvo vėsiau, nuo juodo vandens pusės čaižė vėjas, ir aš giliai susigrūdau rankas į žieminės striukės kišenes. Bent jau lietus liovėsi.

Žingsniavau paplūdiniu prie šiaurinio pylimo. Nemačiau nei Džeimso, nei kitų salų, tik miglotus vandens kontūrus. Atsargiai žengiau per akmenis, dairydamosi į krantą išplukdytų rąstų, kad už jų neužkliūčiau.

Dar nesupratusi ko ieškau, radau tai. Išniro iš prietemos, kai atsidūriau vos už kelių žingsnių: ilgas, baltas kaip kaulas, toli ant akmenų išmestas medžio kamienas. Į jūrą atsuktos susipynusios šaknys priminė šimtus gležnų čiuptuvėlių. Nebuvau tikra, kad tai tas pats medis, ant kurio mudu su Džeikobu pirmą kartą šnekėjome - nuo to pokalbio prasidėjo tiek daug skirtingų, susipynusių mano gyvenimo gijų, bet vieta atrodė panaši. Atsisėdau ten, kur sėdėjau tąkart, ir pažvelgiau į nematomą jūrą.

Pamačius Džeikobą tokį - miegantį, nekaltą ir pažeidžiamą - išnyko visas pasibjaurėjimas, išsisklaidė visas pyktis. Vis dar negalėjau abejingai žiūrėti į tai, kas vyko, kaip, regis, žiūrėjo Bilis, tačiau negalėjau ir smerkti Džeikobo. Meilės kitokie dėsniai, nusprendžiau. Jei žmogus tau svarbus, nebegali logiškai apie jį mąstyti. Nesvarbu, žudė žmones ar ne, Džeikobas buvo mano draugas. Ir aš nenumaniau, ką daryti.

Įsivaizduodama taip ramiai miegantį, jaučiau stiprų poreikį jį *globoti*. Visiškai nelogiška.

Logiška ar ne, bet mintyse regėdama jo ramų veidą stengiausi surasti kokį nors atsakymą, kokį nors būdą jam pateisinti. Dangus pamažu pilkėjo.

- Sveika, Bela, - iš tamsos pasigirdo Džeikobo balsas, ir aš krūptelėjau.

Jis prabilo tyliai, bemaž droviai, bet aš tikėjausi, kad mane perspės gurgždantys akmenys, todėl išsigandau. Auštančio dangaus fone mačiau jo siluetą - jis atrodė nepaprastai aukštas.

- Džeikai?

Jis stovėjo už kelių žingsnių, nedrąsiai mindžikuodamas.

- Bilis sakė, kad buvai užsukusi - tikiuosi, nelabai ilgai lauki? Žinojau, kad išsiaiškinsi.

- Taip, dabar tiksliai prisimenu istoriją, - sušnabždėjau.

Ilgą laiką tvyrojo tylą ir, nors buvo dar per tamsu išžiūrėti pyli-
mą, jo akys tyrinėjo mano veidą, ir man pašiorpo oda. Tikriausiai
jam užteko šviesos išvelgti mano išraišką, nes kai prabilo, jo balsas
staiga tapo kandus.

- Galėjai tik paskambinti, - šturkščiai ištarė jis.

Linktelėjau.

- Žinau.

Džeikobas pradėjo žingsniuoti palei akmenis. Labai įdėmiai iš-
klausiusi pro bangų mūšą girdėjau, kaip jo pėdos švelniai brūžuoja
per akmenėlius. Man vaikstant akmenys žvanga kaip kastanjetės.

- Kodėl atėjai? - vis dar žygiuodamas piktai paklausė jis.

- Pamaniau, kad bus geriau pasikalbėti akis į akį.

Jis prunkštelėjo.

- O taip, kur kas geriau.

- Džeikobai, turiu tave perspėti...

- Dėl patrulių ir medžiotojų? Nesijaudink. Mes jau žinome.

- Nesijaudinti? - netikėdama pakartojau. - Džeikai, jie turi
šautuvus! Jie spėndžia sąstus ir siūlo premijas, ir...

- Mes galime pasirūpinti savimi, - tebevaikščiodamas suniurz-
gėjo jis. - Jie nieko nepagaus. Tik dar labiau viską apsunkins - ne-
trukus patys pradės dingti.

- Džeikai! - sušnypščiau.

- Ką? Tai tik faktas.

Mano veidas iš pasibaisėjimo išbalavo.

- Kaip tu gali... šitaip nieko nejausti? Juk pažįsti tuos žmones.

Čarlis irgi ten! - Nuo tos minties man ėmė mausti pilvą.

Jis ūmiai sustojo.

- Ką dar galime padaryti? - atšovė jis.

Saulė rausvais draiskalais pavertė debesis mums virš galvos. Dabar mačiau jo veido išraišką: atrodė piktas, nusivylęs, išduotas.

- Ar negalėtum... na, pasistengti *nebūti*... vilkolakiu? - pašnibždom paklausiau.

Jis iškėlė aukštyn rankas.

- Tarsi galėčiau rinktis! - sušuko jis. - Beje, ar tai padėtų, jei nerimauji dėl dingstančių žmonių?

- Nesuprantu tavęs.

Jis prisimerkęs, prašiepęs dantis stebeilijo į mane.

- Žinai, kas mane taip siutina, kad nesitveriu savo kailyje?

Nuo jo priešiškos išraiškos atsitraukiau atgal. Regis, jis laukė, kol atsakysiu, todėl papurčiau galvą.

- Tu tokia veidmainė, Bela - štai sėdi čia ir *bijai* manęs! Argi šitaip sąžininga? - jo rankos drebėjo iš pykčio.

- *Veidmainė?* Negi esu veidmainė, jei bijau pabaisos?

- Ach! - sudejavo jis, spausdamas drebančius kumščius prieš smilkinių ir stipriai užmerkdamas akis. - Ar bent girdi, ką sakai?

- Ką?

Jis žengė porą žingsnių artyn, pasilenkė virš manęs ir piktai pažvelgė.

- Tai atsiprašau, kad nesu *toks* pabaisa, kokio tau reikia, Bela. Tikriausiai nesu toks šaunus kaip kraugeriai, ar ne?

Pašokau ir dėbtelėjau į jį.

- Tikrai nesi! - užrikau. - Bėda ne ta, kas tu *esi*, kvaily, o tai, ką *darai!*

- Ką tai turėtų reikšti? - užriaumojo jis, nuo įtūžio purtėsi visas kūnas.

Apstulbau, kai netikėtai Edvardo balsas mane perspėjo.

- Būk labai atsargi, Bela, - aksominiu balsu ištara jis. - Neerzink jo. Turi jį nuraminti.

Net balsas mano galvoje šiandien paistė niekus.

Vis dėlto paklausiau jo. Dėl šio balso padaryčiau bet ką.

- Džeikobai, - kreipiausi švelniu, ramiu balsu. - Ar tikrai būtina *žudyti* žmones, Džeikobai? Negi nėra kitos išeities? Norėjau pasakyti, jei jau vampyrai rado būdą išgyventi nemedžiodami žmonių, tai gal galėtum ir tu pabandyti?

Jis ūmiai atsitiesė, tarsi nuo mano žodžių jį būtų nukrėtusi elektros srovė. Antakiai pakilo, akys išsiplėtė.

- Žudyti žmones? - nusistebėjo jis.

- Kaip manei, apie ką aš šneku?

Jis nebedrebėjo. Nepatikliai, bet su viltimi pasižiūrėjo į mane.

- Aš maniau, kad mes kalbamės apie tavo pasibjaurėjimą vilkolakiais.

- Ne, Džeikai, ne. Tai ne dėl to, kad esi... vilkas. Tai ne bėda, - patikinau jį žinodama, kad kalbu nuoširdžiai. Man tikrai nerūpėjo, kad jis virsta milžinišku vilku - jis vis vien Džeikobas. - Jei tik rastum būdą nekenkti žmonėms... vien tai mane slegia. Tie žmonės nekalti, Džeikai, jie tokie patys žmonės kaip Čarlis, ir aš negaliu nusigręžti, kai tu...

- Ar tik tiek? Tikrai? - pertraukė jis mane, ir jo veide nušvito plati šypsena. - Tu bijai tik todėl, kad esu žudikas? Tai vienintelė priežastis?

- Negi to neužtenka?

Jis prapliupo kvatotis.

- Džeikobai Blekai, tai *taip* nejuokinga!

- Žinoma, žinoma, - vis dar kikendamas pritarė jis.

Jis žengė platų žingsnį ir vėl nežmoniškai stipriai apkabino mane.

- Tu tikrų tikriausiai neprieštarauji, kad aš pavirstu į didžiulį šunį? - džiugiu balsu man tiesiai į ausį paklausė jis.

- Ne, - žiopčiojau. - Dūstu... Džeikai!

Jis paleido mane iš glėbio, bet paėmė už rankų.

- Aš ne žudikas, Bela.

Tyrinėjau jo veidą - buvo aišku, kad tai tiesa. Mane apėmė palengvėjimas

- Tikrai? - paklausiau.

- Tikrai, - iškilmingai prisiekė jis.

Aplėbiau jį. Man tai priminė pirmąją pasivažinėjimo motociklais dieną - tik dabar jis buvo aukštesnis, o aš dar labiau pasijutau kaip vaikas.

Kaip ir aną kartą jis paglostė man plaukus.

- Atleisk, kad pavadinau tave veidmaine, - atsiprašė jis.

- Atleisk, kad pavadinau tave žudiku.

Jis nusijuokė.

Tada kai ką prisiminiau ir atsitraukiau, kad matyčiau jo veidą. Iš baimės suraukiau antakius.

- O kaip Semas? Ir kiti?

Jis papurtė galvą šypsodamasis, tarsi nuo pečių būtų nusiritęs sunkus akmuo.

- Žinoma, ne. Argi neprisimeni, kaip mes vadinamės?

Puikiai prisiminiau - dar šiandien apie tai pagalvojau.

- Sergėtojai?

- Teisingai.

- Bet aš nesuprantu. Kas vyksta girioje? Kodėl dingsta turistai, iš kur kraujas?

Jo veidas surimtėjo, susirūpino.

- Mes stengiamės atlikti savo darbą, Bela. Stengiamės juos apsaugoti, bet visada šiek tiek pavėluojame.

- Nuo ko apsaugoti? Ar ten tikrai yra tas lokys?

- Bela, mieloji, mes žmones saugome tik nuo vieno dalyko - vienintelio mūsų priešo. Dėl šios priežasties ir egzistuojame - nes egzistuoja jie.

Akimirką spoksojau į jį tuščiu žvilgsniu, tada susiprotėjau. Širdis nusirito į kulnus, pro lūpas prasiveržė bežodis siaubo klyksmas.

Jis linktelėjo.

- O aš maniau, kas jau kas, o tu tai tikrai suprasi, kas vyksta.

- Lorenas, - sušnabždėjau. - Jis vis dar čia.

Džeikobas sumirkčiojo ir pakreipė galvą į šoną.

- Kas tas Lorenas?

Bandžiau sutvarkyti galvoje tvyrantį chaosą, kad atsakyčiau.

- Tu žinai - matei jį pievelėje. Tu ten buvai... - kalbėjau nuostabos kupinu balsu, pamažu viską įsisąmonindama. - Tu ten buvai ir neleidai jam manęs nužudyti...

- O, tas juodbruvas kraugerys? - jis įsitempęs nuožmiai nusišypsojo. - Tai toks jo vardas?

Suvirpėjau.

- Ką sau manei? - sušnabždėjau. - Jis galėjo tave nužudyti! Džeikai, tu nesupranti, kokie jie pavojingi...

Mane vėl pertraukė jo prunkštimas.

- Bela, vienišas vampyras tokiai kaip mūsų gaujai vienas juokas. Buvo taip lengva, kad net kaip reikiant nepasismaginome!

- Kas buvo lengva?

- Nužudyti kraugerį, kuris ruošėsi nužudyti tave. Na, to nepri-skiriu prie žmogžudystės, - skubiai pridūrė jis. - Vampyrai - ne žmonės.

Netekusi amo galėjau tik kartoti jo žodžius.

- Tu... nužudei... Loreną?

Džeikobas linktelėjo.

- Na, mes visi pasistengėme, - patikslino jis.

- Lorenas negyvas? - sušnabždėjau.

Jo veido išraiška pasikeitė.

- Juk neliūdi dėl to? Jis ruošėsi tave nužudyti - jis medžiojo, Bela, prieš puldami mes tuo įsitikinome. Juk tiki tuo, tiesa?

- Tikiu. Ne, aš neliūdžiu - aš... - turėjau atsisėsti. Svyruodama žengiau atgal, kol blauzdomis pajutau medžio kamieną, tada susmukau ant jo. - Lorenas negyvas. Jis negriš manęs.

- Tai nepyksti? Juk jis nebuvo tavo draugas, ar ne?

- Mano draugas? - sutrikusi ir apdujusi nuo palengvėjimo spoksojau į jį. Pradėjau vapėti, akys sudrėko. - Ne, Džeikai. Man taip... taip *palengvėjo*. Maniau, jis mane suras - kasnakt jo laukiau, tik vyliausi, kad jis pasitenkins manimi ir paliks Čarlį gyvą. Aš taip bijojau, Džeikobai... Bet kaip? Jis buvo vampyras! Kaip jį nužudėte? Jis buvo toks stiprus, toks kietas kaip marmuras...

Džeikobas atsisėdo prie manęs ir guosdamas apkabino viena ranka.

- Tam mes ir sukurti, Bele. Ir mes stiprūs. Gaila, kad nepasakei, jog taip bijai. Tau nebūtų reikėję nuogaštauti.

- Tavęs nebuvo šalia, - paskendusi mintyse sušnabždėjau.

- Ak, tiesa.

- Pala, Džeikai - bet aš maniau, kad tu tai žinai. Šiąnakt sakei, kad tau nesaugu būti mano kambaryje. Maniau, tu žinai, kad gali ateiti vampyras. Negi ne tai turėjai galvoje?

Jis kurį laiką sutrikęs žvelgė į mane, tada nunarino galvą.

- Ne, ne tai.

- Tai kodėl manei, kad tau ten nesaugu?

Jis pažvelgė į mane kaltomis akimis.

- Aš nesakiau, kad tai nesaugu *man*. Galvojau apie tave.

- Apie ką tu?

Jis nudelbė akis, paspyrė akmenuką.

- Yra ne viena priežastis, kodėl turėčiau laikytis nuo tavęs atokiai, Bela. Pirmiausia, negalėjau tau atskleisti mūsų paslapties. Antra, tai nesaugu *tau*. Jei aš pernelyg supykstu... įsiuntu... galiu tave sužeisti.

Nuodugniai apsvarsčiau tai.

- Kai tu tąkart supykai... Kai aš ant tavęs šaukiau... ir tu drebėjai?..

- Taip. - Jis dar žemiau nuleido galvą. - Pasielgiau labai kvailai. Turėčiau geriau valdytis. Prisiekiu, nesiroošiau supyksti, kad ir ką

būtum pasakiusi. Bet... aš taip nusiminiau, kad neteksiu tavęs... kad negalėsi susitaikyti su tuo, kas esu...

- Kas nutiktų... jei labai įnirštum? - pašnibždom paklausiau.
- Pavirsčiau vilku, - irgi sušnabždėjo jis.
- Tau nereikia pilnaties?

Jis pavartė akis.

- Holivudo versija ne itin atitinka tiesą. - Tada atsiduso ir surimtėjo. - Tau nereikia šitaip nuogaustauti, Bele. Mes viskuo pasirūpinsime. Ir ypač pasirūpinsime Čarliu bei jo draugais - neleisime, kad jam kas nors atsitiktų. Kliaukis manim.

Tik dabar, kai Džeikobas prabilo būsimuoju laiku, man kai kas dingtelėjo. Tai buvo tiesiog akivaizdu - tačiau mintis apie Džeikobą ir jo draugus, kovojančius su Lorenu, mane taip pribloškė, kad praleidau tai pro ausis.

Mes viskuo pasirūpinsime.

Dar ne pabaiga.

- Lorenas negyvas, - aiktelėjau, ir visas kūnas suledėjo.
- Bela? - sunerimęs šūktelėjo Džeikobas, liesdamas mano balta kaip kreida skruostą.

- Jei Lorenas žuvo... prieš savaitę... tai *dabar* žmones žudo kažkas kitas.

Džeikobas linktelėjo ir pro sukąstus dantis iškošė:

- Jie buvo dviese. Mes manėme, kad jo partnerė bandys mus pulti - mūsų pasakojimuose jie paprastai smarkiai užpyksta, kai nužudai jų partnerį. Bet ji tik pabėga, o paskui vėl sugrižta. Jei išsiaiškintume, ko ji siekia, būtų lengviau ją įveikti. Tačiau ji elgiasi labai keistai. Kaišioja visur nosį, lyg tikrintų mūsų gynybą, lyg ko nors ieškotų - tiktai *ko*? Ko ji nori? Semo manymu, ji bando mus išskirti, kad būtų lengviau...

Džeikobo balsas tilo, kol ėmė skambėti lyg iš ilgo tunelio; nebesuvokiau pavienių žodžių. Kakta išrasojo nuo prakaito, ėmė tą-

syti, lyg vėl būčiau susirgusi pilvo gripu. Pasijutau lygiai taip kaip anuomet.

Greitai nusisukau nuo jo ir pasilenkiau virš medžio kamieno. Mano kūną tampė mėšlungis, tuščias skrandis siaubingai trūkčiojo, nors jame nebuvo nieko, ką būtų galima išmesti.

Viktorija jau čia. Ieško manęs. Giriuje žudo keliauninkus. Giriuje, kur Čarlis ieško...

Man ėmė suktis galva.

Džeikobas pagavo mane už pečių ir sulaikė, kad nenuvirsčiau į priekį ant akmenu. Ant skruosto jutau jo karštą alsavimą.

- Bela! Kas nutiko?

- Viktorija, - aiktėlėjau vos atgavusi kvapą nuo pilvo traukulių. Išgirdęs šį vardą Edvardas mano galvoje piktai suurzgė.

Pajutau, kaip Džeikobas mane kelia. Jis nepatogiai pasiguldė mane ant kelių, svyrančią galvą atrėmė sau į petį. Stengėsi laikyti mane, kad nesusmukčiau ir atgaučiau pusiausvyrą. Nubraukė nuo veido prakaituotus plaukus.

- Kas ji? - paklausė Džeikobas. - Ar girdi mane, Bela? Bela?

- Ji ne Loreno partnerė, - suaimanavau jam į petį. - Jie tik seni draugai...

- Gal tau reikia vandens? Gydytojo? Sakyk, ką daryti, - persigandęs kamantinėjo jis.

- Aš nesergu - man baisu, - pašnibždom paaiškinau.

Žodis „baisu“, regis, nė iš tolo nenusakė, kaip jaučiausi.

Džeikobas patapšnojo man per nugarą.

- Bijai Viktorijos?

Virpėdama linktelėjau.

- Viktorija - tai ta rusvaplaukė patelė?

Vėl sudrebėjau ir suinkščiau:

- Taip.

- Iš kur žinai, kad ji nebuvo jo partnerė?

- Lorenas man sakė, kad jos partneris buvo Džeimsas, - paaiškinau, nejučia lankstydamą ranką su randu.

Jis pasuko mano veidą, tvirtai laikydamas savo dideliu delnu. Įdėmiai pažvelgė man į akis.

- Ar jis tau dar ką nors sakė, Bela? Tai svarbu. Ar žinai, ko ji nori?

- Žinoma, - sušnabždėjau. - Ji nori *manęs*.

Jo burna prasižiojo, tada vėl kietai susičiaupė.

- Kodėl? - paklausė.

- Edvardas nužudė Džeimsą, - sušnabždėjau. Džeikobas mane taip stipriai laikė, kad nereikėjo saugoti kiaurymės - jis neleido jai plyšti. - Ji... pašėlo. Bet Lorenas sakė, kad, jos manymu, teisingiau būtų nužudyti mane, o ne Edvardą. Partneris už partnerį. Ji nežinojo - ir tikriausiai vis dar nežino, kad... kad... - sunkiai nurijau seiles. - Kad tarp mūsų nieko nebėra. Bent jau Edvardui viskas baigta.

Tai patraukė Džeikobo dėmesį, jo veide susikovė skirtingi jausmai.

- Tai viskas dėl to? Dėl to Kalenai išvyko?

- Juk aš niekuo neypatinga. Esu tik žmogus, - silpnai gūžtelėdama pečiais paaiškinau.

Džeikobo krūtinėje po mano ausimi pasigirdo lyg ir koks urzgimas - ne tikras urzgimas, tik žmogiškas jo atitikmuo.

- Jei tas mulkis kraugerys toks kvailas, kad...

- Būk geras, - suaimanavau. - Būk geras. Nereikia.

Džeikobas padvejojo, tada linktelėjo.

- Tai svarbu, - pakartojo jis; veidas vėl buvo dalykiškas. - Kaip tik tai mums ir reikėjo sužinoti. Turime tuojau pat pranešti kitiems.

Jis atsistojo ir trūktelėjo mane už rankų. Prilaikė už liemens, kol įsitikino, kad nenugriūsiu.

- Man viskas gerai, - pamelavau.

Jis paleido liemenį ir paėmė man už rankos.

Nusitempė atgal prie pikapo.-

- Kur važiuosime? - paklausė.

- Dar gerai nežinau, - prisipažino jis. - Sukviesiu susirinkimą.

Ei, luktelėk čia minutėlę, gerai?

Jis atrėmė mane į pikapo šoną ir paleido mano ranką.

- Kur eini?

- Tuoj grįšiu, - pažadėjo jis.

Tada apsisuko ir nudūmė per automobilį aikštelę, per kelia, į greta stūksančią giria. Šmurkštelėjo tarp medžių, greitas ir miklus kaip elnias.

- Džeikobai! - užkimusiu balsu surikau jam pavymui, bet jo jau nebebuvo.

Ne itin geras laikas likti vienai. Praėjus vos sekundei sunkiai gaudžiau kvapą. Vargais negalais iširopščiau į pikapo kabiną ir iškart užspaudžiau užraktus. Tik nuo to nepasijutau nėmaž geriau.

Viktorija jau medžioja mane. Grynas atsitiktinumas, kad iki šiol dar nerado - atsitiktinumas ir penki paaugliai vilkolakiai. Šaižiai iškvėpiau. Kad ir ką sakė Džeikobas, vien mintis apie tai, kad jis atsidurtų šalia Viktorijos, baugino. Man nerūpėjo, kuo jis gali pavirsti ištūžęs. Regėjau ją prieš akis, laukiniu veidu, ugniniais plaukais, mirtiną, nesunaikinamą...

Bet, pasak Džeikobo, Loreno nebėra. Negi tai tikrai įmanoma? Edvardas - nejučia susigriebiau už krūtinės - pasakojo, kaip sunku nužudyti vampyrą. Šį darbą gali atlikti tik kitas vampyras. Tačiau Džeikas sakė, kad vilkolakiai kaip tik tam ir sukurti...

Jis žadėjo uoliai rūpintis Čarliu - sakė, kad galiu kliautis vilkolakiais. Kaip galėčiau jais kliautis? Visiems mums gresia pavojus! O labiausiai Džeikobui, jei bandys stoti tarp Viktorijos ir Čarlio... tarp Viktorijos ir manęs.

Pajutau, kad tuoj vėl apsivemsiu.

Ūmiai kažkas patukseno į pikapo langą, ir aš suspigau iš siaubo - o pasirodo, grįžo Džeikobas. Virpėdama, dėkinga atrakinau duris.

- Tu tikrai išsigandusi, ar ne? - lipdamas į vidų paklausė jis.

Linktelėjau.

- Nebijok. Mes pasirūpinsime tavimi - ir Čarliu. Pažadu.

- Man dar baisiau, kad surasi Viktoriją, nei tai, kad ji suras mane, - sušnabždėjau.

Jis nusijuokė.

- Turėtum šiek tiek labiau mumis pasitikėti. Galime išžižesti.

Aš tik pakraipiau galvą. Buvau mačiusi pernelyg daug vampyrų.

- Kur ką tik buvai? - paklausiau.

Jis susičiaupė ir nieko neatsakė.

- Ar paslaptis?

- Nelabai. Tik keistas dalykas. Nenoriu tavęs jaudinti.

- Jau esu mažumėlę apsipratusi su keistenybėmis, supranti? - Pabandžiau nusišypsoti, bet ne itin pavyko.

Džeikobas linksmi vyptelėjo.

- Gal ir taip. Gerai jau. Supranti, kai esame vilkolakiai, mes galime... girdėti vienas kitą.

Sumišusi suraukiau antakius.

- Ne balsus girdėti, - toliau aiškino jis, - bet... vienas kito mintis - kad ir kaip toli būtume. Tai labai padeda medžiojant, bet kitais atvejais tikras vargas. Gerokai trikdo, kai negali turėti jokių paslapčių. Keista, ar ne?

- Ar tai šiąnakt turėjai galvoje sakydamas, kad praneši jiems, jog buvome susitikę, nors to ir nenori?

- Greitai susigaudai.

- Dėkui.

- Taip pat nebijai keistenybių. Maniau, kad tai tave trikdys.

- Tai ne... na, tu ne vienintelis iš mano pažįstamų tai gali. Todėl man tai neatrodo pernelyg keista.

- Tikrai?.. Pala, ar kalbi apie savo kraugerių?

- Norėčiau, kad taip jų nevadintum.

Džeikobas nusijuokė.

- Kaip sau nori. Tuomet Kalenai?

- Tik... tik Edvardas. - Slapčia prisiliečiau prie liemens.

Džeikobas atrodė nustebęs - ir nemaloniai.

- Maniau, tai tik pasakos. Esu girdėjęs legendų apie vampyrus, kurie turi... ypatingų gebėjimų, bet galvojau, kad tai tik mitas.

- Ar apskritai kas nors dar yra mitas? - pašaipiai paklausiau.

Jis susiraukė.

- Ko gero, ne. Gerai, mes susitiksime su Semu ir kitais toje vietoje, kur važinėjomės motociklais.

Užvedžiau pikapą ir pasukau į kelią.

- Taigi tu ką tik buvai pasivertęs vilku, kad pasišnekėtum su Semu? - pasmalsavau.

Džeikobas, regis, sutrikęs linktelėjo.

- Tik labai trumpai - stengiausi negalvoti apie tave, kad jie nesuprastų, kas vyksta. Bijojau, kad Semas neleis tavęs atsivesti.

- Manęs tai nebūtų sulaikę.

Vis dar įsivaizdavau Semą esant blogą. Išgirdusi jo vardą sukąsdavau dantis.

- Na, tai būtų sulaikę *mane*, - niauriai ištarė Džeikobas. - Prisimeni, kaip šiąnakt negalėjau užbaigti sakinio? Kaip negalėjau paprasčiausiai papasakoti visos istorijos?

- Taip. Atrodė, lyg kažkuo springtum.

Jis nelinksmi sukikeno.

- Panašiai. Semas man neleido tau papasakoti. Jis yra... gaujos vadas, supranti. Kai liepia mums ką nors daryti ar ką nors uždraudžia, - jei jis rimtai nusiteikęs, - tuomet, na, negalime jo nepaisyti.

- Keista, - burbtelėjau.
- Labai, - pritarė jis. - Tai vilkų savybė.
- Oho, - tik tokį atsakymą tesugalvojuau.
- Taigi, tokių dalykų gausybė - vilkiškų dalykų. Aš vis dar mokausi. Neįsivaizduoju, kaip buvo Semui, kai jis bandė su viskuo susidoroti vienas. Pakankamai prastai būna net tada, kai tave palaiko visa gauja.

- Semas buvo vienas?

- Taip, - Džeikobo balsas pritilo. - Kai aš... pasikeičiau, tai buvo pats... *siaubingiausias*, pats *klaikiausias* dalykas, kuris tik man kada nors buvo nutikęs - blogesnis už visa, ką galima įsivaizduoti. Tačiau aš buvau ne vienas - savo galvoje girdėjau balsus, aiškinančius man, kas nutiko ir ką turiu daryti. Turbūt tai padėjo neišsikraustyti iš proto. Bet Semas... - Jis papurtė galvą. - Semui niekas nepadėjo.

Tai galėjo pakeisti mano požiūrį. Kai Džeikobas šitaip paaiškino, buvo sunku nepajusti užuojautos Semui. Turėjau sau priminti, kad nebėra priežasties jo nekęsti.

- Ar jie supyks, kai atvažiuosiu su tavim? - paklausiau.

Jis išsiviepė.

- Tikriausiai.

- Gal man nevertėtų...

- Ne, viskas gerai, - patikino jis mane. - Tu žinai daugybę dalykų, kurie mums gali padėti. Nesi paprasčiausia neišmanėlė. Tu tarsi... kaip čia pasakius, šnipė, ar panašiai. Esi buvusi prieš teritorijoje.

Mintyse susiraukiau. Tai to Džeikobas iš manęs nori? Išmanančio žmogaus, kuris padėtų sunaikinti priešą? Bet aš nebuvo šnipė. Nerinkau jokios informacijos. Jau vien nuo jo žodžių pasijutau išdavikė.

Bet juk norėjau, kad jis sustabdytų Viktoriją, ar ne?

Ne.

Taip, *norėjau*, kad Viktorija būtų sustabdyta, ir, geriausia, prieš tai, kai nukankins mane, susidurs su Čarliu ar nužudys dar vieną turistą. Tik nenorėjau, kad ją sustabdytų ar veikiau bandytų sustabdyti Džeikobas. Nenorėjau, kad ji prisiartintų prie Džeikobo per šimtą kilometrų.

- Pavyzdžiui, žinai apie mintis skaitančius kraugerius, - pastebėjęs, kad mano mintys nuklydo, ėmė dėstyti jis. - Tokius dalykus mums reikia žinoti. Tikrai ne kažin kas, kad *tos* istorijos yra tiesa. Tai viską dar labiau apsunkina. Ei, kaip manai, ar ta Viktorija turi kokių ypatingų gebėjimų?

- Nemanau. - Padvejojau, tada atsidusau. - Jis būtų paminėjęs.

- Kaž? Ak, turi galvoje Edvardą - oi, atsiprašau, užmiršau. Tau nepatinka tarti jo vardo. Arba jo girdėti.

Suspaudžiau krūtinę, stengdamasi nekreipti dėmesio į tvinkčiojimą kiaurymės pakraščiuose.

- Ne, tikrai ne.

- Atleisk.

- Iš kur taip gerai mane pažįsti, Džeikobai? Kartais atrodo, kad skaitai *mano* mintis.

- Ne. Aš tik stebiu.

Riedėjome siauru miško keliuku, kur Džeikobas mane pirmą sykį mokė važiuoti motociklu.

- Čia bus gerai? - paklausiau.

- Žinoma, žinoma.

Išukau į kelkraštį ir išjungiau variklį.

- Tu vis dar labai liūdi, ar ne? - sumurmėjo jis.

Linktelėjau, vogčia žvalgydamasi po tamsią girią.

- Ar kada nors pagalvojai... kad galbūt... šitaip tau bus geriau?

Lėtai įkvėpiau ir iškvėpdama tariau:

- Ne.

- Juk jis nebuvo pats geriausias...

- Prašau, Džeikobai, - maldaujama šnabždesiu pertraukiau jį. - Gal galėtume apie tai nesišnekėti? Negaliu išverti.

- Gerai. - Jis giliai įkvėpė. - Dovanok, kad apie tai prabilau.

- Tu nekaltas. Jei viskas būtų susiklostę kitaip, galų gale būtų gera su kuo nors apie tai paplepėti.

Džeikobas linktelėjo.

- Taigi, man buvo sunku dvi savaites saugoti paslaptį nuo tavęs. Turbūt tikras pragaras negalėti su *niekuo* pasišnekėti.

- Pragaras, - sutikau.

Džeikobas šaižiai įkvėpė.

- Jie jau čia. Eime.

- Tu įsitikinęs? - paklausiau, kai jis atidarė savo dureles. - Gal man pasilikti čia?

- Jie susidoros, - atsakė Džeikobas ir šyptelėjo. - Ar tik neišsigandai didelio pikto vilko?

- Cha cha, - pasakiau.

Tačiau išlipau iš pikapo ir skubiai apibėgau pro priekį, kad būčiau šalia Džeikobo. Pernelyg aiškiai prisiminiau milžiniškus siaubūnus pievelėje. Mano rankos virpėjo, kaip anksčiau Džeikobo, tik veikiau iš baimės negu iš pykčio.

Džeikas suėmė mano delną ir spustelėjo.

- Štai čia.

14. ŠEIMA

PRISISPAUDŽIAU PRIE DŽEIKOBO ŠONO, akys lakstė po girią ieškodamos kitų vilkolakių. Jiems pasirodžius iš už medžių, pamačiau, kad jie visai ne tokie, kokių tikėjaisi. Galvoje sukosi vilko įvaizdis. O čia buvo tik keturi gana aukšti pusnuogiai berniukai.

Jie man vėl priminė brolius keturnaičius. Kažkas broliška buvo jų judesiuose, kai jie darniai žengė iš miško ir sustojo kitoje kelio pusėje, jų tvirtuose, išsišovusiuose raumenyse po tokia pačia rusva oda, vienodai nurėžtuose juoduose plaukuose ir jų išraiškoje, kuri visų tą pačią akimirką pasikeitė.

Jie smalsiai ir atsargiai sužiuro į mus. Išvydę mane, pasislėpusią už Džeikobo, visi vienu metu įsiuto.

Semas tebebuvo aukščiausias, nors ir Džeikobas nedaug nuo jo atsiliko. Semo jau net negalėjai pavadinti vaikinu. Jo veidas atrodė vyresnis - ne dėl raukšlių ar kitų amžiaus požymių, bet savo brandumu, bruožuose atsispindinčia kantrybe.

- Ką padarei, Džeikobai? - paklausė jis.

Vienas iš tų, kurių nepažinau - Džaredas arba Polas - prasispraudė pro Semą ir prašneko, Džeikobui dar nespėjus pasiteisinti.

- Kodėl negali laikytis taisyklių, Džeikobai? - užriko jis, iškeldamas aukštyn rankas. - Ką sau, po galais, galvoji? Ar ji svarbesnė už viską - už visą gentį? Už žudomus žmones?

- Ji gali padėti, - tyliai atsakė Džeikobas.

- Padėti! - sušuko piktasis vaikas. Jo rankos pradėjo drebėti. - Kurgi ne! Neabejoju, kad kraugerių draugė tiesiog *dega* troškimu mums padėti!

- Nekalbėk šitaip apie ją! - suriko Džeikobas, išskaudintas draugo puolimo.

Ano vaikino kūnu - per pečius ir nugara žemyn - perbėgo drebulys.

- Polai! Atsipalaiduok! - paliepė Semas.

Polas pakratė galvą, ne prieštaraudamas, bet taip, lyg stengtųsi susikaupti.

- Dieve, Polai, - sumurmėjo kitas vaikas, tikriausiai Džaredas. - Susiimk.

Polas sumišęs pasuko galvą į Džaredą, jo lūpos prasišiepė. Tada vėl atsigrėžė į mane. Džeikobas žengė žingsnį ir atsistojo priešais.

To užteko.

- Teisingai, gink *ją!* - įniršęs užriaumėjo Polas.

Jo kūną supurtė mėšlungiškas virpulyš. Jis atlošė galvą, iš burnos išsiveržė tikras urzgimas.

- Polai! - vėl sušuko Semas ir Džeikobas.

Atrodė, kad Polas, smarkiai virpėdamas, krenta į priekį. Jam priartėjus prie žemės pasigirdo garsus plyšimo garsas, ir vaikas tarsi sprogo.

Atsirado tamsiai sidabrinis kailis, ir Polo kūnas penkis kartus padidėjo - jis, pritūpė ir pasiruošė šuoliui.

Vilkas iššiepė snukį, iš jo milžiniškos krūtinės vėl pasigirdo urzgimas. Tamsios, piktos akys žvelgė tiesiai į mane.

Tą pačią akimirką Džeikobas nurūko per kelią tiesiai prie pabaisos.

- Džeikobai! - suklykiau.

Pusiaukelėje Džeikobo nugara suvirpėjo. Jis šoko į priekį, nerdamas galva į tuštumą.

Sulig dar vienu plyšimo garsu Džeikobas taip pat sprogo. Jis tiesiog išsiveržė iš savo odos, ore ėmė pleventi juodo ir balto audeklo skutai. Tai įvyko taip greitai, kad jei būčiau mirktelejusi, būčiau pražiopsojusi visą pasikeitimą. Viena akimirką Džeikobas lėkė oru, o kitą jo vietoje atsirado stambus rusvas vilkas - toks didžiulis, kad niekaip neįsivaizdavau, jog galėtų tilpti Džeikobo kūne. Jis puolė tiesiai prie pritūpusio sidabrinio baisūno.

Džeikobas kaktomuša susidūrė su kitu vilkolakiu. Jų piktas urzgimas grumėjo tarp medžių kaip griaustinis.

Juodi ir balti audeklo skuteliai - Džeikobo drabužių liekanos - nupleveno ant žemės ten, kur jis išnyko.

- Džeikobai! - klupinédama į priekį suspigau.

- Lik, kur esi, Bela, - paliepė Semas.

Vos išgirdau jį pro besikaunančių vilkų kauksmą. Jie kandžiojo ir draskėsi, jų aštrūs dantys blykčiojo prie kits kito gerklės. Džeikobui-vilkui, regis, sekėsi geriau - jis buvo gerokai didesnis už tą kitą ir atrodė stipresnis. Jis dar kartą įrėmė petį į pilkį ir nustūmė atgal prie medžių.

- Nuveskit ją pas Emilę, - sušuko Semas vaikinams, kurie susižavėję stebėjo peštynes.

Džeikobui pavyko nustumti pilkį nuo kelio, ir jie pradingo miške, buvo girdėti tik jų garsus urzgimas. Semas nurūko paskui juos, pakeliui nususpyrė batus. Puldamas tarp medžių jis suvirpėjo nuo galvos iki kojų.

Urzgimas ir kaukšėjimas tolo. Staiga garsai nutilo, ir ant kelio tapo labai tylu.

Vienas berniukų pradėjo juoktis.

Atsigręžusi dėbtelėjau į jį - mano plačios akys, regis, sustingo, negalėjau nė mirkstelėti.

Berniukas, rodos, juokėsi iš mano išraiškos.

- Na, ne kasdien tai pamatysi, - kikeno jis.

Veidas buvo miglotai pažįstamas - liesesnis už kitų... Embris Kolas.

- O aš tai matau kasdien, - burbtelėjo kitas vaikas, Džaredas. - Kiekvieną mielą dienele.

- Ak, Polas ne *kasdien* praranda savitvardą, - vis dar šypsodamasis paprieštaravo Embris. - Gal tik dvi dienas iš trijų.

Džaredas stabtelėjo ir paėmė nuo žemės kažką balta. Parodė tai Embriui; ant jo delno karojo skiautės.

- Suplyšo į skutus, - tarė Džaredas. - Bilis sakė, kad tai paskutinė pora, kurią jis galėjo nupirkti - ko gero, dabar Džeikobui teks vaikščioti basam.

- Šitas liko sveikas, - tarė Embris, iškėlęs baltą sportbatį. - Džei- kas galės striksėti, - juokdamasis pridūrė jis.

Džaredas pradėjo rinkti nuo žemės audeklo skiauteles.

- Gal paimtum Semo batus, gerai? Visa kita kelias į šiukšlyną.

Embris pagriebė batus ir nubėgo į mišką, kur dingo Semas. Po kelių sekundžių grįžo užsimetęs ant rankos nukirptus džinsus. Džaredas surinko suplėšytus Džeikobo ir Polo drabužius ir susuko juos į gniužulą. Staiga, regis, prisiminė mane.

Įdėmiai, tiriamai pasižiūrėjo.

- Ei, tikiuosi, nenualpsi, neapsivemsi ar dar ko nors neiškrėsi? - paklausė jis.

- *Tikiuosi*, - gaudydama kvapą atsakiau.

- Prastokai atro dai. Gal prisėsk.

- Gerai, - sumurmėjau.

Jau antrą kartą šį rytą atsitūpiau ir nuleidau galvą.

- Džeikas turėjo mus perspėti, - pasiskundė Embris.

- Jam nederėjo į tai įtraukti savo merginos. Ką jis sau galvoja?

- Na, dabar vilkas jau išlindo iš maišo, - atsiduso Embris. - Nieko nepadarysi.

Pakėliau galvą ir pažvelgiau į abu vaikus, kurie, regis, į viską žiūrėjo taip ramiausiai.

- Negi jūs visai nesijaudinate? - paklausiau.

Embris nustebeęs sumirkčiojo.

- Jaudintis? Dėl ko?

- Jie gali susižeisti!

Embris su Džaredu nusikvatojo.

- *Tikiuosi*, Polas įkris jam į kailį, - tarė Džaredas. - Mažumėlę pamokys Džeiką.

Išblyškau.

- Kurgi ne! - paprieštaravo Embris. - Ar *matei* Džeiką? Net Se-nas nemoka šitaip skriedamas pasikeisti. Jis išvydo, kad Polas prarado savitvardą, ir jau - po kiek? - maždaug po sekundės puolė. Tas vaikis gabus.

- Polas jau seniau kaunasi. Lažinuosi iš dešimties žaliųjų, kad jis paliks žymes.

- Klysti. Džeikui tai įgimta. Polas neturi šansų.

Jie šypsodamiesi paspaudė vienas kitam rankas.

Stengiausi guostis tuo, kad jie tokie ramūs, tačiau negalėjau išmesti iš galvos žiaurais besikaunančių vilkų vaizdo. Maudė tuščią pilvą, nuo rūpesčių skaudėjo galvą.

- Čiuožiam pas Emilę. Supranti, ji laukia su vaišėmis. - Embris pažvelgė žemyn į mane. - Gal galėtum pavėžėti?

- Žinoma, - springdama atsakiau.

Džaredas kilstelėjo antakį.

- Gal verčiau vairuok tu, Embri. Man vis dar atrodo, kad ji tuoj nukeips.

- Puiki mintis. Kur rakteliai? - paklausė Embris.

- Spynelėje.

Embris atidarė keleivio dureles.

- Ropškis, - linksmai ištarė, viena ranka trūktelėjo mane, pasta-tė ir įgrūdo į automobilį.

Žvilgsniu išmatavo, kiek liko vietos.

- Tau teks važiuoti gale, - tarė jis Džaredui.

- Tai gerai. Mano skrandis ne koks. Nenoriu čia būti, kai ji ap-sivems.

- Lažinuosi, ji kietesnė, nei atrodo. Ji draugavo su vampyrais.

- Penki žali? - paklausė Džaredas.

- Sutarta. Nors jausiuosi kaltas šitaip tave apiplėšdamas.

Embris įlipo ir paleido variklį, tuo tarpu Džaredas vikriai stryk-telėjo į kėbulą. Kai tik durys užsidarė, Embris sukuždėjo man:

- Tik neapsivemk, gerai? Turiu tik dešimtinę, ir jei Polas krim-s-telės Džeikobui...

- Pasistengsiu, - sušnabždėjau.

Embris nuvežė mus atgal į kaimą.

- Ei, kaip Džeikui apskritai pavyko apeiti draudimą?

- Ką?..

- Na, jis nusižengė taisyklėms. Supranti, išplepėjo. Kaip jis tau tai papasakojo?

- Ak, šitai, - tariau, prisiminusi, kaip šiąnakt Džeikobas dusda-mas bandė pasakyti man tiesą. - Jis neišplepėjo. Aš pati atspėjau.

Embris, regis, nustebeš kietai sučiaupė lūpas.

- Hmm. Ko gero, tai buvo įmanoma.

- Kur važiuojam? - paklausiau.

- Pas Emilę. Ji - Semo mergina... ne, dabar jau turbūt sužadė-tinė. Jie irgi ten susirinks, kai atsiims iš Semo už tai, ką iškrėtė. Ir

kai Polas su Džeiku susiras naujus drabužius, jei tik Polas jų dar apskritai turi.

- Ar Emilė žino apie?..

- Taip. Ei, klausyk, tik nespoksok į ją. Semą tai erzina.

Suraukusi antakius pažvelgiau į ją.

- Kodėl turėčiau spoksoti?

Embris, rodos, pasijuto nejaukiai.

- Kaip ką tik matei, bendrauti su vilkolakiais gali būti pavojinga. - Jis greitai pakeitė temą. - Klausyk, ar nepyksti dėl viso to reikalo su juočiu kraugeriu pievelėje? Neatrodė, kad jis būtų buvęs tavo draugas, bet... - Embris gūžtelėjo pečiais.

- Ne, jis nebuvo mano draugas.

- Tai gerai. Mes nenorėjome nieko pradėti, laužyti sutarties, supranti?

- O, taip, Džeikas man kadaise, labai seniai, pasakojo apie tą sutartį. Kaip nužudydami Loreną galėtumėte pažeisti sutartį?

- Lorenas, - prunkšdamas pakartojo jis, tarsi jam būtų juokinga, kad vampyras turi vardą. - Na, tiesą sakant, mes buvome Kalenu žemėje. Teoriškai mes negalime jų pulti, bent jau Kalenu, už savo ribų - nebent jie pirmi sulaužytų sutartį. Mes nežinojome, ar juodaplaukis buvo koks nors jų giminaitis, ar šiaip kas. Atrodė, kad tu jų pažįsti.

- Kaip jie pažeistų sutartį?

- Užpuldami žmogų. Džeikui ne itin patiko mintis leisti jam taip toli nueiti.

- O. Hm, dėkui. Džiaugiuosi, kad suskubote laiku.

- Nėr už ką, - atrodė, kad jis tikrai taip galvoja.

Embris pravažiavo greitkelio pro toliausiai rytuose esantį namą ir pasuko į siaurą kaimo keliuką.

- Tavo pikapas lėtas, - pastebėjo jis.

- Atsiprašau.

Keliuko gale stovėjo maža, kadaise pilka trobelė. Šalia patre-
šusių mėlynų durų švietė vienintelis siauras langelis, tačiau gėlių
lovelis po juo buvo pilnas skaisčiai oranžinių ir geltonų medetkų,
suteikiančių visai šiai vietai linksmumo.

Embris atidarė pikapo dureles ir įtraukė oro.

- Mmm, Emilė kepa.

Džaredas išsoko iš pikapo kėbulo ir patraukė prie durų, bet
Embris įrėmė jam į krūtinę delną. Reikšmingai pažvelgė į mane ir
atsikrenkštė.

- Neturiu su savimi pinigėnės, - tarė Džaredas.

- Nieko tokio. Aš tau priminsiu.

Jie užlipo vieną laiptelį ir nė nesibeldę įėjo vidun. Droviai nu-
sekiau paskui juos.

Tik įėjus buvo svetainė su virtuve, kaip ir pas Bilį. Jauna moteris
šilkinė vario spalvos oda ir ilgais, tiesiais, juodais kaip varnas plau-
kais stovėjo prie spintelės šalia kriauklės, traukė iš skardos dideles
bandeles ir krovė jas ant popierinės lėkštės. Iš pradžių pamaniau,
kad Embris man liepė nespoksoti į merginą todėl, kad ji buvo ne-
paprastai graži.

Ji melodingu balsu paklausė:

- Na, vaikinai, ar alkani? - ir šypsodamasi puse lūpų pasisuko
tiesiai į mus.

Dešinę jos veido pusę nuo plaukų iki smakro vagojo trys stori,
raudoni, ryškūs, nors jau seniai užgiję randai. Nuo vieno rando jos
tamsios, migdolo formos akies kamputis buvo patemptas žemyn,
kitas iškreipė dešinių lūpų kampą į nuolatinę grimasą.

Perspėta Embrio greitai nukreipiau žvilgsnį į bandeles jos ran-
kose. Jos kvėpėjo labai gardžiai - šviežiomis mėlynėmis.

- O, - nusistebėjo Emilė. - Kas čia?

Pakėliau akis, stengdamasi žiūrėti į kairę jos veido pusę.

- Bela Svan, - gūžtelėdamas pečiais pranešė Džaredas. Atrodo,
apie mane jau buvo anksčiau šnekėta. - Kas gi daugiau?

- Tas Džeikobas vis ko nors pridirba, - burbtelėjo Emilė.

Ji spoksojo į mane, ir nė viena jos dailaus veidelio pusė neatrodė draugiška.

- Taigi esi vampyrų draugė.

Įsitempiau.

- Taip. O tu vilkų draugė?

Ji nusijuokė, Embris su Džaredu taip pat. Kairioji jos veido pusė sušvelnėjo.

- Tikriausiai taip. - Ji pasisuko į Džaredą. - O kur Semas?

- Bela... èè... širyt nustebino Polą.

Emilė išpūtė savo sveikąją akį.

- Ak, tas Polas, - atsiduso ji. - Kaip manai, jie ilgai užtruks? Jau ruošiausi kepti kiaušinieneį.

- Nesijaudink, - tarė jai Embris. - Jei pavėluos, mes neleisime kiaušinienei nueiti perniek.

Emilė sukikeno, tada atidarė šaldytuvą.

- Neabejoju, - patvirtino ji. - Bela, tu alkana? Na, pirmyn, čiupk bandelę.

- Dėkui.

Paėmiau vieną nuo lėkštutės ir pradėjau kramsnoti. Ji buvo gardi ir labai tiko mano iškamuotam skrandžiui. Embris pasičiupo jau trečią ir visą susikišo į burną.

- Palik šiek tiek broliams, - subarė jį Emilė ir trinktelėjo per galvą mediniu šaukštu.

Tas žodis mane nustebino, tačiau kitiems nepasirodė keistas.

- Kiaulė, - tarstelėjo Džaredas.

Atsirėmiau į spintelę ir stebėjau, kaip visi trys juokauja lyg viena šeima. Emilės virtuvė buvo jauki, baltos spintelės ir blankios medinės grindys teikė šviesumo. Ant mažo apskrito stalelio stovėjo įskilęs mėlynai baltas ašotėlis, iš kurio virste virto gėlės, Embris ir Džaredas čia, regis, jautėsi kaip namie.

Emilė į didelį geltoną dubenį įmušė krūvą kiaušinių, kelias dešimtis. Jos alyvinės palaidinės rankovės buvo paraitotos, ir aš mačiau randą, einantį per visą dešinę ranką iki pat plaštakos. Draugauti su vilkolakiais tikrai pavojinga, kaip sakė Embris.

Atsidarė laukujės durys, ir pro jas įžengė Semas.

- Emile, - tarė jis.

Jo balse buvo tiek meilės, kad, žvelgdama, kaip jis vienu žingsniu pereina kambarį ir plačiais delnais suima jos veidą, sutrikau ir pasijutau lyg išibrovėlė. Semas pasilenkė ir pabučiavo tamsius randus ant jos dešinio skruosto, paskui lūpas.

- Ei, baikit, - pasiskundė Džaredas. - Aš valgau.

- Tai užsičiaupk ir valgyk, - pasiūlė Semas ir dar kartą pabučiavo sužeistas Emilės lūpas.

- Fe, - suniurzgėjo Embris.

Tai buvo baisiau už bet koki filmą apie meilę; tai buvo tikra, kupina džiaugsmo, gyvybės ir tikros meilės. Padėjau bandelę ir sunėriau rankas ant krūtinės. Žiopsojau į gėles, stengdamasi nekreipti dėmesio į šios akimirkos ramybę ir į siaubingai tvinkčiojančią savo žaizdą.

Apsidžiaugiau, kai pro duris įėjo Džeikobas su Polu, paskui apstulbau išvydusi, kad abu juokiasi. Man bežiūrint Polas kumštelėjo Džeikobui į petį, o Džeikobas niuktelėjo jam į pašonę. Vėl nusikvatojo. Abu atrodė sveiki.

Džeikobas apžvelgė kambarį, jo akys sustojo ties manimi. Stovėjau atsirėmusi į spintelę tolimiausiame virtuvės kampe sutrikusi ir ne savo vietoje.

- Sveika, Bela, - linksmi pasisveikino jis. Eidamas pro stalą pasigriebė dvi bandeles ir sustojo šalia manęs. - Atleisk dėl to, kas nutiko, - tyliai sumurmėjo jis. - Kaip laikais?

- Dėl manęs nesijaudink. Skanios bandelės, - pasiėmiau savąją ir vėl pradėjau kramsnoti. Kai tik šalia atsirado Džeikobas, krūtinei iškart palengvėjo.

- O varge! - staiga suaimanavo Džaredas.

Pakėliau akis, jiedu su Embriu apžiūrinėję blykstantį rausvą rėžį ant Polo dilbio. Embris džiūgavo.

- Penkiolika dolerių, - sučiauskėję jis.

- Tu tai padarei? - pašnibždom paklausiau Džeikobo, prisiminusi lažybas.

- Vos prisiliečiau prie jo. Iki saulėlydžio bus sveikas.

- Iki saulėlydžio?

Pažvelgiau į rumbelį ant Polo rankos. Keista, jis atrodė savaitės senumo.

- Vilkų savybė, - sukuždėjo Džeikobas.

Linktelėjau, stengdamasi neatrodyti pernelyg nustebusi.

- O *tu* sveikas? - vos girdimai paklausiau.

- Nė įbrėžimo. - Jis užrietė nosį.

- Ei, vyručiai, - garsiai kreipėsi Semas ir nutraukė visas šnekas. Emilė stovėjo prie viryklės ir didelėje keptuvėje vartė kiaušinię, o Semas nejučia tebelaikė ranką ant jos liaunos nugaros. - Džeikobas mums turi naujienų.

Polas neatrodė nustebęs. Tikriausiai Džeikobas jam su Semu jau viską paaiškino. Arba... jie tiesiog išgirdo jo mintis.

- Žinau, ko nori rusvaplaukė, - Džeikobas kalbėjo Džaredui ir Embriui. - Tai ir bandžiau jums pasakyti. - Jis spyrė į kėdės, ant kurios įsitaisė Polas, koją.

- Na? - paklausė Džaredas.

Džeikobo veidas surimtėjo.

- Ji siekia atkeršyti už partnerį - tačiau tai ne tas juodbruvas kraugerys, kurį nugalabijome *mes*. Pernai Kalenai nudėjo jos partnerį, ir dabar ji ieško Belos.

Man tai nebuvo naujiena, bet vis vien suvirpėjau.

Džaredas, Embris ir Emilė išsižioję iš nuostabos sužiuro į mane.

- Juk ji tik mergaitė, - paprieštaravo Embris.

- Netvirtinu, kad ji elgiasi protingai. Bet tik dėl to bandė prasi-
brauti pro mus. Ji traukia į Forksą.

Jie dar ilgai išsižioję spoksojo į mane. Nudelbiau galvą.

- Puiku, - galop tarė Džaredas, jo lūpų kampučiai linksmi pa-
kilo. - Turėsime jauką.

Džekobas stulbinamu greičiu nusikabino nuo spintelės skar-
dinių atidarytuvą ir sviedė į Džaredo galvą. Džaredo ranka pakilo
mikliau, nei man atrodė įmanoma, ir pastvėrė įrankį dar nespėjusį
atsitrenkti į veidą.

- Bela - *ne* jaukas.

- Supratai, ką turėjau omeny, - nesutrikęs atrėžė Džaredas.

- Taigi pakeisime savo strategiją, - nekreipdamas dėmesio į jų
ginčus tarė Semas. - Pabandysime paspėsti jai pinkles ir žiūrėsi-
me, ar įklius. Turėsime išsiskirstyti, ir man tai nepatinka. Bet jei ji
tikrai ieško Belos, veikiausiai nebandys pasinaudoti tuo, kad mes
pasidaliję.

- Netrukus prie mūsų turėtų prisidėti Kvilas, - sumurmėjo Em-
bris. - Tuomet galėtume pasiskirstyti po lygiai.

Visi nunarino galvas. Pažvelgiau į Džekobo veidą, jis buvo skli-
dinas nevilties, kaip vakar pavakare prie jo namų. Kad ir kaip šioje
linksmoje virtuvėlėje jie atrodė susitaikę su savo likimu, nė vienas
šių vilkolakių nenorėjo, kad tas pat ištiktų jų draugą.

- Na, per daug nesitikėkime, - tyliai tarė Semas, paskui vėl pra-
bilo įprastu balsu. - Polas, Džaredas ir Embris imsis išorinių sie-
nų, o mes su Džekobu vidinių. Susivienysime tada, kai ji atsidurs
mūsų spąstuose.

Pastebėjau, kad Emilei ne itin patiko, jog Semas bus mažesnėje
grupėje. Užsikrėtusi jos nerimu pažvelgiau į Džekobą.

Semas sugavo mano žvilgsnį.

- Džekobas mano, kad būtų geriausia, jei kuo daugiau laiko
praleistum čia, La Puše. Tik dėl viso pikto - čia ji negalės taip leng-
vai tavęs surasti.

- O kaip Čarlis? - paklausiau.

- Tos beprotiškos gaudynės vis dar tęsiasi, - tarė Džeikobas. - Manau, Biliui su Hariu pavyks išlaikyti Čarlį čia, kai jis nedirbs.

- Pala. - Semas pakėlė ranką. Jo akys nukrypo į Emilę, paskui vėl į mane. - Džeikobas mano, kad taip bus geriausia, bet spręsti turi pati. Privalai labai rimtai apsvarstyti grėsmę abiem atvejais. Ši-ryt matei, kaip lengvai gali kilti pavojus, kaip greitai padėtis tampa nevaldoma. Jei nuspręsi pasilikti su mumis, negaliu tau užtikrinti saugumo.

- Aš jos neišskaudinsiu, - nudelbęs akis sumurmėjo Džeikobas. Semas elgėsi taip, lyg nė nebūtų jo girdėjęs.

- Jei dar kur nors jaustumeisi saugi...

Prikandau lūpą. Kur galėčiau pasidėti neįstumdama kitų į pavojų? Jokių būdu nenorėjau į tai įtraukti Renės - kad atsidurtų tai-kinyje, kurio vidurys buvau aš...

- Nenoriu nuvesti Viktorijos niekur kitur, - sušnabždėjau. Semas linktelėjo.

- Tai tiesa. Geriau jau tegu ateina čia, kur padarysime jai galą.

Krūptelėjau. Nenorėjau, kad Džeikobas ar kuris nors jų bandytų padaryti Viktorijai *galą*. Pažvelgiau į Džeikobo veidą; jis buvo ramus, beveik toks pat, kokį prisiminiau iš senų laikų - nemaž ne-susirūpinęs dėl vampyrų medžioklės.

- Juk būsite atsargūs, tiesa? - buvo girdėti gerklėje įstrigęs gu-mulas.

Vaikinai pratrūko linksmai šūkaloti. Visi iš manęs juokėsi - visi, išskyrus Emilę. Ji sutiko mano žvilgsnį, ir aš jos sužalotame veide staiga išvydau taisyklingus bruožus. Jos veidas tebebuvo gražus ir sklidinas susirūpinimo, dar didesnio nei manasis. Turėjau nusi-gręžti, kol manęs nepervėrė už to rūpesčio slypinti meilė.

- Galima valgyti, - pranešė ji, ir pokalbiai apie karo strategiją greitai buvo užmiršti.

Vaikinai skubiai susėdo aplink stalą - šis šalia jų atrodė mažas ir trapus - ir ėmė kirsti kiaušiniene iš staliuko dydžio keptuvės, kurią Emilė žaibo greičiu pastatė per vidurį. Emilė, kaip ir aš, valgė atsi-rėmusi į spintelę, kad netektų dalyvauti toje sumaištyje, ir meilčiai žvelgė į juos. Veido išraiška bylojo, kad tai jos šeima.

Šiaip ar taip, ne visai to tikėjaisi iš vilkų gaujos.

Dieną praleidau La Puše, daugiausia Bilio namuose. Jis paliko Čarliui žinutę namie ir nuovadoje, tad atėjus vakarienės metui Čarlis pasirodė su dviem picomis. Gerai, kad picos buvo didelės - Džeikobas pats vienas sušveitė visą.

Mačiau, kad Čarlis mus visą vakarą įtariai stebėjo, ypač smarkiai pasikeitusį Džeikobą. Pasiteiravo jo apie plaukus; Džeikobas gūž-telėjo pečiais ir atsakė, kad jam taip patogiaus.

Žinojau, kad kai tik mudu su Čarliu išvažiuosime namo, Džeikobas išbėgs į mišką ir pavirs vilku, kaip kelis kartus darė dieną. Jis su savo broliais nuolat mus stebės, žvalgysis, ar nesirodo Viktorija. Bet kadangi praėjusią naktį jie užklupo ją prie karštųjų versmių ir, pasak Džeikobo, nusivijo pusę kelio iki Kanados, tai dabar jai teks sėlinti iš naujo.

Neturėjau nė menkiausios vilties, kad ji paprasčiausiai pasiduos. Man niekada nesišypsojo laimė.

Po vakarienės Džeikobas palydėjo mane iki pikapo ir stoviniavo prie lango laukdamas, kol pirmas nuvažiuos Čarlis.

- Šianakt nieko nebijok, - tarė Džeikobas, kol Čarlis dėjosi vargštą su saugos diržu. - Mes būsime lauke ir stebėsime.

- Dėl savęs nebijau, - patikinau jį.

- Šneki niekus. Medžioti vampyrus smagu. Tai geriausias dalykas iš visos šios nesąmonės.

Pakraipiau galvą.

- Jei tai niekai, tuomet esi pavojingai nutrūktgalviškas.

Jis sukikeno.

- Pailsék, Bela. Atrodai išsekusi.

- Pasistengsiu.

Čarlis nekantriai pyptelėjo.

- Iki rytojus, - tarė Džeikobas. - Iškart atvažiuok.

- Būtinai.

Čarlis važiavo paskui mane. Beveik nežiūrėjau į šviesas galinio vaizdo veidrodėlyje. Galvojau, kur dabar laksto Semas, Džaredas, Embris ir Polas. Susimąščiau, ar Džeikobas jau prisidėjo prie jų.

Parvykusi namo užlėkiau laiptais aukštyn, bet Čarlis jau lipo ant kulnų.

- Kas čia vyksta, Bela? - paklausė jis, man nespėjus užsidaryti. - Maniau, Džeikobas priklauso gaujai, ir judu pykstatės.

- Susitaikėme.

- O kaip gauja?

- Nežinau - kas supaisys tuos paauglius? Jie paslaptingi. Bet buvau sutikusi Semą Ulį ir jo sužadėtinę Emilę. Man jie pasirodė visai mieli, - gūžtelėjau pečiais. - Gal tai tebuvo nesusipratimas.

Jo veido išraiška pasikeitė.

- Negirdėjau, kad jiedu su Emile oficialiai susižadėję. Tai puiku. Vargšė mergaitė.

- Ar žinai, kas jai nutiko?

- Sužalojo lokys, tenai, šiaurėje, per lašišų nerštą - siaubinga nelaimė. Tai buvo daugiau nei prieš metus. Girdėjau, Semas dėl to labai jaudinosi.

- Tai siaubinga, - kaip aidas pakartojau.

Daugiau nei prieš metus. Spėjau, kad anuomet La Puše tebuvo vienas vilkolakis. Suvirpėjau pagalvojusi, kaip Semas turi jaustis kaskart žvelgdamas į Emilės veidą.

Tą vakarą ilgai gulėjau, bandydama tvarkingai surūšiuoti dienos įvykius. Atgaline tvarka apžvelgiau vakarienę su Biliu, Džeikobu ir Čarliu, paskui ilgą popietę Blekų troboje, nekantriai laukiant žinių

iš Džeikobo, Emilės virtuvę, žiauria vilkolakių kovą, pasikalbėjimą su Džeikobu pajūryje.

Prisiminau, ką Džeikobas rytą kalbėjo apie veidmainystę. Labai ilgai apie tai galvoju. Man nepatiko manyti, kad esu veidmainė, tik kokia prasmė meluoti sau?

Susisukau į kamuoliuką. Ne, Edvardas nebuvo žudikas. Net savo gūdžioje praeityje nežudė nekaltų žmonių.

Bet jei jis toks *būtų buvęs*? Jei tuo metu, kai draugavome, jis būtų buvęs kaip visi kiti vampyrai? Jei girioje, kaip ir dabar, būtų dingę žmonės? Ar būčiau su juo išsiskyrusi?

Liūdnai papurčiau galvą. Meilė neprotinga, priminiau sau. Kuo stipriau ką nors myli, tuo kvailiau elgiesi.

Apsiverčiau ant kito šono ir pabandžiau galvoti apie ką nors kita. Prisiminau Džeikobą ir jo brolius, lakstančius tamsoje. Įsi-vaizduodama vilkus, neregimus naktį, saugančius mane nuo pavojaus, apsnūdau. Sapnavau, kad vėl stoviu girioje, bet nebeklajoju. Laikau randuotą Emilės ranką, mudvi žvelgiame į šešėlius ir su nerimu laukiame sugrižtant savo vilkolakių.

15, SPAUDIMAS

FORKSE VĒL PRASIDĒJO PAVASARIO ATOSTOGOS. Pabudusi pirma-dienio rytą šiek tiek pagulėjau lovoje, bandydama tai suvokti. Per praėjusias pavasario atostogas mane irgi medžiojo vampyras. Vy-liausi, kad tai netaps tradicija.

Jau apsipratau su gyvenimu La Puše. Sekmadienį daugiausia laiko praleidau paplūdimyje, o Čarlis su Biliu tupėjo Blekų troboje. Aš neva buvau su Džeikobu, tačiau Džeikobas turėjo kitų reikalų, taigi slampinėjau viena, saugodama nuo Čarlio paslaptį.

Užsukęs pasižiūrėti, kaip laikausi, Džeikobas atsiprašinėdavo, kad taip ilgai mane palieka. Aiškindavo, kad ne visada būna šitaip beprotiškai užsiėmęs, bet kol Viktorija nebus sulaikyta, vilkolakiai turi būti budrūs.

Kai vaikštinėdavome pajūriu, jis visuomet laikydavo man už rankos.

Tai mane privertė susimąstyti apie Džaredo žodžius, kad Džeikobas išdavė paslaptį savo „merginai“. Pamaniau, kad iš šalies kaip

tik taip ir atrodo. Tačiau kol mudu su Džeikobu suprantame, kaip iš tiesų yra, neturėčiau jaudintis dėl tokių spėlionių. Gal ir nesijaudinčiau, jei nežinočiau, ko Džeikobas iš tikrųjų trokšta. Vis dėlto jo delnas maloniai šildė manąjį, ir aš neprieštaravau.

Antradienio popietę dirbau, o Džeikobas motociklu atskė pas-
kui mane norėdamas įsitikinti, kad saugiai atvažiuosiu. Maikui tai neprasprūdo pro akis.

- Susitikinėji su tuo vaikiu iš La Pušo? Su tuo vienuoliktoku? -
paklausė jis, prastai slėpdamas apmaudą balse.

Gūžtelėjau pečiais.

- Ne ta tiesiogine prasme. Nors su Džeikobu praleidžiu daug
laiko. Jis mano geriausias draugas.

Maikas gudriai prisimerkė.

- Neapgaudinėk savęs, Bela. Tas vaikinys dėl tavęs kraustosi iš
proto.

- Žinau, - atsidusau. - Gyvenimas sudėtingas.

- O mergaitės žiaurios, - sau po nosimi burbtelėjo Maikas.

Ir tai nebuvo sunku suvokti.

Tą vakarą Semas su Emile užsuko pas mus, į Bilio trobelę, de-
serto. Emilė atsinešė pyragą, kuriuo būtų palenkusi savo pusėn ir
kietesnį vyrą nei Čarlis. Žiūrėjau, kaip jie nerūpestingai šnekučiuo-
jasi apie kasdienius dalykus, ir Čarlio nerimas dėl La Pušo gaujos
sklaidosi.

Mudu su Džeiku pasprukome anksčiau, kad galėtume pabūti
vienu du. Nuėjome į jo garažą ir atsisėdome į *Rabbit*. Džeikobas
atsilošė, veidas atrodė išvargęs.

- Tau reikia pamiegoti, Džeikai.

- Gal pavyks.

Jis paėmė mano ranką. Jo delnas buvo karštas kaip ugnis.

- Ar tai viena iš vilkų savybių? - pasidomėjau. - Turiu galvoje
karštį.

- Taip. Mes esame šiek tiek šiltesni už paprastus žmones. Maždaug keturiasdešimt du, keturiasdešimt trys laipsniai. Niekada nepersūlu. Galėčiau šitaip, - jis parodė į savo pliką krūtinę, - vaikščioti per pūgą, ir man nieko neatsitiktų. Snaigės aplink pavirstų į lietu.

- Ir jūs visi labai greitai sveikstate - ar ir tai vilkų savybė?

- Taip, nori pamatyti? Tikrai jėga.

Jis plačiai atsimerkė ir nusišypsojo. Ištiesęs pro mane ranką atsidarė daiktadėžę ir trumpai pasikapstė. Išsitraukė kišeninį peiliuką.

- Ne, nenoriu matyti! - sušukau supratusi, ką jis ketina daryti. - Padėk atgal!

Džeikobas sukikeno, tačiau įkišo peilį į vietą.

- Kaip nori. Tai geras dalykas, kad greitai pasveikstame. Juk negali eiti pas gydytoją, kai vaikai turėdamas tiek temperatūros, juk turėtum gulėti negyvas.

- Tai jau tikrai. - Galvojau apie tai. - ...Ir tai, kad esate tokie aukšti - irgi jūsų gyvenimo dalis? Ar dėl to visi nerimaujate dėl Kvilo?

- Taip, ir dar dėl to, kad Kvilo senelis sako, jog tas vaikas ant kaktos gali išsikepti kiaušini. - Džeikobo veide atsispindėjo nevil-tis. - Jau ilgai netruks. Nėra tikslaus amžiaus... tiesiog tai kaupiasi, kaupiasi ir tada staiga... - jis nutilo ir akimirka negalėjo ištartti nė žodžio. - Kartais, kai labai susijaudini, tai gali įvykti anksčiau. Bet aš dėl nieko nesijaudinau - jaučiausi *laimingas*. - Jis karčiai nusijuokė. - Ypač dėl tavęs. Todėl kaip tik tada viskas ir įvyko. Tuo metu mano viduje tai jau formavosi - tarsi kokia laikrodinė bomba. Žinai, kas mane išmušė iš pusiausvyros? Kai grįžau iš filmo, Bilis pasakė, kad atrodau keistai. Tik tiek, bet aš išsiutau. Ir tada... tada sprogau. Vos nesudraskiau jam veido - savo paties tėvui! - Jis suvirpėjo, išblyško.

- Ar labai kremtiesi, Džeikai? - baugščiai paklausiau, norėdama kuo nors jam pagelbėti. - Ar liūdi?

- Ne, neliūdžiu, - atsakė jis. - Nebe. Dabar, kai tu viską žinai. Anksčiau buvo sunku.

Jis pasilenkė į šoną ir prisiglaudė skruostu prie mano viršugalvio. Kurį metų tylėjo, o aš svarsčiau, apie ką jis galvoja. Bet gal ir nenorėjau žinoti.

- Kas sunkiausia? - sušnabždėjau, vis dar trokšdama padėti.

- Sunkiausia... kai negali susivaldyti, - lėtai ištarė jis. - Jaučiuosi taip, lyg nebegalėčiau pasitikėti savimi - manau, kad tau, ko gero, *nederėtų* būti šalia manęs, kad niekam nederėtų. Lyg būčiau pabaisa, galinti ką nors sužeisti. Matei Emilę. Semas vos akimirka prarado kantrybę... o ji stovėjo per daug arti. Dabar jis niekaip nebegali to atitaisyti. Girdžiu jo mintis - žinau, kaip jis jaučiasi...

- Kas gi norėtų būti pabaisa, košmaru?

- Ir dar tai, kad man taip lengvai sekasi, kad pavyksta geriau nei kitiems - gal dėl to esu mažiau žmogus nei Embris ar Semas? Kartais bijau, kad prarasiu save.

- Ar tai sunku? Vėl atrasti save?

- Iš pradžių buvo sunku, - tarė jis. - Reikia įgusti pasiversti vilkolakiu ir vėl atvirsti žmogumi. Bet man einasi lengviau.

- Kodėl? - nusistebėjau.

- Nes mano tėvo senelis buvo Efraimas Blekas, o mamos senelis - Kvilas Atera.

- Kvilas? - sumišusi paklausiau.

- Jo prosenelis, - paaiškino Džeikobas. - Kvilas, kurį pažįsti - mano antros eilės pusbrolis.

- Bet kodėl svarbu, kas buvo tapo proseneliai?

- Nes Efraimas ir Kvilas buvo paskutinėje gaujoje. Trečias - Levis Ulis. Paveldėjau tai iš abiejų pusių. Niekaip negalėjau išvengti tokio likimo. Kaip ir Kvilas negali.

Jo žvilgsnis buvo tuščias.

- O kas užvis geriausia? - paklausiau vildamasi jį pralinksminti.

- Geriausia, - vėl šypsodamasis atsakė jis, - tai *greitis*.

- Geriau už motociklus?

Jis entuziastingai linktelėjo.

- Nepalyginti.

- Kaip greitai gali?..

- Bėgti? - užbaigė mano klausimą jis. - Gana greitai. Kaip galėčiau išmatuoti? Mes pavijome... kaip jis ten vardu? Loreną? Manau, tau tai byloja daugiau nei kam kitam.

Man tai iš tiesų daug bylojo. Neįsivaizdavau, kaip vilkas gali bėgti greičiau už vampyrą. Kai Kalenai lėkdavo, tiesiog negalėdavai jų sužiūrėti.

- Papasakok ką nors, ko aš nežinau, - paprašė jis. - Ką nors apie vampyrus. Kaip ištvėrei šalia jų? Ar nebuvo šurpu?

- Ne, - trumpai atsakiau.

Mano tonas privertė jį susimąstyti.

- Beje, kodėl tas tavo kraugerys nudėjo Džeimsą? - ūmiai paklausė jis.

- Džeimsas bandė nužudyti mane - jam tai buvo lyg žaidimas. Prisimeni, kaip praeitą pavasarį gulėjau ligoninėje Finikse?

Džeikobas švilptelėdamas įkvėpė.

- Jis buvo taip arti tavęs?

- Labai labai arti, - perbraukiau per savo ranką.

Džeikobas pastebėjo, nes laikė mano ranką.

- Kas tai? - jis sukeitė rankas ir apžiūrėjo mano dešiniąją. - Tai tavo keistasis, šaltasis randas. - Dabar jis pažvelgė iš arčiau, nauju žvilgsniu, ir aiktelėjo.

- Taip, čia tai, apie ką galvoji, - tariau. - Džeimsas man įkando.

Jo akys išsprogo, rusvas veidas keistai pagelto. Atrodė, jam tuoj pasidarys bloga.

- Bet jei jis tau įkando?.. Negi neturėtum būti?.. - jis prarado žadą.
- Edvardas du kartus mane išgelbėjo, - sušnabždėjau. - Jis išsiurbė nuodus - supranti, kaip barškuolės gyvatės.

Pasimuisčiau, nes kiaurymės pakraščiais nuvilnijo skausmas.

Bet ne aš vienintelė muisčiausi. Jaučiau, kaip šalia visu kūnu virpa Džeikobas. Net automobilis kretėjo.

- Atsargiai, Džeikai. Nurimk. Atsipalaiduok.

- Taip, - sušvokštė jis. - Bandau.

Jis pakratė galvą. Netrukus virpėjo tik rankos.

- Gerai jautiesi?

- Taip, beveik. Papasakok ką nors kita. Kad turėčiau apie ką galvoti.

- Kas tau įdomu?

- Nežinau. - Jis užsimerkė, susikaupė. - Turbūt tos ypatingosios galios. Ar kuris nors kitas Kalenas turi... nepaprastų gebėjimų? Kaip antai skaityti mintis?

Akimirką dvejojau. Tai buvo klausimas, kurį jis galėtų užduoti šnipui, bet ne draugui. Bet kokia prasmė slėpti tai, ką žinau? Dabar tai buvo nesvarbu, be to, galėjo padėti jam nurimti.

Tad prieš akis išvydau sudarkytą Emilės veidą ir pašiurpusi greitai prabilau. Neįsivaizdavau, kaip rusvasis vilkas tilptų į *Rabbit* - dabar persimainęs Džeikobas būtų sugriovęs visą garažą.

- Džasperis mokėjo... tarsi valdyti aplink esančių žmonių jausmus. Ne blogąja prasme, tik norėdamas nuraminti kitus, kažkas tokio. Tikriausiai būtų galėjęs gerokai padėti Polui, - šiek tiek šaipydamosi pridūriau. - O Alisa regėdavo tai, kas įvyks. Nuspėdavo ateitį, supranti, bet ne visiškai tiksliai. Kai kas nors pakeisdavo įvykių eigą, pasikeisdavo ir jos regėjimai... Ji matė mane mirštančią... ir regėjo, kad tapau viena jų. Šie du dalykai neįvyko. Ir vienas jų niekada neįvyks.

Man ėmė suktis galva - atrodė, kad negaliu pakankamai įkvėpti oro. Neturiu plaučių.

Džeikobas, jau visiškai susitvardęs, nė nekrustelėdamas sėdėjo šalia manęs.

- Kodėl taip darai? - paklausė jis.

Švelniai timptelėjo mano ranką, kurią laikiau ant krūtinės, ir kai ji nepasidavė, paleido. Net nesuvokiau, kad pajudinau rankas.

- Taip darai, kai būna liūdna. Kodėl?

- Man skaudu apie juos galvoti, - sušnabždėjau. - Atrodo, kad negaliu kvėpuoti... kad skyly į gabalus... - buvo keista, kad galiu tiek daug papasakoti Džeikobui. Tarp mūsų nebeliko paslapčių.

Jis paglostė man plaukus.

- Viskas gerai, Bela, viskas gerai. Daugiau apie tai neklausinėsiu. Atleisk.

- Nieko baisaus, - išlemenau. - Dažnai taip nutinka. Tu nekaltas.

- Kokia mes šauni sumauta pora, ar ne? - tarė Džeikobas. - Abiejų neklauso kūnai.

- Graudu, - vis dar neatgaudama kvapo pritariau.

- Bent jau turime vienas kitą, - aiškiai paguostas tos minties tarė jis.

Mane tai irgi guodė.

- Bent tai, - sutikau.

Iš tiesų, kai būdavome kartu, jausdavausi puikiai. Tačiau Džeikobo laukė klaidūs, pavojingas darbas, kurį jis jautė pareigą atlikti, todėl dažnai likdavau viena, saugumo dėlei tūnodavau La Puše ir, neturėdama daugiau apie ką galvoti, nerimavau.

Jaučiausi nepatogiai, kad trukdau Biliui. Turėjau ruoštis trigonometrijos testui, kuris laukė kitą savaitę, bet negalėdavau ilgam prisėsti prie matematikos. Kai neturėdavau konkretaus darbo, man atrodydavo, kad privalau šnekėtis su Biliu - mane spaudė socialinio elgesio normos. Tačiau Bilis buvo ne iš tų, kurie užpildo ilgus tylos tarpsnius, taigi vis vien jausdavausi nejaukiai.

Trečiadienio popietę įvairumo dėlei pabandžiau nueiti pas Emilę. Iš pradžių buvo smagu. Emilė buvo linksma, nenustygstanti vietoje mergina. Slankiojau paskui ją, kai ji lakstė po savo mažą trobelę ir kiemą, šveitė švarutėles grindis, pešiojo menkas piktžoles, taisė sulūžusius vyrius, audė senovinėmis staklėmis ir visą laiką virė kepė. Ji mažumėlę pasiskundė, kad šitiek prisilakstę vaikinai grįžta baisiai alkani, bet buvo aiškiai matyti, kad mielai jais rūpinasi. Su ja buvo lengva - juk dabar abi buvome vilkų draugės.

Tačiau man pabuvus pas ją kelias valandas, užsuko Semas. Užtrukau tik tol, kol įsitikinau, kad Džeikobas sveikas ir kad naujienų nėra - tada turėjau sprukti. Kai nieko daugiau nebuvo šalia, juos supusi meilės ir džiaugsmo atmosfera atrodė dar tirštesnė ir dar stipriau mane slėgė.

Taigi nukiūtinau į pajūrį ir ėmiau žingsniuoti pirmyn atgal uolėtu puslankiu.

Viena jaučiausi prastai. Dabar, kai nuoširdžiai bendravome su Džeikobu, pernelyg daug kalbėjau ir galvojau apie Kalenus. Kad ir kaip stengiausi prasiblaškyti, - o turėjau apie daug ką pamąstyti: nuoširdžiai ir stipriai jaudinausi dėl Džeikobo ir jo brolių vilkų, nuogaštavau dėl Čarlio ir kitų, kurie tarėsi medžioją žvėris, vis artimiau bendravau su Džeikobu, nė pati nesusigaudydama, kur tai nuves, ir nežinodama, ką su tuo daryti, - nė vienas šių tikrų, itin svarbių ir skubių rūpesčių negalėjo atitraukti mano dėmesio nuo skausmo krūtinėje. Galų gale nebepaėjau, nes ėmiau dusti. Atsisėdau ant drėgnos uolos ir susiriečiau į kamuoliuką.

Tokią mane ir užtiko Džeikobas. Iš jo išraiškos mačiau, kad viską supranta.

- Užjaučiu, - tarė jis.

Pakėlė mane nuo žemės ir abiem rankomis apkabino per pečius. Iki tol nesuvokiau, kad man šalta. Nuo jo šilumos ėmiau tirtėti, bet nors galėjau alsuoti.

- Gadinu tau pavasario atostogas, - apkaltino save Džeikobas, mums grįžtant atgal pakrante.

- Ne, visai negadini. Nieko ir nesiruošiau veikti. Be to, man visiškai nepatinka pavasario atostogos.

- Rytoj pasiimsiu laisvą rytą. Tegu kiti laksto be manęs. Mes sugalvosime ką nors smagaus.

Šiuo mano gyvenimo tarpsniu tas žodis atrodė ne vietoje, sunkiai suprantamas, keistas.

- Smagaus?

- Tau būtinai reikia pasilinksinti. Hmm... - jis susimąstęs žvelgė į aukštas pilkas bangas. Žvelgiant į toli jam kai kas dingtelėjo. - Sugalvojau! - šūktelėjo jis. - Ištesėsiu dar vieną pažadą.

- Apie ką tu?

Jis paleido mano ranką ir parodė į pietinį paplūdimio pakraštį, kur plokščias, akmenuotas pūsmėnulis formos paplūdimys užsibaigė plikomis uolomis.

- Negi nežadėjau nušokti su tavim nuo uolos?

Nusipurčiau.

- Taip, bus šaltoka - bet ne taip šalta kaip šiandien. Jauti, kaip keičiasi oras? Slėgis? Rytoj bus šilčiau. Nusiteikus?

Tamsus vanduo ne itin viliojo, o uolos žiūrint iš čia atrodė dar aukštesnės.

Tačiau jau kelias dienas negirdėjau Edvardo balso. Tikriausiai ir dėl to taip apgailėtinau jaučiausi. Pripratau prie savo vaiduoklio balso. Buvo sunku ilgai be jo tverti. Jei nušokčiau nuo uolos, tikrai daug kas pagerėtų.

- Žinoma, nusiteikus. Bus smagu.

- Tai pasimatymas, - tarė jis ir uždėjo ranką man ant peties.

- Gerai, o dabar eime, tau reikia numigti.

Man nepatiko, kad ratilai po jo akimis atrodė lyg amžiams iširėžę.

Kita rytą anksti pabudusi vogčia nusinešiau į pikapą švarių drabužių pamainą. Nujaučiau, kad Čarlis šios dienos planams būtų pritaręs tiek pat, kiek važinėjimuisi motociklais.

Pagalvojusi, kad netrukus užmiršiu visus savo rūpesčius, pasijutau beveik pakiliai. Gal bus *tikrai* smagu. Pasimatymas su Džeikobu, pasimatymas su Edvardu... Niūriai sukikenau pati sau. Tegu Džeikas ką nori šneka apie sumautą porelę - tai aš čia buvau labiausiai sumauta. Vilkolakis šalia manęs atrodė normaliausias žmogus.

Tyliausi, kad Džeikas išeis manęs pasitikti - kaip visuomet, kai triukšmingasis pikapas pranešdavo, kad atvykau. Jam nepasirodžius spėjau, kad dar miega. Palūkėsiu - tegu pailsi, jei tik gali. Džeikobui reikia išsimiegoti, o per tą laiką mažumėlę išils. Dėl oro Džeikas buvo teisus; jis per naktį pasikeitė. Dangų prie žemės spaudė storas debesų sluoksnis, buvo tvanku; atrodė, lyg būtum užklotas šilta pilka antklode. Megztinių palikau pikape.

Tyliai patuksenu į duris.

- Užeik, Bela, - pakvietė Bilis.

Jis sėdėjo prie virtuvės staliuko ir valgė šaltą košę.

- Džeikas miega?

- Ėė, ne. - Jis padėjo šaukštą, suraukė antakius.

- Kas atsitiko? - paklausiau.

Iš jo išraiškos mačiau, kad *kažkas* tikrai įvyko.

- Embris, Džaredas ir Polas šįryt užtiko šviežius pėdsakus. Sėmas su Džeiku nuėjo padėti. Semas viliasi, kad jie užspeis ją kalnuose. Jis mano, kad tai puiki proga viską užbaigti.

- O ne, Bili, - sušnabždėjau. - O ne.

Jis tyliau žemu balsu sukikeno.

- Ar tau tikrai taip patinka La Pušas, kad nori čia kuo ilgiau tupėti?

- Nejuokaukit taip, Bili. Per daug baisu.

- Tu teisi, - nė kiek nesijaudindamas pritarė jis. Jo senose akyse nieko negalėjau išvelgti. - Šioji tikrai klastinga.

Pradėjau kramtyti lūpą.

- Tai ne taip pavojinga, kaip manai. Semas žino, ką daro. Tai dėl savęs turėtum nerimauti. Vampyrė visai nenori su jais susidurti. Ji tik bando kaip nors juos apeiti ir... pasiekti tave.

- Iš kur Semas gali žinoti, ką daryti? - paklausiau nekreipdama dėmesio į jo rūpinimąsi manimi. - Kol kas jie nužudė tik vieną vampyrą - gal jiems tiesiog pasisėkė.

- Bela, mes labai rimtai vertiname tai, ką darome. Nieko neužmirštame. Visa, ką jie turi žinoti, perduodama iš tėvų sūnums per kartų kartas.

Manęs tai nepaguodė taip, kaip jis norėjo. Pernelyg gerai prisiminiau Viktoriją, laukinę tarsi katę, mirtinai grėsmingą. Jeigu jai nepavyks apeiti vilkų, galų gale ji *pabandys* prasibrauti pro juos.

Bilis vėl kibo į pusryčius; aš atsisėdau ant sofos ir ėmiau be tikslo junginėti televizijos kanalus. Tai ilgai netruko. Man pasidarė baisu sėdėti šiame ankštame kambarėlyje, slėgė tai, kad pro užuolaidas nieko nemačiau.

- Būsiu paplūdimyje, - tarstelėjau Biliui ir išskubėjau pro duris.

Išėjus į lauką nepalengvėjo, kaip tikėjaisi. Debesys slėgė savo neregimu svoriu ir neleido atitokti. Einant į pajūrį giria atrodė keistai tuščia - nei paukščių, nei voverių. Negirdėjau čiulbėjimo. Tyla atrodė kraupi; netgi medžiai nešlamėjo.

Žinojau, kad taip yra tik dėl oro, bet vis vien jaučiausi nerami. Netgi savo silpnais žmogiškais jutimais suvokiau žemą, šiltą atmosferos slėgį, kuris liudijo, kad gresia didelė audra. Dangus

tai patvirtino; debesys nerangiai sukosi, nors prie žemės nepūtė nė menkiausias vėjelis. Žemiausi debesys buvo pilki kaip dūmai, bet pro plyšius mačiau kitą sluoksnį, kuris atrodė šiurpiai rausvas. Dangus šią dieną buvo žadėjo kažką nepaprasta. Net gyvūnai išsišlapstė.

Priėjusi paplūdimį pamaniau, kad verčiau jau nebūčiau čia atėjusi - man šios vietos jau gana. Leidau čia dienų dienas, klajojau viena. Argi ji taip jau labai skyrėsi nuo mano košmarų? Bet kurgi daugiau eiti? Nuklumpinau prie išplukdyto medžio ir atsisėdau ant jo galo, kad galėčiau atsiremti į susipynusias šaknis. Žvelgiau į piktą dangų laukdama, kol pirmieji lašai nutrauks tylą.

Stengiausi negalvoti apie pavojų, kuriame atsidūrė Džeikobas ir jo draugai. Ne, Džeikobui nieko negali nutikti. Ta mintis būtų nepakeliama. Jau ir taip per daug praradau - negi likimas atimtų paskutinius ramybės likučius? Tai atrodė nesąžininga, neteisinga. Bet galbūt pažeidžiau kažkokią nežinomą taisyklę, peržengiau ribą, ir dabar esu pasmerkta. Galbūt blogai pasielgiau, kad per daug išitraukiau į mitus ir legendas, kad nusigrėžiau nuo žmonių pasaulio. Galbūt...

Ne. Džeikobui nieko negali atsitikti. Turiu tuo tikėti, antraip negalėsiu gyventi.

- Ak! - suaimanavau ir pašokau nuo kamieno.

Negalėjau ramiai sėdėti; tai buvo dar baisiau nei vaikščioti.

Vyliausi, kad širyt tikrai išgirsiu Edvardo balsą. Atrodė, tai vienintelis dalykas, kuris būtų galėjęs padėti išverti dieną. Kiaurymė pastaruoju metu ėmė pūliuoti, lyg keršydama už tą laiką, kai Džeikobas neleido jai atsiverti. Kraštai degte degė.

Man bežingsniuojant pakilo bangos, pradėjo daužytis į uolas, tačiau vėjo vis dar nebuvo. Oro slėgis mane tarytum priplojo. Aplink viskas sūkuriavo, tik toje vietoje, kur stovėjau, buvo visiškai tyku. Oras buvo išielektrinęs - savo plaukais jutau statinį krūvį.

Tolėliau bangos buvo dar aršesnės nei palei krantą. Mačiau, kaip daužosi į uolų sieną, tėkšdamos į dangų baltus jūros putų debesis. Vis dar buvo tyku, tik debesys jau plaukė greičiau. Atrodė šiurpiai – tarsi judėtų patys. Man per kūną perbėgo šiurpuliai, nors žinojau, kad tai tik dėl slėgio.

Uolos atrodė lyg juodi peilio ašmenys pilkšvame danguje. Žvelgdama į jas prisiminiau tą dieną, kai Džeikobas man papasakojo apie Semą ir jo gaują. Prisiminiau vaikus – vilkolakius – šokančius į vandenį. Akyse vis dar aiškiai regėjau krentančius, besivartančius kūnus. Galvojau apie visišką skrydžio laisvę... Įsivaizdavau, kaip galvoje skambėtų Edvardo balsas: įniršęs, aksominis, tobulas... Krūtinėje skaudžiai plykstelėjo liepsna.

Turi būti koks nors būdas ją užgesinti. Skausmas kas sekundę darėsi vis labiau nepakeliamas. Stebeilijau į uolas ir dūžtančias bangas.

Kodėl gi ne? Kodėl neužgesinus jos tuoj pat?

Juk Džeikobas pažadėjo, kad šokinėsime nuo uolų. Argi vien dėl to, kad jo nėra, turėčiau atsižadėti tos pramogos, kurios man taip baisiai reikėjo – reikėjo dar ir *dėl to*, kad Džeikobas rizikavo savo gyvybe? Iš esmės rizikavo dėl manęs. Jei ne aš, Viktorija čia nežudytų žmonių... žudytų kur nors kitur, toli. Jei Džeikobui kas nors nutiks, aš būsiu kalta. Ta mintis mane pervėrė ir privertė bėgte bėgti į kelią prie Bilio namų, kur laukė mano pikapas.

Žinojau tą keliuką, kuris ėjo arčiausiai uolų, tik teko pasieškoti takelio, vedančio iki atbrailos. Eidama juo žvalgiausi posūkių ir išsišakojimų, nes prisiminiau, kad Džeikobas ketino nusivesti mane ne į viršūnę, o ant žemesnio iškyšulio, tačiau takelis vinguriavo aukštyn, ir aš neturėjau ko rinktis. Neturėjau laiko ieškoti, kaip nusileisti – dabar audra jau sparčiai artėjo. Padvelkė vėjas, o debesys dar labiau prisiplojo prie žemės. Kai pasiekiau vietą, kur takelis praplatėjo ir perėjo į akmeninę atbrailą, prasiveržė keli lašai ir užtiško man ant veido.

Nebuvo sunku įtikinti save, kad neturiu laiko ieškoti kito take-lio - *norėjau* šokti nuo viršaus. Buvau įsikalusi tai į galvą. Troškau kristi ilgai ir pasijusti taip, lyg skrisčiau.

Žinojau, kad tai kvailiausias, nutrūktgalviškiausias dalykas, kurį iki šiol buvau padariusi. Nuo tos minties šyptelėjau. Skausmas jau rimo, tarsi kūnas žinotų, kad po kelių sekundžių išgirsiu Edvardo balsą...

Vandenynas atrodė labai toli, kažkodėl dar toliau nei tada, kai ėjau takeliu tarp medžių. Pagalvojusi, kokio šaltumo gali būti vanduo, susiraukiau. Tačiau nė nesiruošiau pasiduoti.

Vėjas jau pūtė stipriau, blaškė lietaus lašus.

Žengiau prie krašto, nenuleisdama akių nuo tuščios erdvės priešais mane. Kojų pirštais čiuopiau žemę, priėjusi paglosčiau uolos briauną. Giliai įkvėpiau ir sulaikiau kvapą... laukiau.

„Bela.“

Nusišypsojau ir iškvėpiau.

Taip? Atsiliepiu be garso, bijodama, kad mano balsas neišsklaidytų nuostabiosios haliucinacijos. Jis buvo toks tikras, taip arti. Tik tada, kai man prieštaraudavo, kaip dabar, išgirdavau tikrąjį balsą - švelnų, dainingą, tobuliausią iš visų balsų.

„Nedaryk to,“ - maldavo jis.

Norėjai, kad būčiau žmogus, priminiau jam. Na, tai žiūrėk.

„Prašau. Dėl manęs.“

Bet kitaip tu su manim nebūni.

„Prašau.“ - Tai buvo tik šnabždesys čaižančiame lietuje, kuris šiaušė man plaukus ir merkė drabužius.

Buvau tokia šlapia, lyg šiandien šokčiau jau antrą kartą. Atsistojau ant kulnų.

„Ne, Bela!“ - dabar jis supyko, ir tas pyktis buvo toks mielas.

Nusišypsojau ir ištiesiau rankas, lyg ruošdamasi nerti, iškėliau veidą į lietu. Buvo sunku atsikratyti per daugelį metų baseine iš-

siugdyto įpročio: pirmą kartą nerti kojomis žemyn. Pasilenkiau į priekį, pritūpiau, kad geriau atsispirčiau...

Ir nuskriejau nuo uolos.

Lėkdama oru kaip meteoras klykiau, tačiau tai buvo ne baimės, o džiaugsmo šūksnis. Vėjas mane stabdė, bergždžiai stengdamasis pasipriešinti nenugalimai traukai, pūsdamas į mane ir sukdamas mane spirale kaip į žemę krentančią raketą.

Valio! Tas šūksnis skambėjo mano galvoje, kai skrodžiau vandens paviršių. Vanduo buvo ledinis, šaltesnis, nei tikėjau, tačiau nuo žvarbumo pasijutau dar pakiliau.

Didžiavausi savimi, nerdama gilyn į stingdantį juodą vandenį. Nė akimirkos nebijojau - mano gyslomis tekėjo adrenalinas. Tiesą sakant, kristi nebuvo nė truputėlio baisu. Koks gi čia išbandymas?

Ir tada mane pagavo srovė.

Buvau taip susirūpinusi dėl uolos aukščio, dėl kritimo pavojaus, kad nė nesusimąsčiau apie manęs laukiančius tamsius vandenis. Niekada nebūčiau pagalvojusi, kad tikroji grėsmė tyko apačioje, po banguojančiu paviršiumi.

Atrodė, kad bangos man priešinasi, jos svaidė mane pirmyn atgal viena kitai, lyg pasiryžusios perplėšti per pusę ir pasidalyti. Žinojau, kaip ištrūkti iš bangų - reikia plaukti išilgai kranto, užuot veržusis tiesiai į jį. Tačiau iš to žinojimo buvo maža naudos, nes nenumaniau, kurioje pusėje krantas.

Netgi nesusigaudžiau, kur viršus.

Įtūžęs vanduo aplinkui buvo tamsus; nemačiau šviesos, kuri būtų parodžiusi man kelią aukštyn. Ore trauka buvo nenugalima, tačiau bangose ji nieko nereiškė - nejaučiau, kad mane kur nors trauktų, kad kur nors grimzčiau. Tik srovė svaidė ir suko ratu lyg skudurinę lėlę.

Stengiausi sulaukyti kvapą, neprasižioti ir neišleisti paskutinių deguonies atsargų.

Nenustebau išgirdusi savo svajonių balsą. Juk dabar, kai atsi-
dūriau prie mirties, jis dėl manęs turėjo tai padaryti. Tik nustebau,
kokia tikra tuo buvau. Aš paskėsiu. Aš skėstu.

„Plauk!“ - primygtinai prašė Edvardas mano galvoje.

Kur? Aplink nieko nebuvo, tik tamsa. Nebuvo kur plaukti.

„Liaukis! - paliepė jis. - Nebandyk pasiduoti!“

Šaltas vanduo stingdė rankas ir kojas. Nebejaučiau, kad mane
taip stipriai mėto. Jutau tik svaigulį, bejėgiškai vartaliodamasi van-
denyje.

Bet paklausiau jo. Priverčiau rankas kabinti vandenį, kojas sti-
priau plakti, nors kas akimirką keičiau kryptį. Iš to nieko gero ne-
išeis. Kam stengtis?

„Kovok! - sustugo jis. - Po galais, Bela, nesiliauk kovojusi!“

Kam?

Nebenorėjau kovoti. Buvau patenkinta čia, kur esu - pasida-
viau ne dėl svaigulio, šalčio ar rankas apėmusio nuovargio. Bemaž
džiaugiausi, kad viskas baigta. Tai lengvesnė mirtis už kitas, kurios
man grėsė. Savotiškai rami mirtis.

Trumpai prisiminiau pasakojimus, kad skėstančiajam prieš akis
prabėga visas gyvenimas. Man pasisekė, kad nieko panašaus nema-
čiau. Kas gi norėtų dar kartą viską patirti?

Regėjau *ji* ir nenorėjau kovoti. Jo paveikslas buvo ryškesnis,
tikslėsnis už bet kokią kitą prisiminimą. Mano sąmonė kruopš-
čiai saugojo Edvardą šiai paskutinei akimirkai. Regėjau jo tobulą
veidą, tarsi jis iš tikrųjų būtų buvęs čia: šešėlius ant ledinės odos,
lūpų formą, skruosto linkį, auksu tviskančias piktas akis. Žinoma,
jis siuto, kad pasiduodu. Dantys buvo sukąsti, šnervės virpėjo.

„Ne! Bela, ne!“

Mano ausis užliejo ledinis vanduo, bet jo balsą girdėjau aiškiai
kaip niekad. Nekreipiau dėmesio, ką jis šneka, klausiausi tik balso
skambesio. Kodėl turėčiau kovoti, kai čia jaučiuosi tokia laimin-

ga? Nors diegė plaučius, o kojas nuo šalto vandens sutraukė mėšlungis, jaučiausi patenkinta. Jau buvau užmiršusi, ką reiškia būti laimingai.

Laimė. Dėl jos mirimas tapo pakenčiamas.

Tą akimirką srovė nugalėjo, ūmiai bloškė mane į kažką kieta - prietemoje nematomą uolą. Smarkiai atsitrenkiau į ją krūtine, lyg man būtų vožę geležies luitu, iš plaučių išėjo oras ir apsupo mane tankiu sidabrinų burbuliukų debesiu. Į gerklę plūstelėjo vanduo, peršėjo, springau. Geležies luitas, regis, spaudė mane, stūmė nuo Edvardo, vis gilyn į tamsą, į vandenyno dugną.

Sudie, myliu tave, buvo mano paskutinė mintis.

16. PARIS

TA AKIMIRKĄ MANO GALVA IŠNIRO IŠ VANDENS.

Kaip keista. Neabejojau, kad skęstu.

Srovė nenorėjo manęs paleisti. Svaidė į uolas; jos skaudžiai daužė man nugara ir stūmė iš plaučių vandenį. Iš gerklės kliūstelėjo didžiulis vandens kiekis, pro burną ir nosį tiesiog upės pliaupė. Druska graužė plaučius, gerklė buvo per daug pilna vandens, kad įkvėpčiau, nugara daužėsi į uolas. Man kažkaip pavyko išsilaikyti vietoje, nors aplinkui siautėjo bangos. Nieko aplink nemačiau, tik vandenį, laižantį man veidą.

- Kvėpuok! - paliepė nerimo kupinas balsas, ir jį atpažinus mane pervėrė baisus skausmas. Tai nebuvo Edvardo balsas.

Negalėjau paklusti. Iš burnos nesiliovė kliokęs krioklys, niekaip negalėjau atgauti kvapo. Krūtinę peršėjo nuo juodo, ledinio vandens.

Nugara pačiu tarpumenčiu vėl trenkėsi į uolą, ir iš plaučių vėl pasipylė vanduo.

- Kvėpuok, Bela! Nagi! - prašė Džeikobas.

Akyse ėmė skleistis juodos dėmės, jos vis didėjo ir didėjo, užstojo šviesą.

Vėl smogė uola.

Ji nebuvo šalta kaip vanduo - atrodė karšta. Supratau, kad tai Džeikobo ranka, bandanti išspausti man iš plaučių vandenį. Geležiniai gniaužtai, traukiantys mane iš vandens irgi buvo... šilti... Galva svaigo, viską uždengė juodos dėmės...

Gal ir vėl mirštu? Man tai nepatiko - nebuvo taip gera kaip pirmą kartą. Dabar buvo tik tamsu, nieko įdomaus nematyti. Juoduma nustelbė bangų mūšą, tegirdėjau tylų, tolygų šniokštimą, kuris, regis, skambėjo mano ausyse...

- Bela? - sunerimusi, bet nebe tokiu persigandusiu kaip pirmą balsu kreipėsi Džeikobas. - Bela, mieloji, ar girdi mane?

Galvoje kažkas vartaliojosi, sūpavosi tarsi audringoje jūroje, net pykino...

- Kiek laiko ji prabuvo be sąmonės? - paklausė kažkas kitas.

Balsas, kuris buvo ne Džeikobo, mane išgąsdino ir privertė susikaupti.

Suvokiau, kad guliu ir nejudu. Manęs netraukė srovė - bangavo tik galvoje. Žemė po manimi buvo plokščia, tvirta. Plikomis rankomis jaučiau jos gruoblėtumą.

- Nežinau, - vis dar išsigandęs atsakė Džeikobas. Jo balsas buvo labai arti. Rankos - tokios šiltos, kad galėjo būti tik jo - nubraukė man nuo skruostų šlapius plaukus. - Gal kelias minutes? Į krantą ištraukėme greitai.

Tylus šniokštimas, kurį girdėjau ausyse, buvo ne bangų mūša - tai oras vėl vaikščiojo į plaučius ir iš jų. Kiekvienas kvėptelėjimas nudegindavo - kvėpavimo takai buvo šiurkštūs, lyg būčiau nušveitusi juos plieno drožlėmis. Bet vis dėlto alsavau.

Ir dar buvo šalta. Mano veidą ir rankas badė tūkstančiai aštrių ledinių adatėlių, nuo jų buvo dar žvarbiau.

- Ji kvėpuoja. Atsigaus. Tik reikėtų sušildyti. Man nepatinka, kaip ji keičia spalvą... - Šįkart atpažinau Semo balsą.

- Manai, galime ją judinti?

- Krisdama ji nesusižeidė nugaros ar dar ko nors?

- Nežinau.

Jie dvejojo.

Pabandžiau atsimerkti. Trukau minutę, bet tada išvydau tamsius, purpurinius debesis, iš kurių ant manęs krito aštrūs lašai.

- Džeikai? - sušvokščiau.

Dangų užstojo Džeikobo veidas.

- O! - aiktelėjo jis, ir veide atsirado palengvėjimas. Akys nuo lietaus buvo drėgnos. - O, Bela! Ar tau viskas gerai? Girdi mane? Ar tau ką nors skauda?

- T-tik g-gerklę, - vapėjau nuo šalčio drebančiomis lūpomis.

- Tuomet panėšėsime tave, - tarė Džeikobas.

Jis pakišo po manimi rankas ir lengvai pakėlė - lyg imtų tuščią dėžę. Jo krūtinė buvo nuoga ir šilta; jis palinko virš manęs, saugodamas nuo lietaus. Mano galva gulėjo jam ant rankos. Abejingai žvelgiau į tūžtančius vandenį, plakančius smėlį.

- Paneši? - išgirdau klausiant Semą.

- Taip, nunešiu ją namo. Grižk į lignoninę. Susitiksime vėliau. Dėkui, Semai.

Man vis dar sukosi galva. Iš pradžių nesuvokiau nė žodžio. Semas nieko neatsakė. Negirdėdama nė garso pamaniau, kad turbūt jau nuėjo.

Džeikobui mane nešant, vanduo mums įkandin laižė smėlį ir vinguriavo tarp akmenėlių tarsi niršdamas, kad ištrūkau. Man taip besižvalgant, išvargusios akys užkliuvo už šviesos kibirkštėlės - mažos liepsnelės, šokančios juodame vandenyje, toli įlankoje. Nieko nesusigaudžiau ir ėmiau svarstyti, ar tik man neaptemo protas. Prisiminus juodą, sukuriuojantį vandenį ir tai, kaip pasiklydusi

nebegalėjau suprasti, kur viršus, kur apačia, ėmė suktis galva. Buvau visiškai sutrikusi... bet Džeikobas kažkaip...

- Kaip mane suradai? - krenkštelėjau.

- Ieškojau tavęs, - atsakė jis. Dabar beveik bėgo per lietu paplūdimiu kelio link. - Atsekiau tavo pikapo padangų pėdsakais ir tada išgirdau, kaip šauki... - jis sudrebėjo. - Kodėl šokai, Bela? Negi nematei, kad prasideda audra? Negi negalėjai palaukti manęs? - palengvėjimas užleido vietą pykčiui.

- Atleisk. Pasielgiau kvailai.

- Taip, *tikrai* kvailai, - pritarė jis; jam linkčiojant nuo plaukų lašėjo vanduo. - Gal malonėtum vykdyti savo paikus sumanymus, palūkėti, kol būsiu šalia? Aš negalėsiu susikaupti, jei būgštausiu, kad man nematant šokinėji nuo uolų.

- Būtinai, - sutikau. - Žinoma. - Mano balsas buvo kaip rūkalės. Pabandžiau atsikrenkšti ir susiraukiau - atrodė, lyg peilis smigtų į gerklę. - Kas šiandien nutiko? Ar jūs *ja*... suradote? - vėl suvirpėjau, nors prie keistai karšto jo kūno nebuvo šalta.

Džeikobas papurtė galvą. Sukdamas į keliuką prie savo namų jis vis dar ėjo pusiaubėga.

- Ne. Ji paspruko į vandenį - kraugeriai ten pranašesni. Todėl ir parlėkiau namo - bijojau, kad ji kiek paplauks ir sugriš. Tu tiek laiko praleidi pajūry... - jam užsikirto balsas.

- Semas grįžo su tavim... O visi kiti irgi namie? - vyliausi, kad jie neieško manęs.

- Galima sakyti, taip.

Bandžiau ką nors išskaityti jo veide, prisimerkusi nuo čaižančio lietaus. Žvilgsnis buvo įtemptas nuo susirūpinimo ar kančios.

Žodžiai, kurių iš pradžių nesupratau, dabar įgavo prasmę.

- Tu kalbėjai apie... ligoninę. Anksčiau, su Semu. Ar kas nors sužeistas? Ji puolė jus? - mano balsas pakilo oktava ir užkimęs skambėjo keistai.

- Ne, ne. Kai grįžome, Emė mūsų laukė su žinia. Dėl Hario Klirvoterio. Harių šįryt ištiko širdies priepuolis.

- Harių? - papurčiau galvą stengdamasi suvokti, ką jis kalba. - O ne! Ar Čarlis žino?

- Taip. Jis jau tenai, su mano tėčiu.

- Ar Haris pasveiks?

Džeikobo veidas vėl įsitempė.

- Kol kas atrodo prastokai.

Staiga pasijutau tokia kalta, kad net bloga pasidarė. Jei nebūčiau šitaip beprotiškai šokusi nuo uolos, dabar niekam nereikėtų manimi rūpintis. Koks netikęs laikas elgtis beatodairiškai.

- Kuo galėčiau padėti? - paklausiau.

Tuo metu lietus liovėsi. Kol neižengėme pro duris, nesusi-
gaudžiau, kad mes jau Džeikobo namuose. Į stogą ir toliau bar-
beno audra.

- Pabūk čia, - tarė Džeikobas, paguldęs mane ant trumpos so-
futės. - Čia ir niekur kitur. Atnešiu tau sausų drabužių.

Kol Džeikobas bildėjo savo miegamajame, mano akys apsipra-
to su tamsa. Ankšta svetainė be Bilio atrodė tokia tuščia, bemaž
apleista. Tai atrodė keistai pranašinga - tikriausiai tik todėl, kad
žinojau, kur jis.

Džeikobas grįžo po kelių sekundžių. Užmetė ant manęs šūsnį
pilkų drapanų.

- Tau jos bus per didelės, bet tai geriausia, ką turiu. Aš, èè, išei-
siu, kad galėtum persirengti.

- Niekur neik. Aš dar neturiu jėgų pajudėti. Pabūk su manim.

Džeikobas atsisėdo ant grindų šalia manęs, nugara į sofą.
Kada jis pastarąjį kartą miegojo? Atrodė toks pat išsekęs, kokia
jaučiausi aš.

Jis atrėmė galvą į pagalvėlę ir nusižiovavo.

- Gal mažumėlę nusnausiu...

Jo akys užsimerkė. Ir aš leidau savo vokams nusileisti.

Vargšas Haris. Vargšė Sju. Žinojau, kaip sielvartauja Čarlis. Haris buvo vienas geriausių jo draugų. Nors Džeikas ir nepuoselėjo vilčių, karštai tikėjau, kad Haris išsikapstys. Dėl Čarljo. Dėl Sju ir Lėjos, ir Seto...

Bilio sofa buvo prie pat radiatoriaus, ir, nors permirkusi, sušilau. Plaučius skaudėjo taip, kad vos nealpau. Apsnūdusi pagalvoju, kad gal negalima miegoti... o gal skendimą painioju su smegečių sukretimu?.. Džeikobas tyliai užknarkė, ir tas garsas užliūliavo mane kaip lopšinė. Greitai užmigau.

Jau seniai mano sapnas buvo visiškai įprastas. Galvoje miglotai kilo prisiminimai: akinamai skaisti Finikso saulė, mamos veidas, aptriušęs medinis namelis, išblukusi dygsniuota antklodė, veidrožių siena, liepsnelė ant juodo vandens... Vos pasirodžius naujam vaizdui, užmiršdavau ankstesnį.

Įsiminiau tik paskutinį reginį. Jis nieko nereiškė - tebuvo scenos dekoracija. Balkonas naktį, danguje kabantis pieštinis mėnulis. Mačiau mergaitę naktiniais marškiniais, atsirėmusią į turėklus ir besikalbančią su savimi.

Nieko nereiškė... Tačiau pamažu busdama prisiminiau Džuljetą.

Džeikobas vis dar miegojo; jis nusmuko ant grindų, alsavo giliai ir lygiai. Namie buvo tamsiau nei anksčiau, o už lango visiškai juoda. Jaučiausi sustingusi, bet sušilau ir beveik išdžiuvau. Gerklę degino sulig kiekvienu įkvėpimu.

Turėjau atsikelti - bent jau nueiti atsigerti. Bet kūnas tenorėjo gulėti suglebęs ir niekada nebejudėti.

Užuot atsikėlusį dar kurį laiką galvoju apie Džuljetą.

Svarsčiau, ką ji būtų dariusi, jei Romeo būtų ją palikęs - ne todėl, kad būtų buvęs ištremtas, o todėl, kad būtų jos nebemylėjęs? Jei Rozalina būtų šnektelėjusi su juo, ir jis būtų apsigalvojęs? Jei užuot vedęs Džuljetą būtų tiesiog pradingęs?

Regis, supratau, kaip būtų jautusis Džuljeta.

Ji nebūtų gyvenusi toliau lyg niekur nieko, tuo neabejojau. Net jei būtų sulaukusi žilos senatvės, kaskart užsimerkusi akyse būtų regėjusi Romeo veidą. Galų gale būtų su tuo susitaikiusi.

Svarčiau, ar ji galop būtų ištekėjusi už Pario vien tam, kad įtikytų tėvams, kad išsaugotų ramybę. Ne, nusprendžiau, veikiausiai ne. Tačiau iš istorijos nedaug žinome apie Pariį. Jis nebuvo svarbus veikėjas, veikiau simbolis: grėsmė, postūmis.

O jei Paris būtų buvęs kas nors daugiau?

Jei Paris būtų buvęs Džuljetos draugas? Pats geriausias jos bičiulis? Jei būtų vienintelis, kuriam ji būtų galėjusi išpasakoti visas savo kančias dėl Romeo? Vienintelis gerai ją suprantantis, šalia kurio ji būtų jautusis beveik žmogumi? Jei jis būtų buvęs kantrus ir mielas? Rūpinęsis ja? Jei Džuljeta būtų žinojusi, kad negali be jo gyventi? Jei jis būtų karštai ją mylėjęs ir linkėjęs jai laimės?

Ir... jei ji būtų mylėjusi Pariį? Ne taip, kaip Romeo. Žinoma, nieko panašaus. Bet pakankamai, kad būtų norėjusi padaryti jį laimingą?

Džeikobo lėtas, gilus alsavimas buvo vienintelis garsas kambaryje - lyg vaikui niūniuojama lopšinė, lyg supamosios kėdės girgždėjimas, lyg seno laikrodžio tiksėjimas, kai niekur nereikia eiti... Tas garsas guodė.

Jei Romeo būtų tikrai išėjęs ir nebeketinęs kada nors grįžti, tai koks skirtumas, ar būtų priėmusi Džuljeta Pario pasiūlymą, ar ne? Galbūt jai būtų vertėję bandyti susitvarkyti gyvenimą. Gal tai būtų buvusi didžiausia jai pasiekiamą laimė.

Atsidusau, tada suvaitojau, nes atodūsis nubrozdino man gerklę. Pernelyg daug svaičioju. Romeo niekada nebūtų apsigalvojęs. Kaip tik todėl žmonės ir prisimena jo vardą, amžinai susietą su josios: Romeo ir Džuljeta. Todėl jų istorija tokia nuostabi. Istorija „Džuljeta meta ir ji išteka už Pario“ niekada nebūtų sulaukusi tokio populiarumo.

Užsimerkiau ir mintimis nuklydau nuo tos paikos pjesės, nenorėjau apie ją galvoti. Dabar susimąščiau apie kasdienybę - apie tai, kaip šokau nuo uolos ir kokia beprotystė tai buvo. Ne tik uola - ir motociklai, ir kitokios nesąmonės. O jei man būtų kas nors atsitikę? Kaip būtų ištvėręs Čarlis? Hario širdies smūgis staiga viską sudėliojo į vietas. Nenorėjau to matyti, nes pripažinusi, kad tai tiesa, turėčiau keisti savo elgesį. Bet ar galėčiau be to gyventi?

Galbūt. Nebūtų lengva; tiesą pasakius, atsižadėti haliucinacijų ir pasistengti gyventi kaip suaugusiam žmogui būtų tiesiog klaiku. Bet, ko gero, privalau tai. Gal tai netgi pavyks. Jei šalia bus Džeikobas.

Dabar dar negalėjau apsispręsti. Buvo pernelyg skaudu. Verčiau galvoti apie ką nors kita.

Stengiantis sumąstyti ką nors įdomaus, galvoje ėmė suktis mano šiandieninio neapgalvoto triuko vaizdai... Kritimo jausmas, vandens juodumas, srovės mėtymas... Edvardo veidas... Prie jo apsistojau ilgėliau. Šiltos Džeikobo rankos, gaivinančios mane... Kiaurai persmelkiantys lietaus lašai iš purpurinių debesų... Keista ugnelė ant bangų...

Tas spalvotas taškelis ant vandens man kažką priminė. Žinoma, tai negalėjo būti liepsna...

Mintis nutraukė automobilio padangų žliugsėjimas purvinu keliuku. Išgirdau, kaip automobilis sustojo priešais namus, pradėjo varstyti durys. Jau ketinau sėstis, bet apsigalvoju.

Lengvai atpažinau Bilio balsą, bet jis šnekėjo neįprastai tyliai, tad skambėjo tik kaip gergždžiantis murmėjimas.

Durys atsidarė, spragtelėjo šviesa. Akimirka apspangusi mirkčiojau. Džeikas krūptelėjo, pabudo ir aiktelėjęs pašoko ant kojų.

- Atsiprašau, - suniurzgėjo Bilis. - Pažadino?

Pamažu sutelkiau žvilgsnį į jo veidą, ir, pamačius jo išraišką, man į akis plūstelėjo ašaros.

- O ne, Bili! - suvaitojau.

Jis lėtai linktelėjo, veidas buvo kupinas sielvarto. Džeikas nu-skubėjo prie tėvo ir paėmė už rankos. Nuo skausmo jo veidas stai-ga pasidarė bemaž vaikiškas - nederėjo su vyro kūnu.

Už Bilio stovėjo Semas, jis ištūmė kėdę pro duris. Išskankintame veide nebeliko įprastos ramybės.

- Užjaučiu, - sušnabždėjau.

Bilis linktelėjo.

- Visiems bus nelengva.

- Kur Čarlis?

- Tavo tėtis pasiliko ligoninėje su Sju. Reikia sutvarkyti daugybę... reikalų.

Sunkiai nurijau seiles.

- Gal grįšiu tenai, - burbtelėjo Semas ir paskubom išsmuko pro duris.

Bilis ištraukė delną iš Džeikobo rankos ir per virtuvę nuriedėjo į savo kambarį.

Džeikas kurį laiką žvelgė jam įkandin, tada vėl atsisėdo ant grin-duų šalia manęs. Veidu išikniaubė į delnus. Nesugalvodama ką sa-kyti paglosčiau jam petį.

Po ilgos tylos Džeikobas paėmė mano delną ir priglaudė sau prie veido.

- Kaip jauties? Viskas gerai? Gal man reikėjo nuvežti tave pas gydytoją, ką? - atsiduso jis.

- Dėl manęs nesijaudink, - išstėnėjau.

Jis pasuko galvą ir pažvelgė į mane. Akių vokai buvo paraudę.

- Atrodai prastokai.

- Ir jaučiuosi ne ką geriau.

- Einu, atvarysiu tavo pikapą ir parvešiu tave namo - tikriaus-iai turėtum ten būti, kai grįš Čarlis.

- Teisybė.

Apatiška gulėjau ant sofos ir laukiau jo. Bilis tyliai sėdėjo kitame kambaryje. Jaučiausi lyg vujaristė, pro plyšelį stebinti svetimą sielvartą.

Džeikas ilgai netruko. Pikapo variklio griausmas nutraukė tylą, kai dar nesitikėjau. Netardamas nė žodžio Džeikas padėjo man atsisototi ir, kai lauke sudrebėjau nuo šalčio, apkabino per pečius. Ne klausinėdamas sėdo į vairuotojo vietą ir prisitraukė mane arčiau, kad galėtų laikyti apglėbęs. Atrėmiau galvą į jo krūtinę.

- O kaip tu grįši namo? - paklausiau.

- Aš namo negrišiu. Prisimeni, mums dar reikia sugauti kraugere?

Vėl sudrebėjau, tik šįkart ne iš šalčio.

Paskui važiuome tylomis. Šaltas oras mane išbudino. Jaučiausi įsitempusi, galva dirbo uoliai ir labai greitai.

Kaipgi būtų teisingiausia pasielgti?

Nebeįsivaizdavau gyvenimo be Džeikobo - gūžiausi vien nuo tokios minties. Jis tapo būtina mano išgyvenimo sąlyga. Tačiau palikti viską kaip yra... galbūt tai žiauru, kaip sakė Maikas?

Prisiminiau, kaip troškau, kad Džeikobas būtų mano brolis. Dabar supratau, kad iš tikrųjų tetroškau teisės į jį. Jo apsikabinimas nebuvo broliškas. Tiesiog buvo malonu: šilta, ramu, pažįstama. Saugu. Džeikobas buvo saugus uostas.

Galėčiau atsisakyti savo teisės į jį. Tiek dar gebėčiau.

Žinojau, kad turiu jam viską papasakoti. Tai vienintelis būdas pasielgti sąžiningai. Turiu viską tiesiai iškloti, kad jis suprastų, jog aš niekada nenusiraminsiu, kad jis man per geras. Džeikas jau žinojo, kad esu palūžusi, tai jo nunistebintų, bet jis turėtų suvokti, kokiui mastu. Netgi turėčiau prisipažinti, kad esu beprotė - papasakoti apie balsus savo galvoje. Prieš apsisprendamas jis turi žinoti viską.

Net suvokdama šią būtinybę žinojau, kad jis viso to nepaisys. Jis apie tai netgi nepagalvos.

Turėčiau pati prisiimti atsakomybę - tiek, kiek dar galiu savo suskilusiomis dalimis. Tik taip būčiau jam sąžininga. Bet ar tai būtina? Ar pajėgsiu?

Argi būtų labai blogai, jei pasistengčiau padaryti Džeikobą laimingą? Net jei meilė, kurią jam jaučiu, tėra menkas tikrosios meilės aidas, net jei mano širdis klaidžioja tolybėse ieškodama neištikimojo Romeo, argi tai būtų taip jau blogai?

Džeikobas sustabdė pikapą priešais mano tamsius namus, išjungė variklį, ir staiga stoji tylą. Kaip ir daugelį kitų kartų, jo mintys, regis, atitiko manąsias.

Jis apkabino mane kita ranka ir stipriai prispaudė prie krūtinės. Buvo labai gera. Beveik taip, lyg vėl būčiau sveika.

Maniau, jis galvoja apie Harių, bet kai prašneko, balsas skambėjo atsiprašomai.

- Atleisk. Žinau, kad nejauti to paties kaip aš, Bela. Prisiekiu, aš su tuo susitaikiau. Taip džiaugiuosi, kad esi sveika, jog galėčiau uždainuoti - tik, deja, niekas to nenorėtų girdėti. - Jis nusijuokė man į ausį savo gerkliniu balsu.

Mano kvėpavimas patankėjo, brūžavo gerklės sienas.

Argi Edvardas, kad ir koks abejingas man, nenorėtų, kad būčiau laiminga esamomis aplinkybėmis? Negi jis nepuoselėtų man draugiškų jausmų, kad bent to man linkėtų? Nusprendžiau, kad tikrai linkėtų. Jis nepavyduliautų, jei mažą tos meilės, kurios jis atsisakė, kruopelę padovanočiau savo bičiuliui Džeikobui. Juk tai visai kitokia meilė.

Džeikas priglaudė man prie pakaušio savo šiltą skruostą.

Jei pasisukčiau - jei prispausčiau lūpas prie jo nuogo peties... Puikiai žinojau, kas po to sekėtų. Būtų taip lengva. Šįvakar nieko nereikėtų aiškinti.

Bet ar galiu taip pasielgti? Ar galiu apgaudinėti savo nesamą širdį, kad išgelbėčiau varganą gyvenimėlių?

Kai tik pamaniau, kad reikėtų pasisukti, ėmė mausti pilvą.

Ir tada, taip aiškiai, lyg grėstų pavojus, man į ausį sušnabzdėjo aksominis Edvardo balsas.

„Būk laiminga,“ - tarė jis man.

Sustingau.

Džeikobas pajuto, kaip įsitempiau, tučtuojau paleido mane ir ištiesė ranką į dureles.

Pala, norėjau ištarti. *Luktelk akimirką*. Bet vis dar suakmenėjusi klausiausi Edvardo balso aido savo galvoje.

Vėsus po audros vėjas patraukė per pikapo kabiną.

- Ooo! - išspaudė Džeikobas, lyg jam kažkas būtų smogęs į pilvą. - *Šūdas!*

Jis užtrenkė dureles ir akimirksniu pasuko degimo raktelį. Jo rankos taip drebėjo, kad nesupratau, kaip jam tai pavyko.

- Kas nutiko?

Jis per daug greitai paspaudė akceleratorių; variklis purkštelėjo ir užgeso.

- Vampyras, - iššvokštė jis.

Man širdis nusirito į kulnus, ėmė svaigti galva.

- Iš kur žinai?

- Nes užuodžiu! Po galais!

Džeikobas įtūžusiu žvilgsniu varstė tamsią gatvę. Kažin ar jautė, kaip jo kūną purto drebulys.

- Pasikeisti ar gabenti ją iš čia? - sušnypštė pats sau.

Akimirką žvelgė žemyn į mane, išvydo siaubo kupinas akis ir baltą veidą, tada vėl apžvelgė gatvę.

- Gerai. Išgabensiu tave.

Variklis užriaumuoja. Sužviegė padangos, kai jis apsuko pikapą į vienintelį mūsų išsigelbėjimą.

Priekiniai žibintai brūkštelėjo per grindinį, nutvieskė priekines juodos girios eiles ir galiausiai atsispindėjo nuo kitoje gatvės pusėje stovinčio automobilio.

- Sustok! - riktelėjau.

Tai buvo juodas automobilis - pažinau jį. Nors toli gražu nesu automobilių žinovė, apie šį galėjau pasakyti viską. Tai buvo mercedesas S55 AMG. Žinojau, kiek arklio galių jis turi ir kokia salono spalva. Žinojau tą jausmą, kai galingas variklis suvirpina kėbulą. Pažinau sodrų odinių sėdynių kvapą ir gerokai užtamsintus langus, pro kuriuos vidurdienis atrodydavo kaip prieblanda.

Tai buvo Karlailo automobilis.

- Sustok! - vėl užrikau, šikart garsiau, nes Džeikobas spaudė gatve tolyn.

-Ką?!

- Čia ne Viktorija. Sustok, sustok! Aš noriu grįžti.

Jis taip smarkiai paspaudė stabdį, kad turėjau įsitverti prietaisų skydelio.

- Ką? - priblokštas vėl paklausė jis. Pažvelgė į mane siaubo kupinomis akimis.

- Čia Karlailo automobilis! Tai Kalenai. Aš žinau.

Jis išvydo viltį mano veide, ir jo kūną supurtė stiprus drebulys.

- Ei, nurimk, Džeikai. Viskas gerai. Matai, nėra jokio pavojaus. Atsipalaiduok.

- Taip, nusiraminti, - šniokštavo jis, leisdamas galvą žemyn ir užsimerkdamas.

Kol jis tvardėsi, kad nevirstų vilku, žiopsojau pro užpakalini langą į juodąjį automobilį.

Tai tik Karlailas, tariau sau. Nieko daugiau nesitikėk. Galbūt Esmė... *Sustok*, tariau sau. Tai tik Karlailas. Ir to gana. Daugiau, nei kada nors galėjau tikėtis.

- Tavo namuose vampyras, - sušnypstė Džeikobas. - O tu *nori* grįžti?

Pašnairavau į jį, nenorom atitraukusi akis nuo mersedeso - būgštaudama, kad jis gali bet kurią akimirką išnykti.

- Žinoma, - nustebusi dėl jo klausimo atsakiau. Žinoma, norėjau grįžti.

Man bežiūrint Džeikobo veidas įsitempė, sustingo į atšiaurią kaukę, kurios vyliausi nebeišvysianti. Dar prieš jam užsidedant šią kaukę spėjau pamatyti išduoto žmogaus žvilgsnį. Rankos vis dar drebėjo. Jis atrodė dešimčia metų vyresnis už mane.

Giliai įkvėpė.

- Įsitikinusi, kad tai ne apgaulė? - lėtai, sunkiai paklausė jis.

- Tai ne apgaulė. Čia Karlailas. Parvežk mane atgal!

Jo plačiais pečiais perbėgo šiurpuliai, tik akys buvo tuščios ir bejausmės.

- Ne.

- Džeikai, viskas gerai...

- Ne. Grįžk pati, Bela.

Jo žodžiai man buvo kaip smūgis - krūptelėjau nuo garso. Jis tai sukąsdavo, tai atleisdavo dantis.

- Klausyk, Bela, - tuo pačiu atšiauriu balsu tarė jis. - Aš negaliu grįžti. Apgaulė ar ne, bet ten mano priešas.

- Visai ne...

- Turiu tuoj pat pranešti Semui. Tai viską keičia. Jie negali mūsų užklupti savo teritorijoje.

- Džeikai, čia ne karas!

Jis nesiklausė. Įjungė laisvą pavarą ir palikęs veikiantį variklį iššoko pro duris.

- Iki, Bela, - šūktelėjo per petį. - Labai tikiuosi, kad liksi gyva.

Ir nulėkė į tamsą, taip virpėdamas, kad kūno kontūrai atrodė lyg išskydę; jis dingo man nespėjus nė prasižioti ir sušukti, kad grįžtu.

Valandėlę sėdėjau apimta gailesčio. Ką padariau Džeikobui?

Tačiau gailestis manęs ilgai nesulaikė.

Persliuogiau ant kitos sėdynės ir įjungiau pavarą. Mano rankos drebėjo beveik kaip Džeiko, tad šiek tiek užtrukau, kol susikaupiau. Tada atsargiai apgrėžiau pikapą ir grįžau prie savo namų.

Kai išjungiau priekinius žibintus, pasidarė labai tamsu. Čarlis taip skubėjo, kad užmiršo įjungti verandoje šviesą. Žvelgiant į šešėliuose skendintį namą mane apėmė abejonės. O jei tai *tikrai* apgaulė?

Vėl atsukau į juodąjį automobilį, beveik neregimą tamsoje. Ne. Automobilį pažinau.

Tačiau rankos drebėjo dar stipriau nei anksčiau. Nusiėmiau virš durų padėtą raktą. Kai sugraibiau durų rankeną, ji lengvai pasisuko mano rankoje. Paleidau duris, kad pačios užsivertų. Koridoriuje buvo tamsu.

Norėjau pasisveikinti, bet gerklė buvo perdžiūvusi. Negalėjau atgauti kvapo.

Žengiau į vidų ir ėmiau grabalioti jungiklio. Čia buvo taip tamsu - kaip juodame vandenyje... Kurgi tas mygtukas?

Juodas vanduo, o ant jo keista oranžinė liepsna. Liepsna, kuri negali būti ugnis, tai kas tuomet?.. Pirštais braukiau per sieną vis ieškodama, drebedama...

Staiga galvoje suskambėjo kai kas, ką šią popietę sakė Džeikobas, ir pagaliau supratau... *Ji paspruko į vandenį*, - pasakė jis. - *Kraugeriai ten pranašesni. Todėl ir parlėkiau namo - bijojau, kad ji kiek paplauks ir sugriš.*

Mano ieškanti ranka sustingo, visas kūnas suakmenėjo, kai suvokiau, kodėl atpažinau tą keistą oranžinį taškelį vandenyje.

Viktorijos plaukai, besiplaikstantys vėjyje, ugnies spalvos...

Ji buvo ten. Tame pačiame užutėkyje su manim ir Džeikobu. Jei Semo nebūtų buvęs, jei būtume tik mudu?.. Negalėjau nei kvėpuoti, nei pajudėti.

Įsijungė šviesa, nors mano sustingę pirštai taip ir nerado jungiklio.

Ūmiai nušvitus sumirksėjau ir pamačiau, kad čia kažkas yra ir laukia manęs.

www.NeReaLus.lt

17, VIEŠNIA

NEŽMONIŠKAI TYKI IR BALTA, išmeigusi į mane dideles juodas akis, priėškambario viduryje nejudėdama manęs laukė neįtikėtino grožio viešnia.

Mano keliai virptelėjo, ir aš vos nepargriuvau. Tada puoliau prie jos.

- Alisa, o Alisa! - šūktelėjau trenkdamasi į ją.

Užmiršau, kokia ji *kieta*; atrodė, lyg būčiau galvotrūkčiais tėsku-sis į cementinę sieną.

- Bela? - jos balse buvo justai keistas palengvėjimo ir sumišimo derinys.

Stipriau apglėbiau ją, aikčiodama stengiausi įtraukti kuo daugiau jos odos kvapo. Jis nebuvo panašus į nieką - nei į gėles, nei į prieskonius, nei į citrusinius vaisius, nei į muskumą. To kvapo negalėjai palyginti su niekuo pasaulyje. Net mano atmintis nepajėgė jo išsaugoti.

Nepastebėjau, kada aikčiojimas virto kuo kitu - kad kūkčioju, supratau tik tada, kai Alisa nutempė mane į svetainę prie sofas ir

pasiodino ant kelių. Jaučiausi lyg glausčiausi prie vésaus akmens, tačiau akmens kontūrai atitiko mano kūno formas, ir tai buvo malonu. Ji švelniai, ritmingai glostė man nugarą laukdama, kol atsi- tokėsiu.

- Aš... atsiprašau, - vapėjau. - Aš tik... tokia laiminga... kad tu čia!

- Viskas gerai, Bela. Viskas puiku.

- Taip, - pritariau. Bent kartą tuo tikėjau.

Alisa atsiduso.

- Jau buvau užmiršusi, kokia tu jausminga, - tarė ji, o balse buvo justi nepritarimo gaidelė.

Pažvelgiau į ją savo šlapiomis akimis. Alisos kaklas buvo įtemptas, veidas nusuktas nuo manęs, lūpos kietai sučiauptos. Akys juodos kaip derva.

- O, - išsprūdo man, kai supratau, kokia bėda. Ji buvo alkana. O aš gardžiai kvepėjau. Jau seniai neteko galvoti apie tokius dalykus. - Atleisk.

- Tai aš pati kalta. Labai seniai nemedžiojau. Blogai padariau, kad neatsigėriau. Tačiau šiandien skubėjau. - Į mane atkreiptas žvilgsnis buvo aršus. - Jei jau taip, tai gal teiktumeisi paaiškinti, kodėl esi gyva?

Suklusau ir lioviausi kūkčiojusi. Supratau, kas įvyko ir kodėl Alisa čia.

Garsiai nurijau seiles.

- Matei, kaip kritau.

- Ne, - prisimerkusi paprieštaravo ji. - Mačiau, kaip *šokai*.

Susičiaupiau ir pabandžiau sugalvoti kokią nors paaiškinimą, kuris neatrodytų labai kvailas.

Alisa papurtė galvą.

- Sakiau jam, kad taip nutiks, bet jis manim netikėjo. „Bela žadėjo“, - ji taip tobulai pamėgdžiojo jo balsą, kad nustėrau iš siau-

bo, kai per mano krūtinę nuvilnijo skausmas. - „Nebežiūrėk į jos ateitį, - toliau citavo ji. - Jau ir taip užtektinai pridarėme žalos." Tačiau tai, kad nežiūriu, nereiškia, kad *nematau*, - toliau kalbėjo ji. - Prisiekiu, nesekiau tavęs, Bela. Tiesiog esu jau prisitaikiusi prie tavęs... Kai išvydau tave šokant, nieko negalvodama sėdau į lėktuvą. Žinojau, kad pavėluosiu, bet negalėjau sėdėti *rankų sudėjus*. Atlėkiau čia tikėdamasi kaip nors pagelbėti Čarliui, o tada atvažiavai tu. - Ji pakraipė galvą, šįkart sutrikusi. Balse buvo justai įtampa. - Mačiau, kaip nėrei į vandenį, ir laukiau, laukiau, kol išnirsi, bet tu nepasirodei. Kas atsitiko? Ir kaip galėjai šitaip pasielgti su Čarliu? Ar bent susimąstei, ką jam tai reikštų? O mano broliui? Ar *bent* nutuoki, ką Edvardas...

Nutraukiau ją, vos tik ištarė jo vardą. Būčiau leidusi jai šnekėti, net tada, kai supratau, kaip klaidingai ji viską išsiaiškino - vien tam, kad girdėčiau skambų kaip varpelis jos balsą. Bet atėjo laikas ją nutraukti.

- Alisa, aš nebandžiau nusižudyti.

Ji įtariai dėbtelejo į mane.

- Nori pasakyti, kad nešokai nuo uolos?

- Ne, bet... - susiraukiau. - Tai buvo tik pramoga.

Jos veidas tapo griežtas.

- Mačiau, kaip keli Džeikobo draugai šokinėjo nuo uolų, - nepasidaviau. - Tai atrodė taip... smagu, o aš nuobodžiauvau...

Ji laukė.

- Nepagalvojau apie tai, kad audra paveiks sroves. Tiesą sakant, visiškai negalvojau apie vandenį.

Alisa nepatikėjo. Mačiau, kad vis dar įsitikinusi, jog norėjau nusižudyti. Nusprendžiau pakeisti temą.

- Jei matei, kaip panėriau, tai kodėl neišvydai Džeikobo?

Ji išsiblaškiusi pakraipė galvą.

Kalbėjau toliau.

- Teisybė, tikriausiai būčiau paskendusi, jei man įkandin nebūtų nušokęs Džeikobas. Na gerai, nėra jokio „tikriausiai“. Bet jis panėrė ir ištraukė mane; manau, ir į krantą išvilko, nors tos dalies neprisimenu. Tikrai neišbuva po vandeniu ilgiau nei minutę. Kodėl to nematei?

Ji suglumusi suraukė antakius.

- Kažkas tave ištraukė?

- Taip. Džeikobas mane išgelbėjo.

Smalsiai stebėjau, kaip jos veide šmėkščiojo nesuprantami jausmai. Kažkas jai kėlė nerimą - netobulas regėjimas? Vargu. Tada ji pasilenkė ir pauostė mano petį.

Nutirpau.

- Nebūk juokinga, - sumurmėjo ji ir dar pašniukštinėjo.

- Ką darai?

Ji nekreipė dėmesio į mano klausimą.

- Kas ten ką tik buvo su tavim? Girdėjau, lyg ginčijotės.

- Džeikobas Blekas. Jis mano... galima sakyti, geriausias draugas. Bent jau buvo... - Prisiminiau pikta, išduotą Džeikobo veidą ir mintyse pasvarsčiau, kas jis mano dabar.

Alisa susimąščiusi linktelėjo.

- Kas yra?

- Nesuprantu, - atsakė ji. - Nelabai žinau, ką tai reiškia.

- Na, bent jau aš gyva.

Ji išvertė akis.

- Jis tikras kvailys, kad manė, jog išgyvensi viena. Dar nemačiau nė vieno, šitaip linkusio į pavojingas gyvybei kvailystes.

- Bet išgyvenau, - pabrėžiau.

Ji svarstė kažką kita.

- Jei srovės tau buvo per stiprios, tai kaip tas Džeikobas jas įveikė?

- Džeikobas... stiprus.

Ji mano balse išgirdo dvejonę ir kilstelėjo antakį.

Kramčiau lūpa. Paslaptis tai ar ne? O jei taip, tai kam pirmiausia turėčiau būti ištikima? Džeikobui ar Alisai?

Nusprendžiau, kad pernelyg sunku saugoti paslaptis. Džeikobas viską žino, tai kodėl Alisa neturėtų?

- Supranti, na, jis... toks vilkolakis, - išpoškinau. - Kai aplink atsiranda vampyrų, kvileutai pasiverčia vilkais. Jie nuo seno pažįsta Karlailą. Ar anuomet buvai su Karlailu?

Alisa akimirką spoksojo į mane, tada atitoko ir greitai sumirksėjo.

- A, tai paaiškina, iš kur kvapas, - suniurnėjo ji. - Bet ar paaiškina, kodėl jo nemačiau? - ji suraukė savo porcelianinę kaktą.

- Kvapas? - pakartojau.

- Tu siaubingai smirdi, - užsigalvojusi ir vis dar susiraukusi tarė ji. - Vilkolakis? Neabejoti tuo?

- Nėmaž neabejoju, - užtikrinau ir susigūžiau prisiminusi, kaip ant keliuko kovėsi Polas su Džeikobu. - Tikriausiai nebuvai su Karlailu, kai čia, Forkse, pastarąjį kartą buvo vilkolakių?

- Ne. Dar nebuvau jo radusi. - Alisa tebebuvo susimąsčiusi. Staiga jos akys išsiplėtė ir ji persigandusi pažvelgė į mane. - Tavo geriausias draugas - vilkolakis?

Sumišusi linktelėjau.

- Kiek tai trunka?

- Neilgai, - atsakiau, balsas skambėjo taip, lyg teisinčiausi. - Jis dar tik kelias savaites vilkolakis.

Alisa išspoksojo į mane.

- *Jaunas* vilkolakis? Dar blogiau! Edvardas buvo teišus - tu traukte trauki pavojus. Negi nežadėjai neprisidaryti rūpesčių?

- Vilkolakiai nieko bloga nedaro, - suburbėjau išskaudinta jos niekinamo tono.

- Kol nepraranda kantrybės. - Ji stipriai papurtė galvą. - Tik tu taip gali, Bela. Kiekvienas apsidžiaugtų vampyrams išvykus iš miesto. O tu pradedi tąsyti su pirmais pasitaikiusiais siaubūnais.

Nenorėjau ginčytis su Alisa - vis dar virpėjau iš džiaugsmo, kad ji tikrai čia, kad galiu liesti jos marmurinę odą ir girdėti į vėjo varpelių skambėjimą panašų balsą - bet ji žiauriai klydo.

- Ne, Alisa, vampyrai ne visai išėjo - tiksliau sakant, ne visi. Tai ir yra bėda. Jei ne vilkolakiai, Viktorija jau būtų mane nugalėjusi. Na, tiesą sakant, jei ne Džeikas ir jo draugai, Lorenas dar prieš ją būtų mane prigriebęs, taigi...

- Viktorija? - sušvokštė ji. - Lorenas?

Linktelėjau, truputį išsigandusi jos juodų akių išraiškos. Bedžiau pirštu sau į krūtinę.

- Traukiu pavojus, prisimeni?

Ji vėl pakraipė galvą.

- Papasakok man viską - nuo pradžių.

Pradžią truputį pagražinau - praleidau motociklus ir balsus, bet toliau viską papasakojau tiksliai iki pat nesėkmingo šiandienio nuotykiu. Alisai nepatiko mano skystas paaiškinimas apie nuobodulį ir uolas, taigi skubiai perėjau prie keistos liepsnelės, kurią mačiau ant vandens, ir ką, mano manymu, tai reiškė. Dabar ji taip prisimerkė, kad iš akių teliko plyšeliai. Keista buvo matyti ją tokią... tokią pavojingą - tikrą vampyrę. Sunkiai nurijau seiles ir papasakojau apie Hariį.

Ji nepertraukdama klausėsi mano istorijos. Kartais pakraipydavo galvą, o raukšlė ant kaktos vis gilėjo, kol pagaliau atrodė lyg amžiams įrėžta marmurinėje odoje. Ji nieko nesakė, galop nutilau ir aš, vėl apimta sielvarto dėl Hario mirties. Galvojau apie Čarli; netrukus jis grįš. Kokios bus būklės?

- Tai tau jokios naudos iš to, kad išvykome, ar ne? - sumurmėjo Alisa.

Sukikenau - juokas skambėjo mažumėle isteriškai.

- Juk tai ir nebuvo jūsų tikslas, tiesa? Išsikraustėte visai ne mano labui.

Alisa akimirką susiraukusi žvelgė į grindis.

- Na... ko gero, šiandien pasielgiau neapgalvotai. Tikriausiai nevertėjo brautis.

Pajutau, kaip iš galvos nuteka kraujas. Susuko pilvą.

- Neišeik, Alisa, - sušnabždėjau. Pirštais įsikibau į jos baltos palaidinukės apykaklę ir pradėjau tankiai alsuoti. - Būk gera, nepalik manęs.

Ji plačiai atsimerkė.

- Gerai jau, - ji lėtai, aiškiai tarė žodžius. - Šįvakar niekur neisiu. Giliai įkvėpk.

Stengiausi paklusti, nors nesusigaudžiau, kur mano plaučiai.

Kol susikaupusi kvėpavau, ji stebėjo mano veidą. Luktelėjo, kol aprimsiu, tada tarė:

- Atrodai klaikiai, Bela.

- Šiandien skendau, - priminiau jai.

- Tai nuo seniau. Tu siaubinga.

Krūptelėjau.

- Klausyk, stengiuosi kiek įmanydama.

- Ką turi galvoje?

- Nebuvo labai lengva. Bet bandau susidoroti.

Ji suraukė antakius.

- Sakiau jam, - tarė ji sau.

- Alisa, - atsidusau, - ką tikėjaisi rasti? Turiu omeny, jei nemiriau? Ar manei, kad striksėsiu ir švilpausiu smagias melodijas? Juk turėtum mane pažinti.

- Pažįstu. Bet tikėjaisi.

- Tuomet, regis, nuvyliau tave.

Suskambo telefonas.

- Tikriausiai Čarlis, - atsidusau ir atsistočiau linkstančiomis kojomis.

Pačiupau Alisą už akmeninės rankos ir nusitempiačiau į virtuvę. Neketinau paleisti jos iš akių.

- Čarli? - atsiliepiu.
- Ne, čia aš, - tarė Džeikobas.
- Džeikai!

Alisa atidžiai stebėjo mano veido išraišką.

- Tik norėjau įsitikinti, ar gyva, - irzliai tarė Džeikobas.
- Viskas gerai. Sakiau, kad čia ne...
- Taip. Supratau. Iki.

Džeikobas padėjo ragelį.

Atsidusau ir atsilošusi pažvelgiau į lubas.

- Bus vargo.

Alisa spustelėjo man delną.

- Jie nesidžiaugia, kad aš čia.
- Ne itin. Bet tai jų rūpestis.

Alisa apkabino mane.

- Tai ką dabar veiksime? - paklausė ji. Atrodė, kad valandėlę šnekasi su savim. - Sutvarkysime reikalus. Užbaigsime, kas neužbaigta.

- Kokius reikalus?

Ji staiga tapo atsargi.

- Gerai nežinau... Man reikia pasimatyti su Karlailu.

Negi ji netrukus išeis? Man suskaudo pilvą.

- Gal galėtum pasilikti? - maldavau. - Būk gera. Nors truputėli.

Taip tavęs pasiilgau. - Mano balsas užlūžo.

- Jei manai, kad tai geras sumanymas... - jos akys buvo liūdnos.
- Žinoma. Gali čia likti - Čarlis apsidžiaugs.
- Turiu namus, Bela.

Linktelėjau nusivylusi, bet nuolanki. Ji padvejojo, pasižiūrėjo į mane.

- Na, man bent jau reikia pasiimti lagaminą su drabužiais.

Aplėbiau ją.

- Alisa, tu nuostabiausia pasauly!

- Be to, manau, kad reikėtų pamedžioti. Ir tuojau pat, - išitempusi pridūrė ji.

- Oi. - Žengtelėjau atgal.

- Ar galėtum valandą išgyventi neprisidariusi bėdų? - įtariai paklausė ji.

Tada, man nespėjus atsakyti, iškėlė pirštą ir užsimerkė. Jos veidas kelias sekundes buvo ramus ir bejausmis.

Paskui atsimerkė ir atsakė į savo klausimą.

- Taip, tau pasiseks. Bent šįvakar.

Ji pasiraukė. Net raukydamasi atrodė kaip angelas.

- Bet tu grįši? - tyliai paklausiau.

- Pažadu - po valandos.

Dirstelėjau į laikrodį ant virtuvinio stalo. Ji nusijuokė ir greitai pasilenkusi pakštelėjo man į skruostą. O tada pradingo.

Giliai įkvėpiau. Alisa grįš. Staiga pasijutau daug geriau.

Laukdama turėjau kuo užsiimti. Pirmiausia tvarkaraštyje, be abejo, buvo dušas. Rengdamasi pauosčiau pečius, bet užuodžiau tik druskos ir jūros dumblių kvapą. Nusistebėjau, kodėl Alisa sakė, kad smirdžiu.

Išsipraususi grįžau į virtuvę. Neatrodė, kad Čarlis būtų neseniai valgęs, taigi veikiausiai grįš alkanas. Sukiodamasi po virtuvę niūniavau savo susikurtas melodijas.

Kol mikrobangų krosnelėje sukosi ketvirtadienio troškiny, užmečiau ant sofos antklodę ir padėjau seną pagalvę. Alisai jų nereikės, bet Čarlis turi tai matyti. Stengiausi nežiūrėti į laikrodį. Nebuvo priežasčių jaudintis; Alisa pažadėjo.

Skubiai pavakarieniavau, nejausdama skonio; tik skaudėjo, kai maistas sliuogė jautria gerkle. Labiausiai norėjau gerti; kol pavalgiau, tikriausiai išgėriau porą litrų vandens. Nuo visos tos į kūną patekusios druskos praradau daug skysčių.

Nusprendžiau, kol lauksiu, pasižiūrėti televizorių.

Alisa buvo jau čia, sėdėjo ant greitosiomis jai paklotos lovos. Jos akys priminė skystą irisinių saldainių. Nusišypsojo ir paplekšnojo per pagalvę.

- Dėkui.

- Tu greitai, - laiminga tariau.

Atsisėdau šalia jos ir atrėmiau galvą į petį. Ji apkabino mane savo šaltomis rankomis ir atsiduso.

- Bela. Ir ką gi mums su tavim daryti?

- Nežinau, - prisipažinau. - Aš tikrai labai stengiausi.

- Tikiu.

Įsivyravo tylą.

- Ar... ar jis... - giliai įkvėpiau. Buvo sunku balsiai išstarti jo vardą, nors dabar jau galėjau apie jį galvoti. - Ar Edvardas žino, kad tu čia? - nesulaikiau nepaklaususi. Juk tai mano skausmas. Pažadėjau sau, kad susidorosiu su juo, kai tik Alisa išeis, bet apie tai pagalvojus pasidarė bloga.

- Ne.

Taip galėjo būti tik vienu atveju.

- Jis ne su Karlailu ir Esme?

- Pasirodo kas kelis mėnesius.

- O! - Jis tikriausiai dar pramogauja. Savo smalsumą nukreipiau saugesne linkme. - Sakei, kad atskridai... Kur buvai?

- Denalyje. Svečiavausi pas Tanios šeimą.

- Džasperis čia? Atskrido su tavim?

Ji papurtė galvą.

- Jis nepritarė, kad kišuosi. Mes žadėjome... - ji nutilo, paskui pakeitė toną. - Tai manai, Čarlis neprieštaraus, kad čia apsistosi? - regis, sunerimusi paklausė ji.

- Alisa, tu labai patinki Čarliui.

- Ką gi, netrukus sužinosime.

Ir iš tiesų, po kelių sekundžių išgirdau, kaip į keliuką išuko policijos automobilis. Pašokau ir nulėkiau prie durų.

Čarlis, nudelbęs akis, pakumpusiais pečiais, lėtai žingsniavo takučiu. Išėjau jo pasitikti; pastebėjo mane tik tada, kai apkabinau per liemenį. Karštai mane apglėbė.

- Užjaučiu dėl Hario, tėti.

- Labai jo ilgėsiuosi, - suniurnėjo Čarlis.

- Kaip laikosi Sju?

- Atrodo apdujusi, lyg dar negalėtų visko suvokti. Semas su ja... - jo balsas tai tilo, tai vėl stiprėjo. - Vargšai vaikeliai. Lėja vos metais vyresnė už tave, o Setui tik keturiolika... - jis pakraipė galvą.

Tebelaikydamas mane glėbyje žengė prie durų.

- Hm, tėti? - nusprendžiau, kad vertėtų jį perspėti. - Niekaip neatspėsi, kas pas mus yra.

Jis tuščiu žvilgsniu pažiūrėjo į mane. Tada pasidairė ir kitoje gatvės pusėje išvydo mersedesą, kurio blizgantys juodi dažai atspindėjo verandos šviesą. Jam nespėjus susigaudyti, tarpdury pasirodė Alisa.

- Sveiki, Čarli, - droviai tarė ji. - Atsiprašau, kad atvykau tokiu netinkamu laiku.

- Alisa Kalen? - jis spoksojo į liauną žmogystą priešais save, tarsį netikėdamas savo akimis. - Alisa, tai tu?

- Tai aš, - patvirtino ji. - Buvau netoliese.

- Ar Karlailas?..

- Ne, aš viena.

Ir Alisa, ir aš žinojome, kad jis iš tikrųjų teiraujasi ne apie Karlailą. Jo ranka spustelėjo man petį.

- Juk ji gali čia likti, ar ne? - paprašiau. - Aš ją jau pakviečiau.

- Žinoma, - automatiškai atsakė Čarlis. - Mes džiaugiamės, kad tu čia, Alisa.

- Dėkui, Čarli. Žinau, koks siaubingas jums metas.

- Nieko, viskas gerai, tikrai. Turėsiu daug darbo, stengsiuosi kuo galėdamas padėti Hario šeimai, taigi gerai, kad pabūsi su Bela.

- Tėti, tavo vakarienė ant stalo, - pasakiau jam.

- Dėkui, Bela. - Jis dar kartą glustelėjo mane ir nušliurino į virtuvę.

Alisa grįžo prie sofos, nusekiau paskui ją. Šįkart ji mane apkabino ir priglaudė prie savęs.

- Atrodai pavargusi.

- Taip, - sutikau ir gūžtelėjau pečiais. - Taip jau būna, kai atsiduriu prie mirties... Na tai ką Karlailas galvoja apie tai, kad tu čia?

- Jis nežino. Jiedu su Esme išvykę medžioti. Grįš tik po kelių dienų, tada ir pasišnekėsime.

- Bet *jam* tu nepasakysi... kai jis pasirodys? - paklausiau.

Alisa suprato, kad šįkart kalbu ne apie Karlailą.

- Ne. Jis nukąstų man galvą, - niūriai ištarė Alisa.

Nusijuokiau, paskui atsidusau.

Miego nenorėjau. Troškau per naktį šnekučiuotis su Alisa. Neturėjau jaustis pavargusi, kai visą dieną prasivoliojau ant Džeikobo sofos. Tačiau skendimas iš tikrųjų atėmė daug jėgų, ir akys pačios merkėsi. Padėjau galvą ant jos akmeninio peties ir panirau į daug malonesnį miegą, nei tikėjaisi.

Anksti pabudau iš gilaus besapnio miego; jaučiausi pailsėjusi, tačiau sustingusi. Gulėjau ant sofos apkamšyta antklode, kurią paruošiau Alisai, ir girdėjau, kaip ji virtuvėje kalbasi su Čarliu. Atrodė, kad Čarlis ruošia jai pusryčius.

- Ar tikrai buvo taip blogai, Čarli? - švelniai paklausė Alisa, ir iš pradžių pamaniau, kad jie kalbasi apie Klirvoterius.

Čarlis atsiduso.

- Labai blogai.

- Papasakokit man apie tai. Noriu tiksliai žinoti, kas dėjosi, kai išvykome.

Čarlis uždarė spintelės dureles ir įjungė viryklę. Susigūžusi laukiau.

- Dar niekada nesijaučiau toks bejėgis, - lėtai prabilo Čarlis. - Nežinojau, ko griebtis. Tą pirmąją savaitę jau maniau, kad teks ją guldyti į ligoninę. Ji nevalgė ir negėrė, nė nekrustelėjo. Daktaras Džerandis netgi užsiminė apie schizofreniją, bet aš jo neprileidau artyn. Bijojau, kad tai gali ją išgašdinti.

- Bet ji išsikapstė?

- Pasikviečiau Renę, kad pasiimtų ją į Floridą. Tiesiog nenorėjau pats vienas visko spręsti... ar guldyti ją į ligoninę, ar ką. Vyliausi, kad su mama jai bus geriau. Bet kai pradėjome krauti jos drabužius, ji įniršusi pašoko. Dar nemačiau, kad Bela šitaip siautėtų. Paprastai ji nekelia scenų, bet, vargeli, kaip ji įtūžo. Išsvaidė drabužius ir ėmė šaukti, kad negalime jos priversti išvykti - o galiausiai pravirko. Pamaniau, kad tai bus lūžis. Nesiginčijau, kai pareikalavo palikti ją čia... Ir iš pradžių atrodė, kad jai geriau...

Čarlio balsas nutilo. Buvo sunku jo klausytis, suvokti, kiek skausmo jam sukėliau.

- Tačiau? - paragino Alisa.

- Ji grįžo į mokyklą ir į darbą, valgė ir miegojo, ruošė namų darbus. Atsakydavo, kai kas tiesiai klausdavo. Bet ji buvo... negyva. Tuščias žvilgsnis. Dar buvo daugybė smulkmenų. Ji nebesiklausė muzikos; šiukšlių dėžėje radau sulaužytų kompaktinių plokštelių krūvą. Nebeskaitė knygų; nebūdavo kambaryje, jei rodydavo televizorius, nors ir anksčiau mažai jį žiūrėjo. Pagaliau supratau - ji vengė visko, kas galėtų priminti... jį.

- Mes beveik nesikalbėdavome; bijojau pasakyti ką nors, kas ją nuliūdintų - nuo menkiausių dalykų susigūždavo, o pati niekada nepradėdavo šnekos. Tik atsakydavo, kai ko nors klausdavau.

Ji visą laiką būdavo viena. Neskambindavo draugams, ir po kurio laiko jie taip pat liovėsi skambinę.

Ji negyveno, tik egzistavo. Vis dar girdžiu, kaip klykia per miegus...

Beveik mačiau, kaip jis sudrebėjo. Ir man tai prisiminus nugara perbėgo šiurpuliai. Tada atsidusau. Man visiškai nepavyko jo apgauti, nė akimirka.

- Man taip gaila, Čarli, - nusiminusi tarė Alisa.

- Ne *tu* dėl to kalta. - Šiuos žodžius jis ištare taip, kad buvo aišku, jog tikrai kažką kaltina. - Tu visada jai buvai gera draugė.

- Bet dabar, regis, jai geriau.

- Taip. Nuo tada, kai pradėjo susitikinėti su Džeikobu Bleku, pastebėjau, kad jai išties pagerėjo. Kai grįžta namo, skruostai būna paraudę, akyse kibirkštėlės. Dabar ji linksmesnė. - Čarlis patylėjo ir prabilo jau kitokiu balsu: - Jis maždaug metais jaunesnis už ją, ir aš žinau, kad ji jį laiko tik bičiuliu, bet man atrodo, kad randasi kai kas daugiau ar bent jau kryptama ta linkme. - Čarlis tai ištare beveik karingai. Tai buvo perspėjimas, ne Alisai, bet tam, kam ji perduos. - Džeikas ne pagal metus subrendęs, - lyg teisindamasis toliau aiškino Čarlis. - Jis fiziškai rūpinasi savo tėvu, kaip Bela emociškai rūpinosi motina. Tai jį subrandino. Be to, jis dailus vaikas - į mamą. Supranti, Belai jis tiktų, - tvirtino Čarlis.

- Tai gerai, kad Bela jį turi, - pritarė Alisa.

Čarlis giliai atsiduso ir nesulaukęs pasipriešinimo sudėjo ginklus.

- Na, gal šiek tiek ir perdėjau. Nežinau... net kai ji su Džeikobu, kartais jos akyse kažką išvystu ir tada pagalvoju, ar iš tiesų suvokiu, kiek skausmo jos širdyje. Tai nenormalu, Alisa, ir... mane baugina. Visiškai nenormalu. Tarsi kas nors būtų miręs, o ne... paprasčiausiai ją palikęs, - jo balsas užlūžo.

Iš *tikrųjų jaučiausi* taip, lyg kas nors būtų miręs - lyg *aš pati* būčiau mirusi. Juk praradau ne tik pačią tikriausią savo meilę - nors jau vien to užtektų žmogui pribaugti. Praradau ir visą savo ateitį, visą šeimą - visą gyvenimą, kurią buvau pasirinkusi...

Čarlis beviltišku balsu aiškino toliau..

- Nežinau, ar ji išsikapstys - abejoju, ar ją galima pagydyti nuo tokių dalykų. Ji nuo mažens buvo be galo ištikima. Ji nieko neužmiršta, niekada neapsigalvoja.

- Taip, ji tokia, - sausiai pritarė Alisa.

- Beje, Alisa... - Čarlis sudvejojo, - ...Žinai, kaip tave myliu, ir matau, kaip ji džiaugiasi tave matydama, bet... man truputį neramu, kaip ją paveiks tavo apsilankymas.

- Ir man neramu, Čarli, ir man. Nebūčiau užėjusi, jei būčiau numanusi, kaip viskas klostosi. Atsiprašau.

- Neatsiprašinėk, mieloji. Kas žino? Gal jai tai išeis į naudą.

- Tikiuosi, jūs teisus.

Ilgai tvyrojo tylą, tik šakutės skrebino lėkštes, ir Čarlis kramtė. Spėliočiau, kur Alisa slepia maistą.

- Alisa, noriu kai ko paklausti, - sumišęs tarė Čarlis.

Alisa liko rami.

- Prašom.

- Jis nesiruošia jos aplankyti, tiesa? - Čarlio balse girdėjau tramdomą pyktį.

Alisa atsakė švelniau, tvirtu balsu.

- Jis netgi nežino, kad aš čia. Kai pastarąjį kartą su juo šnekėjau, jis buvo Pietų Amerikoje.

Išgirdusi šią naujieną išitempia ir įdėmiau suklausau.

- Bent jau tiek žinosim, - purkštelėjo Čarlis. - Tikiuosi, jam smagu.

Pirmą kartą Alisos balse pasigirdo atšiauri gaidelė.

- Aš taip nemanau, Čarli. - Prisiminiau, kaip blyksteli jos akys, kai ji prabyla tokiu tonu. ,

Per grindis garsiai čiūžtelėjo nuo stalo stumiama kėdė. Išivaizdavau, kaip Čarlis stojasi; Alisa nieku gyvu nebūtų sukėlusį tokio garso. Iš čiaupo pradėjo bėgti vanduo ir teškėti į indus.

Supratau, kad apie Edvardą nebeišgirsiu nieko, tad pamaniau, jog laikas pabusti.

Persiverčiau ant šono ir paspaudžiau spyruokles, kad sugirgždėtų. Tada garsiai nusižiojavau.

Virtuvėje tapo tylu.

Pasirąžiau ir atsidusau.

- Alisa? - nekaltai šūktelėjau; gergždžiantis balsas iš žaizdotos gerklės puikiai padėjo vaidinti.

- Aš virtuvėje, Bela, - atsiliepė Alisa. Jos balse nebuvo nė menkiausio įtarimo, kad slapčia klausiausi. Bet ji gebėjo slėpti tokius dalykus.

Čarliui reikėjo išeiti - jis padėjo Sju Klirvoter organizuoti laidotuves. Be Alisos diena būtų baisiai prailgusi. Ji neužsiminė apie išvykimą, o aš jos nepaklausiau. Žinojau, kad tai neišvengiama, bet išmečiau iš galvos.

Kalbėjomės apie jos šeimą - apie visus, išskyrus vieną.

Karlailas naktimis dirbo įtakoje, o dalį dienos dėstė Kornelyje. Esmė restauravo septyniolikto amžiaus namą, istorinį paminklą girioje, į šiaurę nuo miesto. Emetas su Rozali buvo išvykę į Europą dar vieno medaus mėnesio, bet jau grįžo. Džasperis taip pat gyveno Kornelyje, šįkart studijavo filosofiją. O Alisa tyrinėjo informaciją, kurią apie ją netyčia gavau praeitą pavasarį. Jai pavyko rasti prieglaudą, kurioje praleido paskutinius savo žmogiškojo gyvenimo metus. To gyvenimo ji neprisiminė.

- Mano vardas buvo Merė Alisa Brendon, - tyliai pasakojo ji man. - Turėjau jaunesnę sesutę, vardu Sintija. Jos dukra - mano dukterėčia - tebegyvena Biloksyje.

- Ar išsiaiškinau, kodėl tave įkišo į... tą vietą? Kas galėjo priversti tėvus taip pasielgti? Net jei jų dukra regėjo ateitį...

Ji tik papurtė galvą, topazo spalvos akys buvo mašlios.

- Apie juos sužinojau nedaug. Peržiūrėjau visų senų laikraščių mikrokortą. Apie mano šeimą rašė mažai; jie nebuvo iš to socialinio sluoksnio, į kurį krypsta visų akys. Ten buvo parašyta apie

mano tėvų sužadėtuves, ir apie Sintijos. - Vardas jos lūpose skambėjo neužtikrintai. - Buvo pranešta apie mano gimimą... taip pat ir apie mirtį. Suradau savo kapa. Iš senosios prieglaudos archyvų nušvilpiau savo išrašymo lapą. Išrašymo laikas sutampa su iškalta antkapyje data.

Nežinojau, ką sakyti, tad kiek patylėjusi Alisa perėjo prie linksmesnių temų.

Kalėnai, išskyrus vieną, vėl susirinko draugėn - Kornelio pavasario atostogas jie leido Denalyje su Tania ir jos šeima. Ištempusi ausis klausiausi net menkiausių naujienų. Alisa nepaminėjo to, kuriuo labiausiai domėjausi, ir už tai buvau jai dėkinga. Užteko istorijų apie šeimą, kuriai kadaise svajoju priklausyti.

Čarlis grįžo tik sutemus ir atrodė dar labiau išvargęs nei praeitą vakarą. Anksti rytą jis važiuosias į rezervatą, į Hario laidotuves, tad greitai nuėjo miegoti. Aš vėl likau ant sofos su Alisa.

Prieš patekiant saulei nusileidęs laiptais žemyn Čarlis su senu kostiumu, kurio niekad anksčiau nemačiau, atrodė veik nepažįstamas. Švarkas buvo atlasas; spėjau, kad jis per ankštas, ir sagos nesueina. Kaklaraištis pagal šiuolaikinę madą buvo truputį per platus. Jis pirštų galais nutykino prie durų, stengdamasis mūsų nepažadinti. Dėjausi mieganti, kad jis ramiai išeitų; tą patį darė ir Alisa ant išlankstomojo fotelio.

Kai tik jis uždarė duris, Alisa atsisėdo. Ji gulėjo po antklode visiškai apsirengusi.

- Tai ką šiandien veiksime? - paklausė ji.
 - Nežinau - ar regi nutiksiant ką nors įdomaus?
- Ji šyptelėjo ir papurtė galvą.
- Bet dar anksti.

Per tą laiką, kurį leidau La Puše, namie prisikaupė krūvos darbų, tad nusprendžiau atsigriebti. Norėjau padaryti ką nors, kad Čarliui būtų lengviau - gal grįžęs į švarius, tvarkingus namus, jis pasijus bent kiek geriau. Pradėjau nuo vonios - ji atrodė labiausiai apleista.

Kol triūsiau, Alisa stovėjo atsirėmusi į durų staktą ir atsainiai klausinėjo apie mano, tiksliau, mūsų vidurinės mokyklos draugus ir ką jie nuveikę per tą laiką, kol jos nebuvo. Jos veidas atrodė rimtas ir bejausmis, bet kai suprato, kaip mažai turiu ką papasakoti, pastebėjau, kad yra nepatenkinta. O gal tiesiog jaučiausi kalta, kad praeitą rytą slapčia klausiausi, ką ji šnekėjosi su Čarliu.

Tiesiogine žodžio prasme iki alkūnių panirusi į *Comet* šveičiau vonios grindis, kai suskambo durų skambutis.

Dirstelėjau į Alisą; ji atrodė sutrikusi, bemaž sunerimusi, o tai buvo keista - paprastai jos niekas negali nustebinti.

- Tuojau! - šūktelėjau į durų pusę, pakilau ir nuskubėjau prie kriauklės plautis rankų.

- Bela, - su nusivylimo gaidale balse tarė Alisa, - nujaučiu, kas tai gali būti, ir manau, kad man verčiau išeiti.

- Nujauti? - pakartojau. Nuo kada Alisai prireikė nuojautos?

- Jei į mano regėjimus įsivėlė ta pati didžiulė klaida, kaip vakar, tai čia veikiausiai Džeikobas Blekas ar vienas jo... draugu.

Stebeilijau į ją bandydama susigaudyti.

- Tai tu *nematai* vilkolakių?

Ji susiraukė.

- Regis, taip.

Buvo matyti, kad tai ją erzina - *smarkiai* erzina.

Vėl suskambėjo skambutis - du kartus trumpai ir nekantriai čirkštelėjo.

- Tau nereikia išeiti, Alisa. Atėjai čia pirma.

Ji nusijuokė savo trumpu sidabrinu juoku su niūria gaidele.

- Patikék manim - ne itin geras sumanymas patalpinti viename kambaryje mane ir Džeikobą Bleką.

Ji greitai pakštelėjo man į skruostą ir dingo už Čarlio durų - be abejo, iššoko pro užpakalinį langą.

Vėl sučirškė skambutis.

18. LAIDOTUVES

NUKŪRIAU LAIPTAIS ŽEMYN IR ATIDARIAU DURIS.

Žinoma, čia buvo Džeikobas. Net nematydama Alisa greitai susiprotėjo.

Jis stovėjo už poros metrų nuo durų, suraukęs nosį, tačiau šiaip veidas buvo ramus - lyg kaukė. Manęs jam nepavyko apgauti; mačiau, kaip mažumėlę virpa rankos.

Priešiškumas nuo jo skliste sklido. Prisiminiau tą siaubingą popietę, kai jis atstūmė mane ir pasirinko Semą; gindamasi iškėliau smakrą.

Prie šaligatvio borbė užvestas Džeikobo *Rabbit*, prie vairo sėdėjo Džaredas, o keleivio sėdynėje - Embris. Supratau, ką tai reiškia - draugai bijojo paleisti jį vieną. Nuliūdau ir pyktelėjau. Kalėnai buvo kitokie.

- Labas, - galop ištariau nesulaukusi, kol jis prabilo.

Džeikas, vis dar stovėdamas atokiai nuo durų, suspaudė lūpas. Jo žvilgsnis klaidžiojo po namą.

Sugriežiau dantimis.

- Jos čia nėra. Ko norėjai?

Džeikas sudvejojo.

- Tu viena?

- Taip, - atsidusau.

- Galėčiau truputį šnektelėti?

- *Žinoma*, gali, Džeikobai. Užsik.

Džeikobas per petį dirstelėjo į draugus automobilyje. Mačiau, kaip Embris vos vos papurtė galvą. Kažkodėl tai mane siaubingai sunervino.

Sukandau dantis.

- Bailys, - vos girdimai sušnabždėjau.

Džeikobas atsigrėžė į mane, jo stori, juodi antakiai piktai išlanko virš gilių akių. Įsitempęs jis nužygiavo - kitaip negalėjai pavadinti jo eisenos - šaligatviu ir prasibrovė pro mane į namus.

Įdėmiai pažvelgiau į akis Džaredui, paskui Embriui - man nepatiko, kaip jie į mane žiopsojo; negi tikrai manė, kad leisčiau kam nors skriausti Džeikobą? Paskui uždariau duris.

Džeikobas sustojo koridoriuje už manęs ir įsistebeilijo į svetainėje išmėtytas paklodes.

- Vakarėlis su nakvyne? - pašaipiai paklausė jis.

- Taip, - ne mažiau kandžiai atsakiau. Man nepatiko, kad Džeikobas šitaip elgiasi. - Kas čia bloga?

Jis vėl suraukė nosį, lyg užuodęs kokią smarvę.

- Kur tavo „draugė“? - jo balso tone girdėte girdėjau kabutes.

- Ji turi sutvarkyti kelis reikalus. Klausyk, Džeikobai, ko tu nori?

Kažkas kambaryje, regis, jį erzino - ilgos rankos drebėjo. Užuot atsakęs į mano klausimą, jis patraukė į virtuvę, neramios akys šmirinėjo aplinkui.

Nusekiau įkandin. Jis ėmė žingsniuoti pirmyn atgal palei trumpą bufetą.

- Ei, - atsistojau jam skersai kelio. Jis liovėsi vaikščiojęs ir pažvelgė į mane. - Kokios bėdos?

- Man čia nepatinka.

Buvo skaudu tai girdėti. Susigūžiau, jo veidas įsitempė.

- Tuomet apgailestauju, kad turėjai čia ateiti, - burbtelejau. - Kodėl nesakai, ką nori pasakyti, ir neišeini?

- Noriu kai ko tavęs paklausti. Ilgai netruksime. Paskui reikės grįžti į laidotuves.

- Gerai. Tai negaišk.

Ko gero, persistengiau rodydama priešiškumą, tačiau nenorėjau, kad jis pastebėtų, kaip man skaudu. Supratau, kad elgiuosi nesąžiningai. Juk tai aš vakar vakare iškeičiau jį į *kraugere*. Aš pirma jį išskaudinau.

Jis giliai įkvėpė, pirštai staiga liovėsi virpėje. Veidas išsilygino, virto ramia kauke.

- Pas tave apsisotojo vienas iš Kalenu, - tarė jis.

- Taip. Alisa Kalen.

Jis mašliai linktelėjo.

- Kiek ji čia bus?

- Kiek tik panorės. - Mano balsas vis dar buvo dygus. - Aš jos nevarysiu.

- Kaip manai, ar galėtum... būk gera... papasakok jai apie tą kitą - Viktoriją.

Išblyškau.

- Sakiau jai apie Viktoriją.

Džeikobas linktelėjo.

- Supranti, kai Kalenai čia, mes galime saugoti tik savo žemes. Tau saugu tik La Puše. Čia nebegalėsiu tavęs apginti.

- Aišku, - tyliai ištariau.

Jis nusigrėžė, pažvelgė pro užpakalinį langą. Daugiau nieko nesakė.

- Ar tai viskas?

Tebežiūrėdamas į langą jis atsakė:

- Dar kai kas.

Laukiau, bet jis tylėjo.

- Taip? - galų gale paraginau.

- Ar dabar sugriš ir kiti? - tyliu, abejingu balsu paklausė jis.

Man tai priminė nesutrikdomą Semo ramybę. Džeikobas darėsi vis panašesnis į Semą.. Kodėl man tai kliūva?

Dabar aš tylėjau. Jis tiriamai žvelgė man į akis.

- Na? - paklausė. Po ramia išraiška stengėsi nuslėpti įtampą.

- Ne, - pagaliau nenorom ištariau. - Jie negriš.

Džeikobo veidas nepasikeitė.

- Gerai. Tik tiek norėjau sužinoti.

Vėl įniršusi dėbelėjau į jį.

- Na tai gali lėkti ir pranešti Semui, kad siaubūnai negriš ir jums netrukdy.

- Gerai, - vis dar ramiai pakartojo jis.

Regis, Džeikobui to ir tereikėjo. Jis skubiai išėjo iš virtuvės. Laukiau, kol išgirsiu atsidarant laukujes duris, bet nieko negirdėjau, tik virš viryklės tikėjo laikrodis. Vėl nusistebėjau, koks jis buvo tylus.

Jaučiausi prastai. Kaip galėjome per tokį trumpą laiką šitaip atitolti vienas nuo kito?

Ar jis man atleis, kai Alisa išvyks? O jei ne?

Susmukau prie bufeto ir delnais užsidengiau veidą. Kaip man pavyko viską taip sugadinti? Bet ar galėjau ką nors daryti kitaip? Net dabar nesugalvojau geresnės išeities.

- Bela?.. - sunerimęs šūktelėjo Džeikobas.

Pakėliau galvą ir išvydau virtuvės tarpdury mindžikuojantį Džeikobą; jis neišėjo, kaip maniau. Tik dabar, kai ant delnų pamačiau žerint skaidrius lašelius, supratau, kad verkiu.

Džeikobo ramybės neliko nė ženklo; veidas atrodė išsigandęs, neramus. Jis greitai priėjo ir atsistojo priešais mane, pasilenkė, kad veidas būtų arčiau mano.

- Ir vėl tai padariau, ar ne?
- Ką padarei? - trūkinėjančiu balsu paklausiau.
- Sulaužiau savo pažadą. Atleisk.
- Nieko, - suniurnėjau. - Šįkart aš pradėjau.

Jo veidas persikreipė.

- Žinojau, ką jiems jauti. Neturėjau šitaip nustepti.

Jo akyse mačiau pasibjaurėjimą. Norėjau jam papasakoti, kokia iš tikrųjų Alisa, pakeisti jo nuomonę, bet kažkas mane perspėjo, kad dar ne laikas.

Taigi vėl teištariau:

- Atleisk.

- Nesukim dėl to galvos, gerai? Ji tik svečiuojasi, tiesa? Alisa išvyks, ir vėl viskas bus kaip buvę.

- Negi negaliu tuo pat metu draugauti su jumis abiem? - mano balse pasigirdo truputėlis nuoskaudos, kurią jaučiau.

Džeikobas lėtai pakraipė galvą.

- Ne, nemanau.

Šniurkštelėjau ir pažvelgiau į jo dideles kojas.

- Bet tu lauksi, gerai? Juk tebebūsi mano draugas, net jei myliu ir Alisą?

Nepakėliau galvos, bijodama išvysti, kaip jis reaguos į pastaruosius žodžius. Jis prabilo gal tik po minutės, taigi, ko gero, teisingai dariau, kad nežiūrėjau.

- Taip, aš visada būsiu tavo draugas, - gergždžiančiu balsu atsakė jis. - Kad ir ką mylėtum.

- Pažadi?

- Pažadu.

Pajutau, kaip jis mane apkabino, ir tebešniurkščiodama prisiglaudžiau prie jo krūtinės.

- Bent jau tiek.

- Taigi. - Jis pauostė mano plaukus ir ištarė: - Fui.

- *Ką?* - sušukau. Pakėlusi galvą išvydau, kad jo nosis vėl su-
raukta. - Kodėl visi man šitaip sako? Aš nesmirdžiu!

Jis šyptelėjo.

- Taip, tu smirdi - smirdi *jais*. Išblyškėliais. Pernelyg saldžiai -
šleikščiai saldžiai. Ir... šaltai. Tas kvapas svilina man šnerves.

- Tikrai? - Tai buvo keista. Alisa kvepėjo nepaprastai gardžiai.
Bent jau žmogui. - Bet kodėl ir Alisai pasirodė, kad smirdžiu?

Jo šypsena išblėso.

- Hm. Galbūt ir aš jai dvokiu. Hm.

- Na, man jūs abu kvepiate.

Vėl priglaudžiau prie jo galvą. Kai Džeikobas išeis, aš jo siau-
bingai ilgėsiuosi. Tikras užburtas ratas - viena vertus, troškau, kad
Alisa pasiliktų amžinai. Jai išėjus žūsiu- perkeltine prasme. Bet
kaip galėčiau gyventi ilgai nematydama Džeikobo? *Kokia painiava*,
pamaniau.

- Ilgėsiuos tavęs, - sušnabždėjo Džeikobas, atkartodamas mano
mintis. - Kiekvieną minutę. Tikiuosi, ji netrukus išvyks.

- Šitaip tikrai neturėtų būti, Džeikai.

Jis atsiduso.

- Kaip tik taip ir yra, Bela. Tu... ją myli. Taigi man verčiau prie
jos nesiartinti. Vargu, ar kada nors pasidarysiu toks kantrus, kad
galėčiau ją pakesti. Jeigu sulaužyčiau sutartį, Semas pasiustų, o
tu, - jo balsas tapo dygus, - veikiausiai irgi nesidžiaugtum, jei nu-
žudyčiau tavo draugę.

Jam tai ištarus pabandžiau išsilaisvinti, bet Džeikobas dar tvir-
čiau mane apglėbė.

- Beprasmiška slėpti tiesą. Taip jau yra, Bela.

- Man *nepatinka*, kad taip yra.

Džeikobas išlaisvino vieną ranką, dideliu, rudu delnu suėmė
mano smakrą ir privertė pažvelgti į jį.

- Taip. Buvo daug lengviau, kai abu buvome žmonės, ar ne?

Atsidusau.

Ilgai žiūrėjome vienas į kitą. Jo ranka degė ant mano odos. Žinojau, kad mano veide matyti tik ilgesys ir sielvartas - dar nenorėjau atsisveikinti, nors ir trumpam laikui. Iš pradžių jis atspindėjo mano išraišką, bet nė vienam nenuleidžiant akių jo jausmai pasikeitė.

Jis paleido mane, pakėlė kitą ranką ir pirštų galais paglostė man skruostą, perbraukė iki žandikaulio. Jaučiau, kaip dreba pirštai - tik šįkart ne iš pykčio. Jis priglaudė delną man prie skruosto, ir mano veidas atsidūrė karštose jo rankose.

- Bela, - sukuždėjo jis.

Sustingau.

Ne! Dar nebuvo apsisprendusi. Nežinojau, kaip elgtis, ir dabar neturėjau laiko galvoti. Tik supratau, kaip būtų kvaila manyti, jog dabar jį atstumdama nesulauksiu pasekmių.

Žiūrėjau jam į akis. Jis nebuvo *mano* Džeikobas, bet galėjo būti. Veidas buvo pažįstamas ir mielas. Daugeliu prasmių iš tikrųjų jį mylėjau. Jis buvo mano paguoda, mano ramybės uostas. Kaip tik dabar galėčiau apsispręsti, ir jis priklausytų man.

Alisa trumpam sugrižo, bet tai nieko nepakeitė. Tikroji meilė amžinai prarasta. Princas niekada nesugriš ir nepabučiuos manęs, kad pabusčiau iš šimtamečio miego. O ir aš nebuvo princesė. Ar pagal pasakų protokolą galima bučiuotis su *kitais*? Su tais, kurių bučiniai neišsklaido kerų?

Gal tai būtų lengva - kaip laikyti jam už rankos ar stovėti apsikabinus. Gal tai būtų malonu. Galbūt net nesijausčiau išdavikė. Ką gi galiausiai išduodu? Tik pati save.

Nenuleisdamas akių Džeikobas pamažu lenkėsi prie manęs. O aš vis dar niekaip negalėjau apsispręsti.

Šaižiai suskambėjus telefonui abu krūptelėjome, bet jis nenusuko žvilgsnio. Ištraukė man iš po smakro ranką ir kita ranka tvirtai tebelaikydamas mano veidą pakėlė ragelį. Jo tamsios akys tebebu-

vo įsmeigtos į mane. Buvau pernelyg sumišusi, tad net nepasinaudojau proga ištrūkti.

- Svanų butas, - kimiu, sodriu balsu atsiliepė Džeikobas.

Kažkas prašneko, ir Džeikobas akimirksniu pasikeitė. Jis išsitiesė, paleido mano veidą. Žvilgsnis tapo tuščias, veidas atsainus, ir aš būčiau galėjusi lažintis iš menkų savo universitetui skirtų santau-pų, kad skambina Alisa.

Atitokau ir ištiesiau ranką prie telefono. Džeikobas nekreipė į mane dėmesio.

- Jo čia nėra, - grėsmingai tarė Džeikobas.

Pašnekovas kalbėjo trumpai, veikiausiai norėjo sužinoti daugiau, nes Džeikobas nenorom pridūrė:

- Jis laidotuvėse.

Tada Džeikobas padėjo ragelį.

- Šlykštus kraugerys, - tyliai sušnabždėjo jis. Kai vėl atsisuko į mane, veidas buvo virtęs kupina kartėlio kauke.

- Kaip galėjai padėti ragelį? - įtūžusi užrikau. - *Mano* namuose, kalbėdamas *mano* telefonu?

- Paprastai! Jis pirmas padėjo!

- Jis? Kas čia skambino?!

Džeikobas išspaudė vardą:

- *Daktaras* Karlailas Kalenas.

- Kodėl nedavei man su juo pasišnekėti?!

- Jis tavęs neprašė, - šaltai atsakė Džeikobas. Veidas buvo ramus, bejausmis, tačiau rankos drebėjo. - Paklausė, kur Čarlis, ir aš jam atsakiau. Nemanau, kad pažeidžiau kokias nors etiketo taisykles.

- Klausyk, Džeikobai Blekai...

Bet jis, žinoma, nesiklausė. Dirstelėjo per petį, tarsi kitame kambaryje jį kažkas būtų pašaukęs vardu. Akys išsiplėtė, kūnas įsitempė, tada pradėjo virpėti. Aš taip pat nejučia suklausau, bet nieko neišgirdau.

- Iki, Bela, - sušvokštė jis ir nurūko prie laukujų durų.

Pasileidau iš paskos.

- Kas yra?

Ir tada jis tyliai nusikeikęs ūmiai apsisuko ant kulnų, o aš atsitrenkiau į jį. Džeikas vėl pasisuko, nublokšdamas mane į šalį. Susvyravau ir pargriuvau, mūšų kojos susipynė.

- Po paraliais, oi! - sušukau, jam skubiai traukiant kojas.

Kol bandžiau atsistoti, Džeikobas nudūmė prie galinių durų ir staiga vėl sustojo lyg įbestas.

Laiptų apačioje nejudėdama stovėjo Alisa.

- Bela, - išlemeno ji.

Vargais negalais pakilau ir prilėkiau prie jos. Akys atrodė miglotos, nukreiptos į tolius, veidas sukritęs ir baltesnis už kreidą. Liaunas kūnas drebėjo nuo vidinės sumaišties.

- Alisa, kas nutiko? - sušukau. Uždėjau delnus jai ant veido, bandydama nuraminti.

Ji staiga pažvelgė į mane iš skausmo išplėtusiomis akimis.

- Edvardas, - tik tiek teišspaudė.

Protu dar nespėjusi susigaudyti, ką šis atsakymas gali reikšti, reagavau kūnu. Iš pradžių nesusigaudžiau, kodėl kambarys sukasi ratu ir iš kur girdėti duslus ūžesys. Mano galva veikė niekaip negalėdama suvokti, kaip išsigandęs Alisos veidas susijęs su Edvardu, o kūnas jau siūbavo bandydamas nualpti, kol manęs nepervėrė tikrovė.

Laiptai keisčiausiai išsilenkė.

Staiga prie ausies atsirado įniršęs Džeikobo veidas ir ėmė šnypšdamas keiktis. Mintyse silpnai papriekaištavau. Naujieji draugai, be abejo, jam darė blogą įtaką.

Nespėjusi nė susigaudyti atsidūriau ant sofos, Džeikobas ir toliau plūdosi. Atrodė taip, lyg žemė drebėtų - sofa po manimi lingavo.

- Ką jai padarei? - piktai paklausė jis.

Alisa nesiklausė.

- Bela? Bela, atsipeikėk. Turime paskubėti.

- Nesiartink, - perspėjo Džeikobas.

- Nurimk, Džeikobai Blekai, - paliepė Alisa. - Juk nenori to daryti prie jos.

- Manau, galiu nesunkiai susitvardyti, - atšovė jis, tačiau balsas atrodė šiek tiek ramesnis.

- Alisa? - silpnu balsu kreipiausi. - Kas atsitiko? - paklausiau, nors ir nenorėjau girdėti.

- Nežinau, - staiga suvaitojo ji. - Ką jis sau galvoja?!

Atsistojau, nors ir svaigo galva. Supratau, kad laikaisi įsikibusi Džeikobo rankos. Tai jis virpėjo, ne sofa.

Kai akimis susiradau Alisą, ji iš rankinės traukė mažą sidabrinį telefoną. Pirštai taip greitai surinko numerį, kad nespėjau sužiūrėti

- Roze, man reikia *tuojau pat* pasikalbėti su Karlailu, - išbėrė ji. - Gerai, kai tik grįš. Ne, būsiu lėktuve. Ar girdėjai ką nors apie Edvardą?

Alisa klausėsi vis labiau išsigandusi. Jos lūpos iš siaubo prisivėrė, telefonas rankoje drebėjo.

- Kodėl? - žiopčiojo ji. - *Kodėl* šitaip padarei, Rozali?

Kad ir ką atsakė Rozali, Alisa iš pykčio sukando dantis. Jos akys blykstelėjo ir prisimerkė.

- Na, tu abiem atžvilgiais klysti, Rozali, taigi bus bėdų, nemamai? - kandžiai paklausė ji. - Taip, tiesa. Jai viskas gerai - aš suklydau... Tai ilga istorija... Viskas ne taip, kaip tu manei, todėl ir skambinu... Taip, kaip tik tai ir regėjau.

Alisos balsas skambėjo atšiauriai, dantys buvo prašiepti.

- Mažumėlę per vėlu, Roze. Pasilaikyk savo apgailestavimus tiems, kas jais tiki, - Alisa vienu judesiu spragtelėdama uždarė telefoną.

Kai atsisuko į mane, jos akyse išvydau kančią.

- Alisa, - pratariau. Dar negalėjau leisti jai kalbėti. Man reikėjo bent kelių sekundžių, kol jos žodžiai sunaikins tai, kas dar buvo likę iš mano gyvenimo. - Alisa, bet Karlailas grįžo. Jis ką tik skambino...

Alisa tuščiomis akimis žvelgė į mane.

- Kada? - dusliai paklausė ji.

- Pusę minutės prieš tau pasirodant.

- Ką jis sakė? - Alisa susikaupė, laukė, ką atsakysiu.

- Aš su juo nekalbėjau. - Mano akys nukrypo į Džeikobą.

Alisa skvarbiai pažvelgė į jį. Džeikobas krūptelėjo, bet nuo manęs nesitraukė. Jis sėdėjo nepatogiai, tarsi bandydamas savo kūnu mane apsaugoti.

- Jis teiravosi Čarlio, ir aš pasakiau, kad jo nėra namie, - išžiūdęs suburbėjo Džeikobas.

- Ir viskas? - lediniu balsu paklausė Alisa.

- Paskui padėjo ragelį, - atšovė Džeikobas. Jo nugara perbėgo šiurpuliai, nuo jų sudrebėjau ir aš.

- Sakei, kad Čarlis laidotuvėse, - priminiau jam.

Alisa ūmiai pasuko galvą į mane.

- Kaip tiksliai jis pasakė?

- Jis pasakė: „Jo čia nėra“, o kai Karlailas paklausė, kur Čarlis, Džeikobas atsakė: „Jis laidotuvėse.“

Alisa suaimanavo ir susmuko ant kelių.

- Sakyk, Alisa, - sušnabždėjau.

- Tai ne Karlailas skambino, - apimta nevilties ištarė ji.

- Sakai, kad meluoju? - šalia manęs suniurzgė Džeikobas.

Alisa nekreipė į jį dėmesio, tematė mano suglumusį veidą.

- Ten buvo Edvardas, - springdama sušnabždėjo ji. - Jis mano, kad tu žuvai.

Mano galva vėl ėmė veikti. Tai nebuvo tie žodžiai, kurių baiminausi, ir nuo palengvėjimo protas praskaidrėjo.

- Rozali jam pranešė, kad nusižudžiau, ar ne? - lengviau atsidususi paklausiau.

- Taip, - patvirtino Alisa, jos akys vėl aršiai žybtelėjo. - Ją galima pateisinti tuo, kad iš tiesų taip manė. Jie pernelyg pasitiki mano regėjimais, nors jie tikrai nėra tobuli. Bet tyčia jo ieškoti, kad tai pasakytų! Ar ji nesuprato... ar jai nerūpi?.. - Alisos balsas iš pasipiktinimo nutilo.

- Ir kai Edvardas paskambino čia, pamanė, kad Džeikobas šneka apie *mano* laidotuves, - susiprotėjau.

Mane persmelkė skausmas, kai supratau, kaip arti, vos už kelių centimetrų, buvau nuo jo balso. Suleidau nagus Džeikobui į ranką, bet jis nė nekrustelėjo.

Alisa nustebusi pažvelgė į mane.

- Tu visai nenusiminei, - sušnabždėjo ji.

- Na, tai tikrai nelemtas sutapimas, bet galų gale viskas išaiškės. - Kai jis kitą kartą paskambins, kas nors jam pasakys... kas... iš tikrųjų... - nutilau. Nuo jos žvilgsnio žodžiai užstrigo gerklėje.

Ko ji taip nuogaštuoja? Kodėl jos veidas perkreiptas gailėsčio ir siaubo? Ką ji pasakė Rozali, kai neseniai šnekėjosi telefonu? Kažką apie tai, ką regėjo... ir apie Rozali apgailestavimus. Rozali niekada gyvenime neapgailestautų, jei kas nors nutiktų man. Tačiau jei išskaudintų jos šeimą, jos brolių...

- Bela, - sušnabždėjo Alisa. - Edvardas nebepaskambins. Jis ją patikėjo.

- Aš. Nieko. Nesuprantu. - Mano lūpos be garso tarė kiekvieną žodį. Negalėjau iškvėpti, kad balsiai paprašyčiau paaiškinti, ką ji turi galvoje.

- Jis vyksta į Italiją.

Akimirksniu susigaudžiau.

Kai vėl išgirdau Edvardo balsą, jis nebebuvo ta tobula iliuzija. Tai buvo tik silpnas, blausus mano prisiminimų atspindys. Tačiau

užteko ir žodžių, kad perplėštų man krūtinę ir paliktų atvirą žaizdą. Tai buvo žodžiai iš to laiko, kai būčiau galėjusi iš bet ko, ką turėjau ar galėjau pasiskolinti, lažintis, kad jis mane myli.

Be tavęs neketinau gyventi, tarė jis, šitame pačiame kambaryje mums žiūrint, kaip miršta Romeo ir Džuljeta. Tik nenumaniau, kaip tai padaryti... Žinojau, kad Emetas su Džasperiu nieku gyvu nepadės... Taigi pamaniau, kad galėčiau nuvykti į Italiją ir kaip nors išprovokuoti Volturius... Šiaip jų verčiau neerzinti. Nebent nori mirti.

Nebent nori mirti.

- NE! - taip garsiai suklykiau po mūsų šnabždesių, kad visi krūptelėjome. Kai suvokiau, ką ji regėjo, man širdis nusirito į kulnus. - Ne! Ne, ne, ne! Jis to nepadarys! Negali to padaryti!

- Jis apsisprendė iškart, kai tavo draugas patvirtino, kad tave išgelbėti per vėlu.

- Bet jis... jis *išėjo!* Jam manęs neberekėjo! Tai koks dabar skirtumas? Jis žinojo, kad kada nors mirsiu!

- Nemanau, kad jis kada nors ketino gyventi ilgiau už tave, - tyliai tarė Alisa.

- Kaip jis *drįsta!* - užrikau.

Pašokau ant kojų, Džeikobas dvejojdamas pakilo, norėdamas vėl atsistoti tarp manęs ir Alisos.

- Ak, pasitrauk, Džeikobai! - apimta nevilties alkūnėmis nekantriai nustūmiau jo virpantį kūną į šalį. - Ką darysime? - maldaujamai paklausiau Alisos. Juk turi būti kokia nors išeitis. - Negi negalime jam paskambinti? Gal Karlailas galėtų?

Ji purtė galvą.

- Pirmiausia tai ir išbandžiau. Jis paliko telefoną šiukšlių dėžeje Rio - kažkas atsiliepė... - sušnabždėjo ji.

- Anksčiau sakei, kad reikia paskubėti. Kur paskubėti? Darykime ką nors!

- Bela, aš... aš nemanau, kad galiu tavęs prašyti... - ji neryžtingai nutilo.

- Prašyk! - paliepiu.

Ji uždėjo rankas man ant pečių ir tvirtai mane suėmė; norėdama pabrėžti žodžius, kartais spustelėdavo pirštais.

- Galbūt nespėsime. Mačiau, kaip jis eina pas Volturius... ir prašo mirties.

Mes abi susigūžėme, staiga apakau. Nuo ašarų smarkiai sumirkėjau.

- Viskas priklauso nuo to, ką jie sumanys. Nieko neregėsiu, kol jie neapsispręs. Bet jei jie atsisakys, o jie gali taip pasielgti, - Arui patinka Karlailas ir nenorės jo ižveisti, - Edvardas turi atsarginį planą. Volturiai labai saugo savo miestą. Edvardas mano, kad jei kokiu nors būdu sutrikdys ramybę, jie pasistengs jį sustabdyti. Ir jis teisus. Volturiai tikrai taip padarys.

Iš nevilties sukandusi dantis žvelgiau į ją. Kol kas neišgirdau jokio paaiškinimo, kodėl tebestypsme čia.

- Taigi jei Volturiai sutiks jam suteikti šią paslaugą, mes pavėluosime. Jei atsisakys, ir Edvardas greitai sumanys, kaip juos supykdyti, mes taip pat pavėluosime. Jei jis panorės surengti spektaklį... galbūt spėsime.

- Keliaujam!

- Paklausk, Bela! Nesvarbu, spėsime ar ne, atsidursime pačiame Volturių miesto centre. Jei Edvardui pasiseks, aš būsiu laikoma jo bendrininke. Tu būsi ne tik per daug žinantis, bet ir pernelyg gardžiai kvepiantis žmogus. Didelė tikimybė, kad jie atsikratys mūsų visų - tik tavo atveju tai bus veikiau vakarienė nei bausmė.

- Tai tik dėl to delsiame? - netikėdama paklausiau. - Jei bijai, keliausiu viena.

Mintyse suskaičiavau, kiek mano sąskaitoje pinigų, ir pasvarsčiau, ar Alisa paskolintų tiek, kiek trūksta.

- Aš tik bijau, kad tu žūsi.

Pasibaisėjusi suprunksčiau.

- Aš kasdien beveik žūstu! Sakyk, ką man daryti!

- Parašyk Čarliui raštelį. O aš paskambinsiu į oro uostą.

- Čarlis, - aiktelėjau.

Žinoma, niekaip jo neapsaugočiau, bet ar dabar galiu palikti vieną...

- Aš neleisiu, kad Čarliui kas nors nutiktų, - tylus Džeikobo balsas buvo šiurkštus ir piktas. - Velniop tą sutartį.

Dirstelėjau į jį, o jis susiraukė, išvydęs mano siaubo kupiną veidą.

Nulėkiau į virtuvę, atidariau stalčius ir ieškodama rašiklio viską išverčiau ant žemės. Glotni, ruda ranka padavė man tušinuką.

- Dėkui, - sumurmėjau ir dantimis nutraukiau dangtelį.

Jis tyliai man padavė lapelius, ant kurių rašydavomės žinias kalbėdamiesi telefonu. Nuplėšiau viršutinį lapelį ir nusviedžiau sau už nugaros.

Tėti, rašiau. Aš su Alisa. Edvardas pakliuvo į bėdą. Kai grįšiu, galėsi skirti man namų areštą. Žinau, kad dabar netikęs laikas. Labai atsiprašau. Myliu tave. Bela.

- Niekur neik, - sušnabždėjo Džeikobas.

Dabar, kai Alisos nebuvo šalia, visas jo pyktis išgaravo.

Neketinau gaišti laiko ir ginčytis.

- Prašau, prašau, prašau pasirūpinti Čarliu, - kalbėjau dumdamą ma atgal į svetainę.

Alisa laukė tarpdury su krepšiu ant peties.

- Pasiimk piniginę - tau reikės dokumento. Maldauju, pasakyk, kad turi pasą. Nėra laiko klastoti naują.

Linktelėjau ir užlėkiau laiptais aukštyn, keliai linko iš džiaugsmo, kad mama kadaise svajojo susituokti su Filu Meksikos paplūdimyje. Žinoma, šis, kaip ir visi kiti jos sumanymai, žlugo. Bet prieš tai dar spėjau sutvarkyti visus jos reikalus.

Perbėgau per kambarį. Išgrūdau į kuprinę seną piniginę, švairius marškinėlius ir sportines kelnės, ant viršaus užmečiau dantų šepetėlį. Nukūriau laiptais žemyn. Beveik dusau nuo prisiminimų, kuriuos sukėlė šios akimirkos. Šįkart bent jau nereikėjo akis į akį atsiveikinti su Čarliu - ne taip, kaip aną kartą, kai *sprukau* nuo ištroškusių vampyrų, užuot vykusi jų *ieškoti*.

Džeikobas su Alisa stovėjo taip toli vienas nuo kito, kad iš pradžių nė nebūtum pamanęs, jog bendrauja. Jiedu karštai ginčijosi, ir, regis, nė vienas nepastebėjo, kai triukšmingai įvirtau pro atlasus duris.

- Gal tu kartais ir susivaldai, bet tie kraugeriai, pas kuriuos ją vežiesi... - įniršęs kaltino ją Džeikobas.

- Taip. Tu teisus, šunie, - suniurzgėjo Alisa. - Volturiai - galingiausi iš mūsų rūšies. Tai dėl jų tau šiaušiasi plaukai, kai užuodi mane. Jie - pagrindiniai tavo košmarų veikėjai, jų instinktyviai bijai. Žinau tai.

- Ir gabenai jiems Belą lyg butelį vyno vakarėliui! - šaukė Džeikobas.

- Manai, jai būtų geriau, jei palikčiau čia, kur tyko Viktorija?

- Su rusvaplauke mes susidorosime.

- Tai kodėl ji vis dar medžioja?

Džeikobas suurzgėjo kūnu perbėgo virpuliai.

- Liaukitės! - netekusi kantrybės surikau jiems abiem. - Pasi-
ginčysite, kai grįšime, pirmyn!

Alisa nuskubėjo prie automobilio. Lėčiau paskui ją, mašinaliai stabtelėjau uždaryti ir užrakinti durų.

Džeikobas virpančiais pirštais sugriebė man už rankos.

- Bela, maldauju. Būk gera.

Jo tamsioje akyse žibėjo ašaros. Man gerklėje užstrigo gumulas.

- Džeikai, aš *privalau*...

- Ne, neprivalai. Tikrai neprivalai. Gali likti čia su manimi. Gali likti gyva. Dėl Čarljo. Dėl manęs.

Sudūzgė Karlailo mersedeso variklis; Alisa nekantriai spustelėjo akceleratorių, ir jis suburzgė garsiau.

Papurčiau galvą, nuo staigaus judesio iš akių ištryško ašaros. Trūktelejau ranką, ir Džeikobas paleido.

- Nežūk, Bela, - springdamas ištarė jis. - Nevažiuok. Ne.

O jei niekada jo nebeišvysiu?

Nuo tos minties apsipyliau ašaromis; iš krūtinės išsiveržė rau-
da. Apkabinau per liemenį ir pernelyg trumpai prisiglaudžiau,
išsikniaubdama ašarotu veidu jam į krūtinę. Jis uždėjo savo didelę
plaštaką man ant pakaušio, lyg norėdamas sulaikyti.

- Iki, Džeikai. - Nuėmiau jo ranką nuo galvos ir pabučiavau į
delną. - Atleisk, - sušnabždėjau.

Tada apsigrėžiau ir nukūriau prie automobilio. Keleivio durelės
laukė atviros. Permečiau kuprinę per atlošą, įlindau į vidų ir už-
trenkiau dureles.

- Rūpinkis Čarliu! - pasisukusi šūktelėjau pro langą, bet Džeik-
kobo niekur nebebuvo matyti.

Kai Alisa spustelėjo akceleratorių ir, padangoms žviegiant žmo-
gaus balsu, apgrėžė automobilį, miško pakraštyje išvydau baltą
skiautelę. Bato gabalėlį.

19. LENKTYNĖS

Į LĒKTUVĄ vos vos SUSPĖJOME, bet tada prasidėjo tikra kančia. Lėktuvas ramiai stovėjo ant gudronuoto tako, o palydovai žingsniauvo - taip abejingai - pirmyn atgal tarp sėdynių, tapšnojo krepšius lentynose virš galvų, tikrindami, ar viskas savo vietose. Pilotai kaišiojo galvas iš kabinos ir praeidami šnekučiavosi. Alisa uždėjo man ant peties sunkią ranką ir sulaikydavo, kai apimta nerimo bandydavau pašokti nuo sėdynės.

- Taip bus greičiau, nei bėgti, - tyliai priminė ji man.

Linktelėjau, vėl bandydama pakilti.

Pagaliau lėktuvas tingiai prariedėjo pro vartus, taip lėtai išibėgėdamas, kad ėmiau dar labiau kankintis. Vyliausi, kad pakilus šiek tiek palengvės, bet karštligiškas nekantrumas nepraėjo.

Lėktuvui dar nespėjus visiškai pakilti, Alisa pagriebė telefoną nuo priekinės sėdynės atlošo ir atsuko nugarą priekaištingai žvelgiančiai stiuardesei. kažkas mano išraiškoje neleido stiuardesei prieiti ir paprieštarauti.

Bandžiau negirdėti, ką Alisa murma Džasperiui; nenorėjau vėl klausytis tų žodžių, bet kai kas praspūdė.

- Gerai nežinau, matau jį darantį įvairius dalykus, jis vis persigalvoja... Žudydamas šėlsta po miestą, užpuola sargybinius, pagrindinėje aikštėje iškelia virš galvos automobilį... Daro tokius dalykus, kokie išduotų - Edvardas žino, kad taip greičiausiai sulauks atpildo...

- Ne, nedaryk to. - Alisa kalbėjo taip tyliai, kad beveik negirdėjau, nors sėdėjau prie pat jos. Tada įdėmiai išiklausiau. - Pasakyk Emetui, kad to nedarytų... Na, pasivyk Emetą su Rozali ir parsivežk atgal... Pagalvok apie tai, Džasperi. Kaip manai, ką jis darys pamatęs kuri nors iš mūsų? - Ji linktelėjo. - Sutinku. Manau, Bela - mūsų vienintelė galimybė, jei apskritai dar yra galimybių... Padarysiu visa, ką galėsiu, bet paruošk Karlailą; tikimybė menka. - Paskui ji nusijuokė, balsas prikimo. - Galvojau apie tai... Taip, pažadu. - Jos balsas tapo maldaujamas. - Nesek paskui mane. Pažadu, Džasperi. Kaip nors ištrūksiu... Ir aš tave myliu.

Ji padėjo ragelį ir užsimerkusi atsilošė.

- Nemėgstu jam meluoti.

- Alisa, pasakyk man viską, - paprašiau. - Nieko nesuprantu. Kodėl liepei Džasperiui sulaikyti Emetą, kodėl jis negalėtų mums padėti?

- Dėl dviejų priežasčių, - vis dar užsimerkusi sušnabždėjo ji. - Pirmąją jam pasakiau. Mes pačios *turime* pabandyti sustabdyti Edvardą - jei Emetas nepasirodys, galbūt spėsime jį įtikinti, kad tu gyva. Bet prie Edvardo neprisėlinsime. Išvydęs, kad einame prie jo, jis veiks dar greičiau. Permes per sieną biuiką ar dar ką nors, ir tada Volturiai jį sučiups. Žinoma, tai antroji priežastis, pirmosios Džasperiui atskleisti negalėjau. Jei jie bus ten, ir Volturiai nužudys Edvardą, jie stos į kovą. Bela, - ji atsimerkė ir maldaujamai pažvelgė į mane, - jei būtų bent menkiausia galimybė laimėti... Jei

mes keturiose galėtume juos nugalėti ir išgelbėti mano brolių, turbūt viskas būtų kitaip. Bet mes negalime, be to, Bela, nenoriu šitaip prarasti Džasperio.

Suvokiau, kodėl jos akys maldavo mano palaikymo. Ji saugojo Džasperių mūsų, gal net Edvardo sąskaita. Supratau ją ir nepykau. Linktelėjau.

- Tai gal Edvardas galėtų tave išgirsti? - paklausiau. - Negi perskaitęs tavo mintyse, kad aš gyva, neapsigalvotų?

Šiaip ar taip, jo nesupratau. Negalėjau patikėti, kad šitaip elgiasi. Taip beprasmiškai! Skausmingai aiškiai prisiminiau, ką jis kalbėjo tą dieną, kai ant sofos žiūrėjome, kaip Romeo ir Džuljeta žudosi vienas po kito. *Be tavęs neketinau gyventi*, pareiškė jis, lyg tai būtų savaime suprantamas dalykas. Tačiau įtaigūs žodžiai, kuriuos jis ištarė girioje prieš mane palikdamas, visa tai panaikino.

- O, *jei* jis klausytųsi, - paaiškino ji. - Bet tikėsi ar ne, mintimis galima meluoti. Jei būtum žuvusi, vis vien būčiau bandžiusi ją sulaikyti. Būčiau įtemptai galvojusi: „Ji gyva, ji gyva.“ Edvardas tai žino.

Iš nevilties sugriežiau dantimis.

- Jei tik galėčiau tai atlikti be tavęs, Bela, nestatyčiau tavęs į tokių pavojų. Labai blogai elgiuosi.

- Nešnekėk nieku. Dėl manęs dabar mažų mažiausiai jaudin-kis. - Nekantriai papurčiau galvą. - Ką turėjai galvoje sakydama, kad nemėgsti meluoti Džasperiui?

Ji niūriai šyptelėjo.

- Pažadėjau išstrukti, kol jie manęs nenužudė. Negaliu to užtikrinti ilgesnį laiką. - Ji pakėlė antakius, tarsi norėdama, kad deramai įvertinčiau pavojų.

- Kas tie Volturiai? - pašnibždom paklausiau. - Kodėl jie daug pavojingesni už Emetą, Džasperių, Rozali ir tave? - sunku buvo įsi-vaizduoti ką nors baisnesnio.

Ji giliai įkvėpė, tada greitom pašnairavo per mano petį. Atsigręžusi išvydau, kaip kitoje eilėje sėdintis vyras nusuko žvilgsnį, dėdamasis, kad nesiklauso. Jis atrodė kaip verslininkas, tamsiu kostiumu, brangiu kaklaraiščiu, su nešiojamuoju kompiuteriu ant kelių. Kol suglumusi vėpsojau į jį, jis atsidarė kompiuterį ir demonstratyviai užsidėjo ausines.

Pasilenkiau prie pat Alisos. Prikišusi lūpas man prie ausies ji ėmė kuždėti.

- Nustebau, kad prisiminei tą vardą, - tarė ji. - Kad taip greitai susigaudei, ką tai reiškia - kai pasakiau, kad jis keliauja į Italiją. Maniau, reikės aiškinti. Ką tau Edvardas pasakojo?

- Jis tik minėjo, kad tai sena, stipri - tarsi karališkoji - šeima. Kad verčiau su jais nesipykti, jei tik nenori... žūti, - sušnabždėjau. Paskutinį žodį vos išspaudžiau.

- Turi suprasti, - lėčiau, ramiau ištarė ji. - Mes, Kalenai, esame išskirtiniai daugeliu atžvilgių, kurių nė nežinai. *Nenormalu*, kad tiek daug mūsų taikiai sugyvename drauge. Tas pat ir Tanios šeima šiaurėje. Karlailas mano, kad susilaikymas mums padeda gyventi civilizuotai ir palaikyti ryšius, grindžiamus meile, o ne patogumu ar būtinybe išlikti. Net mažytė Džeimso gauja iš trijų asmenų buvo neįprastai didelė - ir matei, kaip lengvai Lorenas juos paliko. Mūsiškiai paprastai klajoja vieni ar poromis. Karlailo šeima, kiek žinau, yra antra pagal dydį. Po Volturių. Iš pradžių jie buvo trise: Aras, Kajas ir Markas.

- Mačiau juos, - sumurmėjau. - Paveikslas Karlailo kabinete.

Alisa linktelėjo.

- Bėgant laikui prie jų prisidėjo dvi moterys, ir jie visi penki sudarė šeimą. Nesu įsitikinusi, bet įtariu, kad vien dėl savo amžiaus jie gali taikiai gyventi draugėje. Jiems jau gerokai per tris tūkstančius metų. O gal jie tokie tolerantiški dėl savo ypatingų galių. Kaip mudu su Edvardu, taip ir Aras su Marku... apdovanoti.

Man nespėjus paklausti, Alisa kalbėjo toliau.

- Gal juos vienija tik valdžios siekis. Karališkoji šeima - taiklus apibūdinimas.

- Bet jei jie tik penki...

- Penki sudaro šeimą, - pataisė ji. - Dar yra sargybiniai.

Giliai įkvėpiau.

- Atrodo... rimta.

- Taip ir yra, - patikino ji mane. - Kai pastarąjį kartą apie juos girdėjau, buvo devyni nuolatiniai sargybiniai. Kiti veikiau... laikini. Viskas keičiasi. Daugelis jų taip pat apdovanoti ypatingomis galio-
mis, šalia kurių mano talentai atrodo it pigūs triukai. Volturiai juos pasirinko dėl jų gebėjimų, fizinių ar kitokių.

Prasižiojau, paskui vėl užsičiaupiau. Vargu, ar norėjau sužinoti, kokios menkos mūsų galimybės.

Alisa linktelėjo, tarsi puikiai supratusi, apie ką pagalvojau.

- Jie nesivelia į per didelius ginčus. Nėra tokių kvailių, kurie norėtų užsitraukti jų nemalonę. Volturiai gyvena savo mieste ir iš-
vyksta tik tada, kai šaukia pareiga.

- Pareiga? - nusistebėjau.

- Ar Edvardas tau nesakė, ką jie daro?

- Ne, - atsakiau įsivaizduodama, koks sutrikęs mano veidas.

Alisa dirstelėjo man virš galvos į verslininką ir vėl priglaudė le-
dines lūpas prie mano ausies.

- Dėl vienos priežasties jis pavadino juos karališkąja šeima... valdančiąja klase. Per tūkstantmečius jie įgijo valdžią ir dabar visus verčia laikytis taisyklių - tiksliau pasakius, baudžia nusikaltėlius. Ir atlieka tą pareigą uoliai.

Man iš baimės išsprogo akys.

- Yra *taisyklės* ? - pernelyg garsiai paklausiau.

- Ššš!

- Negi niekas neturėjo anksčiau man to pranešti? - piktai sušnabzdėjau. - Turiu omeny, kai norėjau tapti... tapti viena jūsų! Negi kas nors negalėjo man paaiškinti, kad esama taisyklių?

Alisa sukikeno iš mano šneku.

- Bela, viskas ne taip jau sudėtinga. Tėra vienas apribojimas - gerai pagalvojusi, tikriausiai pati suprasi koks.

Susimąščiau.

- Ne, nenumanau.

Alisa nusivylusi pakraipė galvą.

- Galbūt jis pernelyg akivaizdus. Mes tiesiog turime laikyti paslapyje savo egzistenciją.

- O, - burbtelėjau. Tai *buvo* akivaizdu.

- Tai protinga taisyklė, ir daugeliui mūsų policijos neprireikia, - toliau dėstė ji. - Bet kas kelis šimtmečius kam nors iš mūsų įgrišta taip gyventi. Arba kas nors išsikrausto iš proto. Nežinau. Tada, kol jiems ar visiems mums dar negresia pavojus, pasirodo Volturiai.

- Taigi Edvardas...

- Ketina pažeisti šią taisyklę pačiame jų mieste - mieste, kurį jie slapčia valdo tris tūkstančius metų, nuo etruskų laikų. Jie taip saugo savo miestą, kad neleidžia jame medžioti. Voltera, ko gero, yra saugiausias pasaulyje miestas - bent jau nuo vampyrų.

- Bet sakei, kad jie neišeina iš miesto. Kaip tada maitinasi?

- Jie neišeina. Atsigabena maisto į namus, kartais net iš labai toli. Taip sargybiniai gauna darbo, kai nereikia naikinti prasižengėlių. Ar saugoti Volteros nuo išsišokėlių...

- Tokių, kaip Edvardas, - užbaigiau jos sakinį.

Dabar buvo stulbinamai lengva tarti jo vardą. Gerai nesupratau, kas pasikeitė. Galbūt tai, kad rimtai maniau, jog nebeteks ilgai be jo gyventi. Jei pavėluosime, žūsiu iškart. Guodė mintis, kad taip lengvai išėsiu.

- Vargu, ar jiems yra buvęs toks įvykis, kaip šis, - pasibaisėjusi sumurmėjo ji. - Vampyrų nedažnai žudosi.

Iš mano lūpų išsprūdo tylus garselis, bet Alisa, regis, suprato, kad riktelėjau iš skausmo. Ji savo liesa, tvirta ranka apkabino mane per pečius.

- Padarysime, ką galėsime, Bela. Dar ne viskas baigta.

- Dar ne. - Leidasi jos guodžiama, nors žinojau, kad, jos manymu, mūsų galimybės menkos. - O jei prikėsime kvailysčių, Vol-turiai mus prigriebs.

Alisa įsitempė.

- Kalbi taip, lyg to ir trokštum.

Gūžtelėjau pečiais.

- Bela, liaukis, antraip Niujorke persėsime į kitą lėktuvą ir grįšime į Forksą.

-Ką?

- Pati žinai ką. Jei nespėsime išgelbėti Edvardo, padarysiu, po galais, viską, kad sugražinčiau tave Čarliui, ir nenoriu, kad keltum rūpesčių. Supratai?

- Žinoma, Alisa.

Ji truputėlį atsitraukė, kad galėtų pažvelgti man į akis.

- Jokių rūpesčių.

- Skauto garbės žodis, - suniurnėjau.

Ji pavartė akis.

- Dabar leisk man susikaupti. Pabandysiu pažiūrėti, ką jis ketina daryti.

Ji tebelaikė mane apkabinusi, tik atrėmė galvą į sėdynės atlošą ir užsimerkė. Laisvąją ranką priglaudė sau prie veido, pirštų galais patrynė smilkinį.

Susižavėjusi ilgai ją stebėjau. Galop ji visiškai sustingo, veidas tapo lyg iškaltas iš akmens. Slinko minutės, ir būtum galėjęs pamanyti, kad ji užmigo. Nedrįsau jos pertraukti ir paklausti, kas vyksta.

Norėjau galvoti apie ką nors nepavojinga. Negalėjau sau leisti galvoti apie siaubus, prie kurių artėjame, ar dar didesnę siaubą, jei mums nepasiseks - juk nenorėjau pradėti garsiai klykti.

Negalėjau ir atsižadėti *vilties*. Jei man labai labai *labai* pasisektų, galbūt kaip nors išgelbėčiau Edvardą. Tačiau nebuvo tokia paila ir nemaniau, kad jį išgelbėjusi amžinai su juo likčiau. Netapau kitokia, ypatingesnė nei anksčiau. Neatsirado daugiau priežasčių mane mylėti. Išvysiu jį ir vėl prarasiu...

Kovojau su skausmu. Tokią kainą turiu sumokėti, kad išgelbėčiau jam gyvastį. Ir sumokėsiu.

Rodė filmą, ir mano kaimynas gavo ausines. Kartais žvilgtelėdavau į ekranėlyje judančius pavidalus, bet net negalėčiau pasakyti, ar tai buvo drama, ar siaubo filmas.

Praslinkus amžinybei lėktuvas ėmė leistis Niujorke. Alisa tebebuvo ištikta transo. Dvejojau, ištiesdavau į ją ranką norėdama paliesti, bet vėl atitraukdavau. Prieš lėktuvui šaižiai čiužtelint miesto žeme, padariau tai tuziną kartų.

- Alisa, - galop tariau. - Alisa, reikia eiti.

Paliečiau jai ranką.

Akys labai lėtai atsimerkė. Ji papurtė galvą.

- Kas nors nauja? - tyliai paklausiau, neužmiršdama šalia savęs besiklausančio vyro.

- Nieko ypatinga, - vos girdimu balsu tarė ji. - Jis artėja. Sprendžia, kaip paprašyti.

Turėjome bėgte bėgti į kitą lėktuvą, tačiau tai buvo gerai - geriau nei laukti. Kai tik lėktuvas pakilo, Alisa užsimerkė ir vėl sustingo. Laukiau taip kantriai, kaip tik galėjau. Kai vėl sutemo, atitraukiau užuolaidas ir ėmiau žiūrėti į visišką tamsą, negeresnę už užuolaidą.

Džiaugiausi, kad tiek daug mėnesių treniravausi valdyti savo mintis. Užuoat galvojusi apie šurpią baigtį, kurios, kad ir ką šnekėtų Alisa, nesiruošiau pergyventi, susitelkiau į menkesnes bėdas. Pavyzdžiui, ką grįžusi sakysiu Čarliui. Tai buvo keblus rūpestis, apie kurį galėjau mąstyti valandų valandas. O kaip Džeikobas? Jis pa-

žadėjo manęs laukti, bet ar tas pažadas tebegalioja? O jei galų gale liksiu Forkse vienui viena, be jokio artimo žmogaus? Gal apskritai *nenoriu* išgyventi, kad ir kas nutiktų?

Kai Alisa papurtė mane už peties, atrodė, prabėgo vos kelios sekundės. Nepajutau, kaip užmigau.

- Bela, - sušnypštė ji, kiek per garsiai pilname miegančių žmonių salone.

Nesijaučiau apkvaitusi - ne taip jau ilgai miegojau.

- Kas nutiko?

Alisos akys blizgėjo blausioje už mūsų degančios skaitymo lemputės šviesoje.

- Nieko bloga. - Ji plačiai išsišiepė. - Viskas gerai. Jie svarsto ir nusprendę atsisakyti.

- Volturiai? - išveblenau.

- Žinoma, Bela, pabusk. Regiu, ką jie atsakys.

- Papasakok.

Prie mūsų pirštų galais pritykino palydovas.

- Gal jums, panelės, atnešti pagalves? - jo prislopintas šnabždesys skambėjo lyg priekaištas dėl gana garsaus mūsų pokalbio.

- Ne, dėkui, - švytėdama atsakė Alisa, jos miela šypsena tiesiog vertė iš kojų. Palydovas apsvaigęs nususuko ir nukėblino tolyn.

- Pasakok, - bemaž negirdimai sušnabždėjau.

Ji ėmė kuždėti man į ausį.

- Jie susidomėjo Edvardu - mano, kad jo gebėjimai gali būti naudingi. Ketina pasiūlyti jam vietą.

- Ką jis atsakys?

- Dar nematau, bet lažinuosi, išdės juos į šuns dienas. - Ji vėl išsišiepė. - Tai pirmoji gera naujiena - pirmasis atokvėpis. Jie susidomėję; nieku gyvu nenori jo sunaikinti - Aras pasakys, kad tai būtų „švaistymas“. Galbūt to užteks, kad Edvardas pasitelktų fantaziją. Kuo daugiau laiko jis sugaiš planams, tuo mums geriau.

Man tai neižiebė didelių vilčių, nepajutau palengvėjimo, kuri, akivaizdu, patyrė Alisa. Vis dar buvo daug galimybių pavėluoti. O jei aš nespėsiu pereiti pro sieną į Volturių miestą, Alisa būtinai parsitemps mane namo.

- Alisa?

-Ką?

- Negaliu atsistebėti. Kaip šitaip aiškiai regi? Ir kaip anksčiau numatydavai tolimus įvykius - neįvykusius dalykus?

Ji prisimerkė. Svarsčiau, ar numano, apie ką galvoju.

- Šiuos dalykus regiu aiškiai, nes jie netoliese ir įvyks netrukus. Tolimus įvykius matau tik kaip blyksnius, blankias galimybes. Be to, saviškius regiu aiškiau nei taviškius. Dėl Edvardo dar lengviau, nes esu prie jo prisitaikiusi.

- Kartais matai mane, - priminiau jai.

Alisa papurtė galvą.

- Ne itin aiškiai.

Atsidusau.

- Labai norėčiau, kad būtum buvusi dėl manęs teisi. Pačioje pradžioje, kai pirmą kartą išvydai mano ateitį, kai dar nebuvome susipažinusios...

- Ką turi galvoje?

- Matei, kad tapsiu viena iš jūsų, - vien lūpomis ištariau.

Ji atsiduso.

- Tuo metu tai buvo įmanoma.

- Tuo metu, - pakartojau.

- Tikrai, Bela... - ji sudvejojo, paskui, regis, apsisprendė. - Tai ne pokštas. Rimtai svarstau, ar tik man pačiai tavęs neperkeitus.

Apmirusi iš siaubo spoksojau į ją. Akimirksniu mano protas atsisakė tikėti jos žodžiais. Negalėjau sau leisti puoselėti tokios vilties - jei ji apsigalvotų.

- Išsigandai? - paklausė ji. - Maniau, kad to nori.

- Noriu! - žioptelėjau. - O, Alisa, padaryk tai dabar! Galėčiau tau tiek daug padėti - ir negaišinčiau tavęs. Įkąsk man!

- Šš, - nutildė ji mane. Palydovas vėl žiūrėjo į mūsų pusę. - Būk protinga, - sušnabždėjo ji. - Neturime tiek laiko. Rytoj privalome būti Volteroje. O tu kelias dienas raitytumeisi iš skausmo. - Ji susiraukė. - Ir nemanau, kad kitiems keleiviams tai patiktų.

Prikandau lūpą.

- Jei dabar to nepadarysi, paskui apsigalvosi.

- Ne. - Ji suraukė antakius, atrodė liūdna. - Nemanau. Jis pasius, bet ką begalės padaryti?

Mano širdis smarkiau sutvaksėjo.

- Ničnieko.

Alisa tyliai sukikeno, tada atsiduso.

- Pernelyg kliaujiesi manim, Bela. Abejoju, ar man *pavyktų*. Gal tik nužudyčiau tave.

- Rizikuosiu.

- Tu tokia keista, net kaip žmogus.

- Dėkui.

- Na, šiuo metu vis vien tai tik spėlionės. Pirmiausia turime pergyventi rytojų.

- Puiki mintis.

Bent jau turėsiu viltį, jei mums pavyks. Jei Alisa tesės pažada, - ir jei nenužudys manęs, - tuomet Edvardas galės kiek tik nori linksmintis, o aš sekiosiu paskui jį. Neleisiu jam pabėgti. Jei tapsiu graži ir stipri, gal jis ir pats nebenorės pramogauti.

- Miegok, - paragino ji mane. - Pažadinsiu, kai bus kokių naujienu.

- Gerai, - suniurnėjau, įsitikinusi, kad miegas dabar bergždžias reikalas.

Alisa prisitraukė ir apsikabino kojas, atrėmė galvą į kelius. Kaupdamasi lingavo pirmyn atgal.

Atsilošusi stebėjau Alisą, o paskui išvydau, kaip ji traukia užuolaidą, uždengdama rytuose jau brėkštantį dangų.

- Kas įvyko? - sumurmėjau.

- Jie atsisakė, - tyliai ištarė Alisa.

Iškart pastebėjau, kad jos džiugesys dingęs.

Iš baimės praradau amą.

- Ką jis dabar darys?

- Iš pradžių nieko aiškiai nemačiau. Tik blyksnius - taip greitai jis keitė planus.

- Kokie tai buvo planai? - spyriau ją.

- Buvo sunki valanda, - šnabždėjo ji. - Jis nusprendė eiti medžioti.

Ji pažvelgė į mane ir pamatė, kad nesusigaudau.

- Mieste, - paaiškino. - Nedaug trūko, kad taip ir būtų padaręs. Apsigalvojo paskutinę minutę.

- Nenorėjo nuvilti Karlailo, - sumurmėjau. Tik ne prieš mirtį.

- Galbūt, - pritarė ji.

- Ar mums užteks laiko? - man kalbant salone pasikeitė slėgis. Jaučiau, kaip lėktuvo priekis pasviro žemyn.

- Tikiuosi, taip - jei jis laikysis savo pastarojo sprendimo.

- Kokio?

- Jis nori viską atlikti paprastai. Tiesiog išeiti į saulę.

Tik išeiti į saulę. Ir viskas.

To užtektų. Mano atmintyje buvo įsirėžęs Edvardo pievelėje paveikslas: spindintis, tviskantis, tarsi oda būtų iš milijonų deimantų. Nė vienas išvydęs to nepamirštų. Volturiai to nieku gyvu neleis. Jei tik nenori, kad ant jų miesto kristų įtarimas.

Pažvelgiau į pilkšvą žarą, šviečiančią pro atitrauktus langus.

- Pavėluosime, - sukuždėjau: iš baimės užgniaužė gerklę.

Alisa papurtė galvą.

- Šiuo metu jis svarsto, kaip viską atlikti kuo įspūdingiau. Nori, kad ją išvystų kuo daugiau žmonių, todėl pasirinks centrinę aikštę,

po laikrodžio bokštu. Sienos ten aukštos. Jis lauks, kol saulė pakils tiesiai virš galvų.

- Taigi turime laiko iki pietų?

- Jei mums pasiseks. Jei jis laikysis savo sprendimo.

Garsiakalbyje pasigirdo piloto balsas, jis paskelbė, iš pradžių prancūziškai, paskui angliškai, kad tuojau nutūpsime. Suskambėjo ir sublyksėjo saugos diržai.

- Kiek kelio nuo Florencijos iki Volteros?

- Priklauso nuo to, kaip greitai važiuosi... Bela?

- Ką?

Ji mašliai pažvelgė į mane.

- Ar labai prieštarautum, jei pasivogtume puikų automobilį?

Man žingsniuojant pirmyn atgal už poros metrų žviegdamas padangomis sustojo skaisčiai geltonas poršė, ant jo užpakalio buvo ranka iškeverzota TURBO. Visi ant oro uosto šaligatvio susigrūdę žmonės atsisuko pažiopsoti.

- Greičiau, Bela! - pro atvirą keleivio langą nekantriai šūktelėjo Alisa.

Pribėgau prie durų ir išokau į vidų jausdamasi taip, lyg ant galvos mūvēčiau juoda kojine.

- Vaje, Alisa, - suaimanavau. - Ar negalėjai pavogti *labiau* į akis krentančio automobilio?

Vidus buvo išmuštas juoda oda, langai tamsinti. Čia buvo jauku kaip vakarą.

Alisa gerokai viršydama greitį vinguriavo tarp gausybės automobilių oro uoste - praliūdavo pro tokius siaurus tarpelius, kad aš tik gūžiausi ir grabaliojau savo saugos diržą.

- Svarbiausias klausimas, - pataisė ji, - ar negalėjau pavogti greitesnio automobilio, o aš taip nemanau. Man pasisėkė.

- Neabejoju, kad jis bus labai parankus, jei kelių policija surengs pasalą.

Suskambėjo jos juokas.

- Patikėk manim, Bela. Jei kas nors ir surengs pasalą, tai tik mums *už nugaros*.

Ji spustelėjo akceleratorių, lyg norėdama tai įrodyti.

Tikriausiai turėjau žvalgytis pro langus, kai pro mane milžinišku greičiu skriejo pirmiausia Florencijos miestas, paskui Toskanos peizažas. Tai buvo pirma ir galbūt paskutinė mano kelionė. Tačiau važiuoti su Alisa buvo baisu, nors ir žinojau, kad ji patikima vairuotoja. Be to, mane ėmė siaubas pagalvojus, kad teks iš arti išvysti kalvas ir miesto sienas, kurios iš tolo atrodė lyg rūmai.

- Ar dar ką nors regi?

- Kažkas vyksta, - sumurmėjo Alisa. - Kažkokia šventė. Gatvės pilnos žmonių ir raudonų vėliavų. Kokia šiandien diena?

Gerai nežinojau.

- Gal devynioliktoji?

- Likimo ironija. Šiandien Šventojo Morkaus diena.

- Ką tai reiškia?

Ji niūriai sukikeno.

- Miestas kasmet rengia šventę. Pasak legendos, krikščionių misionierius tėvas Morkus - iš tikrųjų Volturių Markas - prieš pusantro tūkstančio metų išvarė iš Volteros visus vampyrus. Istorija teigia, kad jis buvo nukankintas Rumunijoje, kai bandė iš ten išvyti vampyrus. Žinoma, tai nesąmonė - jis niekada nebuvo iškėlęs kojos iš miesto. Tačiau iš čia kilo kai kurie prietarai, pavyzdžiui, apie kryžius ir česnakus. *Tėvas* Morkus jais labai sėkmingai naudojosi, ir nuo tada vampyrai nebekėlė rūpesčių Volteros gyventojams. Vadinasi, jie padėjo.

Ji pašaipiai nusijuokė.

- Ta diena tapo miesto švente, per kurią pagerbiamos policijos pajėgos - juk Voltera yra stebėtinai saugus miestas. Per tai policija pelnė gerą vardą.

Suvokiau, ką ji turėjo galvoje, sakydama „likimo ironija“.

- Jie ne itin apsidžiaugs, jei Edvardas Šventojo Morkaus diena prikirs kvailysčių, tiesa?

Alisa rūškanu veidu palingavo galvą.

- Taip. Jie veiks labai greitai.

Nusigrėžiau ir sukandau dantis, kad nepersikaščiau apatinės lūpos. Dabar apsipilti krauju - ne pats geriausias sumanymas.

Saulė žydrame danguje švietė šiurpiai aukštai.

- Jis tebeketina išeiti vidurdienį? - pasitikslinau.

- Taip. Nusprendė palūkėti. O jie laukia Edvardo.

- Sakyk, ką man reikės daryti.

Alisa nenuleido akių nuo vingiuojančio kelio - spidometro rodyklė buvo smarkiai pasvirusi į dešinę.

- Tau nieko nereikės daryti. Jis tik turi prieš žengdamas į saulę išvysti tave. Ir prieš tai, kai pastebės mane.

- Kaip tai padarysime?

Atrodė, kad mažas raudonas automobiliukas nuriedėjo atgal, kai Alisa zvimbdama jį aplenkė.

- Privešiu tave kuo arčiau, o tada bėgsi ten, kur parodysiu.

Linktelėjau.

- Pasistenk nepargriūti, - pridūrė ji. - Šiandien neturime laiko trankyti smegenų.

Suaimanavau. Man tai būdinga - savo nerangumu viską sugadinti, sugriauti pasaulį.

Saulė ir toliau kopė aukštyn dangumi, Alisai lekiant tiesiai į ją. Buvo pernelyg šviesu, ir mane ėmė siaubas. Gal jis vis dėlto nuspręs, kad neverta laukti vidurdienio?

- Štai ten, - tarstelėjo Alisa, rodydama į mūrus ant artimiausios kalvos.

Stebeilydama į juos pajutau šmėkštelint naują baimę. Nuo vakar ryto, - atrodė, kad praėjo ištisa savaitė, - kai tik Alisa prie laiptų ištarė jo vardą, jaučiau vieną vienintelę baimę. Tačiau dabar, žvelgdama į senovines ochra dažytas sienas ir bokštus ant smailos kalvos viršūnės, pajutau, kad mane apima kitoks, savanaudiškesnis išgastis.

Miestas tikriausiai buvo labai gražus. Jis mane baugino.

- Voltera, - lygiu, lediniu balsu pranešė Alisa. '

20. VOLTERA

PRADĖJOME VAŽIUOTI STAČIU ŠLAITU AUKŠTYN, ir kelyje padaugėjo automobilių. Kai pakilome aukščiau, eismas tapo toks intensyvus, kad Alisa nebegalėjo kaip išprotėjusi nardyti tarp automobilių. Slinkome spūstyje paskui mažą gelsvą pežo.

- Alisa, - suvaitojau.

Atrodė, kad laikrodis skydelyje ėmė eiti greičiau.

- Tai vienintelis kelias į aikštę, - bandė nuraminti mane Alisa. Bet jos balsas buvo pernelyg įsitempęs, kad paguostų.

Automobiliai lėtai stūmėsi į priekį, kaskart pajudėdavome vos per automobilio ilgį. Iš viršaus plieskė kaitri saulė, ji jau atrodė pakibusi tiesiai virš galvos.

Vienas paskui kitą automobiliai slinko į miestą. Mums važiuojant artyn mačiau, kaip automobiliai sustoja šalikelėje, žmonės išlipa ir likusį kelią eina pėsčiomis. Iš pradžių pamaniau, kad jie taip elgiasi iš nekantrumo - ir puikiai juos supratau. Bet kai pasukome už vingio, išvydau prigrūstą stovėjimo aikštelę prie miesto sienos

ir minias žmonių, einančių pro vartus. Niekam nebuvo leidžiama įvažiuoti į miestą.

- Alisa, - sunerimusi sušnabždėjau.

- Žinau, - tarė ji.

Jos veidas buvo tarsi išskaptuotas iš ledo.

Dabar, kai šliaužėme vėžlio žingsniu ir galėjau geriau išžiūrėti, pamačiau, kad diena labai vėjuota. Prie vartų susispietę žmonės graibstėsi už skrybėlių ir braukė nuo veidų plaukus. Jų drabužiai plaikstėsi. Dar pastebėjau, kad visur apstu raudonos spalvos. Raudoni marškinėliai, raudonos skrybėlės, raudonos vėliavos, kaip ilgi kaspiniai plevėsuojančios abipus vartų. Mano akyse staigus gūsis pagavo ryškiai raudoną vienos moters šalikėlį, kurį ji ryšėjo ant galvos, ir jis ėmė suktis virš jos rangydamasis tarsi gyvas. Moteris gaudydama ištiesė į jį ranką, pašoko, bet šalikėlis kilo vis aukštyn, kruvina dėmė senų, išblukusių sienų fone.

- Bela, - tyliu, skubriu balsu tarė Alisa. - Nematau, ką dabar nuspręs sargybinis, - jei mums nepavyks, tau reikės keliauti vienai. Turėsi bėgti. Tiesiog klausinėk *Palazzo dei Priori* ir bėk ten, kur tau rodys. Nepasiklysk.

- *Palazzo dei Priori, Palazzo dei Priori*, - vis kartojau vardą, kad išikalčiau į galvą.

- Arba Laikrodžio bokštas, jei jie kalbės angliškai. Aš eisiu aplinkui ir pabandysiu kur nors už miesto rasti nuošalią vietelę, kur galėčiau perlipti sieną.

Linktelėjau.

- *Palazzo dei Priori*.

- Edvardas stovės prie laikrodžio bokšto, šiaurinėje aikštės pusėje. Nuo jo eis siauras skersgatvis į dešinę, ten jis ir slėpsis šešėlyje. Turi patraukti jo dėmesį, jam nespėjus išeiti į saulę.

Akimoju linktelėjau.

Alisa jau stovėjo netoli vartų. Vyras tamsiai mėlyna uniforma reguliavo eismą, kreipė automobilius tolyn nuo pilnos aikštelės. Šie

apsigręždavo ir riedėdavo atgal, ieškodami vietos šalikelėje. Atėjo Alisos eilė.

Uniformuotasis vyras, nekreipdamas į mus dėmesio, tingiai mostelėjo. Alisa padidino greitį, aplėkė aplink jį ir nurūko prie vartų. Vyriškas mums kažką šaukė, bet nepasitraukė iš vietos, tik karštligiškai mosikavo, stengdamasis neleisti kitam automobiliui pasekti blogu mūsų pavyzdžiu.

Prie vartų stovintis vyras vilkėjo panašia uniforma. Pro vartus brovėsi minios turistų, jie grūdosi ant šaligatvių ir smalsiai žiopsuoja į ryškų, prašmatnų poršė.

Sargybinis žengė į gatvės vidurį. Alisa prieš sustodama rūpestingai pasuko automobilį kampu. Į mano langą tvieskė saulė, o ji atsidūrė šešėlyje. Greitai ištiesė ranką už sėdynės ir kažką ištraukė iš krepšio.

Sargybinis suirzusių veidu apėjo aplink automobilį ir piktai pabeldė į langą.

Alisa pusiau atidarė langą, ir aš pamačiau, kaip sargybinis, už tamsaus stiklo išvydęs jos veidą, iš nuostabos sumirksėjo.

- Atleiskite, panele, šiandien į miestą įleidžiami tik ekskursijų autobusai, - angliškai, su stipriu akcentu paaiškino jis. Kalbėjo atsiprašomu tonu, tarsi tokiai stulbinamai gražiai moteriai norėtų pranešti geresnes naujienas.

- Mes ir važiuojame į ekskursiją, - gundančiai šypsodamasi tarė Alisa.

Ji ištiesė ranką pro langą į saulę. Nustėrau, ir tik paskui suvočiau, kad ji mūvi kūno spalvos pirštinę iki alkūnės. Alisa paėmė jo ranką, vis dar iškeltą nuo tada, kai beldė į langą, ir išitraukė į automobilį. Kažką įdėjo į delną ir užlenkė pirštus.

Vyriškis apstulbęs ištraukė ranką ir įsispitrijo į storą pinigų ritinį delne. Kraštinis banknotas buvo tūkstančio dolerių.

- Ar tai pokštas? - sumurmėjo jis.

Alisa akinamai nusišypsojo.

- Tik jei jums tai atrodo juokinga.

Sargybinis išpūtęs akis spoksojo į ją. Nervingai dirstelėjau į laikrodį prietaisų skydelyje. Jei Edvardas laikysis savo plano, mums beliko penkios minutės.

- Aš mažumėlę skubu, - tebesišypsodama užsiminė ji.

Vyriškis vėl sumirksėjo ir išikišo pinigus į vidinę liemenės kišėnę. Žengė žingsnį nuo lango ir pamojo mums. Atrodo, nė vienas iš einančių pro šalį žmonių nepastebėjo tylių mainų. Alisa įvažiavo į miestą, ir mes abi su palengvėjimu atsidusome.

Gatvė buvo labai siaura, grįsta tos pačios spalvos akmenimis kaip ir išblukusios cinamono spalvos pastatai, temdantys gatvę savo šešėliais. Atrodė, kad važiuojame į akligatvį. Sienas kas kelis metrus puošė raudonos vėliavos, jos pleveno vėjyje, užaujančiame ankštame skersgatvyje.

Gatvelė buvo pilna žmonių, kurie trukdė pravažiuoti.

- Jau netoli, - padrašino mane Alisa; laikiausi ištvėrusi durų rankenos, pasiruošusi pulti į gatvę, kai tik ji tars žodį.

Alisa važiavo trūkšmingai, staigiai spustelėdama ir vėl stabdydama, minia grasino mums kumščiais ir piktai šūkavo, žodžių, laimė, nesupratau. Įsukome į siaurą gatvelę, kuri tikrai nebuvo skirta automobiliams; mums spraudžiantis persigandę žmonės lindo į tarpdurius. Gale radome kitą gatvę. Pastatai čia buvo aukštesni; jie stovėjo pasvirę į gatvę, tad ant šaligatvio nekrito nė spindulėlis, o plazdančios raudonos vėliavos abiejose pusėse beveik lietėsi. Čia minia buvo tirštesnė nei kur kitur. Alisa ėmė stabdyti automobilį. Mums dar nespėjus sustoti atidariau dureles.

Ji parodė vietą, kur gatvė plėtėjo, ir buvo matyti skaisčios šviesos lopas.

- Štai ten - mes esame pietinėje aikštės pusėje. Bėk tiesiai per aikštę prie dešinės Laikrodžio bokšto pusės. Aš bandysiu privažiuoti aplinkui...

Ji staiga sulaikė kvapą, o kai vėl prabilo, tebuvo girdėti šnypštimas.

- Jų pilna *visur!*

Suakmenėjau vietoje, bet ji išstūmė mane iš automobilio.

- Užmiršk juos. Turi dvi minutes. Bėk, Bela, bėk! - suriko ji, lipdama iš automobilio.

Nesustojau pasižiūrėti, kaip Alisa pradingsta šešėliuose. Nestabtelėjau užtrenkti durelių. Pastūmiau iš kelio stambią moterį ir puoliau bėgti nuleidusi galvą, nekreipdama dėmesio į nieką, išskyrus nelygius akmenis po kojomis.

Kai išnirau iš tamsaus skersgatvio, mane apakino ryški saulės šviesa, tvieskianti į pagrindinę aikštę. Vėjo gūšiai bloškė į akis plaukus ir dar labiau akino. Tad nieko nuostabaus, kad nemačiau žmonių sienos, kol neatsitrenkiau į ją.

Tarp glaudžiai susispaudusių kūnų nebuvo nė tarpelio, nė plyšelio. Įnirtingai broviausi pro juos, priešinausi atgal stumiančioms rankoms. Lįsdama pro žmones išgirsdavau susierzinimo ir net skausmo riksmų, bet jie visi šnekėjo man nesuprantama kalba. Pro šalių šmėkščiojo pikti ir nustebę veidai, juos supo visur esanti raudona spalva. Šviesiaplaukė moteris rūsčiai pažvelgė į mane, o raudonas aplink kaklą apvyniotas šalikėlis atrodė kaip klaiki žaizda. Vaikas, pasodintas ant vyro pečių, kad matytų per minią, nusišypsojo man, parodydamas plastikinių vampyro ilčių eilę.

Minia aplinkui šurmuliavo ir stūmė mane ne į tą pusę. Džiaugiausi, kad laikrodis buvo taip gerai matomas, antraip nieku gyvu nebūčiau galėjusi pasirinkti tinkamos krypties. Tačiau abi laikrodžio rodyklės rodė aukštyn į negailestingą saulę; nors ir kaip įnirtingai spraudžiausi per minią, supratau, kad pavėluosiu. Dar nebuvau perėjusi nė pusės aikštės. Man nepavyks. Buvau kvaila, lėta, perdėm žmogiška, ir dėl to mes visi žūsime.

Vyliausi, kad Alisa privažiuos. Kad pamatys mane iš kokio nors tamsaus šešėlio ir supras, kad man nepasisėkė ir kad ji gali grįžti namo pas Džasperį.

Per piktus riksmus įsiklausiau, ar neišgirsiu nuostabos šūksnio arba aiktelėjimo, kam nors išvydus Edvardą.

Tačiau minia nebuvo vientisa - priekyje išvydau tuščią plotelį. Skubiai stūmiausi prie jo ir tik apsibrozdinusi blauzdas į plytas supratau, kad tai didelis kvadratinis fontanas aikštės viduryje.

Vos ne verkdamas iš palengvėjimo permečiau kojas per kraštą ir bėgte nubėgau per vandenį iki kelių. Jis tiško aplinkui, man brendant per baseinėlį. Net šviečiant saulei vėjas buvo ledinis, o sušlapus šaltis gelte gėlė. Tačiau fontanas buvo gana platus; jis man padėjo per kelias sekundes perbėgti aikštės vidurį. Ir pasiekusi kitą kraštą nesustojau - pasinaudojau žema sienele kaip tramplinu ir šokau į minią.

Dabar jie skyrėsi mieliau, niekas nenorėjo, kad bėgdama aptaškyčiau šaltu vandeniu nuo permirkusių drabužių. Vėl dirstelėjau į laikrodį.

Per aikštę nuaidėjo žemas, griausmingas garsas. Jis suvirpino akmenis po mano kojomis. Vaikai rėkdami užsidengė ausis. Ir aš bėgdama pradėjau klykti.

- Edvardai! - šaukiau, nors žinojau, kad tai beprasmiška.

Minia buvo pernelyg triukšminga, o mano balsas iš nuovargio nusilpęs. Tačiau negalėjau liautis šaukusi.

Laikrodis vėl suskambėjo. Prabėgau pro kūdikį, motinos laikomą ant rankų - jo plaukai akinančioje saulėje atrodė beveik balti. Aukštų vyrų grupelė, visi raudonais švarkais, man dumiant pro šalį ėmė grasinti. Dar kartą išmušė laikrodis.

Kitoje švarkuotų vyrų pusėje minia buvo praretėjusi, be tikslo stoviniavo turistai. Mano akys krypo ten, kur į dešinę nuo kvadratinio pastato bokšto papėdės vedė tamsi siaura gatvelė. Tačiau

pačios gatvelės nemačiau - nuo jos mane skyrė dar daug žmonių. Vėl nuaidėjo laikrodis.

Buvo sunku ką nors išžiūrėti. Manęs nebeužstojo minia, ir vėjas pūtė tiesiai į veidą, peršėjo akis. Gerai nesupratau, ar dėl to akys prisipildė ašarų, ar apsiverkiau pralaimėjusi, kai vėl sugaudė laikrodį.

Gatvelės pradžioje stovėjo keturių asmenų šeima. Dvi mergytės vilkėjo tamsiai raudonas sukneles, jų juodi plaukai nugaroje buvo surišti priderintais kaspiniais. Tėvas nebuvo aukštas. Man pasirodė, kad šešėlyje virš jo peties matau kažką šviesaus. Nurūkau prie jų, bandydama pro ašaras ką nors išžiūrėti. Sugriaudėjo laikrodį, ir mažesnioji mergaitė rankutėmis užsispaudė ausis.

Vyresnėlė, siekianti mamai lig juosmens, apkabino jos kojas ir pažvelgė į šešėlius už jų. Man bežiūrint, ji truktelėjo mamai už alkūnės ir parodė į tamsą. Nuaidėjo laikrodį, buvau jau visai arti.

Buvau taip arti, kad girdėjau laibą jos balselį. Tėvas nustebeš spoksojo į mane, kai prilėkiau prie jų, be atvangos šaukdama Edvardo vardą.

Vyresnioji mergaitė sukikeno ir kažką pasakė mamai, vėl nekantriai rodydama į šešėlius.

Apibėgau aplink tėvą - jis pagriebė man iš kelio vaiką - ir virš galvos skambant laikrodžiui puoliau į tamsų plyšį.

- Edvardai, ne! - klykiau, bet mano balsą užgožė varpų skambesys.

Dabar jau mačiau jį. Ir supratau, kad jis manęs nemato.

Tai tikrai buvo jis, šįkart man nesivaideno. Ir dar suvokiau, kad mano haliucinacijos buvo daug prastesnės nei maniau; jose jo pavidalas nė iš tolo neprilygo tikrajam.

Edvardas stovėjo nejudėdamas kaip statula vos už poros žingsnių nuo gatvelės pradžios. Buvo užsimerkęs, po akimis ryškūs violetiniai ratilai, rankos nukarusios palei šonus, delnai atsukti į

priekį. Veido išraiška labai rami, lyg sapnuotų malonius sapnus. Marmurinė krūtinė nuoga, prie kojų gulėjo baltas audinys. Nuo aikštės grindinio atsispindinčioje šviesoje jo oda blyškiai tviskėjo.

Dar niekada nemačiau nuostabesnio vaizdo - net bėgdama, žiopčiodama ir klykdama tai supratau. Pastarieji septyni mėnesiai nieko nereiškė. Jo žodžiai girioje nieko nereiškė. Ir man buvo visai nesvarbu, kad esu jam nereikalinga. Niekada nemylėsiu nieko kito, kad ir kiek gyvenčiau.

Nuaidėjo laikrodinis, ir jis žengė didelį žingsnį į šviesą.

- Ne! - suspigau. - Edvardai, pažvelk į mane!

Jis nesiklausė. Tik vos šypsojosi. Pakėlė koją - žengęs žingsnį atsidurs saulėje.

Trenkiausi į jį taip stipriai, kad būčiau pargriuvusi, jei jo rankos nebūtų manęs pagavusios ir sulaikiusios. Nuo smūgio užėmė kvapą, galva loštelėjo atgal.

Laikrodžiui vėl suskambėjus, jo tamsios akys lėtai atsimerkė.

Jis tyliai stebėdamasis žvelgė žemyn į mane.

- Nuostabu, - tarė jis, mielas apstulbęs balsas skambėjo netgi linksmai. - Karlailas buvo teisus.

- Edvardai, - bandžiau surikti, bet praradau žadą. - Turi grįžti į šešėlį. Judinkis!

Jis atrodė laimingas. Delnu švelniai perbraukė man per skruostą. Regis, nė nepastebėjo, kad bandau nustumti jį atgal. Man sekėsi taip, lyg bandyčiau pajudinti namo sieną. Laikrodinis skambėjo, bet Edvardas nė nekrustelėjo.

Tai buvo labai keista, nes žinojau, kad mums abiem gresia mirtinas pavojus. Ir vis dėlto tą akimirką jaučiausi *gerai*. Buvau sveika. Jutau, kaip krūtinėje daužosi širdis, kaip mano gyslomis vėl tvinksi karštas kraujas. Plaučiai prisipildė saldaus kvapo, sklindančio nuo jo odos. Atrodė, lyg žaizdos krūtinėje nė nebūtų buvę. Jaučiausi sveikut sveikutėlė - ne išgijusi, o apskritai niekada nesužeista.

- Negaliu patikėti, kaip greitai viskas įvyko. Ničnieko nepajutau - jie tikrai šaunūs, - džiūgavo jis, vėl užsimerkdamas ir glausdamas lūpas man prie plaukų. Balsas skambėjo lyg medus ir aksomas. - „Nors mirtis išgėrė iš tavęs gyvybės medų, bet tavo grožio ji nenugalėjo.“ - Sumurmėjo jis, ir aš atpažinau eilutes, kurias Romeo ištarrė kape. Laikrodis išmušė paskutinį kartą. - Tu kvėpi lygiai taip, kaip visuomet, - toliau kalbėjo jis. - Tai gal čia ir yra dangus. Bet man nesvarbu. Kaip bus, taip.

- Aš nemiriau, - pertraukiau jį. - Ir tu gyvas! Edvardai, meldžiu, turime pasitraukti. Jie tikrai netoliese!

Suspurdėjau jo glėbyje, ir jis suglumęs suraukė kakta.

- Ką sakei? - mandagiai paklausė jis.

- Mes nemirę, dar ne! Bet turime iš čia trauktis, kol Volturiai...

Man kalbant jis, atrodo, susigaudė. Dar nebaigusią sakinio ūmiai trūktelėjo iš saulėkaitos ir lengvai apsuko. Pastatė nugara į plytų sieną, o pats atsistojo nugara į mane, atsigręžęs į gatvelę. Saugodamas mane plačiai išskėtė rankas.

Dirstelėjusi pro jo pažastį išvydau, kaip iš patamsio išniro dvi juodos žmogystos.

- Sveiki, džentelmenai, - Edvardo balsas skambėjo ramiai ir maloniai. - Nemanau, kad man šiandien prireiks jūsų paslaugų. Tačiau būčiau labai dėkingas, jei perduotumėte šeiminkams mano padėką.

- Gal pratęstume šį pokalbį tinkamesnėje vietoje? - grėsmingai sušnabždėjo švelnus balsas.

- Nemanau, kad to reikia, - dabar Edvardas kalbėjo griežčiau. - Žinau jūsų taisykles, Feliksai. Nė vienos nesulaužiau.

- Feliksas tik norėjo atkreipti dėmesį, kad esame per arti saulės, - raminau tonu tarė antrasis šešėlis. Jie abu slėpėsi po pilkais žemę siekiančiais apsiaustais, kurie plazdėjo vėjyje. - Pasiieškokime geresnės priedangos.

- Gerai, eisiu paskui jus, - sausai ištarė Edvardas. - Bela, gal grįžk atgal į aikštę ir pasidžiauk švente.

- Ne, mergaitę irgi veskis, - tarė pirmasis šešėlis, į savo šnabždesį tarsi įliedamas aistros.

- Nemanau, kad to reikia. - Paviršinis mandagumas dingo. Edvardo balsas skambėjo šaltai ir kietai. Jis mažumėlę pakeitė svorio centrą, ir aš supratau, kad ruošiasi kautis.

- Ne, - aiktelėjau.

- Ššš, - vien man sumurmėjo jis.

- Feliksai, - perspėjo antrasis, išmintingesnis šešėlis. - Ne čia. - Jis pasisuko į Edvardą. - Aras tiesiog norėtų dar kartą su tavim pasišnekėti, jei jau nusprendei mūsų neprovokuoti.

- Žinoma, - sutiko Edvardas. - Tačiau mergaitę paleiskite.

- Bijau, kad negalime, - apgailestaudamas tarė mandagusis šešėlis. - Mes turime laikytis taisyklių.

- Tuomet aš bijau, kad negaliu priimti Aro kvietimo, Demetriju.

- Viskas gerai, - sumurkė Feliksas.

Mano akys apsirpato su prietema, ir pamačiau, kad Feliksas labai aukštas ir plačiapetis. Savo stotu jis man priminė Emetą.

- Aras nusivils, - atsiduso Demetrijus.

- Neabejoju, kad išgyvens, - atkirto Edvardas.

Feliksas su Demetrijumi pasislinko toliau į gatvelę ir prisiskyrė, kad Edvardas atsidurtų viduryje. Jie ketino nustumti jį toliau į skersgatvį, kur niekas nematys. Jų kūnų nesiekė atsispindėjusi šviesa; po savo apsiaustais jie buvo saugūs.

Edvardas nepajudėjo nė per centimetrą. Gindamas mane pasmerkė save.

Ūmiai Edvardas pasuko galvą į vingiuotos gatvelės prietemą, Demetrijus su Feliksu padarė taip pat. Jie pastebėjo kažkokį judesį ar garą, pernelyg menką mano jutimams.

- Prie moterų elkimės gražiai, gerai? - pasiūlė linksmas balsas.

Prie Edvardo grakščiai priėjo Alisa ir nerūpestingai sustojo. Nebuvo nė ženklo įtampos. Ji atrodė tokia smulkutė, trapi. Mažos rankelės mosikavo kaip vaiko.

Tačiau Demetrijus su Feliksu išsitempė, jų apsiaustai supleveno, per skersgatvį patraukus vėjo gūsiui. Feliksas nutaisė rūgščia miną. Regis, jiems nepatiko, kad skaičius susilygino.

- Mes ne vieni, - perspėjo juos Alisa.

Demetrijus dirstelėjo per petį. Už kelių metrų, aikštės pusėje, stovėjo šeima su mergaitėmis ir stebėjo mus. Motina, nenuleisdama nuo mūsų akių, kažką primygtinai aiškino tėvui. Sutikusi Demetrijaus žvilgsnį, nusigrėžė. Vyriškis paėjo kelis žingsnius į aikštę ir patapšnojo vienam raudonšvarkių per petį.

Demetrijus pakraipė galvą.

- Edvardai, elkis protingai, - tarė jis.

- Gerai, - sutiko Edvardas. - Dabar mes tyliai pasitrauksime, ir niekam nebus skriaudos.

Demetrijus nusivylęs atsiduso.

- Bent jau aptarkime viską nuošalesnėje vietoje.

Šeši raudonai vilkintys vyrai prisidėjo prie šeimos, ir dabar visi stebėjo mūsų sunerimusius veidus. Puikiai suvokiau, kaip iš šalies atrodo Edvardas, išskėtęs rankas priešais mane - neabejojau, kad dėl to jie ir susirūpino. Norėjau jiems sušukti, kad bėgtų.

Edvardas garsiai kaukštelėjo dantimis.

Feliksas išsišiepė.

- Pakaks.

Balsas buvo aukštas, spigus ir sklido iš kito gatvelės galo.

Žvilgtelėjusi pro kitą Edvardo pažastį išvydau prie mūsų einančią žemą, tamsią žmogystą. Pagal tai, kaip plaukstėsi skvernai, supratau, kad tai bus dar vienas iš jų. Kas gi daugiau?

Iš pradžių pamaniau, kad tai jaunas vaikinai. Atėjusysis buvo smulkaus sudėjimo, kaip Alisa, tiesiais, šviesiai rudais trumpai

kirptais plaukais. Kūnas po apsiaustu - šis buvo tamsesnis, beveik juodas - atrodė liaunas, nenusakomos lyties. Tačiau veidas pernelg dailus vaikinui. Šalia šio veidelio plačiomis akimis, putniomis lūpomis, Botičelio angelas būtų atrodęs kaip chimera. Grožio nedarkė net blausios raudonos akys.

Savo ūgiu žmogysta atrodė tokia menkutė, kad nustebau dėl kitų reakcijos. Feliksas su Demetrijumi tuoj pat nusiramino, atsitraukė iš puolimo padėties ir susiliejo su palinkusių sienų šešėliais.

Edvardas taip pat nuleido rankas ir atsitiesė - pasidavė.

- Džeine, - nugalėtas atsiduso jis.

Alisa susinėrė ant krūtinės rankas, veidas atrodė abejingas.

- Paskui mane, - vaikišku, monotonišku balseliu vėl tarė Džeine. Nusisuko nuo mūsų ir tyliai nuplaukė į tamsą.

Feliksas vaipydamasis pamojo mums, kad eitume pirmi.

Alisa iškart nusekė paskui mažąją Džeinę. Edvardas apkabino mane per liemenį ir nusivedė. Skersgatvis siaurėjo ir palengva leidosi žemyn. Pakėliau į Edvardą akis, galvoje sukosi daugybė klausimų, bet jis tik papurtė galvą. Nors kitų už mūsų negirdėjau, neabejojau, kad eina įkandin.

- Ei, Alisa, - mums einant nerūpestingai tarė Edvardas. - Turbūt neturėčiau stebėtis tave čia matydamas.

- Aš suklydau, - tuo pačiu tonu atsakė Alisa. - Mano pareiga buvo ištaisyti klaidą.

- Kas atsitiko? - jo balsas skambėjo mandagiai, lyg tai jam menkai rūpėtų.

Pamaniau, kad tai dėl tų, kurie mus girdi.

- Ilga istorija, - Alisa dirstelėjo į mane. - Trumpai tariant, ji iš tiesų nušoko nuo uolos, tačiau ne norėdama nusižudyti. Bela pas-taruoju metu pamėgo ekstremalųjį sportą.

Paraudau ir pasukau galvą tiesiai į priekį, ieškodama tamsaus šešėlio, kurio nebemačiau. Įsivaizdavau, ką dabar Edvardui mintyse pasakoja Alisa. Kaip skendau, kaip mane persekiojo vampyrai, kaip susidraugavau su vilkolakiais...

- Hm, - pratarė Edvardas, ir jo balse nebeliko atsainumo.

Gatvelė, vis dar leisdamasi žemyn, darė posūkį, tad kol nepriėjome lygios, belangės plytų sienos, nesuvokiau, kad tai akligatvis. Mažylės vardu Džeinė niekur nebuvo matyti.

Alisa nedvejodama ir nestabtelėdama žengė tiesiai prie sienos. Tada grakščiai ir mikliai nusileido į angą gatvėje.

Tai atrodė kaip kanalizacijos vamzdis, įstatytas žemiausioje grindinio vietoje. Tik Alisai įlindus pamačiau, kad dangtis šiek tiek atstumtas. Anga buvo siaura ir juoda.

Sustojau kaip įbesta.

- Viskas gerai, Bela, - tyliai tarė Edvardas. - Alisa tave pagaus.

Abejodama pažvelgiau į skylę. Pamaniau, kad Edvardas tikriausiai būtų leidęsis pirmas, jei ne už mūsų laukiantys tylūs ir pasipūtę Demetrijus su Feliksu.

Atsisėdau ir nuleidau kojas į siaurą kiaurymę.

- Alisa? - drebančiu balsu sušnabždėjau.

- Aš čia, Bela, - patikino ji mane. Balsas sklido iš taip žemai, kad tikrai nepasijutau geriau.

Edvardas suėmė man už riešų - jo rankos atrodė kaip akmenys žiemą - ir nuleido mane į tamsą.

- Pasiruošusi? - paklausė jis.

- Mesk, - šūktelėjo Alisa.

Iš siaubo stipriai užsimerkiau, kad nematyčiau tamsos, suspaudžiau lūpas, kad neimčiau klykti. Edvardas mane paleido.

Kritau tyliai ir trumpai. Oras švilpė pro mane vos pusę sekundės, tada mane sugavo ištiestos Alisos rankos, ir iškvėpdama aiktelėjau.

Jos rankos buvo labai kietos - tikriausiai liks mėlynių. Alisa pastatė mane ant kojų.

Apačioje buvo tamsu, bet ne visiškai. Pro skylę viršuje sklindanti šviesa blausiai atsispindėjo nuo šlapių akmenų po mano kojo-

mis. Akimirką šviesa pradingo, ir tada šalia manęs atsirado baltas, silpnai švytintis Edvardas. Jis apkabino mane, priglaudė prie savęs ir pradėjo greitai tempti j priekį. Abiem rankomis apšivijau jo šaltą liemenį ir kliūdama bei klupdama žengiau nelygiu akmeniniu grindiniu. Girdėjau, kaip metalinės grotelės džergždamos užvėrė angą už mūsų.

Blyškia iš gatvės krentančią šviesą greitai nustelbė tamsa. Juodoje erdvėje aidėjo mano klupinėjantys žingsniai; atrodė, kad čia labai platu, bet nebuvo įsitikinusi. Tegirdėjau pašėlusius savo širdies dūžius ir žingsnius ant drėgnų akmenų - tik kartelį už nugaros išgirdau nekantrų atodūsi.

Edvardas mane stipriai laikė. Ištiesęs laisvąją ranką jis suėmė mano veidą, glotniu nykščiu perbraukė lūpas. Kartais pajusdavau, kaip jo veidas priglunda prie mano plaukų. Supratau, kad tai vienintelė galimybė patirti artumą, ir stipriau išsikibau į jį.

Kol kas atrodė, kad jam patinku, ir to užteko, kad manęs negąsdintų šiurpus požeminis tunelis ir iš paskos pėdinantys vampyrai. Veikiausiai tai tebuvo kaltės jausmas - ta pati kaltė Edvardą vertė atkelti čia ir žūti, nes jis manė, kad nusižudžiau dėl jo. Tačiau jutau, kaip jo lūpos tyliai glaudžiasi prie mano kaktos, ir man nerūpėjo, kodėl jis tai daro. Bent prieš mirtį vėl pabūsiu su juo. Tai kur kas geriau, nei ilgai gyventi.

Norėjau jo paklausti, kas iš tiesų čia dedasi. Siaubingai troškau išgirsti, kaip mirsime - tarsi žinojimas iš anksto galėtų tai palengvinti. Tačiau tokioje apsuptyje negalėjau kalbėti net pašnibždomis. Jie viską girdi - kiekvieną mano kvėptelėjimą, kiekvieną širdies tvinksnį.

Takas po mūsų kojomis ir toliau pamažu leidosi žemyn,ėjome vis giliau po žeme, ir mane apėmė baimė. Tik Edvardo ranka, raminausiai liečianti veidą, neleido imti garsiai klykti.

Nesupratau, iš kur sklido šviesa, bet vietoj juodumos pamažu atsirado tamsi pilkuma. Ėjome žemu skliautuotu tuneliu. Pilki

akmenys buvo apvarvėję juoda pro juos besisunkiančia drėgme, tarsį kraujuotų rašalu.

Drebėjau ir maniau, kad iš baimės. Tik ėmusi kalenti dantimis suvokiau, kad man šalta. Drabužiai tebebuvo šlapi, o po miestu buvo žvarbu. Šaltas buvo ir Edvardo kūnas.

Jis tai suprato tuo pat metu kaip ir aš, paleido mane iš glėbio ir paėmė už rankos.

- N-n-ne, - suvapėjau ir apsikabinau jį.

Man nerūpėjo, kad šąlu. Kas žino, kiek dar liko laiko?

Jis šaltu delnu patrynė man ranką, stengdamasis šitai sušildyti.

Skubėjome tuneliu, ar bent jau man atrodė, kad skubame. Mano lėtumas kažką erzino - spėjau, kad Feliksą - ir retkarčiais išgirsdavau, kaip jis atsidūsta.

Tunelio gale buvo grotos - geležiniai pinučiai aprūdiję, bet storumo kaip mano ranka. Mažos drelės iš plonesnių pintų strypų buvo atviros. Edvardas pasilenkęs pralindo pro jas ir nuskubėjo į didesnę, šviesesnę akmeninę patalpą. Grotelės spragtelėdamos užsivėrė, trakstelėjo spyna. Per daug bijojau, kad atsigrėžčiau pasižiūrėti.

Kitame pailgos patalpos gale buvo žemos, sunkios medinės durys. Jos buvo labai storos - mačiau, nes irgi buvo atviros.

Žengėme pro tas duris, ir aš apstulbusi apsižvalgiau, paskui neučia atsipalaidavau. Edvardas šalia manęs įsitempė, kietai sukando žandikaulius.

www.Nerealus.lt

21. NUOSPRENDIS

STOVĖJOME SKAISČIAI APŠVIESTAME niekuo neišsiskiriančiame koridoriuje. Sienos buvo balkšvos, grindys išklotos pilka biurų kilimine danga. Ant lubų vienodais tarpais kabėjo paprastos stačiakampės dienos šviesos lempos. Čia buvo šilčiau, ir tai mane džiugino. Po vaiduokliškos akmeninės kanalizacijos prieblandos šis koridorius atrodė labai svetingas.

Edvardas, regis, nepritarė mano vertinimui. Jis niūriai dėbsojo į liekną juodai apsigaubusią žmogystą, ilgo koridoriaus gale stovinčią prie lifto.

Jis nusitempė mane drauge, Alisa ėjo man iš kito šono. Sunkios durys mums už nugarų girgždėdamos užsidarė, dunkstelėdama užsišovė sklendė.

Džeinė laukė prie lifto, viena ranka laikydama mums atidarytas duris. Jos veido išraiška buvo apatiška.

Lifte trys Volturiams priklausantys vampyrai dar labiau atsipalaidavo. Jie nusimetė gobtuvus, atsilapojo apsiaustus. Feliksas su

Demetrijumi buvo šiek tiek geltonodžiai, ir ši spalva sudarė keistą derinį su išbalusiais veidais. Juodi Felikso plaukai buvo trumpai nukirpti, Demetrijaus bangavo iki pečių. Akių rainelės pakraščiais atrodė tamsiai raudonos, o aplink vyzdį juodos. Po apsiaustais jie vilkėjo šiuolaikinius, neryškius ir į akį nekrentančius drabužius. Susigūžiau kampe ir prisiglaudžiau prie Edvardo. Jis vis dar trynė man ranką. Nė sykiu nenuleido nuo Džeinės akių.

Liftu važiuojame trumpai; išlipome patalpoje, panašioje į ištai-gingo biuro priimamąjį. Sienos buvo apkaltos medžiu, ant grindų - stora, tamsiai žalia kiliminė danga. Langų čia nebuvo, vietoj jų kaboję dideli, ryškiai apšviesti Toskanos kaimų peizažai. Švie-sios odinės sofas buvo jaukiai išdėstytos grupelėmis, ant tviskančių stalų stovėjo krištolinės vazos su margaspalvių gėlių puokštėmis. Gėlių kvapas man priminė laidotuvių rūmus.

Salės viduryje stovėjo aukštas poliruoto raudonmedžio re-gistratūros stalas. Išvydusi už jo stovinčią moterį aiktelėjau iš nuostabos.

Ji buvo aukšta, tamsiaodė ir žaliaakė. Kitoje draugijoje būtų at-rodžiusi labai graži - tik ne čia. Ji buvo lygiai toks pat žmogus kaip ir aš. Elgėsi visiškai laisvai, ir aš niekaip nesupratau, ką ši moteris tarp vampyrų čia veikia.

Ji mandagiai šypsodamasi pasisveikino.

- Labas vakaras, Džeine, - tarė ji.

Moteris be menkiausios nuostabos veide pažvelgė į Džeinės pa-lydovus. Jos nenustebino nei Edvardas, kurio nuoga krūtinė blan-kiai tviskėjo baltoje šviesoje, nei aš, susitaršiusi ir palyginti bjauri.

Džeinė linktelėjo.

- Džiana.

Ir nuėjo toliau prie dvivėrių durų salės gale, o mes nusekėme paskui ją.

Eidamas pro stalą Feliksas mirktelėjo Džianai, ir ši sukikeno.

Anapus medinių durų buvo kitoks priimamasis. Išblyškęs vaikiną balzganu kostiumu galėjo būti Džeinės brolis dvynys. Jo plaukai buvo tamsesni, o lūpos ne tokios putnios, tačiau atrodė taip pat žaviai. Žengė pasitikti mūsų. Nusišypsojo, ištiesė jai ranką.

- Džeine.

- Alekai, - atsiliepė ji ir apkabino vaikiną.

Jie pasibučiavo į abu skruostus. Tada vaikiną atsigręžė į mus.

- Pasiuntė tave vieno, o grįžti su dviem... su puse, - tarė jis, žiūrėdamas į mane. - Puikiai padirbėjai.

Ji nusikvatojo taip džiugiai, lyg krykštautų kūdikis.

- Sveikas sugrįžęs, Edvardai, - pasisveikino Alekas. - Atrodai smagesnis.

- Truputėli, - atsainiai pritarė Edvardas.

Dirstelėjau į kietą Edvardo veidą ir susimąščiau, kaip anksčiau jis galėjo atrodyti dar niūresnis.

Alekas sukikeno ir nužvelgė mane, įsikibusią Edvardui į parankę.

- Ir čia visų bėdų priežastis? - nepatikliai paklausė jis.

Edvardas niekinamai šyptelėjo. Tada sustingo.

- Atiduok ją man, - už mūsų nerūpestingai šuktelėjo Feliksas.

Edvardas pasisuko, iš jo krūtinės ėmė veržtis tylus urzgimas. Feliksas iškėlęs ranką, atsukęs į viršų delną šypsojosi; porą kartų pamojo Edvardui pirštu, kviesdamas artyn.

Alisa palietė Edvardo ranką.

- Kantrybės, - perspėjo ją.

Jiedu ilgai žiūrėjo vienas į kitą, ir aš troškiau išgirsti, ką ji jam sako. Spėjau, jog Alisa ją atkalbinėjo, kad nepultų Felikso, nes pasakui Edvardas giliai įkvėpė ir vėl atsisuko į Aleką.

- Aras labai apsidžiaugs vėl tave pamatęs, - tarė Alekas, lyg nieko nė nebūtų įvykę.

- Neverskime jo laukti, - pasiūlė Džeinė.

Edvardas linktelėjo.

Alekas su Džeine laikydamiės už rankų nusivedė mus dar vienu plačiu, puošniu koridoriumi - ar kada nors bus galas?

Jie nežiūrėjo į koridoriaus gale esančias auksu išmuštas duris - sustojo pusiaukelėje ir atstūmė sienos plokštę, už kurios buvo paprastos medinės durys. Jos buvo neužrakintos. Alekas atidarė jas Džeinei.

Vos nesuaimanavau, kai Edvardas nusitėpė mane už durų. Ten buvo tie patys senoviniai akmenys kaip aikštėje, skersgatvyje ir kanalizacijoje. Vėl atsidūrėme tamsoje ir šaltyje.

Akmeninis prieškambaris nebuvo didelis. Perėję per jį netrukus atsidūrėme šviesesnėje patalpoje su daugybe urvų. Ji atrodė apvali kaip pilies bokštas... arba iš tikrųjų buvo bokštas. Pro pailgas langų prorėžas, iškirstas dviem aukštais aukščiau, ant akmeninių grindų krito skaisčios saulės šviesos stačiakampiai.

Vieninteliai baldai šioje patalpoje buvo kelios masyvios medinės kėdės tarsi sostai, netolygiai išdėstytos palei lenktas akmenines sienas. Pačiame apskritimo viduryje buvo dar vienas mažumėlė įdubęs kanalizacijos vamzdis. Svarsčiau, ar jis irgi naudojamas kaip landa, kaip ta skylė gatvėje.

Patalpa nebuvo tuščia. Čia, rodos, ramiai šnekučiavosi žmonių grupelė. Tylus, monotoniškas murmėjimas skambėjo ore lyg dūzgimas. Man bežiūrint pora išblyškusių moterų vasarinėmis suknelėmis stabtelėjo šviesos lopinėlyje, ir, atsimušę nuo jų odos kaip nuo prizmės, ant ochros spalvos sienų krito vaivorykštiniai spinduliai.

Mums išengus į vidų, į mus pasisuko visi nuostabūs veidai. Daugelis nemirtingųjų dėvėjo niekuo neišsiskiriančias kelnes ir marškinėlius - gatvėje jie nebūtų kritę į akis. Tačiau pirmasis prabilęs vyriškis vilkėjo ilgą mantiją. Ji buvo juoda kaip derva ir šlavė grindis. Akimirka pasirodė, kad jo ilgi, juodi tarsi varnas plaukai - tai apsiausto gobtuvas.

- Džeine, brangioji, grįžai! - aiškiai džiaugdamasis sušuko jis.

Jo balsas skambėjo kaip švelni muzika.

Vyriškis žengė į priekį, jo judesiai buvo tokie nežemiškai grakštūs, kad man atvipo lūpa. Net Alisa, kurios kiekvienas judesys atrodė lyg šokis, negalėjo jam prilgti.

Dar labiau nustebau, kai jis prisklendė arčiau ir išvydau jo veidą. Jis nebuvo panašus į nenatūraliai patrauklius aplinkinių veidus (ne jis vienintelis prisiartinio prie mūsų; aplinkui jį susibūrė visa grupė, vieni sekė iš paskos, kiti kaip budrūs sargybiniai ėjo priekyje). Negalėjau pasakyti, ar tas veidas gražus, ar ne. Manau, bruožai buvo tobuli. Tačiau jis skyrėsi nuo kitų vampyrų taip, kaip jie skyrėsi nuo manęs. Oda buvo balta, skaidri tarsi svogūno lukštas ir atrodė tokia pat plonytė. Ilgi juodi veidą gaubiantys plaukai dar labiau ją išryškino. Pajutau keistą, bauginantį troškimą paliesti jo skruostą, patikrinti, ar jis švelnesnis už Edvardo ar Alisos, o gal sausas kaip kreida. Akys buvo raudonos, tokios pat kaip kitų, tačiau drumstos, miglotos; buvo smalsu, ar tai netrikdo jo regos.

Jis nupleveno prie Džeinės, suėmė savo popierinėmis rankomis jos veidą, švelniai pabučiavo į putnias lūpas ir vikriai žengė atgal.

- Taip, mokytojau. - Džeinė nusišypsojo; jos išraiška buvo kaip angeliuko. - Atvedžiau jį gyva, kaip pageidavai.

- Ak, Džeine. - Jis taip pat nusišypsojo. - Tu man tikras džiaugsmas.

Jis atkreipė į mus savo padūmavusį žvilgsnį, ir šypsena dar labiau praplatėjo.

- Ir dar Alisą su Bela! - džiūgavo jis, plodamas savo plonomis rankomis. - Tai bent maloni staigmena! Nuostabu!

Su siaubu spoksojau, kai jis mus vadino vardais, lyg būtume seni netikėtai užsukę draugai.

Vyriškis pasisuko į mūsų nerangiąją palydą.

- Feliksai, būk geras, pranešk mano broliams, kas atvyko. Neabejoju, jie panorės tai išvysti.

- Taip, mokytojau. - Feliksas linktelėjo ir dingo ten, iš kur buvo atėjęs.

- Matai, Edvardai? - keistasis vampyras pasisuko į Edvardą ir nusišypsojo kaip mylintis, bet besibarantis senelis. - Ką tau sakiau? Negi nesidžiaugi, kad nesuteikiau to, ko vakar prašei?

- Taip, Arai, džiaugiuosi, - sutiko jis ir tvirčiau apglėbė mano liemenį.

- Mėgstu laimingas pabaigas, - atsiduso Aras. - Jos tokios retos. Tačiau noriu išgirsti visą istoriją. Kaip tai nutiko? Alisa? - jis nukreipė į Alisą smalsias migla aptrauktas akis. - Atrodo, tavo brolis manė, kad esi neklystanti, tačiau turbūt kažką supainiojai?

- Ak, toli gražu nesu neklystanti. - Ji akinamai nusišypsojo. Atrodė ramut ramutėlė, tik delnai buvo sugniaužti į mažus kietus kumštelius. - Kaip šiandien matai, pridarau ne mažiau problemų, nei išsprendžiu.

- Tu pernelyg kukli, - papriekaištavo Aras. - Mačiau kai kuriuos įstabius tavo darbus, ir turiu pripažinti, kad niekada nesu susidūręs su tokiais gebėjimais. Nuostabu!

Alisa žvilgtelėjo į Edvardą. Arui tai neprasprūdo pro akis.

- Atleiskite, mes juk nebuvo deramai supažindinti, ar ne? Tiesiog jaučiuosi taip, lyg jau pažinočiau jus, ir esu linkęs paskubėti. Tavo brolis vakar man tave savotiškai pristatė. Matai, turiu kai kuriuos tavo brolio gebėjimus, tik jie riboti. - Aras papurtė galvą; jo balse buvo justis pavydas.

- Tačiau stipresni, - sausai pridūrė Edvardas. Jis pažvelgė į Alisą ir skubiai paaiškino. - Arui reikia fizinio kontakto, kad galėtų skaityti mintis, tačiau jis girdi daug daugiau nei aš. Supranti, aš girdžiu tik tai, kas tą akimirką sukasi galvoje. Aras perskaito visa, ką kada nors pagalvojai.

Alisa kilstelėjo dailų antakį, Edvardas pakreipė galvą.

Aras ir tai pastebėjo.

- Bet jei galėčiau girdėti iš tolo... - atsiduso Aras ir mostelėjo į tuodu, ką tik apsikeitusius mintimis. - Tai būtų taip *patogu*.

Aras pažvelgė virš mūsų pečių. Visų galvos pasisuko į tą pačią pusę, taip pat ir tyliai šalia mūsų stovinčių Džeinės, Aleko ir Demetrijaus.

Aš apsigrėžiau paskutinė. Grįžo Feliksas, paskui jį sekė dar du vyrai juodomis mantijomis. Abu atrodė labai panašūs į Arą, vieno netgi plaukai buvo tokie pat juodi ir gražiai krintantys. Kitam ant galvos pūpsėjo baltų lyg sniegas - to paties atspalvio kaip ir veidas - plaukų kupeta, ji siekė pečius. Jų veido oda buvo vienoda, plonytė it popierius.

Tai buvo visa trijulė iš Karlailo paveikslo, nė kiek nepasikeitę per pastaruosius tris šimtus metų.

- Markai, Kajau, žiūrėkite! - pragydo Aras. - Bela vis dėlto gyva, ir Alisa čia, su ja! Argi tai ne nuostabu?

Neatrodė, kad bent vienam iš tų dviejų pirmiausia į galvą būtų šovęs apibūdinimas „nuostabu“. Tamsiaplaukis, regis, baisiausiai nuobodžiavo, lyg per tūkstančius metų būtų sočiai prisiziūrėjęs Aro džiūgavimų. Kito veidas po sniego baltumo plaukais atrodė gižus.

Jų abejingumas nekliudė Arui džiaugtis.

- Paklauskime istorijos, - savo melodingu balsu uždainavo Aras.

Senutėlis žilaplaukis vampyras nuslinko prie vieno iš medinių sostų. Antrasis atsistojo prie Aro ir ištiesė ranką - iš pradžių pamaniau, kad nori pasisveikinti su broliu. Bet jis tik palietė Aro delną ir nuleido ranką prie šono. Aras pakėlė vieną juodą antakį. Nuostabu, kad nuo šio judesio jo popierinė oda nesusiglamžė.

Edvardas tylutėliai prunkštelėjo, ir Alisa smalsiai sužiuro į jį.

- Dėkui, Markai, - tarė Aras. - Labai įdomu.

Po akimirkos susigaudžiau, kad Markas leido Arui išgirsti savo mintis.

Markas iš tikrųjų *neatrodė* susidomėjęs. Jis pasitraukė nuo Aro ir atsisėdo prie sienos, šalia to, kuris turėjo būti Kajus. Paskui jį

nusekė du vampyrai – sargybiniai, kaip ir maniau. Pastebėjau, kad abi moterys vasarinėmis suknelėmis panašiai atsistojo prie Kajaus. Mintis, kad vampyrams reikia asmens sargybinių, man pasirodė mažumėlę juokinga, bet seniai, ko gero, tikrai buvo tokie glėžni, kaip galėjai spręsti iš jų odos.

Aras pakraipė galvą.

- Nuostabu, - tarė jis. - Nepaprastai nuostabu.

Alisa atrodė suirzusi. Edvardas pasisuko į ją ir greitai, tyliai paaiškino:

- Markas regi tarpusavio santykius. Jis stebisi, koks stiprus mūsų ryšys.

Aras šyptelėjo.

- Kaip patogiu, - pakartojo jis sau. Tada tarė mums: - Marką nustebinti nelengva, galite neabejoti.

Pažvelgiau į bejausmį Marko veidą ir patikėjau.

- Tiesiog sunku tai suvokti, net ir dabar, - stebėjosi Aras, žiūrėdamas į mane apkabinusią Edvardo ranką. Buvo sunku sugaudyti padrikas Aro mintis. Tačiau stengiausi jas sekti. - Kaip gali stovėti taip arti jos?

- Nelengva, - ramiai atsakė Edvardas.

- Bet vis dėlto - *la tua cantante!* Koks švaistymas!

Edvardas nelinksmi sukikeno.

- Man tai veikia atrodo kaina.

Aras buvo skeptiškas.

- Labai aukšta kaina.

- Geri dalykai kainuoja.

Aras nusikvatojo.

- Jei nebūčiau jos užuodęs per tavo prisiminimus, nebūčiau patikėjęs, kad kraujo šauksmas gali būti toks stiprus. Aš pats niekada nieko panašaus nejutau. Daugelis mūsų brangiai sumokėtume už tokią dovaną, o tu...

- O aš ją švaistau, - pašaiptai užbaigė Edvardas.

Aras vėl nusijuokė.

- Ak, kaip pasiilgau savo bičiulio Karlailo! Tu man primeni jį - tik jis ne toks piktas.

- Karlailas daugeliu atžvilgių už mane pranašesnis.

- Niekada nemačiau, kad Karlailas būtų praradęs savitvardą, bet šįkart tu jį aplenkei.

- Kažin. - Edvardo balsas skambėjo nekantriai. Lyg būtų pavargęs nuo šitiek įžangų.

Mane tai gąsdino; nejučia ėmiau vaizduotis, kas, jo manymu, mūsų laukia.

- Mane džiugina jo sėkmė, - susimąstęs kalbėjo Aras, - Tavo prisiminimai apie jį man tikra dovana, nors ir nepaprastai apstulbinusi. Stebiuosi, kad man... tai *patinka* - jo sėkmė neįprastame kelyje. Maniau, kad laikui bėgant jis išseks, nusilps. Šaipiausi iš jo ketinimų rasti kitų, kurie su juo dalytųsi keistąja jo vizija. Tačiau kažkodėl džiaugiuosi, kad klydau.

Edvardas nieko neatsakė.

- Tačiau *tavo* savitvarda! - atsiduso Aras. - Nemaniau, kad galima turėti šitiek stiprybės. Pratintis prie tokios sirenos giesmės, ir ne vieną kartą, bet nuolat - jei pats nebūčiau to pajutęs, nepatikėčiau.

Edvardas be jokios išraiškos veide stebėjo, kaip juo žavisi Aras. Puikiai pažinojau jo veidą - laikas jo nepakeitė, - kad suprasčiau, jog po paviršiumi kažkas kunkuliuoja. Stengiausi kvėpuoti lygiai.

- Vien prisimineš, kaip ji tave traukia... - sukikeno Aras, - ištrokštu.

Edvardas įsitempė.

- Nesijaudink, - nuramino jį Aras. - Neketinu jos skriausti. Bet man kai kas be galo įdomu. - Jis gyvai susidomėjęs nužvelgė mane. - Ar galėčiau? - nekantriai paklausė jis, keldamas ranką.

- Klausk*jos*, - vangiai pasiūlė Edvardas.

- Žinoma, koks aš nemandagus! - šūktelėjo Aras. - Bela, - kreipėsi jis į mane, - stebiuosi, kad esi vienintelė išimtis, kurios neveikia išpūdingas Edvardo gebėjimas. Kaip įdomu, kad toks dalykas apskritai gali nutikti! Kadangi mūsų gebėjimai daugeliu atžvilgių panašūs, tai pamaniau, gal būtum tokia maloni ir leistum man pabandyti - pažiūrėti, ar tu ir *man* būsi išimtis?

Su siaubu dirstelėjau į Edvardą. Kad ir koks mandagus atrodė Aras, nemaniau, kad iš tikrųjų galiu rinktis. Man buvo baisu pagaltuoti, kad jis prisilies prie manęs, bet ir nesveikai smalsu pačiupinėti keistą jo odą.

Edvardas drąsindamas linktelėjo - nežinau, ar buvo įsitikinęs, kad Aras manęs nenuskriaus, ar tiesiog neturėjo ko rinktis.

Vėl atsigrėžiau į Arą ir lėtai ištiesiau į priekį ranką. Ji virpėjo.

Aras priplaukė arčiau, mačiau, kad stengiasi nutaisyti raminaimą išraišką. Tačiau jo popierių primenantys bruožai buvo pernelyg keisti, neregėti ir gąsdinantys, kad nusiraminačiau. Iš veido atrodė labiau pasitikintis savimi nei iš žodžių.

Aras ištiesė ranką, lyg norėdamas paspausti manąją, ir priglaudė savo iš pažiūros gležną odą prie manęs. Ši buvo kieta, tačiau atrodė trapi - veikiau skalūnas nei granitas - ir dar šaltesnė negu tikėjausi.

Jo apsiblaususios akys šypsojosi man, ir aš niekaip nebūčiau įstengusi nusigręžti. Jos keistai, nemaloniai hipnotizavo.

Man bežiūrint Aro veidas pasikeitė. Pasitikėjimas savimi susvyravo, iš pradžių virto abejone, paskui nuostaba, galop jis nusiramino ir virto draugiška kauke.

- Kaip įdomu, - tarė jis, paleisdamas mano ranką ir nuskleisdamas atgal.

Mano akys nukrypo į Edvardą, ir nors jo veidas atrodė ramus, tariausi išvydusi šiokią tokią išdidumą.

Aras ir toliau susimąstęs vaikštinėjo. Akimirką sustojo, apžvelgė mus visus tris. Paskui staiga papurtė galvą.

- Pirmas toks atvejis, - tarė pats sau. - Įdomu, ar ji atspari ir kitiems mūsų gebėjimams... Džeine, mieloji?

- Ne! - suuzrgė Edvardas.

Alisa sugriebė jam už rankos. Jis nusipurtė ją.

Mažoji Džeinė linksmai nusišypsojo Arui.

- Ką, mokytojau?

Dabar Edvardas, tūžmingai dėbsodamas į Arą, iš tikrųjų urzgė, tas garsas draskydamas jį veržėsi iš krūtinės. Salėje tapo tylu, visi su nuostaba sužiuro, lyg jis būtų pasielgęs neįtikėtina netaktiškai. Mačiau, kaip viltingai nusišypsojo Feliksas ir žengė žingsnį į priekį. Aras dirstelėjo į jį, ir šis paniuręs sustingo vietoje.

Tada jis kreipėsi į Džeinę.

- Įdomu, brangioji, ar Bela atspari ir *tau*?

Per įnirtingą Edvardo urzgimą vos girdėjau, ką kalba Aras. Edvardas paleido mane ir atsistojo taip, kad užstotų nuo vampyrų. Kajus su savo palyda atslimpino pasižiūrėti.

Džeinė palaimingai šypsodamasi atsigrėžė į mus.

- Ne! - suriko Alisa, kai Edvardas puolė prie smulkutės merginos.

Aš dar nespėjau susigaudyti, niekas nespėjo prie jų prišokti, Aro sargybiniai net neišitempė, o Edvardas jau gulėjo ant žemės.

Niekas jo nepalietė, tačiau jis iš skausmo raitėsi ant akmeninių grindų, o aš apimta siaubo žiūrėjau.

Džeinė dabar šypsojosi jam vienam, ir man staiga viskas stojo į vietas. Tai, ką Alisa kalbėjo apie pavojingus gebėjimus, kodėl visi taip pagarbiai elgėsi su Džeine ir kodėl Edvardas puolė tarp mūsų, kol ji nespėjo to padaryti man.

- Liaukis! - suklykiau, mano balsas garsiai nuaidėjo tyloje.

Šokau į priekį norėdama atsistoti tarp jų. Tačiau Alisa tvirtai apglėbė mane, nekreipdama dėmesio į mano spurdėjimą. Edvardas voliojosi ant akmenų, tačiau jo burna neišleido nė garso. Matant tai atrodė, kad galva plyš iš skausmo.

- Džeine! - ramiai pašaukė ją Aras.

Džeinė, vis dar džiugiai šypsodamasi, greitai atsisuko į jį ir klausimai pažvelgė. Kai tik Džeinė nusigrėžė, Edvardas nurimo.

Aras mostelėjo galva į mane.

Džeinė pasiuntė savo šypseną į mano pusę.

Nė nežiūrėjau į ją. Vis dar beprasmiškai spurdėdama Alisos gniaužtuose stebėjau Edvardą.

- Jam viskas gerai, - ištempusi sušnabždėjo Alisa.

Jai kalbant Edvardas atsisėdo ir lengvai pašoko ant kojų. Sutiko mano žvilgsnį, akys buvo pastėrusios iš siaubo. Iš pradžių pamaniau, kad dėl to, ką patyrė. Tačiau tada jis dirstelėjo į Džeinę ir vėl į mane - ir jo veidas nurimo, atsipalaidavo.

Aš irgi pasižiūrėjau į Džeinę, ji nebesišypsojo. Susikaupusi ir sukandusi dantis spitrijo į mane. Susigūžiau laukdama, kada pajusiu skausmą.

Nieko neįvyko.

Edvardas vėl atsidūrė prie manęs. Palietė Alisos ranką, ir ji perdavė mane jam.

Aras ėmė kvatotis.

- Cha, cha, cha, - juokėsi jis. - Tai nuostabu!

Džeinė nusivylusi sušnypštė ir pasviro į priekį, lyg ruošdamasi šuoliui.

- Neširsk, brangioji, - guosdamas tarė Aras ir uždėjo jai ant pečių lengvą kaip pūkas ranką. - Ji mus visus pribloškė.

Džeinė iššiepė dantis, nenuleisdama nuo manęs akių.

- Cha, cha, cha, - vėl sukikeno Aras. - Tu labai narsus, Edvardai, kad tyliai iškentei. Kartą paprašiau Džeinės, kad padarytų tai man - tiesiog iš smalsumo. - Jis susižavėjęs papurtė galvą.

Edvardas pasibjaurėjęs dėbtelėjo į jį.

- Tai ką gi dabar su tavim darysime? - atsiduso Aras.

Edvardas su Alisa ištempė. Šios dalies jie ir laukė. Pradėjau drebėti.

- Turbūt nėra ko tikėtis, kad apsigalvosi? - viltingai paklausė Aras Edvardo. - Tavo talentas nepaprastai praverstų mūsų mažai draugijai.

Edvardas dvejojo. Akies kamuščiu mačiau, kaip Feliksas su Džeine vaipydamiesi susižvalgė.

Edvardas prieš prabildamas, regis, apsvarstė kiekvieną žodį.

- Gal... verčiau... ne.

- Alisa? - vis dar neprarasdamas vilties paklausė Aras. - Galbūt tu norėtum prie mūsų prisidėti?

- Ačiū, ne, - atsisakė Alisa.

- O tu, Bela? - Aras pakėlė antakius.

Edvardas tyliai sušnypštė man į ausį. Buku žvilgsniu spoksojau į Arą. Gal jis juokauja? O gal iš tiesų klausė, ar nenorėčiau pasilikti vakarienės?

Tylą nutraukė baltaplaukis Kajus.

- Ką? - griežtai paklausė jis Aro; žodis, nors ištartas pašnibždom, nuskambėjo tvirtai.

- Kajau, neabejoju, kad išvelgi jos galimybes, - meiliai subarė jį Aras. - Nuo tada, kai suradome Džeinę su Aleku, nemačiau tokio perspektyvaus žmogaus. Ar įsivaizduoji, kas iš jos gali išeiti, jei virstų mūsų šeimoje?

Kajus, nutaisęs kandžią veido išraišką, pažvelgė į jį. Džeinės akys nuo tokio palyginimo plykstelėjo pykčiu.

Edvardas šalia manęs niršo. Girdėjau grumėjimą jo krūtinėje, virstantį urzgimu. Negalėjau leisti jam pratrūkti ir pakenkti sau.

- Ne, dėkui, - pašnibždomis ištariau, balsas iš išgąščio užlūžo. Aras atsiduso.

- Labai gaila. Toks švaistymas.

Edvardas sušvokštė.

- Prisidėkit arba mirsit, taip norėjai pasakyti? Taip ir pamaniau, kai mus atvedė į *šitą* salę. Tai toks tas jūsų teisingumas.

Mane nustebino jo balso tonas. Atrodė suirzęs, tačiau jame skambėjo ryžtas – tarsi kiekvieną žodį būtų kruopščiai parinkęs.

- Žinoma, ne, – apstulbęs sumirksėjo Aras. – Mes čia susirinkome laukti grįžtant Heidės. Ne tavęs.

- Arai, – sušnypštė Kajus. – Jie nusižengė įstatymui.

Edvardas pašnairavo į Kaju.

- Kaip? – nusistebėjo jis. Veikiausiai žinojo, ką mano Kajus, bet, regis, nusprendė priversti jį pasakyti tai garsiai.

Kajus bedė į mane savo kaulėtu pirštu.

- Ji per daug žino. Tu išdavei mūsų paslaptis. – Jo balsas, kaip ir oda, buvo plonas it popierius.

- Čia, jūsų draugijoje, irgi yra keli žmonės, – priminė jam Edvardas, ir aš pagalvojau apie žaviąją registratorę apačioje.

Kajaus veide atsirado nauja išraiška. Gal tai buvo šypsena?

- Taip, – pritarė jis. – Bet kai jie mums tampa nebenaudingi, prisideda prie mūsų. O tu jai šito nenumatai. Ar esi pasirengęs ją sunaikinti, jei išduos mūsų paslaptis? Manau, kad ne, – pyko jis.

- Aš ne... – vis dar pašnibždom pradėjau sakyti.

Kajus nutildė mane lediniu žvilgsniu.

- Taip pat neketini padaryti jos mūsiške, – toliau kalbėjo Kajus. – Taigi ji mums kelia pavojų. Tiesą sakant, mums reikalinga tik *ji* viena. Jūs, jei norite, galite keliauti.

Edvardas iššiepė dantis.

- Taip ir maniau, – tarė Kajus, jo balse buvo justis kažkas panašaus į džiugesį. Feliksas nekantriai palinko į priekį.

- Nebent... – įsiterpė Aras. Jam, regis, nepatiko, kurlink pakrypo pokalbis. – Nebent ruošiesi suteikti jai nemirtingumą.

Edvardas kietai sučiaupė lūpas ir prieš atsakydamas akimirka padvejojo.

- O jei taip?

Aras vėl pralinks mėjęs nusišypsojo.

- Na, tuomet galėsite traukti namo ir perduoti linkėjimus mano bičiuliui Karlailui. - Jo veide atsispindėjo dvejonė. - Bet bijau, kad turi iš tiesų tam ruoštis.

Aras ištiesė į jį ranką.

Kajus, iki šiol piktai dėbsojęs, atsipalaidavo.

Edvardas taip sučiaupė lūpas, kad liko tik brūkšnelis. Žiūrėjo man į akis, o aš žvelgiau į jį.

- Galvok, - sušnabždėjau. - Būk geras.

Negi jam tikrai bjauru apie tai net pagalvoti? Negi jis verčiau mirtų, nei mane perkeistų? Jaučiausi taip, lyg gavusi spyrį į pilvą.

Edvardas su kankinio išraiška žvelgė žemyn į mane.

Tada Alisa pasitraukė nuo mūsų ir žengė prie Aro. Sužiurome į ją. Jos ranka buvo ištiesta kaip ir Aro.

Ji tylėjo, ir Aras mostelėjo savo sunerimusiems sargybiniams, kurie jau taikėsi pastoti jai kelią. Aras pasitiko ją pusiaukelėje ir paėmė už rankos. Jo akys smalsiai ir godžiai sublizgo.

Aras palenkė galvą virš jų susilietusių rankų ir užsimerkė, kad susikauptų. Alisa nė nekrustelėjo, jos veidas buvo bejausmis. Išgirdau, kaip kaukštelėjo Edvardo dantys.

Nė vienas nepajudėjo iš vietos. Aras atrodė suakmenėjęs virš Alisos rankos. Slinko sekundės, vis labiau ir labiau nuogaštavau, svarsčiau, kiek dar laiko turi praeiti, kol bus *per vėlu*. Kol taps aišku, kad kažkas blogai - blogiau, nei dabar yra.

Praslinko dar viena kankinama akimirka, ir tada tylą nutraukė Aro balsas.

- Cha, cha, cha, - vis dar pasilenkęs nusikvatojo jis. Lėtai pakėlė galvą, akys švytėjo iš jaudulio. - Tai buvo *š aunul*

Alisa vangiai šyptelėjo.

- Džiaugiuosi, kad tau patiko.

- Regėti tai, ką regi tu - ypač tai, kas dar neįvyko! - jis stebėdamasis pakraipė galvą.

- Tačiau įvyks, - ramiai priminė jam Alisa.
- Taip, taip, gana tikėtina. Žinoma, viskas bus kaip reikiant.

Kajus atrodė karčiai nusivylęs - panašiai jautėsi ir Feliksas su Džeine.

- Arai, - papriekaištavo Kajus.

- Brangusis Kajau, - nusišypsojo Aras. - Nepyk. Tik pagalvok, kokios galimybės atsiveria! Šiandien jie prie mūsų neprisideda, tačiau galime puoselėti viltį ateičiai. Įsivaizduok, kiek džiaugsmo mūsų nedidukei šeimynai suteiktų vien Alisa... Be to, man siaubingai smalsu, kas išeis iš Belos!

Aras atrodė tuo įsitikinęs. Negi jis nesuvokė, kokie subjektyvūs Alisos regėjimai? Kad šiandien ji gali ketinti mane perkeisti, o rytoj apsigalvoti? Milijonai menkučių sprendimų, jos ir daugelio kitų, tarp jų ir Edvardo, gali pakeisti jos kelią, taip pat ir ateitį.

Ar tikrai taip svarbu, kad Alisa *nori* padaryti mane vampyre, jei ši mintis tokia atgrasi Edvardui? Jei jam geriau žūti, nei amžinai tamptytis su manimi, nemirtinga nuoboda? Kad ir kokia persigandusi buvau, pajutau, kaip mane apima nusiminimas, kaip skęstu jame...

- Tai dabar jau galime eiti? - ramiu balsu paklausė Edvardas.

- Taip, taip, - maloniai patikino Aras. - Tik prašytume vėl apsilankyti. Buvo nepaprastai smagu!

- Ir mes jus aplankysime, - pažadėjo Kajus, jo akys sunkiais vokais staiga prisimerkė kaip driežo. - Kad įsitikintume, jog laikotės savo žodžio. Jūsų vietoje ilgai nedelsčiau. Antros galimybės nesuteiksime.

Edvardas stipriai surakino žandikaulius, tačiau linktelėjo.

Kajus vaipydamasis nusklendė atgal, kur nejudėdamas ir abejingas sėdėjo Markas.

Feliksas suaimanavo.

- Ak, Feliksai, - linksmai šyptelėjo Aras. - Heidė gali būti čia bet kurią akimirką. Kantrybės.

- Hmm, - Edvardo balse pasigirdo nauja gaidelė. - Tokiu atveju mes verčiau nedelsime.

- Gerai, - sutiko Aras. - Puiki mintis. Juk pasitaiko nelaimių. Tačiau, jei neprieštaraujate, prašytume palūkėti apačioje, kol sutems.

- Žinoma, - sutiko Edvardas, o aš susigūžiau nuo minties, kad teks pralaukti čia iki vakaro.

- Štai, - šūktelėjo Aras ir pamojo pirštu Feliksui.

Feliksas iškart prisiartinio, Aras atsagstė pilką stambiojo vampyro apsiaustą ir nutraukė nuo pečių. Sviedė jį Edvardui. - Imk. Atrodai šiek tiek įtartinai.

Edvardas apsilvilko ilgą apsiaustą, tik gobtuvo neužsidėjo.

Aras atsiduso.

- Tau tinka.

Edvardas sukikeno, tačiau ūmiai nutilo ir dirstelėjo per petį.

- Dėkui, Arai. Palauksime apačioje.

- Viso geriausio, jaunieji bičiuliai, - tarė Aras, spindinčiomis akimis žvelgdamas į tą pačią pusę.

- Eime, - jau nekantriai paragino Edvardas.

Demetrijus mostelėjo sekti paskui jį ir patraukė tuo keliu, kuriuo buvome atėję - ko gero, tai buvo vienintelis išėjimas.

Edvardas paskubom tempė mane kartu. Alisa sunerimusiui veiduėjo šalia manęs iš kitos pusės.

- Nespėjome, - sumurmėjo ji.

Išsigandusi pažvelgiau į ją, bet ji atrodė tik susikrimsi. Ir tik tada išgirdau iš prieškambario sklindantį balsų klegesį - balsai buvo garsūs, šiurkštūs.

- Tai labai neįprasta, - kimiu balsu dudeno vyriškis. - Taip viduramžiška, - spygtelėjo nemaloniai šaižus moters balsas.

Pro ankštas dureles į mažąjį prieškambarį brovėsi didžiulė minia. Demetrijus pamojo, kad duotume kelią. Mes prisispaudėme prie šaltos sienos ir juos praleidome.

Priekyjeėjusi pora, iš šnekos amerikiečiai, susižavėję apsižvalgė.

- Sveiki atvykę, mielieji svečiai! Sveiki atvykę į Volterą! - girdėjau didžiojoje bokšto salėje dainingą Aro balsą.

Paskui porą suplūdo visi kiti, jų buvo gal keturiasdešimt ar daugiau. Kai kurie žvalgėsi lyg muziejuje. Keli netgi ėmė fotografuoti paveikslus. Kiti atrodė suglumę, tarsi įvykiai, atvedę juos į šiuos kambarius, dabar atrodytų beprasmingai. Atkreipiau dėmesį į smulktę juodbruvę moterėlę. Ant jos kaklo kabojo rožinis, viena ranka ji stipriai laikė suspaudusi kryželį. Moteris ėjo lėčiau už kitus, kartais ši bei tą paliesdavo ir kažko paklausdavo nežinoma kalba. Regis, nė vienas jos nesuprato, ir jos balsas darėsi vis išgąstingesnis.

Edvardas prispaudė mano veidą sau prie krūtinės, bet jau buvo per vėlu. Viską supratau.

Kai tik atsirado šioks toks tarpelis, Edvardas greitai stumtelėjo mane prie durų. Pajutau, kaip mano veidą iškreipė siaubas, akys prisipildė ašarų.

Puošniame auksiniame koridoriuje buvo tylu ir tuščia, stovėjo tik daili, išnaši moteris. Ji smalsiai spoksojo į mus, ypač į mane.

- Sveika sugrįžus, Heide, - pasveikino ją Demetrijus.

Heidė atsainiai šyptelėjo. Ji man priminė Rozali, nors nėmaž nebuvo panaši - tik jos grožis buvo toks pat išskirtinis, neužmirštamasis. Negalėjau atitraukti akių.

Drabužiai dar labiau išryškino jos žavesį. Stulbinamai ilgų kojų, aptemptų tamsiomis pėdkelnėmis, veik neslėpė trumputis sijonėlis. Raudono vinilo palaidinukė buvo ilgomis rankovėmis ir aukšta apykakle, bet dailiai prigludusi. Ilgi raudonmedžio spalvos plaukai blizgėjo, akys buvo keisčiausio violetinio atspalvio - tokią spalvą galėtum išgauti ant raudonų rainelių uždėjęs mėlynus kontaktinius lęšius.

- Demetriju, - šilkinio balsu atsiliepė ji, žvilgčiodama tai į mane, tai į pilku apsiaustu vilkintį Edvardą.

- Puikus laimikis, - pagyrė ją Demetrijus, ir aš staiga supratau, kodėl ji šitaip išpūdingai apsirengusi...

Ji buvo ne tik medžiotoja, bet ir jaukas.

- Dėkui, - ji akinamai nusišypsojo. - Neini su mumis?

- Tuoj ateisiu. Pasaugok man kelis.

Heidė linktelėjo ir, paskutinį kartą smalsiai dirstelėjusi į mane, smuko pro duris.

Edvardas ėjo tokiais žingsniais, kad norėdama neatsilikti turėjau bėgti. Ir vis dėlto, mums nespėjus išeiti pro puošniąsias duris, pasigirdo klyksmai.

www.NeReaLus.lt

22. PABĖGIMAS

DEMETRIJUS MUS PALIKO LINKSMAI išpuoštoje registracijos salėje, kur savo poste prie nublizginto stalo tebestovėjo toji moteris, Džiana. Iš paslėptų garsiakalbių skambėjo smagi, nekalta muzika.

- Tik neišeikit, kol nesutems, - perspėjo jis mus.

Edvardas linktelėjo, ir Demetrijus nuskubėjo sau.

Džiana neatrodė nustebinta šio pasišnekėjimo, nors kažką sau svarstydamą nužiūrino skolintą Edvardo apsiaustą.

- Ar gerai jautiesi? - tyliai, kad neišgirstų moteris, paklausė Edvardas. Jo balsas nuo nerimo buvo šiurkštus - jei tik aksomas gali būti šiurkštus. Pamaniau, kad jis vis dar nuogastauja dėl mūsų.

- Verčiau pasodink ją, kol nenuvirto, - tarė Alisa. - Jai reikia atsikvošėti.

Tik tada suvokiau, kad drebu, smarkiai drebu. Visas mano kūnas virpėjo, ėmiau kalenti dantimis, atrodė, kad kambarys siūbuoja ir liejasi akyse. Vieną beprotišką akimirką man pasidarė įdomu, ar taip jaučiasi Džeikobas prieš pavirsdamas vilkolakiu.

Išgirdau garsą, kurio niekaip nesupratau - jis keistai, rėždamas ausį, pritarė fone skambančiai linksmai muzikai. Mane blaškė drebulys, tad nesusigaudžiau, iš kur garsas sklinda.

- Ššš, Bela, ššš, - kalbėjo Edvardas, tempdamas mane prie sofas, kuo toliau nuo smalsios žmogystos prie stalelio.

- Manau, jai isterijos priepuolis. Gal pliaukštelėk jai, - pasiūlė Alisa.

Edvardas piktai pašnairavo į ją.

Ir tada susivokiau. O! Tą garsą skleidžiau aš. Ausį rėžiantis triukšmas - tai iš mano krūtinės besiveržianti rauda. Nuo jos ir drebėjau.

- Viskas gerai, tu saugi, viskas gerai, - murmėjo ir murmėjo jis.

Pasisodino mane ant kelių ir apkamšė storu vilnoniu apsiaustu, saugodamas nuo savo šaltos odos.

Supratau, kad paikai elgiuosi. Kas žino, kiek dar ilgai galėsiu matyti jo veidą? Dabar jis išsigelbėjo, ir aš išsigelbėjau, ir jis galės mane palikti, kai tik iš čia ištrūksime. Taip apsipilti ašaromis, kad aiškiai nematyčiau jo bruožų, buvo kvailystė - laiko švaistymas.

Tačiau akyse, ten, kur vaizdo neužstojo ašaros, regėjau smulkutę moterį siaubo iškreiptu veidu, su rožiniu rankose.

- Tie visi žmonės, - kūkčiojau.

- Suprantu, - sušnabždėjo jis.

- Kaip klaiku.

- Taip, tikrai. Baisu, kad tau teko tai išvysti.

Vėl priglaudžiau galvą prie jo šaltos krūtinės, storu apsiaustu nusišluosčiau akis. Kelis kartus giliai įkvėpiau, stengdamasi nusiraminti.

- Gal galėčiau kuo padėti? - pasiteiravo mandagus balsas.

Tai buvo Džiana, ji stovėjo palinkusi virš Edvardo peties ir atrodė ne tik susirūpinusi, bet ir dalykiška bei santūri. Regis, jos netrikdė, kad už kelių centimetrų nuo jos veido - priešiškas vampyras. Arba ničnieko nenutuokė, arba puikiai dirbo savo darbą.

- Ne, - šaltai atsisakė Edvardas.

Džiana linktelėjo, nusišypsojo man ir pradingo.

Luktelėjau, kol ji nebegalės mūsų girdėti.

- Ar ji žino, kas čia dedasi? - tyliau, dusliu balsu paklausiau.

Pamažu susitvardžiau, kvėpavimas išsilygino.

- Taip, ji viską žino, - atsakė man Edvardas.

- Ar nutuokia, kad vieną dieną ją nužudys?

- Ji supranta, kad taip gali nutikti, - tarė jis.

Tai mane nustebino.

Edvardo veide buvo sunku ką nors išvelgti.

- Ji tikisi, kad jie nuspręs ją pasilaikyti.

Pajutau, kaip blykštu.

- Ji nori tapti viena jų?

Edvardas, nenuleisdamas akių nuo mano veido ir stebėdamas, kaip reaguosiu, linktelėjo.

Mane nukrėtė šiurpas.

- Kaip ji gali to trokšti? - sušnabždėjau veikiau pati sau, nei tikėdamasi atsakymo. - Kaip ji gali stebėti į šitą šiurpų kambarį plūstančius žmones ir norėti *pati* tapti dalyve?

Edvardas nieko neatsakė. Nuo kažko, ką pasakiau, jo veidas persikreipė.

Man tebežiūrint į jo pernelyg dailų veidą ir bandant suprasti, kuo jis pasikeitė, staiga dingtelėjo, kad iš tikrųjų esu čia, Edvardo glėbyje, nors ir akimirka, ir kad bent jau šią akimirka niekas nesi-ruošia mūsų žudyti.

- O, Edvardai, - vėl kūkčiodama sušukau. Taip kvailai pratrūkau. Per ašaras nebemačiau jo veido, ir tai buvo nedovanotina. Be abejo, laiko turiu tik iki saulėlydžio. Dar viena pasaka, kuri pasibaigs, ir stebuklas išnyks.

- Kas nutiko? - vis dar sunerimęs paklausė jis, švelniai tapšnodamas man per nugarą.

Apsivijau jo kaklą - ką jis begali man padaryti? Tik atstumti - ir stipriai prisiglaudžiau prie jo.

- Ar tikrai labai kvaila kaip tik dabar jaustis laimingai? - paklausiau.

Mano balsas du kartus užlūžo.

Jis manęs neatstūmė. Stipriai prispaudė prie kietos kaip ledas krūtinės, taip stipriai, kad vos galėjau kvėpuoti, net užgijusiais plaučiais.

- Puikiai suprantu, ką turi galvoje, - sušnabždėjo jis. - Tačiau mes turime daugybę priežasčių džiaugtis. Vien dėl to, kad esame gyvi.

- Taip, - pritariau. - Tai rimta priežastis.

- Ir esame kartu, - kuždėjo jis.

Jo kvapas buvo toks saldus, kad man svaigo galva.

Linktelėjau gerai žinodama, kad ši aplinkybė jam toli gražu ne tokia svarbi kaip man.

- Ir, jei pasiseks, rytoj tebebūsime gyvi.

- Tikėkimės, - sumišusi atsakiau.

- Perspektyvos neblogos, - patikino mane Alisa. Ji sėdėjo taip tyliai, kad bemaž užmiršau, jog ji čia. - Be to, greičiau nei po paros susitiksiu su Džasperiu, - patenkinta pridūrė ji.

Laimingoji Alisa. Jos laukia graži ateitis.

Ilgai negalėjau atitraukti akių nuo Edvardo veido. Spitrijau į jį, trokšdama, kad ateitis niekada neateitų. Kad ši akimirka truktų amžinai, o jei ne, kad jai pasibaigus nebeliktų ir manęs.

Edvardas taip pat įdėmiai žvelgė į mane, jo tamsios akys buvo švelnios, ir man buvo lengva įsivaizduoti, kad jis jaučia tą patį. Tai ir dariau. Fantazavau, norėdama dar labiau pasaldinti šią akimirką.

Jis pirštų galiukais apibraukė ratilus man po akimis.

- Atrodai tokia nusikamavusi.

- O tu atrodai ištroškęs, - sušnabždėjau jam, tyrinėdama violetinius ratilus po juodomis akimis.

Jis gūžtelėjo pečiais.

- Nieko baisaus.

- Tikrai? Galėčiau atsisėsti prie Alisos, - nenorom pasiūliau; verčiau tegu jis mane nužudys nei bent centimetrą pasitrauksiu iš šios vietos.

- Nešnekėk nieku, - atsiduso jis; saldus alsavimas palietė mano veidą. - Dar niekada taip gerai nevaldžiau *šios* savo esybės dalies kaip dabar.

Knietėjo jo paklausti milijonų dalykų. Vienas klausimas jau kirbėjo ant liežuvio galo, bet prikandau lūpą. Nenorėjau sugadinti šios akimirkos, nors ir kokia netobula ji buvo - šiame kambaryje, nuo kurio mane pykino, stebint būsimajai pabaisai.

Čia, jo glėbyje, buvo taip lengva išsivaizduoti, kad jis manęs trokšta. Kol kas nenorėjau galvoti apie jo motyvus - ar jis taip elgėsi vien norėdamas mane nuraminti, kol tebebuvome pavojuje, ar jautėsi kaltas dėl to, kur atsidūrėme, ir džiaugėsi, kad bent jau neužtraukė man mirties. Galbūt šitiek laiko praleidus atskirai, aš jo taip nebeerzinau. Bet visa tai buvo nesvarbu. Svajodama jaučiausi daug laimingesnė.

Tyliai gulėjau jo glėbyje, stengdamasi atmintyje išsaugoti jo veidą, fantazuodama...

Edvardas, tardamasis su Alisa, kaip grįžti namo, žiūrėjo į mane, lyg jaustų tą patį. Jie kalbėjo taip greitai ir tyliai, kad žinojau, jog Džiana nesupras. Pati pusės negirdėjau. Atrodė, kad rengiamasi dar vienai vagystei. Vangiai svarsčiau, ar geltonasis poršė jau grįžo pas šeimininką.

- Kažjis ten šnekėjo apie *dainininkus*? - vieną akimirką paklausė Alisa.

- *La tua cantante*, - patikslino Edvardas. Žodžiai jo lūpose skambėjo kaip muzika.

- Taip, ką tai reiškia? - paklausė Alisa, ir aš akimirką susikaupiau.

Anuomet ir man tai užkliuvo.

Pajutau, kaip Edvardas gūžtelėjo pečiais.

- Jie turi vardą tam, kas kvepia taip, kaip Bela kvepia man. Jie pavadino ją mano *dainininke* - nes jos kraujas man dainuoja.

Alisa nusijuokė.

Buvau tokia išvargusi, kad galėjau iškart užmigti, tačiau kovojau su snauduliu. Neketinau pražiopsoti nė sekundės, kai galiu pabūti su juo. Kartais, šnekėdamasis su Alisa, jis ūmiai pasilenkdavo ir pabučiuodavo mane - jo lygios kaip stiklas lūpos brūkštelėdavo man per plaukus, kakta, nosies galiuką.

Kaskart nuo jų tarsi elektra nukrėsdavo mano ilgai miegojusią širdį. Atrodė, kad jos dūžiai pripildė visą patalpą.

Čia jaučiausi kaip rojuje - kaip gražioje salelėje pragaro vidury.

Visiškai praradau laiko nuovoką. Taigi kai Edvardas stipriau mane apkabino ir abu su Alisa budriai sužiuro į salės galą, mane apėmė siaubas. Ir kai pro dvivėres duris išėngė Alekas, - dabar jo akys tapo skaisčiai raudonos, nors po pavakarių ant šviesiai pilko kostiumo nebuvo nė dėmelės, - susigūžiau prie Edvardo krūtinės.

Naujienos buvo geros.

- Jau galite keliauti, - pranešė mums Alekas tokiu šiltu balsu, kad galėjai pamanyti, jog esame seni bičiuliai. - Tik norėtume paprašyti, kad mieste ilgai neužsibūtumėte.

Edvardas neapsimetinėdamas atsakė lediniu balsu:

- Nė neketiname.

Alekas nusišypsojo, linktelėjo ir vėl pradingo.

- Eikite dešiniu koridoriumi, paskui pasukite už kampo prie pirmų liftų, - aiškino Džiana, kol Edvardas padėjo man atsistoti. - Vestibiulis ir išėjimas į gatvę yra dviem aukštais žemiau. Gero kelio, - maloniai pridūrė ji.

Svarsčiau, ar jai pakaks gebėjimų likti gyvai.

Alisa niūriai dėbtelėjo į ją.

Man palengvėjo, kad yra kitas išėjimas; abejojau, ar galėčiau ištvirti dar vieną kelionę požemiais.

Išėjome pro skoningai įrengtą vestibulį. Aš vienintelė atsigrežiau pasižiūrėti į viduramžių pilį įmantrių fasadu. Bokšto iš čia nemačiau ir tai mane džiugino.

Mieste visu smarkumu tebevyko šventė. Greitom praėjome siaurus akmenimis grįstus skersgatvius ir atsidūrėme apšviestoje gatvėje. Dangus virš galvos atrodė pilkšvas, tačiau palei gatves buvo taip arti pristatyta namų, kad atrodė tamsiau.

Ir šventė darėsi kraupesnė. Edvardas su ilgu, žeme besivelkančiu apsiaustu neišsiskyrė taip, kaip būtų išsiskyręs įprastą vakarą Volteroje. Čia buvo ir daugiau žmonių juodo atlaso apsiaustais, o plastikinės iltys, kurias šiandien mačiau aikštėje vaiko burnelėje, pasirodė besą labai mėgstamos ir suaugusiųjų.

- Juokinga, - burbtelėjo Edvardas.

Nepastebėjau, kada nuo manęs pasitraukė Alisa. Pasisukau, norėdama kai ko paklausti, bet jos nebemačiau.

- Kur Alisa? - išsigandusi sušnabždėjau.

- Ji nuėjo paimti jūsų krepšių iš ten, kur rytą paslėpė.

Buvau visai užmiršusi, kad turiu dantų šepetėlį. Tai man gero kai praskaidrino nuotaiką.

- Ji ir automobilį vagia, ar ne? - spėjau.

Edvardas vryptelėjo.

- Tik ne mieste.

Vartai man pasirodė labai toli. Edvardas pastebėjo, kad esu visai išsekusi; apkabino mane per liemenį, ir mums einant nešė didžiąją mano svorio dalį.

Suvirpėjau, kai jis nutempė mane pro tamsią akmeninę arką. Aukštai pritvirtintos senovinės nuleidžiamosios grotos atrodė kaip narvo durys, grasinančios nusileisti ir mus uždaryti.

Edvardas nuvedė mane prie tamsaus automobilio, laukiančio tirštuose šešėliuose vartų dešinėje dirbančiu varikliu. Mano nuostabai, jis išitaisė šalia manęs užpakalinėje sėdynėje, užuot pareikalavęs, kad jam leistų vairuoti.

Alisa atsiprašydama pažvelgė į mus.

- Dovanokit. - Ji vangiai mostelėjo į prietaisų skydelį. - Nebuvo didelio pasirinkimo.

- Viskas gerai, Alisa, - nusišypsojo Edvardas. - Juk negali visi būti „911 Turbo“.

Alisa atsiduso.

- Ko gero, tokį kaip anas man reikėtų išigyti teisėtai. Buvo pasakiška.

- Padovanosiu per Kalėdas, - pažadėjo Edvardas.

Alisa švytėdama atsisuko į jį, ir man tai nepatiko, nes ji jau lėkė tamsiu ir vingiuotu keliuku žemyn nuo kalvos.

- Geltoną, - patikslino ji.

Edvardas stipriai laikė mane glėbyje. Apsisiautus pilku apsiaustu man buvo šilta ir jauku. Ir ne tik jauku.

- Gali miegoti, Bela, - sumurmėjo jis. - Viskas baigta.

Žinojau, kad jis turi galvoje pavojų, košmarą senoviniame mieste, tačiau prieš atsakydama vis vien sunkiai nurijau seiles.

- Nenoriu miego. Nepavargau.

Tik antroji dalis buvo melas. Nė neketinau užsimerkti. Automobilį blausiai apšvietė prietaisų skydelio lemputės, ir to užteko, kad matyčiau jo veidą.

Jis priglaudė lūpas prie duobutės po mano ausimi.

- Pabandyk, - paragino.

Papurčiau galvą.

Jis atsiduso.

- Tu vis dar tokia pat užsispyrusi.

Aš tikrai užsispyriau; stengiausi nulaikyti sunkius vokus, ir man pavyko. Sunkiausia buvo tamsiame kelyje; ryškios Florencijos oro

uosto šviesos palengvino užduotį, padėjo ir tai, kad gavau išsivalyti dantis ir persirengti švariais drabužiais; Alisa Edvardui nupirko naują aprangą, o tamsųjį apsiaustą jis paliko skersgatvyje ant šiukšlių krūvos. Skrydis į Romą buvo toks trumpas, kad nuovargis nespėjo manęs įveikti. Žinojau, kad kelionė iš Romos į Atlantą bus visai kitas dalykas, tad paprašiau skrydžio palydovo atnešti kokakolos.

- Bela, - priekaištingai ištarė Edvardas.

Jis žinojo, kaip stipriai mane veikia kofeinas.

Alisa atsisėdo už mūsų. Girdėjau, kaip telefonu šnabždasi su Džasperiu.

- Aš nenoriu miego, - priminiau jam. Pateikiau jam įtikinamą paaiškinimą, nes tai buvo tiesa. - Jei dabar užsimerksiu, išvysiu tai, ko nenoriu matyti. Sapnuosiu košmarus.

Jis nebesiginčijo.

Tai būtų buvęs labai tinkamas metas pasikalbėti, gauti atsakymus, kuriuos man reikėjo gauti - reikėjo, bet iš tiesų nenorėjau; vien pagalvojus, ką galiu išgirsti, mane ėmė neviltis. Prieš akis buvo daug laiko, kai mums niekas netrukdytų, o lėktuve jis niekur nuo manęs nepabėgs - na, bent jau lengvai nepabėgs. Niekas, išskyrus Alisą, mūsų negirdės; buvo vėlu, tad daugelis keleivių gesino šviesas ir prislopintais balsais prašė pagalvių. Kalbantis būtų lengviau kovoti su nuovargiu.

Tačiau prikandau liežuvį ir užgniaučiau visus besiveržiančius ldausimus. Tikriausiai nuovargis trukdė bliviai mąstyti, tačiau vyliausi, kad atidėdama pokalbį pelnysiu kelias valandas su juo vėliau - kaip Šahrazada pratęsiu bendravimą kitą naktį.

Taigi gurkšnojau kokakolą ir stengiausi net nemirktelėti. Edvardas, laikydamas mane glėbyje, atrodė visiškai patenkintas, pirštais vis glostė man veidą. Ir aš jį paliečiau. Negalėjau susilaikyti, nors žinojau, kad vėliau, kai vėl liksiu viena, nuo to bus dar skaudžiau. Jis vis bučiavo man plaukus, kakta, riešus... tik ne lūpas, ir tai buvo

gerai. Kiekgi galima gniuždyti širdį ir tikėtis, kad ji plaks toliau? Per kelias pastarąsias dienas išgyvenau daugel dalykų, kurie galėjo mane pribaugti, tačiau stipresnė dėl to nepasijutau. Priešingai, jaučiausi baisiai trapi, tarsi vienas vienintelis žodis būtų galėjęs mane sudaužyti.

Edvardas tylėjo. Galbūt vylėsi, kad užmigsiu. Gal neturėjo ko sakyti.

Laimėjau kovą su savo sunkiais vokais. Neužmigau, kol nusileidome Atlantos oro uoste ir, prieš Edvardui užtraukiant užuolaidą, išvydau, kaip virš Sietlo debesų apkloto teka saulė. Didžiavausi savimi. Nepraradau nė minutės.

Nei Alisa, nei Edvardas nesistebėjo tuo, kaip buvome sutikti „*Sea-Tac*“ oro uoste, tik aš suglumau. Pirmiausia pastebėjau Džas – perį - atrodė, kad jis manęs nemato. Žvelgė tik į Alisą. Ji greitai prisiartinio prie jo; jiedu neapsikabino, kaip kitos čia susitinkančios poros. Tik žiūrėjo vienas kitam į akis, tačiau ta akimirka atrodė tokia intymi, kad pajutau, jog turiu nusigręžti.

Karlailas su Esmė laukė ramiamė kampelyje toli nuo metalo detektorių, storos kolonos šešėlyje. Esmė išskėtė rankas ir karštai, tačiau nepatogiai - nes Edvardas nepaleido manęs iš glėbio - mane apkabino.

- Labai tau ačiū, - man į ausį sušnabždėjo ji.

Ji apsikabino Edvardą, ir atrodė, kad jei tik galėtu, tuojau pat pravirktų.

- Daugiau niekada šitaip su manimi nesielk, - suniurzgėjo ji.

Edvardas apgailėstaujamai nusišypojo.

- Atleisk, mama.

- Dėkui tau, Bela, - tarė Karlailas. - Mes liksime skolingi.

- Nėr už ką, - sumurmėjau.

Staiga mane įveikė bemiegė naktis. Atrodė, kad galva atskirta nuo kūno.

- Ji vos bepastovi ant kojų, - Esmė subarė Edvardą. - Parvež-
kime ją namo.

Gerai nežinodama, ar šiuo metu tikrai noriu namo, neprima-
tydama kėblinau per oro uostą, Edvardas prilaikė mane iš vienos
pusės, Esmė iš kitos. Nežinojau, ar Alisa su Džasperiu seka paskui
mus, buvau pernelyg pavargusi, kad atsigrėžčiau pasižiūrėti.

Kai pasiekėme automobilį, manau, veikiau miegojau, nors
žingsniavau pati. Šiek tiek atkutau iš nuostabos, blankioje stovėji-
mo aikštelės šviesoje išvydusi Emetą ir Rozali, rymančius prie juo-
do sedano. Edvardas įsitempė.

- Nereikia, - sušnabždėjo Esmė. - Ji jaučiasi kalta.

- Kurgi ne, - tarė Edvardas, nė nesistengdamas kalbėti tyliau.

- Ne ji kalta, - iš nuovargio besipinančiu liežuviu išlemenau.

- Išklausk ją, - maldavo Esmė. - Mes važiuosime su Alisa ir
Džasperiu.

Edvardas dėbojo į mūsų laukiančią žvėriškai gražią šviesia-
plaukę vampyrę.

- Edvardai, būk geras, - tariau.

Tikrai netroškau važiuoti su Rozali labiau nei jis, bet tai šeimai ir
taip buvau sukėlusį daug nesantarvės.

Edvardas atsiduso ir nusitempė mane prie automobilio.

Emetas su Rozali netardami nė žodžio susėdo į priekines sėdy-
nes, o Edvardas vėl įšvilko mane į galą. Supratau, kad nebegalėsiu
kovoti su besimerkiančiais vokais, pasidavusi atrėmiau galvą jam
į krūtinę ir užsimerkiau. Pajutau, kaip automobilis atgydamas su-
murkia.

- Edvardai, - prabilo Rozali.

- Žinau. - Šiurkščiamė Edvardo balse nebuvo justi atlaidumo.

- Bela? - švelniai pašaukė Rozali.

Mano vokai iš išgaščio atsivėrė. Pirmą kartą ji kreipėsi tiesiai į
mane.

- Ko nori, Rozali? - dvejodama atsiliepiu.

- Bela, aš labai labai gailiuosi. Klaikiai jaučiuosi dėl viso šito ir esu dėkinga, kad buvai tokia narsi ir kad po to, ką padariau, išgelbėjai mano brolių. Būk gera, pasakyk, kad man atleisi.

Sutrikusi ji kalbėjo nenatūraliai ir pompastiškai, bet, regis, nuoširdžiai.

- Žinoma, Rozali, - sumurmėjau, naudodamasi galimybe pelyniti bent kiek jos prielankumo. - Tu visiškai nekalta. Tai aš nušokau nuo tos nelemtos uolos. Žinoma, atleidžiu tau.

Liežuvis pynėsi, vos galėjau suregzti sakinį.

- Nekreipk dėmesio, nes ji be sąmonės, Roze, - sukikeno Emetas.

- Aš turiu sąmonę, - paprieštaravau; tai nuskambėjo kaip gargaliuojantis atodūsis.

- Netrukdykit jai miegoti, - pareikalavo Edvardas, bet jo balsas buvo truputį šiltesnis.

Įsivyravo tylą, tik ramiai gaudė variklis. Tikriausiai miegojau, nes, regis, vos po kelių sekundžių atsiradė durelės, ir Edvardas išnešė mane iš automobilio. Nepramerčiau akių. Iš pradžių pamaniau, kad mes vis dar oro uoste.

Tada išgirdau Čarlio balsą.

- Bela! - iš kažkur toli sušuko jis.

- Čarli, - sumurmėjau, stengdamasi atsitokėti.

- Ššš, - sukuždėjo Edvardas. - Viskas gerai; tu namie ir saugi.

Miegok toliau.

- Negaliu patikėti, kad drįsti čia rodytis, - užriaumojo ant Edvardo Čarlis, dabar jo balsas buvo kur kas arčiau.

- Liaukis, tėti, - suaimanavau.

Jis manęs neišgirdo.

- Kas jai atsitiko? - piktai paklausė Čarlis.

- Čarli, ji tik labai pavargusi, - tyliai patikino Edvardas. - Leiskit jai išsimiegoti.

- Neaiškink man, ką turiu daryti! - užriko Čarlis. - Atiduok ją man. Patrauk nuo jos rankas!

Edvardas pabandė perduoti mane Čarliui, tačiau pirštais stipriai išitvėriau į jį. Jaučiau, kaip tėtis timpčioja mane už rankos.

- Paleisk, tėti, - jau garsiau tariau. Man pavyko atplėšti vokus ir apsiblaususiomis akimis pažvelgti į jį. - Tai ant *manęs* turi pykti.

Stovėjome priešais mūsų namus. Priekinės durys buvo atlapos. Debesų sluoksnis virš galvos buvo per daug storas, kad atspėtųm paros laiką.

- Tau tikrai klius, - pažadėjo Čarlis. - Eik vidun.

- Gerai. Nuleisk mane, - atsidusau.

Edvardas pastatė mane ant kojų. Suvokiau, kad stoviu stačia, tačiau kojų nejutau. Vis vien bandžiau sliūkinti į priekį, kol išvydau, kad prie mano veido artėja šaligatvis. Edvardo rankos sugavo mane, nespėjus atsitrengti į betoną.

- Leiskite man bent užlipti į viršų, - paprašė Edvardas. - Paskui išeisiu.

- Ne, - persigandusi suklykiau.

Dar negavau atsakymų į savo klausimus. Juk jis turi pabūti bent tol, kol viską išsiaiškinsiu, ar ne?

- Būsiu netoliese, - taip tyliai man į ausį pažadėjo Edvardas, kad Čarlis nieku gyvu negalėjo išgirsti.

Negirdėjau, ką atsakė Čarlis, bet Edvardas nuėjo vidun. Atsimerkusi išbuvaui tik iki laiptų. Dar spėjau pajusti, kaip vėsios Edvardo rankos bando atgniaužti mano pirštus nuo savo marškinių.

23, TIESA

MAN ATRODĖ, KAD MIEGOJAU LABAI ILGAI - kūnas buvo sustingęs, tarsi per visą tą laiką nebūčiau nė krustelėjusi. Jaučiausi apdujusi, galvoje sukosi keisti spalvoti sapnai ir košmarai. Jie buvo tokie gyvi. Klaiku ir dangiška - visa susipynė į keistą kratinį. Jaučiausi susijaudinusi ir baisiai išsigandusi - regėjau vaizdus iš šiurpaus sapno, kai reikia bėgti, bet negali pajudinti kojų... Dar buvo daugybė pabaisų, raudonakių nelabųjų, kurie dėl savo civilizuotos elgsenos atrodė dar kraupesni. Sapnas atrodė labai ryškus - netgi prisiminiau vardus. Tačiau aiškiausiai, gyviausiai atmintyje išliko ne siaubas. *Pats* ryškiausias buvo angelas.

Buvo skaudu jį paleisti ir pabusti. Šis sapnas nesidavė nustumiamas į sapnų požemius, kuriuose nemėgau lankytis. Pamažu bučiau ir ėmiau suvokti tikrovę, tačiau sapnas traukėsi sunkiai. Neprisiminiau, kokia savaitės diena buvo, tačiau neabejojau, kad manęs laukė Džeikobas arba mokykla, arba darbas, arba dar kas nors. Giliai įkvėpiau, svarstydamą, kaip sutikti naują dieną.

Kažkas šalta be galo švelniai palietė mano kakta.

Dar stipriau užsimerkiau. Regis, vis dar miegojau, tačiau pojūtis buvo nepaprastai tikroviškas. Tuoj tuoj pabusiu... jau bet kurią akimirką, ir nieko nebeliks.

Tačiau suvokiau, kad prisilietimas pernelyg tikras, neįmanomai tikras. Akmeninės mano svajonių rankos per daug tvirtai mane apkabino. Jei dar toliau leisiuosi į šias svajas, vėliau teks pasigailėti. Nusiminusi atsidusau ir praplėšiau akių vokus, kad išsklaidyčiau iliuzijas.

- O! - aiktelėjau ir užspaudžiau kumščiais akis.

Na žinoma, nuėjau per toli; tikriausiai blogai padariau, leisdama vaizduotei šitaip peržengti ribas. Gerai jau, gal „leisdama“ ir netinkamas žodis. *Priverčiau* savo vaizduotę peržengti ribas - uoliai ieškojau haliucinacijų - ir dabar visai pamečiau sveiką protą.

Nepraėjus nė akimirkai susigaudžiau, kad tol, kol būsiu pamišusi, galėsiu mėgautis iliuzijomis, nes jos tikrai nuostabios.

Vėl atsimerkiau - Edvardas tebebuvo čia, jo tobulas veidas prie pat manojo.

- Išgašdinau tave? - jo tylus balsas atrodė sunerimęs.

Buvo labai gera, kad haliucinacijos neišnyko. Veidas, balsas, kvapas - viskas buvo daug geriau nei skęstant. Žavusis mano vaizduotės kūrinys išsigandęs stebėjo, kaip keičiasi mano išraiška. Jo rainelės buvo juodos kaip anglis, po akimis - panašūs į mėlynės šešėliai. Tai mane nustebino; mano svajonių Edvardas paprastai būdavo sotesnis.

Sumirkčiojau, įtemptai stengdamasi prisiminti pastaruosius įvykius, kurie, mano manymu, dar buvo tikri. Sapnavau Alisą, man buvo smalsu, ar ji apskritai buvo grįžusi, ar tai tebuvo sapno įžanga. *Atrodė*, kad ji grįžo tą dieną, kai vos nepaskendau...

- O, *šūdas*, - sušvokščiau. Po miego tebebuvo prikimusi.

- Kas nutiko, Bela?

Liūdnam pažvelgiau į jį. Veidas atrodė dar labiau išsigandęs.

- Aš miriau, tiesa? - suvaitojau. - Aš *paskendau*. Šūdas, šūdas, šūdas! Čarlis to neištvers.

Edvardas susiraukė.

- Tu nemirei.

- Tai kodėl nepabundu? - abejodama kilstelėjau antakius.

- Tu *nemiegi*, Bela.

Papurčiau galvą.

- Kaipgi kaipgi. Tai tu nori, kad šitaip manyčiau. O paskui, kai iš tikrųjų pabusiu, bus dar blogiau. *Jeigu* pabusiu, nors nepabusiu, nes esu mirusi. Tai klaiku. Vargšas Čarlis. Ir Renė, ir Džeikas... - nutilau pasibaisėjusi tuo, ką padariau.

- Suprantu, kodėl supainiojai mane su košmaru. - Jis graudžiai šyptelėjo. - Tačiau neišivaizduoju, ko galėjai prikrestti, kad atsidurtum pragare. Gal man nesant nužudei daug žmonių?

- Akivaizdu, kad ne. Jei būčiau pragare, tavęs čia nebūtų.

Jis atsiduso.

Galva darėsi vis blaivesnė. Akimirką - nenorom - atitraukiau akis nuo jo veido, pažvelgiau į tamsų atvirą langą, paskui vėl atsigrėžiau į jį. Pamažu prisiminiau smulkmenas... ir pajutau, kaip mano veidą virš skruostikaulių užlieja vos juntama, nepažįstama šiluma. Po truputį suvokiau, kad Edvardas tikrų tikriausiai čia su manimi, o aš gaištu laiką pliurpdama niekus.

- Tai negi visa tai iš tiesų įvyko? - atrodė beveik neįmanoma sapną suvokti kaip tikrovę. Neišnešė protas.

- Jei kalbi apie tai, kaip mūsų vos neišskerdė Italijoje, - Edvardas vis dar graudžiai šypojojosi - tuomet taip.

- Kaip keista, - tariau. - Aš tikrai buvau Italijoje. Ar kada nors sakiau, kad niekada nebuvau nuvykusi į rytus toliau Albukerkės?

Jis išpūtė akis.

- Gal tau reikėtų dar numigti? Paistai niekus.

- Aš jau pailsėjau. - Dabar viskas tapo aišku. - Kiek valandų? Kiek laiko pramiegojau?

- Dabar pirma nakties. Taigi maždaug keturiolika valandų.

Kalbėdama pasiražiau. Jaučiausi tokia sustingusi.

- Kur Čarlis? - pasiteiravau.

Edvardas susiraukė.

- Miega. Turbūt turėtum žinoti, kad šiuo metu pažeidžiu taisykles. Na, ne tiesiogine prasme, nes jis liepė niekada neperžengti jo durų slenksčio, o aš įlipau pro langą... Tačiau mintis buvo aiški.

- Čarlis tave išvarė iš mūsų namų? - netikėdama paklausiau, ir mane apėmė pyktis.

Jo žvilgsnis buvo liūdnas.

- Tikėjaisi ko nors kito?

Mano žvilgsnis buvo įtūžęs. Reikės šnektelėti su tėčiu - tikriausiai pats laikas jam priminti, kad oficialiai esu suaugusi. Žinoma, praktiškai tai ne taip jau svarbu, tik teoriškai. Jis neturi teisės man ką nors drausti.

Nukreipiau mintis ne tokia skaudžia linkme.

- Tai ką papasakosime? - paklausiau nuoširdžiai susidomėjusi, bet ir iš visų jėgų stengdamasi išlaikyti paviršutinišką pokalbį, kad neištižčiau ir neišgašdinčiau jo savo smarkiu, širdyje be atvangos plistančiu troškimu.

- Ką turi omeny?

- Ką man sakyti Čarliui? Kuo pasiteisinti, kad buvau dingusi... Beje, kiek laiko buvau išvykusi? - bandžiau mintyse suskaičiuoti valandas.

- Tik tris dienas. - Jo veidas įsitempė, tačiau šypsena šįkart buvo natūralesnė. - Tiesą sakant, tikėjaisi, kad tu sugalvosi gerą paaiškinimą. Man niekas neateina į galvą.

Suaimanavau.

- Nuostabu.

- Na, galbūt Alisa ką nors suregs, - bandė paguosti jis mane.

Ir iš tikrųjų paguodė. Koks skirtumas, ką vėliau teks išverti? Kiekviena akimirka, kai jis čia, taip arti, - jo nežemiško grožio veidas švyti blyškioje žadintuvo skaičiukų šviesoje - tokia brangi, kad gaila švaistyti.

- Taigi, - tariau, pradžioje pasirinkdama nesvarbų, nors vis tiek nepaprastai įdomų klausimą. Dabar, saugiai pargabenęs mane namo, jis gali bet kuriuo metu nuspręsti išeiti. Turiu neleisti jam nutilti. Be to, šis laikinas rojus negali būti visiškai tobulas be jo balso skambėjimo. - Ką veikei visą šį laiką?

Jo žvilgsnis iškart tapo budrus.

- Nelabai ką įdomaus.

- Žinoma, ne, - burbtelėjau.

- Ko nutaisei tokį veidą?

- Na... - sučiaupusi lūpas svarsčiau. - Jei paaiškėtų, kad vis dėlto esi sapnas, tai kaip tik taip ir atsakytum. Veikiausiai mano vaizduotė išseko.

Jis atsiduso.

- Jei papasakosiu, ar pagaliau patikėsi, kad nesapnuoji košmaro?

- Košmaro! - paniekinamai pakartočiau.

Jis laukė, ką atsakysiu.

- Galbūt, - pagalvojusi tariau. - Jei papasakosi.

- Aš... medžiojau.

- Ar tik tai tesugebi? - supeikiau jį. - Tai jokių būdu neįrodo, kad nemiegu.

Jis sudvejojo, tada prabilo lėtai, rūpestingai rinkdamas žodžius.

- Medžiojau ne maistui... Bandžiau sekti. Tik man nelabai sekėsi.

- Ką sekei? - susidomėjusi paklausiau.

- Nieko svarbaus. - Žodžiai neatitiko veido išraiškos; atrodė nusiminięs, susikaustęs.

- Nesuprantu.

Edvardas dvejojo; jo veidas, nuo laikrodžio atspindintis keistą žalsvą šviesą, atrodė iškankintas.

- Aš... - jis giliai įkvėpė. - Privalau tavęs atsiprašyti. Ir ne tik atsiprašyti. Turi žinoti, - žodžiai pradėjo lietis taip greitai, kaip jis paprastai kalbėdavo susijaudinęs. Turėjau susikaupti, kad juos suvokčiau, - kad aš nieko nenutuokiau. Nesupratau, kokią maišatį sukėliau. Maniau, čia būsi saugi. Visiškai saugi. Nė nenumaniau, kad Viktorija, - tardamas šį vardą jis iššiepė dantis, - sugriš. Prisi pažįstu, sutikęs ją pirmą kartą, daug daugiau dėmesio kreipiau į Džeimso mintis. Nesuvokiau, kas dedasi jos galvoje. Kad ji taip prie jo prisirišusi. Dabar - man aišku kodėl - ji taip kliovėsi juo, kad jai niekada neatėjo į galvą mintis, jog jam gali nepavykti. Pernellyg didelis pasitikėjimas neleido išvelgti jos jausmų, todėl nesuvokiau, kokie jie gilūs, koks stiprus ryšys.

Žinoma, tai ne pasiteisinimas, kodėl tave palikau. Kai išgirdau, ką pasakojai Alisai, - ir suvokiau, ką ji pati matė, - supratau, kad savo gyvybę turėjai patikėti *vilkolakiams*, tiems nebrandiems, įnoringiems padarams, ne ką geresniems už Viktoriją, - jis suvirpėjo ir žodžių srautas trumpam nutrūko. - Tik noriu, kad žinotum, jog aš apie tai nenumaniau. Net ir dabar, kai esi saugi mano glėbyje, apie tai pagalvojus man darosi bloga, bloga iki širdies gelmių. Tai labiausiai apgailėtinas pasiteisinimas...

- Liaukis, - nutraukiau jį.

Jis žvelgė į mane kančios sklidinomis akimis, o aš stengiausi rasti reikiamus žodžius, kurie jį išlaisvintų iš įsivaizduojamų įsipareigojimų, sukeliančių šitiek skausmo. Sunku bus juos ištarti. Nežinojau, ar pavyks tai atlikti nepalūžus. Tačiau turiu *pasistengti* viską daryti tinkamai. Nenorėjau būti jo kaltės ir nerimo šaltinis. Jis turi būti laimingas, kad ir kiek man tai kainuotų.

Mielai būčiau atidėjusi šią mūsų paskutinio pokalbio dalį. Juk po jos viskas bus baigta.

Pasitelkusi per visus tuos mėnesius išsiugdytą gebėjimą įprastai elgtis su Čarliu, nutaisiau ramų veidą.

- Edvardai, - prabilau. Tariant jo vardą šiek tiek peršėjo gerklę. Jutau kiaurymės šmėklą, laukiančią, kol jis pradings, ir tada galėsiančią vėl mane perplėšti. Nelabai supratau, kaip šįkart išgyvensiu. - Tai turi liautis. Negali šitaip galvoti. Negali leisti valdomas šio... šio *kaltės* jausmo. Negali prisiimti atsakomybės už visa, kas man nutinka. Tu nekaltas, tiesiog *toks* mano gyvenimas. Taigi jei kitą kartą pargriūsiu po autobusu ar dar kas nors nutiks, turi suvokti, kad negali dėl to savęs kaltinti. Negali lėkti į Italiją vien todėl, kad kremtiesi neišgelbėjęs manęs. Net jei būčiau nušokusi nuo tos uolos ir žuvusi, tai būtų buvęs mano pasirinkimas, o *ne tavo kaltė*. Žinau, tau... tau būdinga užsikrauti visų kaltes, bet tikrai negali imtis tokių kraštutinių priemonių! Tai labai neatsakinga - pagalvok apie Esmę ir Karlailą, ir...

Nebegalėjau kalbėti. Sustojau ir giliai įkvėpiau, kad nusiraminičiau. Privalėjau jį išlaisvinti. Privalėjau užtikrinti, kad daugiau taip nenutiktų.

- Izabela Mere Svan, - sušnabždėjo jis, nutaisęs keisčiausią veidą. Atrodė vos ne pamišęs. - Negi tikrai manai, kad paprašiau Volturių mane nužudyti *dėl to, kad jaučiausi kaltas?*

Nieko nesuprasdama spoksojau į jį buku žvilgsniu.

- Argi ne?

- Jaučiausi kaltas? Dar ir kaip. Daugiau, nei numanai.

- Tada... apie ką šneki? Nieko nesusigaudau.

- Bela, aš nuėjau pas Volturius, nes maniau, kad tu žuvai, - švelniu balsu, degančiomis akimis ištarė jis. - Net jei nebūčiau prisidėjęs prie tavo mirties, - šnabždėdamas pastarąjį žodį jis suvirpėjo, - net jei *nebūčiau* dėl jos kaltas, vis vien būčiau keliavęs į Italiją. Žinoma, turėjau viską geriau apgalvoti - reikėjo pasikalbėti su pačia Alisa, užuot patikėjęs Rozali žinia iš antrų lūpų. Kita vertus, ka

turėjau manyti, kai tas vaikinys pasakė, kad Čarlis laidotuvėse? Ką turėjau manyti... - išsiblaškęs murmėjo jis. Kalbėjo taip tyliai, kad nebuvau tikra, ar gerai girdžiu. - Aplinkybės tarsi susimokiusios prieš mus. Klaida po klaidos. Daugiau niekada nepeiksiu Romeo.

- Bet aš vis vien nesuprantu, - tariau. - Na ir kas?

- Atsiprašau?

- Na ir kas, kad *būčiau* žuvusi?

Prieš atsakydamas jis ilgai ir nepatikliai stebėjosi į mane.

- Negi neprisimeni nieko, ką tau kalbėjau?

- Prisimenu *viską*, ką man kalbėjai. - *Net ir tuos žodžius, kurie paneigė visus ankstesnius.*

Jis brūkštelėjo šalto piršto galiuku man per apatinę lūpą.

- Bela, tu viską ne taip supratai. - Jis užsimerkė ir šypsodamasis puse dailių lūpų palingavo galvą. Šypsena nebuvo linksma. - Maniau, kad viską tau išaiškinau. Bela, negalėčiau gyventi pasaulyje, kuriame nebūtų tavęs.

- Aš... - sukosi galva, negalėjau rasti tinkamo žodžio, - ...susipainiojau. - Šis žodis tiko. Nesusigaudžiau, ką jis šneka.

Jis nuoširdžiai, rimtai pažvelgė man į akis.

- Bela, aš gerai moku meluoti, turiu mokėti.

Apmiriau, raumenys įsitempė lyg laukiant smūgio. Žaizdos pakraščiai krūtinėje ėmė tvinkčioti; nuo skausmo užgniaužė kvapą.

Jis papurtė mane už peties, bandydamas išjudinti iš sąstingio.

- Leisk man užbaigti! Gerai moku meluoti, bet vis dėlto netikėjau, kad taip greitai patikėsi. - Jis susigūžė. - Tai buvo... klaiku.

Vis dar nustėjusi laukiau.

- Kai buvome girioje, kai atsisveikinau su tavimi...

Negalėjau sau leisti to prisiminti. Stengiausi galvoti tik apie šią akimirką.

- Nebūtum manęs išleidusi, - kuždėjo jis. - Mačiau tai. Nenorėjau taip pasielgti - atrodė, kad mirsiu - tačiau žinojau, jei nepa-

vyks tavęs įtikinti, kad nebemyliu, tu dar ilgiau negalėsi atsigauti. Vyliausi, kad patikėjusi, jog gyvenu savo gyvenimą, ir pati galėsi žengti toliau.

- Graži pabaiga, - nejudindama lūpų sušnabždėjau.

- Taip. Tačiau nė už ką nebūčiau tikėjęsis, kad taip lengvai tave apgausiu! Maniau, tai bus beveik neįmanoma - kad taip gerai žinosi tiesą, jog man teks valandų valandas meluoti dantis sukančius, kad pasėčiau tavyje bent kokią abejonę. Pamelavau tau ir labai gailiuosi - gailiuosi, kad išskaudinau tave, gailiuosi, kad mano pastangos nuėjo veltui. Atleisk, kad negalėjau tavęs apsaugoti nuo to, koks esu. Melavau, norėdamas tave išgelbėti, bet tai nepadėjo. Labai gailiuosi. Tačiau kaip galėjai manimi patikėti? Tūkstančius kartų tau kartojau, kad myliu tave, tad kaip vienas žodis galėjo sunaikinti tikėjimą manimi?

Nieko neatsakiau. Jaučiausi pernelyg priblokšta, kad sugalvočiau protingą atsakymą.

- Mačiau iš tavo akių, kad iš tikrųjų *patikėjai*, jog man tavęs nebereikia. Patikėjai pačiais kvailiausiais, pačiais absurdiškiausiais žodžiais - tarsi galėčiau egzistuoti nemylėdamas *tavęs!*

Vis dar buvau suakmenėjusi. Nesuvokiau jo žodžių, nes jie buvo neįtikėtini.

Jis vėl papurtė mane už peties, nestipriai, bet užteko, kad subarškėtų dantys.

- Bela, - atsiduso jis. - Ką manei iš tikrųjų?

Tada apsipyliau ašaromis. Jos užliejo akis ir ėmė siaubingai pliaupti skruostais.

- Taip ir žinojau, - kūkčiojau. - *Žinojau*, kad sapnuoju.

- Su tavim neįmanoma, - tarė jis ir nusijuokė, juokas buvo atšiaurus, beviltiškas. - Kaip tau paaiškinti, kad patikėtum? Tu nemiegi ir nesi mirusi. Aš čia ir myliu tave. Visuomet tave *mylėjau* ir visuomet *mylėsiu*. Būdamas toli galvojau apie tave, mintyse re-

gėdavau tavo veidą. Pasakyti, kad man tavęs nereikia, buvo pati baisiausia šventvagystė.

Kraipiau galvą, o iš akių kampučių plūdo ašaros.

- Netiki manim, ar ne? - sušnabždėjo jis. Veidas buvo dar baltesnis nei paprastai - mačiau tai net prietemoje. - Kaip gali tikėti melu ir netikėti tiesa?

- Niekada nesuvokiau, kaip gali mane mylėti, - paaiškinau du kartus užsikirtusi. - Visuomet tuo stebėjausi.

Jis prisimerkė, žandikaulis įsitempė.

- Įrodysiu tau, kad nemiegi, - pažadėjo jis.

Tvirtai suėmė mano veidą savo geležinėmis rankomis, nekreipdamas dėmesio, kad spurdu bandydama nusigręžti.

- Būk geras, nereikia, - sušnabždėjau.

Jis sustojo, lūpos buvo vos už centimetro nuo manęs.

- Kodėl ne? - rimtai paklausė jis.

Man į veidą padvelkė jo kvapas, ėmė svaigti galva.

- Kai pabusi, - jis prasižiojo, ketindamas prieštarauti, tad pasitaisiau: - Gerai, užmirškime tai - kai vėl išeisi, ir taip jau bus sunku.

Jis truputėlį atsitraukė atgal, pažvelgė man į akis.

- Kai vakar tave liečiau, elgeisi atsargiai, lyg dvejojtum, ir vis dėlto buvai tokia pati. Man reikia žinoti kodėl. Ar dėl to, kad pavėlavau? Kad per stipriai tave iškaudinau? Kad *žengei į priekį*, ko tau ir linkėjau? Tai būtų... suprantama. Nesiruošiu ginčytis dėl tavo sprendimo. Taigi nebijok manęs iškaudinti - tiesiog pasakyk, ar tebegali mane mylėti po to, ką tau padariau. Ar gali? - sušnabždėjo jis.

- Koks čia kvailas klausimas?

- Tiesiog atsakyk. Prašau.

Ilgai paniurusi žvelgiau į jį.

- Tai, ką tau jaučiu, niekada nepasikeis. Žinoma, myliu tave - ir mylėsiu, kad ir kas nutiktų!

- Tiek ir norėjau išgirsti.

Tada jo lūpos prisilietė prie manų, ir aš nebegalėjau pasipriešinti. Ne todėl, kad jis buvo tūkstančius kartų už mane stipresnis, bet todėl, kad tą pačią sekundę, kai mūsų lūpos susiglaudė, mano valia ištirpo. Šis bučinyne nebuvo toks atsargus kaip tie, kuriuos prisiminiau, ir man tai patiko. Jei jau teks dar labiau prakiurti, tai bent atsiimsiu už tai.

Taigi bučiavau jį, širdis paklaikusiai daužėsi, šnopavau neatgaudama kvapo, pirštais godžiai liečiau jo veidą. Visu savo kūnu jutau marmurinę jo odą ir be galo džiaugiausi, kad jis manęs nepaklausė - nevertėtų to atsisakyti, kad ir kokį skausmą paskui tektų patirti. Jo pirštai taip pat glostė mano veidą stengdamiesi įsiminti bruožus, o tomis trumpomis akimirkomis, kai lūpos būdavo laisvos, jis kuždėjo mano vardą.

Kai man ėmė svaigti galva, Edvardas atsitraukė ir priglaudė ausį man prie širdies.

Gulėjau apdujusi ir laukiau, kol kvėpavimas sulėtės ir nurims.

- Beje, - dalykiškai ištarė jis, - nė neketinu tavęs palikti.

Nieko neatsakiau, ir jis iš mano tylos turbūt suprato, kad netikiu.

Pakėlė veidą ir pažvelgė man į akis.

- Aš niekur iš čia neisiu. Nebent su tavimi, - jau rimčiau pridūrė jis. - Palikau tave tik todėl, kad norėjau suteikti galimybę gyventi paprastą, laimingą, žmogišką gyvenimą. Mačiau, ką tau darau - nuolat statau į pavojų, atitraukiu nuo pasaulio, kuriam priklausai, kiekvieną akimirką būdamas šalia rizikuoju tavo gyvybe. Tad turėjau pabandyti. Turėjau *ką nors* daryti, ir atrodė, kad vienintelis būdas - išsiskirti. Jei būčiau žinojęs, kad tau nuo to nepasidarys geriau, nieku gyvu nebūčiau prisivertęs išeiti. Esu per daug savanaudis. Tik *tu* gali būti svarbesnė už tai, ko trokštu... ir ko man reikia. O aš trokštu ir man reikia būti su tavimi, dabar žinau, kad niekada netapsiu toks stiprus, kad vėl galėčiau išsiskirti. Turiu per

daug dingsčių pasilikti - dėkui Dievui! Regis, *negali* būti saugi, kad ir kiek mylių mus skirtų.

- Tik nieko nežadėk, - sušnabždėjau.

Jei leisčiau sau puoselėti viltį, o ji žlugtų... tai mane pribaugtų. Tai, ko negalėjo padaryti visi tie negailestingi vampyrai, padarytų viltis.

Jo juodose akyse metalo atspalviu blykstelėjo pyktis.

- Manai, kad dabar tau meluoju?

- Ne, nemeluoji, - papurčiau galvą, stengdamasi galvoti nuosekliai. Tyrinėti hipotezę, kad jis *tikrai* mane myli, ir tuo pat metu išlikti objektyviai, nešališkai, kad nepakliūčiau į vilties spąstus. - Galbūt taip ir galvoji... kol kas. Bet kaip bus rytoj, kai prisiminsi visas tas priežastis, dėl kurių anuomet mane palikai? O po mėnesio, kai mane grybštels Džasperis?

Edvardas krūptelėjo.

Prisiminau visas tas senas dienas, kai jis mane paliko, ir pabandžiau iš naujo jas peržiūrėti atsižvelgdama į tai, ką jis dabar pasakė. Šiuo požiūriu, žinant, kad paliko mane tebemylėdamas, paliko *dėl* manęs, jo šalta ir bauginanti tylą įgavo kitą prasmę.

- Juk ir anuomet prieš apsispręsdamas viską gerai apmąstei, tiesa? - spėjau. - Ir galų gale pasielgei taip, kaip tau atrodė teisinga.

- Nesu toks stiprus, kaip manai, - atsakė jis. - Teisinga ir klaidinga man nebe tiek daug reiškia; vis vien ketinau grįžti. Prieš tai, kai Rozali man pranešė žinią, jau buvau pavargęs stumti savaitę po savaitės ar netgi dieną po dienos. Ištvirti valandą man buvo kančia. Buvo tik laiko klausimas, kada pasirodysiu po tavo langu ir maldausiu priimti mane atgal - tai būtų įvykę greitai. Dabar mielai maldausiu, jei tik nori.

Išsišiepiau.

- Prašyčiau surimtėti.

- O, aš kalbu rimtai, - veriamai žiūrėdamas tvirtino jis. - Gal būtum tokia maloni ir paklausytum, ką tau sakau? Gal leistum man pabandyti paaiškinti, ką man reiškia?

Kalbėdamas jis stebėjo mano veidą norėdamas įsitikinti, kad iš tiesų klausausi.

- Prieš tave, Bela, mano gyvenimas buvo it naktis be mėnesienos. Labai tamsi, tačiau žvaigždėta - su šviesos ir prasmės žiburėliais... Ir tada tu kaip meteoras nutvieskei mano dangų. Staiga viskas sušvito; gyvenimas tapo gražus, spindintis. Kai tavęs nebeliko, kai meteoras nukrito už horizonto, viskas užtemo. Niekas nepasikeitė, tačiau šviesa mane apakino. Nebemačiau žvaigždžių. Ir viskas gyvenime neteko prasmės.

Norėjau juo patikėti. Tačiau jis pasakojo apie *mano* gyvenimą *be jo*, o ne atvirkščiai.

- Tavo akys apsipras, - suniurnėjau.

- Tai ir bėda - jos nebegali priprasti.

- O kaip tavo pramogos?

Jis nelinksmi nusijuokė.

- Tai tik melo dalis, mieloji. Kokios galėjo būti pramogos šitaip... *kenčiant*. Mano širdis neplakė beveik devyniasdešimt metų, tačiau šįkart buvo dar kitaip. Atrodė, lyg jos apskritai nebėra - tarsi būčiau tuščias. Tarsi visą savastį būčiau palikęs čia, su tavimi.

- Juokinga, - sumurmėjau.

Edvardas išlenkė vieną tobulą antakį.

- Juokinga?

- Turėjau galvoje, keista - maniau, kad tik man taip. Ir aš praradau daug savo dalių. Per visą tą laiką negalėjau kaip reikiant įkvėpti. - Įtraukiau pilnus plaučius oro, mėgaudamasi tuo pojūčiu. - Ir mano širdis visai prapuolė.

Jis užsimerkė ir vėl pridėjo ausį prie mano širdies. Priglaudžiau skruostą prie jo plaukų, oda jutau jų švelnumą, traukiau gardų kvapą.

- Tai medžioklė tavęs neišblaškė? - pasmalsavau, norėdama ir *pati* prasiblaškyti.

Kilo per didelis pavojus, kad įgysiu viltį. Negalėsiu ilgai tvardy-
tis. Širdis plastėjo, dainavo krūtinėje.

- Ne, - atsiduso jis. - Medžioti niekada nebuvo smagu. Tai
buvo pareiga.

- Ką tai reiškia?

- Tai reiškia, kad nors ir nesitikėjau, jog Viktorija kels pavo-
jų, neketinau jai leisti šitaip pasprukti... Na, kaip jau sakiau, man
siaubingai nesisekė. Atsekiu ją iki pat Teksaso, bet paskui ji mane
suklaidino, ir aš nusidanginau į Braziliją, o ji atkeliavo čia. - Edvar-
das suaimanavo. - Atsidūriau net ne tame žemyne! Ir visą tą laiką,
baisiau už baisiausių mano nuogastavimus...

- Tu medžiojai *Viktoriją*? - atgavusi žadą bemaž suspigau dviem
oktavomis aukščiau.

Tolimas Čarlio knarkimas nutrūko, paskui vėl grįžo į įprastą
ritmą.

- Prastai, - atsakė Edvardas, sumišęs dėl mano pasipiktini-
mo. - Tačiau šįkart man pasiseks geriau. Ji nebegadins nuostabiai
gaivaus oro savo alsavimu.

- Bet apie tai negali būti nė kalbos, - išlemenau.

Nesąmonė.. Netgi jei jam padėtų Emetas ar Džasperis. Netgi
jei *jie abu* jam padėtų. Tai buvo dar baisiau už kitą vaizdą mano
galvoje: Džeikobą Bleką, stovintį priešais klastingą it katė Viktoriją.
Negalėjau pakelti minties apie Edvardą jo vietoje, nors Edvardas ir
buvo daug tvirtesnis už mano geriausią draugą vilkolakį.

- Per vėlu. Kitu atveju gal būčiau leidęs jai ištrūkti, tačiau da-
bar, kai...

Vėl pertraukiau jį, stengdamasi kalbėti ramiai.

- Negi nepažadėjai likti su manimi? - paklausiau mintyse
prieštaraudama sau, nenorėdama leisti žodžiams išsiskynyti širdy-
je. - Juk tai prastai dera su ilgalaikę medžiokle, ar ne?

Jis suraukė kaktą. Giliai krūtinėje pasigirdo urzgesys.

- Bela, aš ištesėsiu pažadą. Tačiau Viktorija, - urzgimas tapo garsesnis, - mirs. Ir labai greitai.

- Nesielkime skubotai, - tariau bandydama nuslėpti mane apėmusį siaubą. - Gal ji nė negriš. Galbūt Džeiko gauja ją įbaugino. Tikrai nėra priežasties jos ieškoti. Be to, turiu didesnių bėdų už Viktoriją.

Edvardas prisimerkė, tačiau linktelėjo.

- Tai tiesa. Vilkolakiai - rimta bėda.

Prunkštelėjau.

- Kalbu ne apie *Džeikobą*. Mano rūpesčiai kur kas didesni nei būrelis paauglių vilkų, amžinai prisiverdančių košės.

Atrodė, kad Edvardas ruošiasi kažką sakyti, bet apsigalvojo. Jis kaukštelėdamas sukando dantis ir iškošė pro juos.

- Tikrai? Tai kokia gi būtų didžiausia bėda? Prieš kurią Viktorijos sugrįžimas tau atrodo toks nereikšmingas įvykis?

- Na, gal pasakysiu antrąją pagal svarbą, - išsisukinėjau.

- Gerai jau, - įtariai nusileido jis.

Nutilau. Gerai nežinojau, ar pavyks ištarti tą vardą.

- Yra ir kitų, kurie ateis manęs ieškoti, - patyliukais priminiau jam.

Edvardas atsiduso, bet nereagavo taip audringai, kaip tikėjausi po jo šnekų apie Viktoriją.

- Tai Volturiai - *antras* pagal svarbą rūpestis?

- O tavęs, atrodo, jie visai negąsdina, - tariau.

- Na, mes turime daugybę laiko viskam apsvastyti. Laikas jiems teka visai kitaip nei tau arba net ir man. Metus jie skaičiuoja taip, kaip tu dienas. Nenustebčiau, jei sulauktum trisdešimties, kol jie vėl tave prisimins, - linksmai pridūrė jis.

Mane apėmė siaubas.

Trisdešimties.

Taigi jo pažadai, pasirodo, nieko nereikšė. Jei jis mano, kad man kada nors sueis trisdešimt, tai tikrai neketina ilgai su manim pasi-

likti. Nuo šios minties pervėręs aštrus skausmas priverstė suvokti, kad jau pradėjau puoselėti viltį, nors ir nebuvo sau suteikusi tokio leidimo.

- Nėra ko būgštauti, - sunerimęs, kad mano akyse vėl tvenkiasi ašaros, jis ėmė guosti mane. - Neleisiu jiems tavęs skriausti.

- Tol, kol būsi čia. - Tiesą sakant, man ir nerūpėjo, kas nutiks, kai jis išeis.

Jis suėmė mano veidą savo akmeniniais delnais ir tvirtai laikydamas įsmeigė į mane savo vidurnakčio akis. Jos traukė mane kaip juodoji skylė.

- Daugiau niekada tavęs nepaliksiu.

- Bet tu sakei, kad aš sulauksiu *trisdešimties*, - sušnabždėjau. Iš akių pasipylė ašaros. - Tai ką? Ruošiesi pasilikti, bet vis vien leisi man pasenti?

Jo žvilgsnis tapo švelnus, tačiau lūpos kietai susičiaupė.

- Kaip tik taip ir ketinu pasielgti. Ar turiu ką rinktis? Be tavęs negaliu, tačiau tavo sielos nesunaikinsiu.

- Ar tai tikrai?.. - stengiausi išlaikyti ramų balsą, bet šis klausimas buvo pernelyg skaudus.

Prisiminiau jo veidą, kai Aras vos ne maldavo apsvarstyti mano nemirtingumo klausimą. Tą pasibaisėjusį žvilgsnį. Negi jis tikrai užsispyrė palikti mane žmogumi dėl mano sielos? O gal jis tiesiog neapsisprendė, ar norėtų taip ilgai su manim tampytis?

- Tai kaip? - jis nesulaukė mano klausimo.

Uždaviau kitą. Beveik - bet ne visai - tokį pat skaudų.

- O kas bus, kai pasidarysiu tokia sena, kad žmonės manys, jog esu tavo mama? Tavo *senelė*? - mano balsas iš pasibjaurėjimo išblyško - vėl išvydau senelės veidą sapno veidrodyje.

Dabar jau visas jo veidas sušvelnėjo. Lūpomis nubraukė ašaras man nuo skruostų.

- Man tai visiškai nieko nereiškia, - kvėptelėjo jis į mane. - Tu visuomet būsi nuostabiausias dalykas mano gyvenime. Žinoma... -

jis sudvejojo, truputį susigūžė. - Bela, jei išaugsi mane, - jei panorėsi ko nors daugiau, - aš suprasiu. Pažadų, nelaikysiu tavęs, jei užsigėsi mane palikti.

Jo akys buvo kaip skystas oniksas ir labai nuoširdžios. Kalbėjo taip, lyg šį kvailą planą būtų svarstęs begalę kartų.

- Juk supranti, kad vieną dieną mirsiu, tiesa? - neatlyžau.

Jis ir apie tai buvo pagalvojęs.

- Seksiu paskui tave, kai tik galėsiu.

- Tai... - ieškojau tinkamo žodžio - ...tikra beprotybė.

- Bela, tai vienintelis teisingas kelias...

- Pala, trumpam grįžkime atgal. - Pyktis padėjo blaiviai galvoti ir suteikė ryžto. - Prisimeni Volturius, tiesa? Negaliu amžiams likti žmogumi. Jie mane nužudys. Net jei prisimins tik tada, kai būsiu *trisdešimties*, - košte iškošiau šį žodį. - O gal rimtai manai, kad jie užmirš?

- Ne, - purtydamas galvą lėtai ištarė jis. - Jie neužmirš. Bet...

-Bet?

Įdėmiai pažiūrėjau į jį, o jis išsiviepė. Gal ne aš vienintelė išprotėjau?

- Turiu keletą planų.

- O tie planai, - mano balsas sulig kiekvienu žodžiu darėsi vis dygesnis, - jie sukasi tik apie tai, kaip man likti *žmogumi*.

Išvydus mano nusistatymą jo veido bruožai sugriežtėjo.

- Žinoma, - balsas skambėjo šiurkščiai, dieviškas veidas atrodė išdidus.

Ilgai žvelgėme vienas į kitą.

Tada giliai įkvėpiau, ištiesinau nugarą ir nustūmiau jo rankas, kad galėčiau atsisėsti.

- Nori, kad išeičiau? - paklausė jis. Mačiau, kad jam skaudu apie tai galvoti, nors ir stengėsi neparodyti, ir nuo to mano širdis suspurdėjo.

- Ne, - atsakiau. - Aš išeinu.

Jis įtariai stebėjo mane, kol išlipau iš lovos ir tamsiame kambaryje apgraibom ieškojau šliurių.

- Ar galiu paklausti, kur išsiruošei? - pasidomėjo jis.

- Važiuosiu į tavo namus, - vis dar nemačiom grabinėdama aplinkui atsakiau.

Jis atsistojo ir priėjo prie manęs.

- Štai tavo šliurės. Kaip ketini ten nusigauti?

- Savo pikapu.

- Tikriausiai tai pažadins Čarli, - pabandė sulaukyti jis mane.

Atsidusau.

- Žinau. Bet, tiesą sakant, jau ir taip gausiu kelias savaites namų arešto. Vargu, ar bus blogiau.

- Blogiau nebus. Jis apkaltins mane, ne tave.

- Jei turi geresnių minčių, įdėmiai klausausi.

- Lik čia, - pasiūlė jis, tačiau be didelių vilčių.

- Na jau ne. O tu nesivaržyk, jauskis kaip namie, - paraginau jį stebėdamasi, kaip natūraliai skamba mano juokai, ir patraukiau prie durų.

Jis prišoko anksčiau už mane ir pastojo kelią.

Susiraukiau ir pasukau prie lango. Nebuvo labai aukšta, be to, apačioje daug žolės...

- Gerai, - atsiduso jis. - Nunešiu tave.

Gūžtelėjau pečiais.

- Kaip sau nori. Beje, tikriausiai ir tau ten *reikėtų* būti.

- Ir ko gi?

- Nes esi nepaprastai užsispyręs, ir neabejoju, kad norėsi pareikšti savo nuomonę.

- Kokią nuomonę? - sukandęs dantis paklausė jis.

- Tas klausimas susijęs ne vien su tavimi. Supranti, nesi visatos centras. - Mano pačios visata, žinoma, buvo kitas dalykas. - Jei ke-

tini užtraukti mums ant galvų Volturius dėl tos paikos priežasties,
kad turiu likti žmogus, tuomet žodį turi tarti ir tavo šeima.

- Kokį žodį? - lėtai paklausė jis.

- Apie mano mirtingumą. Surengsiu balsavimą.

24, BALSAVIMAS

JIS NEAPSIDŽIAUGÈ, TAI GALÈJAU įžvelgti veide. Tačiau daugiau nebesiginčydamas pastvėrė mane į glėbį ir grakščiai išsoko pro langą. Nusileido be menkiausio krestelėjimo, kaip katė. Buvo mažumėlę *aukščiau*, nei man atrodė.

- Gerai jau, - nepritariančiu balsu tarė jis. - Lipk.

Jis padėjo užsikarti jam ant nugaros ir pasileido bėgte. Net ir po šitiek laiko nesijaučiau atpratusi. Buvo malonu. Tikriausiai tokių dalykų niekada neužmiršti, kaip ir važiuoti dviračiu.

Jam lekiant mišku buvo tylu ir tamsu, jis kvėpavo lėtai ir lygiai, pro šali skriejančių medžių veik nesimatė, tik vėjo gūšiai į veidą išduodavo, koku greičiu bėgame. Buvo drėgna; vėjas nesvilino akių taip, kaip didžiojoje miesto aikštėje, ir tai buvo gerai. Po baugios šviesos naktis buvo maloni. Tamsa atrodė pažįstama ir jauki kaip stora dygsniuota antklodė, po kuria vaikystėje žaisdavau.

Prisiminiau, kaip anksčiau būdavo baisu šitaip lėkti per girią, kaip turėdavau užsimerkti. Dabar tai atrodė niekai. Buvau plačiai

atsimerkusi, padėjusi smakrą jam ant peties, priglaudusi skruostą prie kaklo. Greitis mane džiugino. Tai buvo šimtą kartų smagiau, nei dumti motociklu.

Pasukau veidą ir prigludau lūpomis prie šalto akmeninio jo kaklo.

- Dėkui, - tarė jis, pro šalią lekiant tamsiems, neaiškiems medžių siluėtams. - Ar tai reiškia, kad pagaliau patikėjai, jog nemiegi?

Nusijuokiau. Juokas nuskambėjo lengvai, natūraliai, linksmai.

Kaip reikiant.

- Ne visai. Veikiau jau nusprendžiau nesistengti pabusti. Bent ne šiąnakt.

- Kaip nors atgausiu tavo pasitikėjimą, - greičiau sau sumurmėjo jis. - Jei tik duosi laiko.

- Aš tikiu *tavimi*, - užtikrinau jį. - Tai savimi nepasitikiu.

- Gal gali paaiškinti?

Jis sulėtino greitį - dabar žengė žingsniu. Supratau tik iš to, kad nurimo vėjas. Spėjau, kad esame netoli jo namų. Ir iš tikrųjų tariaisi girdinti netoliese, tamsoje, tekančio upelio čiurlenimą.

- Na... - bandžiau rasti reikiamus žodžius. - Netikiu, kad esu... verta. Kad nusipelniau tavęs. Neturiu nieko, kuo galėčiau tave *traukti*.

Jis sustojo ir nukėlė mane nuo nugaros. Tačiau švelnios rankos manęs nepaleido; pastatęs mane ant žemės jis tvirtai apkabino ir priglaudė prie krūtinės.

- Tu mane trauki stipriai ir nepaliaujamai, - sušnabždėjo jis. - Niekada tuo neabejok.

Bet kaip galėčiau patikėti?

- Taip ir nepasakei man... - suniurnėjo jis.

-Ko?

- Koks didžiausias tavo rūpestis.

- Leisiu kartą spėti, - atsidusau ir pakėlusį ranką smiliumi paliečiau jo nosies galiuką.

Jis linktelėjo.

- Esu baisnis ir už Volturius, - rūškanai ištarė jis. - Ko gero, nusipelniau to.

Išpūčiau akis.

- Baisiausia, ką Volturiai gali padaryti - tai mane nužudyti.

Jis laukė įdėmiai žiūrėdamas.

- O tu gali mane palikti, - paaiškinau. - Volturiai, Viktorija... palyginti su tuo, jie niekas.

Net tamsoje mačiau, kaip jo veidą iškreipė sielvartas - tai man priminė jo išraišką, kai raitėsi pervertas Džeinės žvilgsnio; pasijutau kalta ir pasigailėjau pasakiusi tiesą.

- Nereikia, - sukuždėjau liesdama jo veidą. - Neliūdėk.

Jis nenorom kilstelėjo lūpų kamputį, tačiau šypsena nepasiekė akių.

- Jei tik galėčiau kaip nors įrodyti, kad *negaliu* tavęs palikti, - šnabždėjo jis. - Manau, laikas vienintelis tave įtikins.

Mintis apie laiką man patiko.

- Gerai, - pritariau.

Jo veidas tebebuvo perkreiptas skausmo. Pabandžiau jį išblaškyti nereikšmingomis šnekomis.

- Na, kadangi jau pasilieki, tai gal galėčiau atgauti savo daiktus? - paklausiau kiek įmanydama linksmiau.

Mano bandymas tam tikru atžvilgiu buvo sėkmingas: jis nusijuokė. Tačiau akyse išliko sielvartas.

- Tavo daiktų niekur neišsinešiau, - atsakė jis man. - Žinojau, kad blogai elgiuosi, nes pažadėjau nepriminti apie save. Tai buvo kvaila ir vaikiška, tačiau norėjau kai ką savo palikti pas tave. Plokštelė, nuotraukos, bilietai - viskas po tavo grindlentėmis.

- Tikrai?

Jis linktelėjo, regis, mažumėlę pralinks mėjęs, kad mane taip pradžiugino šis nereikšmingas faktas. Tačiau to neužteko, kad skausmas visiškai išnyktų iš jo veido.

- Man atrodo, - lėtai ištariau, - nesu įsitikinusi, bet manau... gal net visą laiką tai žinojau...

- Ką žinojai?

Tenorėjau, kad iš jo žvilgsnio pasitrauktų kančia, tačiau tariant žodžius jie nuskambėjo tvirčiau, nei tikėjausi.

- Kažkuri mano dalis, galbūt pasąmonė, niekada nesiliovė tikėjusi, kad tau vis dar rūpi, ar aš gyva, ar mirusi. Tikriausiai dėl to ir girdėdavau balsus.

Kuri laiką tvyrojo spengianti tyla.

- Balsus? - nepatikliai paklausė jis.

- Na, tik vieną balsą. Tavo. Tai ilga istorija.

Išvydusi ištempusį jo veidą panorau, kad nebūčiau apie tai užsiminusi. Gal ir jis, kaip visi kiti, pamanyt, kad išsikrausčiau iš proto? Gal tie kiti teisūs? Tačiau pagaliau ta išraiška - kai atrodė, lyg kažkas jų degintų, - išnyko.

- Aš niekur neskubu. - Jo balsas buvo neįprastai ramus.

- Tai labai paika.

Jis laukė. Nežinojau, kaip geriau paaiškinti.

- Prisimeni, ką Alisa sakė apie ekstremalųjį sportą?

Monotonišku balsu, nekirčiuodamas žodžių jis ištara:

- Tu savo džiaugsmui nušokai nuo uolos.

- Ėėė, teisybė. O prieš tai, kai važinėjaisi motociklu...

- Motociklu? - paklausė jis. Gerai pažinau jo balsą, kad suprasčiau, jog po išorine ramybe kažkas kunkuliuoja.

- Rodos, Alisai apie tai nepasakojau.

- Ne.

- Gerai, apie tą motociklą... Supranti, suvokiau, kad... kai elgiuosi kaip nors pavojingai ar kvailai... aiškiau tave prisimenu, - prisipažinau, jausdamasi tikra pamišėle. - Prisimindavau, kaip skambėdavo tavo balsas, kai smarkiai supykdavai. Girdėdavau jį taip, tarsi stovėtum šalia. Paprastai stengdavaisi apie tave negalvo-

ti, tačiau tais kartais tai nesukeldavo skausmo - atrodė, kad tu vėl mane saugai. Lyg nenorėtum, kad susižeisčiau. Ir manau, gal todėl taip aiškiai tave girdėdavau, kad giliai širdyje visuomet žinojau, jog nesiliovei mane mylėjęs.

Ir vėl kalbėdama pajutau, kad žodžiai skamba įtikinamai. Tvirtai. Kažkuri mano širdies kertelė atrado tiesą.

Jis prabilo taip, lyg žodžiai jį smaugtų.

- Tu... rizikavai... savo gyvybe... kad išgirstum...

- Ššš, - nutraukiau jį. - Luktelk. Rodos, man kai kas nušvito.

Prisiminiau tą naktį Port Andželese, kai pirmą kartą išgirdau haliucinacijas. Teradau du paaiškinimus. Arba aš nesveika, arba tai mano svajonių išsipildymas. Trečios galimybės nesugalvojau.

O jei...

Jei nuoširdžiai kuo nors tiki, tačiau siaubingai klysti? Jei taip atkakliai tiki, kad esi teisus, jog net nesvarstai kitų galimybių? Ar tai užgniaužtų tiesą, ar ji vis dėlto bandytų prasiveržti?

Trečia galimybė: Edvardas mane myli. Tarp mūsų užsimezgu - sio ryšio negali nutraukti nei išsiskyrimas, nei atstumas, nei laikas. Ir, kad ir kiek jis už mane ypatingesnis, gražesnis, nuostabesnis ar tobulesnis, jis taip pat neatšaukiamai pasikeitė, kaip ir aš. Kaip aš visuomet būsiu jo, taip ir jis bus mano.

Galbūt kaip tik tai ir bandžiau sau pasakyti?

- O!

- Bela?

- O! Gerai. Supratau.

- Kas tau nušvito? - trūksmingu, iškreiptu balsu paklausė jis.

- Kad tu mane myli, - stebėdamasi ištariau.

Mane vėl užliejo tų žodžių tikrumas ir teisingumas.

Nors jo žvilgsnis tebebuvo sunerimęs, veide šmėkstelėjo mano mėgstama šelmiška šypsosenė.

- Tikrai myliu.

Mano širdis išsiplėtė, lyg būtų norėjusi išsiveržti pro šonkaulius. Ji pripildė krūtinę ir užspaudė gerklę, tad negalėjau pratariti nė žodžio.

Jis tikrai trokšta manęs taip, kaip aš jo - ir taip bus amžinai. Tik baimindamasis dėl mano sielos, dėl žmogiškų dalykų, kurių jis nenori iš manęs atimti, užsispyrė palikti mane mirtingą. Palyginti su baime, kad esu jam nereikalinga, ši kliūtis - mano siela - atrode beveik nesvarbi.

Jis suspaudė mano veidą savo šaltomis rankomis ir bučiavo, kol taip apsvaigau, kad miškas ėmė suktis ratu. Tada priglaudė kakta prie manosios, ir aš jau ne vienintelė sunkiai gaudžiau kvapą.

- Žinai, tau sekėsi geriau nei man, - pasakė jis.

-Kas?

- Išgyventi. Tu bent stengeisi. Rytą keldavausi, bandei Čarliui atrodyti normali, gyvenai savo gyvenimą. O aš, kai nemedžiodavau, būdavau... visai niekam tikęs. Negalėjau gyventi su savo šeima - negalėjau gyventi su niekuo. Gėda prisipažinti, bet susiriesdavau į kamuolį ir nugrimzdavau į sielvartą. - Jis droviai šyptelėjo. - Tai daug paikiau, nei girdėti balsus. Beje, ir aš juos girdėdavau.

Man be galo palengvėjo, kad jis, regis, mane suprato, ir kad jam tai nepasirodė keista. Bent nežiūrėjo į mane kaip į kvailę. Jis žiūrėjo į mane taip, tarsi... mylėtų.

- Aš girdėdavau tik vieną balsą, - pataisiau jį.

Jis nusijuokė, prisitraukė mane prie dešinio šono ir nusivedė tolyn.

- Darau tai tik dėl tavęs. - Einant jis ranka plačiai mostelėjo į tamsą priešais mus. Ten buvo kažkas balzganas ir didžiulis - kaip suvokiau, namas. - Visiškai nesvarbu, ką jie pasakys.

- Tai svarbu ir jiems.

Jis abejingai gūžtelėjo pečiais.

Įšivedė mane pro atviras priekines duris į tamsius namus ir uždegė šviesas. Kambarys buvo lygiai toks, kokį prisiminiau: pi-

aninas, baltos sofas ir balkšvi masyvūs laiptai. Jokių dulkių, jokių baltų paklodžių.

Edvardas šūktelėjo vardus tokiu garsu, koku paprastai šnekuosi.

- Karlailai? Esmė? Rozali? Emetai? Džasperi? Alisa?

Jie išgirdo.

Staiga šalia manęs atsirado Karlailas, lyg visą laiką būtų čia buvęs.

- Bela, sveika! - nusišypsojo jis. - Kuo galime tau padėti ši ankstų rytą? Kadangi atvykai tokią valandą, spėju, kad tai ne šiaip viešnagė.

Linktelėjau.

- Norėčiau pasikalbėti su visais iš karto, jei tik galima. Apie ką svarbaus.

Šnekėdama nesusilaikiau ir dirstelėjau į Edvardą. Sprendžiant iš veido, jis nepritarė man, tačiau susitaikė su padėtimi. Kai vėl pažvelgiau į Karlailą, jis irgi žiūrėjo į Edvardą.

- Žinoma, - tarė Karlailas. - Gal galėtume pasišnekėti kitame kambaryje?

Karlailas nusivedė mus per šviesią svetainę į valgomąjį už kampo, beedamas įjungė šviesas. Sienos čia buvo baltos, lubos aukštos kaip ir svetainėje. Kambario viduryje, po žemai kabančiu sietynu, stovėjo didelis, poliruotas ovalus stalas, o aplink jį - aštuonios kėdės. Karlailas pastatė man kėdę galustalėje.

Niekada anksčiau nemačiau, kad Kalenai rinktuši valgomajame - tai buvo tik butaforija. Namie jie nevalgydavo.

Priėjusi prie kėdės pamačiau, kad mes ne vieni. Paskui Edvardą atėjo Esmė, o jai įkandin sugužėjo ir kiti šeimos nariai.

Karlailas atsisėdo man iš dešinės, Edvardas - iš kairės. Ir kiti tyliai įsitaisė ant kėdžių. Alisa, jau žinodama, ką sumaniau, šypsojosi man. Emetas su Džasperiu atrodė susidomėję, Rozali nedrąsiai

šyptelėjo. Atsakiau jai tokia pat baugščia šypsena. Prireiks laiko apsiprasti.

Karlailas man linktelėjo.

- Mes klausome.

Nurijau seiles. Nuo jų išmeigtų akių sutrikau. Edvardas po stalu paėmė mano ranką. Pašnairavau į jį, bet jis piktai dėbčiojo į kitus.

- Gerai. - Patylėjau. - Tikiuosi, Alisa jau papasakojo jums visa tai, kas įvyko Volteroje?

- Viską, - patikino Alisa.

Reikšmingai žvilgtelėjau į ją.

- Ir kas įvyko kelionėje?

- Irgi, - linktelėjo ji.

- Gerai, - su palengvėjimu atsidusau. - Tuomet jūs viską žinote.

Jie kantriai laukė, kol bandžiau susidėlioti mintis.

- Taigi turiu rūpestį, - pradėjau aiškinti. - Alisa pažadėjo Volturiams, kad tapsiu tokia kaip jūs. Jie ruošiasi atsiųsti ką nors patikrinti, ir aš neabejoju, kad būtų keblu, jei tektų išsisukinėti.

- Vadinasi, tai susiję su jumis visais. Man dėl to labai gaila. - Pažvelgiau į nuostabius visų jų veidus, patį nuostabiausią pasilikdama pabaigai. Edvardo veidą iškreipė grimasa. - Bet jeigu nenorite, nesiruošiu jums siūlytis, nesvarbu, pageidauja to Alisa ar ne.

Esmė prasižiojo kalbėti, tačiau aš kilstelėjau pirštą ir sulaikiau.

- Leiskite man užbaigti. Jūs visi žinote, ko trokštu. Ir, neabejoju, žinote, ką mano Edvardas. Manau, vienintelis sąžiningas būdas tai nuspręsti būtų balsavimas. Jei nuspręsite, kad nenorite manęs, tuomet... manau, viena grįšiu į Italiją. Neleisiu *jiems* atkakti *čia*. - Apie tai maštant kaktą išvagojo raukšlės.

Edvardo krūtinėje pasigirdo tylus urzgimas. Nekreipiau į jį dėmesio.

- Noriu, jog atsižvelgdami į tai, kad bet kuriuo atveju nestatysiu jūsų į pavojų, balsuotumėte, ar norite, kad tapčiau vampyre.

Tardama pastarąjį žodį šyptelėjau puse lūpų ir pamojau Karlai-
lui, kad pradėtų.

- Luktelkit, - įsiterpė Edvardas.

Prisimerkusi rūščiai pažvelgiau į jį. Jis pakėlė antakius ir spustelėjo man ranką.

- Prieš balsuojant norėčiau kai ką pridurti.

Atsidusau.

- Dėl pavojaus, apie kurį užsiminė Bela, - kalbėjo jis. - Nema-
nau, kad yra priežasčių pernelyg nerimauti.

Jo veidas atgijo. Jis uždėjo laisvą ranką ant blizgančio stalo ir palinko į priekį.

- Suprantat, - aiškino jis, apžvelgdamas sėdinčiuosius prie sta-
lo, - dėl tam tikrų priežasčių pabaigoje nenorėjau paduoti Arui
rankos. Jie ne apie viską pagalvojo, o aš nenorėjau jiems pakišti tos
minties. - Jis vyptelėjo.

- Kokia gi ta mintis? - pasidomėjo Alisa.

Neabejojau, kad mano išraiška tokia pat nepatikli kaip josios.

- Volturiai be galo pasitiki savimi, ir turi tam pagrindo. Kai
nusprendžia ką nors surasti, jiems nekyla bėdų. Prisimeni Deme-
trijų? - jis pažvelgė į mane.

Suvirpėjau. Jis tai priėmė kaip patvirtinimą.

- Jis suranda žmones - tai dėl šio gebėjimo jį laiko.

- Visą tą laiką, kurį prabuvome pas juos, naršiau po jų smegenis,
ieškodamas ko nors, kas galėtų mus išgelbėti, bandydamas išpešti
kuo daugiau informacijos. Taigi pamačiau, kaip Demetrijus veikia.
Jis yra seklys - tūkstantį kartų gabesnis už Džeimsą. Jo gebėjimai
šiek tiek panašūs į mano arba Aro. Jis išsidėmi... kvapą? Nežinau,
kaip tai apibūdinti... Kieno nors minčių... pobūdį, ir jį seka. Gali

tai daryti per didžiausią atstumą. Tačiau po Aro atliktų nedidelių bandymų, na... - Edvardas gūžtelėjo pečiais.

- Manai, jis nesugebės manęs surasti? - atsainiai tariau.

Edvardas atrodė išdidus.

- Esu tuo įsitikinęs. Jis visiškai kliaujasi šiuo savo jutimu. Jeigu su tavim tai nepavyks, jie visi bus lyg akli.

- Ir kaip tai išspręstų problemą?

- Visiškai aišku: Alisa galėtų pranešti, kada jie susiruoš mūsų aplankyti, ir aš tave paslėpčiau. Jie būtų bejėgiai, - piktdžiugiškai tarė jis. - Tarsi šieno vežime ieškotų adatos!

Jiedu su Emetu susižvalgė ir išsišiepė vienas kitam.

Man tai pasirodė nesąmonė.

- Bet jie suras tave, - priminiau jam.

- Aš savimi pasirūpinsiu.

Emetas nusijuokė ir ištiesė broliui per stalą į kumštį sugniaužtą ranką.

- Puikus planas, brolau, - entuziastingai pritarė jis.

Edvardas kaukštelėjo kumščiu į Emeto kumštį.

- Ne, - sušvokštė Rozali.

- Jokiu būdu, - palaikiau ją.

- Nuostabu, - įvertino Džasperis.

- Kvailiai, - burbtelėjo Alisa.

Esmė tik spoksojo į Edvardą.

Ištiesinau nugarą ir susikaupiau. Tai buvo *mano* susirinkimas.

- Na, gerai. Edvardas jums pateikė alternatyvų pasiūlymą, - ramiai tariau. - Balsuokime.

Šįkart pradėjau nuo Edvardo; geriau tegu jis pirmas pateikia savo nuomonę.

- Ar nori, kad prisidėčiau prie tavo šeimos?

Jo žvilgsnis buvo rūstus, akys juodos kaip titnagas.

- Tik ne tokiu būdu. Tu liksi žmogus.

Linktelėjau, nutaisiusi dalykišką veidą, ir ėjau toliau.

- Alisa?

- Taip.

- Džasperis?

- Taip, - rimtai ištarė jis. Šiek tiek nustebau, - dėl jo balso visiškai nebuvau įsitikinusi, - tačiau neparodžiau jausmų ir tęsiau balsavimą.

- Rozali?

Ji sudvejojo, prikando savo putnią, tobulą apatinę lūpą.

- Ne.

Nutaisiusi abejingą veidą pasukau galvą toliau, tačiau ji iškėlė abi rankas delnais į priekį.

- Leisk man paaiškinti, - paprašė ji. - Tai ne todėl, kad nenorėčiau, jog būtum mano sesuo. Tiesiog... ne toki gyvenimą būčiau pasirinkusi. Norėčiau, kad anuomet kas nors būtų balsavęs prieš mane.

Lėtai linktelėjau ir pasisukau į Emetą.

- Po galais, taip! - jis išsišiepė. - Surasime ir kitą būdą susikauti su tuo Demetrijumi.

Tebesišypsodama atsigrėžiau į Esnę.

- Taip, Bela, žinoma. Jau įsivaizduoju tave kaip mūsų šeimos narę.

- Dėkui, Esne, - sumurmėjau gręždamasi į Karlailą.

Staiga ėmiau jaudintis, panorau, kad jo būčiau klaususi pirmiausia. Neabejojau, kad jo balsas - svarbiausias, reiškiantis daugiau už bet kokią daugumą.

Karlailas nežiūrėjo į mane.

- Edvardai, - tarė jis.

- Ne, - suuzgė jis.

Žandikaulis buvo įsitempęs, dantys prašiepti.

- Tai vienintelė protinga išėitis, - nepasidavė Karlailas. - Nusprendei, kad be jos negali gyventi, tad nematau kito pasirinkimo.

Edvardas paleido mano ranką ir atsistūmė nuo stalo. Išsvirduliavo iš kambario, patyliukais urgzdamas.

- Tikriausiai supratai, už ką balsuoju, - atsiduso Karlailas.

Tebežiūrėjau Edvardui įkandin.

- Ačiū, - sumurmėjau.

Iš kito kambario pasigirdo kurtinantis trenksmas.

Krūptelėjau ir greitai tariau:

- Tai visa, ko man reikėjo. Dėkui. Už tai, kad mane palaikėte. Ir aš jums visiems tą patį jaučiu. - Mano balsas baigiant suvirpėjo nuo jausmų.

Esmė žaibo greičiu atsidūrė prie manęs, apsikabino šaltomis rankomis.

- Mieloji Bela, - sukuždėjo ji.

Aplėbiau ją. Akies kampučiu išvydau, kad Rozali nudelbusi akis į stalą, ir suvokiau, kad mano žodžius buvo galima suprasti dvejopai.

- Na, Alisa, - paklausiau, kai Esmė mane paleido, - kur norėtum tai atlikti?

Alisa pažiūrėjo į mane iš siaubo išsiplėtusiomis akimis.

- Ne! *Ne!* NE! - sustugo Edvardas, vėl įlėkdamas į kambarį.

Man nespėjus nė mirktelėti, jis atsistojo priešais ir pasilenkė virš manęs įniršio perkreiptu veidu.

- Gal pakvaišai? - užriko jis. - Visai proto netekai?

Susigūžiau, delnais užsidengiau ausis.

- Hm, Bela, - išsigandusiu balsu įsiterpė Alisa. - Nemanau, kad esu tam *pasiruošusi*. Man reikia pasiręngti...

- Pažadėjai, - priminiau jai, žvilgčiodama iš po Edvardo rankos.

- Žinau, bet... Iš tiesų, Bela! Nė nenumanau, kaip tavęs *nenužudyti*.

- Tau pavyks, - padrašinau ją. - Pasitikiu tavimi.

Edvardas piktai sušnypštė.

Alisa skubiai papurtė galvą, atrodė persigandusi.

- Karlailai? - pasisukau į jį.

Edvardas suėmė ranka mano veidą ir privertė pažvelgti į jį. Kita ranka buvo ištiesta delnu į Karlailą.

Karlailas jo nepaisė.

- Aš galėsiu tai padaryti, - atsakė į mano klausimą. Labai norėjau išvysti jo veido išraišką. - Nekils pavojaus, kad prarasiu savitvardą.

- Skamba gražiai. - Vyliausi, kad jis supras; nebuvo lengva kalbėti, kai Edvardas taip laikė mano žandikaulį.

- Neskubėkit, - pro dantis iškošė Edvardas. - Nebūtina tai atlikti dabar.

- Nėra priežasčių atidėlioti, - žodžiai buvo iškraipyti.

- Galiu kelias pateikti.

- Kurgi ne, - sugižusi tariau. - O dabar paleisk mane.

Jis paleido mano veidą ir susinėrė ant krūtinės rankas.

- Po poros valandų Čarlis atlėks čia tavęs ieškoti. Kažin ar ne-
iškvies policijos.

- Visi trys atidulkės. - Vis dėlto susiraukiau.

Tai visuomet sunkiausia dalis. Čarlis, Renė. O dabar ir Džeiko-
bas. Žmonės, kurių netekčiau, kuriuos išskaudinčiau. Troškau, kad koku nors būdu galėčiau kentėti viena, tačiau žinojau, jog tai ne-
įmanoma.

Tačiau likdama žmogumi dar labiau juos skaudinčiau. Būda-
ma arti nuolat statyčiau Čarlį į pavojų. Džeikui, kai priviliočiau jo priešus į teritoriją, kurią jis jaučiasi privalęs ginti, kultų dar didesnė grėsmė. O Renė - net negalėjau rizikuoti aplankyti savo mamos, baimindamasi atvilioti paskui save mirtį!

Buvau pavojų magnetas ir suvokiau tai.

O suvokdama tai žinojau, kad turiu gebėti pasirūpinti savimi ir apsaugoti tuos, kuriuos myliu, net jei tai reikštų, jog negaliu būti *su jais*. Privalau būti stipri.

- Tam, kad nesukeltame *itarimo*, - vis dar pro dantis išspaudė Edvardas, tik dabar jau žiūrėdamas į Karlailą, - siūlau atidėti šį pokalbį bent iki tol, kol Bela baigs vidurinę ir išsikraustys iš Čarlio namų.

- Protingas pasiūlymas, Bela, - pritarė Karlailas.

Pagalvojau, kaip pasijustų Čarlis, - po viso to, ką praeitą savaitę jam teko išgyventi dėl Hario mirties ir dėl netikėto *mano* dingimo, - jei rytą pabustų ir rastų mano lovą tuščią. Čarlis to nenuspėdė. Tereikia šiek tiek luktelėti; išleistuvės ne taip jau toli...

Sučiaupiau lūpas.

- Pagalvosiu.

Edvardas atsipalaidavo. Žandikaulis atsileido.

- Turbūt reikėtų pargabenti tave namo, - jau ramiau ištarrė jis, tačiau, be abejo, skubėjo išdanginti mane iš čia. - Jei kartais Čarlis anksčiau pabustų.

Pažvelgiau į Karlailą.

- Tai po išleistuvių?

- Duodu žodį.

Giliai įkvėpiau, nusišypsojau ir atsigrežiau į Edvardą.

- Gerai. Gali nešti mane namo.

Edvardas išsitempė mane iš namų, kad Karlailas nespėtų dar ko nors prižadėti. Išėjome pro užpakalines duris, tad nemačiau, kas svetainėje sudužo.

Namo keliavome tyliai. Jaučiausi laiminga ir truputį išdidi. Žinoma, ir išsigandusi, tačiau apie tai stengiausi negalvoti. Kokia nauda iš to, kad bijosiu skausmo - fizinio ar emocinio? Tad nusprendžiau išmesti tai iš galvos, kol nebebus kitos išeities.

Pribėgęs namus Edvardas nestabtelėjo. Per pusę sekundės užlėkė siena aukštyn ir išoko pro langą. Tada atkabino mano rankas sau nuo kaklo ir pasodino ant lovos.

Tariausi neblogai numananti, apie ką jis galvoja, tačiau jo išraiška mane nustebino. Nebuvo įtūžęs, tik susimąstęs. Tyliai žingsnia-

vo pirmyn atgal per mano tamsų kambarėlių, o aš su vis augančiu įtarumu jį stebėjau.

- Kad ir ką rezgi, tau neišdegs, - perspėjau jį.

- Ššš. Aš galvoju.

- Uch, - suaimanavau, griuvau į lovą ir užsitraukiau ant galvos antklodę.

Neišgirdau nė garso, tik staiga jis atsidūrė šalia. Nuklojo antklodę, kad mane matytų. Atsigulė šalia. Nubraukė nuo skruosto plaukus.

- Jei neprieštaruji, norėčiau matyti tavo veidą. Gyvenau be jo taip ilgai, kaip tik galėjau. O dabar... kai ką man pasakyk.

- Ką? - nenorom paklausiau.

- Jei galėtum gauti bet ką pasaulyje, ką tik nori, kas tai būtų? Jaučiau, kad mano žvilgsnis nepatiklus.

- Tu.

Jis nekantriai papurtė galvą.

- Ką nors, ko dar neturi.

Nesupratau, kurlink jis kreipia, tad prieš atsakydama rūpestingai pasvarsčiau. Man kai kas dingtelėjo, tik tai veikiausiai buvo neįmanoma.

- Norėčiau... kad Karlilui nereikėtų to daryti. Norėčiau, kad *tu* mane perkeistum.

Įdėmiai stebėjau jo veidą, būgštaudama išvysti tokį pat įniršusį, kaip jų namuose. Nustebau, kad jo išraiška nepasikeitė. Jis vis dar svarstė, planavo.

- Ką galėtum už tai duoti?

Nepatikėjau savo ausimis. Aiktelėjau matydama ramų jo veidą ir nė nesusimąščiusi išpyškinau:

- Bet ką.

Jis šyptelėjo, tada kietai sučiaupė lūpas.

- Penkerius metus?

Mano veide vienu metu atspindėjo graužatis ir siaubas.

- Sakei, bet ką, - priminė jis man.

- Taip, bet... tu per tą laiką sugalvosi, kaip išsisukti. Geležį reikia kalti, kol karšta. Be to, pernelyg pavojinga būti žmogumi - bent man. Taigi bet ką, tik ne *tai*.

Jis suraukė kakta.

- Trejus metus?

- Ne!

- Negi tai visiškai nieko neverta?

Pagalvojau, kaip stipriai to trokštu. Bet nusprendžiau verčiau neišsiduoti ir neparodyti jam, kiek *daug* tai verta. Tai suteiks man pranašumo.

- Pusę metų?

Jis išvertė akis.

- Neužteks.

- Tada metus, - tariau. - Daugiau nė už ką.

- Duok man bent dvejus.

- Nieku gyvu. Devyniolika bus pats tas. Bet nesiruošiu nė *priar-tėti* prie dvidešimties. Jei jau tu amžinai būsi paauglys, tai ir aš.

Jis kurį laiką svarstė.

- Sutinku. Užmirškime visus terminus. Jei nori, kad tai būčiau aš, turi išpildyti tik vieną sąlygą.

- Sąlygą? - bukai pakartojau. - Kokią sąlygą?

Jo žvilgsnis buvo budrus, jis kalbėjo lėtai.

- Pirmiausia ištekėk už manęs.

Stebėjau, kaip į ją ir laukiau...

- Ar jau galima juoktis?

Jis atsiduso.

- Bela, tu mane ižidei. Ką tik tau pasipiršau, o tu manai, kad tai pokštas.

- Edvardai, būk geras, surimtėk.

- Aš šimtu procentų rimtas. - Jis žvelgė į mane nėmaž nesišai-
pydamas.

- Ak, liaukis, - su isteriška gaidele balse tariau. - Man tik aš-
tuoniolika.

- Na, o man beveik šimtas dešimt. Pats laikas vesti ir surimtėti.

Nusisukau į tamsų langą bandydama sutramdyti siaubą, kol ne-
išsidaviau.

- Klausyk, susituokti nėra didžiausia mano svajonė, supranti?
Renei ir Čarliui tai būtų tarsi mirties nuosprendis.

- Na ir pasakei.

- Supranti, ką turėjau galvoje.

Jis giliai įkvėpė.

- Tik nesakyk, kad bijai išsipareigoti, - jo balsas skambėjo nepa-
tikliai, ir aš supratau, ką jis turi galvoje.

- Ne visai taip, - išsisukinėjau. - Aš... bijau Renės. Ji griežtai
nusistačiusi prieš santuoką iki trisdešimties metų.

- Jai labiau tiktų, jei taptum viena iš amžiams pasmerktųjų, o ne
ištekėtum, - jis niūriai nusijuokė.

- Nejuokinga.

- Bela, jei palygintum santuokinius išsipareigojimus su amžinu
sielos praradimu tapus vampyru... - jis papurtė galvą. - Jei nesi-
ryžti už manęs tekėti, tai...

- Gerai, - nutraukiau jį. - Jei sutikčiau? Jei liepčiau tau tuoj pat
vežtis mane į Las Vegasą? Ar po trijų dienų tapčiau vampyre?

Jis nusišypsojo, tamsoje blykstelėjo dantys.

- Žinoma, - atsakė jis, priimdamas mano iššūkį. - Tuoj atsiva-
rysiu automobilį.

- Po galais, - suniurzgėjau. - Duosiu tau aštuoniolika mė-
nesių.

- Nieko nebus, - nusišypsojo jis. - Man patinka *šita* sąlyga.

- Puiku. Baigusi mokyklą paprašysiu, kad tai atliktų Karlailas.

- Jei tikrai to nori, - jis gūžtelėjo pečiais, o šypsena tapo tiesiog angeliška.

- Su tavim neįmanoma, - suaimanavau. - Esi tikras pabaisa.

Jis sukikeno.

- Ar dėl to nenori už manęs tekėti?

Vėl sudejavau.

Jis pasilenkė prie manęs; juodos kaip naktis akys švelniai ruse-
no, blaškė dėmesį.

- Bela, maldauju, - sušnabždėjo jis.

Akimirką užmiršau, kaip kvėpuoti. Atitokusi greitai papurčiau
galvą, bandydama praskaidrinti ūmiai aptemusį protą.

- Ar sutiktum, jei būčiau turėjęs laiko nupirkti tau žiedą?

- Ne! Jokių žiedų! - beveik rėkte rėkiau.

- Prisišaukei, - sukuždėjo jis.

- Oi.

- Čarlis keliasi; verčiau jau eisiu, - nusiminęs tarė Edvardas.

Man liovėsi plakusi širdis.

Jis akimirksniu įvertino mano išraišką.

- Ar būtų labai vaikiška, jei pasislėpčiau tavo spintoje?

- Ne, - sukuždėjau. - Būk geras, lik.

Edvardas šyptelėjo ir dingio.

Laukdama, kol Čarlis ateis manęs pažiūrėti, viriau pykčiu.
Edvardas puikiai žinojo, ką daro, ir aš galėjau lažintis, kad visa ta
nuostaba ir išišeidimas tebuvo sumanymo dalis. Žinoma, vis dar
turėjau atsargoje Karlailą, tačiau dabar, kai atsirado galimybė, kad
Edvardas pats mane perkeis, negalėjau to atsisakyti. Jis tikras suk-
čius.

Girgždėdamos atsidarė durys.

- Tėti, labas rytas.

- O, Bela, sveika. - Jis atrodė sutrikęs, lyg būtų užkluptas. - Ne-
žinojau, kad jau pabudai.

- Taip. Tik laukiau, kol atsikelsi, kad galėčiau palįsti po dušu, - ir pradėjau stotis.

- Luktelk, - tarė Čarlis ir spragtelėjo lempą. Sumirksėjau nuo šviesos, labai stengiausi nežiūrėti į spintą. - Truputį pasišnekėkime.

Mano veidą iškreipė grimasa. Užmiršau paprašyti Alisos, kad sugalvotų gerą pasiteisinimą.

- Žinai, kad prisivirei košės.

- Taip, žinau.

- Per šitas tris dienas vos neišprotėjau. Grįžtu namo iš Hario *laidotuvių*, o tavęs nėra. Džeikobas tegalėjo papasakoti, kad pabėgai su Alisa Kalen ir kad, jo manymu, tau gresia pavojus. Nepalikai telefono numerio ir nepaskambinai. Nežinojau, nei kur tu, nei kada grįši - ir ar apskritai grįši. Ar bent numanai, kaip... kaip... - jis negalėjo užbaigti sakinio. Šaižiai įkvėpė ir kalbėjo toliau. - Ar gali pateikti bent vieną priežastį, kodėl neturėčiau tučtuojau išsiųsti tavęs į Džeksonvilį?

Prisimerkia. Taigi jis griebiasi grasinimų. Šį žaidimą galima žaisti dviese. Atsisėdau ir apsisupau antklode.

- Nes aš nevažiuosiu.

- Klausyk, panele...

- Tėti, aš visiškai prisiimu atsakomybę už savo poelgį, ir tu turi teisę man skirti namų areštą kiek tik panorėsi. Taip pat dirbsiu visus darbus, skalbsiu ir plausiu indus, kol nuspręsi, kad pasimokiau. Taip pat, manau, turi teisę panorėjęs mane išmesti - tačiau net taip nepriversi manęs skristi į Floridą.

Jo veidas skaisčiai išraudo. Prieš atsakydamas jis kelis kartus giliai įkvėpė.

- Gal teiksiesi paaiškinti, kur buvai?

O, šūdas.

- Tai buvo... skubus atvejis.

Jis pakėlė antakius laukdamas šaunos mano pasiaiškinimo.

Pritraukiau pilnus žandus oro, tada garsiai iškvėpiau.

- Nežinau, ką tau papasakoti, tėti. Tai buvo nesusipratimas. Kai kas kai ką leptelėjo. Prasidėjo nesąmonės.

Jis laukė nepatiklia veido išraiška.

- Supranti, Alisa pasakė Rozali, kad nušokau nuo uolos...

Kamavausi, norėdama kalbėti įtikinamai, stengiausi neatitrūkti nuo tiesos, kad savo negebėjimu meluoti nesugadinčiau pasiaiškinimo, tačiau vos spėjus tai ištartį, Čarlį išraiška man priminė, kad jis ničnieko nenučiuoja apie šuolį.

O, vargeli. Tarsi to man dar trūko, kad būčiau sumalta į miltus.

- Tikriausiai tau apie tai dar nepasakojau, - išstėnėjau. - Nieko nenučiuoja. Tik kvailiojome, plaukiojau su Džeikobu. Šiaip ar taip, Rozali pranešė Edvardui, ir jis pasiuto. Ji lyg ir netyčia pasakė taip, kad buvo galima pamanyti, jog bandžiau nusižudyti ar panašiai. Jis nekėlė ragelio, taigi Alisa nusitėmpė mane į... Los Andžela, kad pati jam pasiaiškinau. - Gūžtelėjau pečiais, vildamasi, kad jis neatkreips dėmesio į mano klaidą ir patikės šiuo nuostabiu pasiteisinimu.

Čarlį veidas buvo sustingęs.

- Bela, tai *bandei* nusižudyti?

- Ne, žinoma, ne. Mes tik linksminomės su Džeiku. Šokinėjome į vandenį nuo uolų. La Pušo vaikai visą laiką tai daro. Kaip sakiau, nieko nenučiuoja.

Čarlį veidas atgijo - išraudo iš pykčio.

- Tai kaip ten su tuo Edvardu Kalenu? - išpoškino jis. - Paliko tave netaręs nė žodžio ir šitiek laiko nesirodė...

Pertraukiau jį.

- Tai buvo dar vienas nesusipratimas.

Jo veidą vėl užliejo raudonis.

- Tai, vadinasi, jis grįžo?

- Tiksliai nežinau, ką jis ketina daryti. *Manau*, jie visi grįš.

Čarlis papurtė galvą, gyslos ant kaktos tvinkčiojo.

- Bela, noriu, kad laikytumeisi nuo jo atokiai. Aš juo nepasitikiu. Jis tau per prastas. Daugiau jam neleisiu šitaip gadinti tau gyvenimo.

- Gerai, - ištariau.

Čarlis net loštelėjo atgal.

- O, - jis sutriko, tada iš nuostabos garsiai iškvėpė. - Maniau, su tavim bus sunku.

- Taip ir bus. - Žvelgiau jam tiesiai į akis. - Norėjau pasakyti: gerai, aš išsikraustau.

Jo akys išsprogo; veidas pasidarė kaip burokas. Sunerimau dėl jo sveikatos, ir mano ryžtas susvyravo. Jis ne jaunesnis už Harij...

- Tėti, aš *nenoriu* išsikraustyti, - jau švelniau ištariau. - Myliu tave. Žinau, kad nerimauji, bet šįkart turi manimi kliautis. Ir jei nori, kad pasilikčiau, turėsi būti pakantesnis Edvardui. Tai nori, kad čia gyvenčiau, ar ne?

- Bela, taip nesąžininga. Pati žinai, kaip noriu, kad pasiliktum.

- Tuomet gražiai elkis su Edvardu, nes jis bus ten, kur būsiu aš, - tvirtai pareiškiau.

Tebetikėjau tuo, ką suvokiau nušvitimo akimirka.

- Tik ne po mano stogu, - pratrūko Čarlis.

Sunkiai atsidusau.

- Klausyk, šiąnakt - o gal veikiau šįryt - nebesiruošiu pateikti tau daugiau ultimatumų. Tiesiog pamąstyk apie tai kelias dienas, gerai? Tik neužmiršk, kad mudu su Edvardu, galima sakyti, neišskiriami.

- Bela...

- Pamąstyk apie tai, - nepasidaviau. - O kol kas gal galėtum palikti mane vieną? Man *tikrai* reikia nusiprausti po dušu.

Čarlio veidas buvo keisto purpurinio atspalvio, bet jis išėjo ir užtrenkė duris. Girdėjau, kaip piktai trepsi laiptais.

Nusimečiau antklodę, Edvardas jau buvo čia, sėdėjo supamojoje kėdėje, lyg būtų dalyvavęs pokalbyje.

- Apgailestauju, kad turėjai tai išklausti, - sušnabždėjau.

- Nieko, nusipelniau daug baisesnių žodžių, - sumurmėjo jis. - Tik nesiginčyk su Čarliu man už nugaros.

- Nesijaudink, - šnabždėjau rinkdama vonios reikmenis ir švarius drabužius. - Ginčysiuosi tik tiek, kiek būtinai reikės. O gal nori pasakyti, kad neturėsiu kur dėtis? - dėdamasi persigandusi išplėčiau akis.

- Atsikraustytum į vampyrų pilnus namus?

- Tikriausiai tai saugiausia vieta tokiai kaip aš. Be to... - nusišypsodavau, - ...jei Čarlis mane išmes, nebereikės laukti abitūros, tiesa?

Jo skruostai įsitempė.

- Taip karštai trokšti būti amžinai pasmerkta, - sumurmėjo jis.

- Turbūt nė pats tuo rimtai netiki.

- O, nejaugi? - užsiplieskė jis.

- Tikrai netiki..

Jis piktai dėbtelėjo į mane ir norėjo kažką sakyti, bet aš užbėgau jam už akių.

- Jei rimtai tikėtum, kad praradai sielą, tai tada, kai suradau tave Volterroje, būtum iškart susigaužęs, kas vyksta, o ne pamanęs, kad mes abu mirę. Bet tu nesusigaudei - tu pasakei: *Nuostabu, Karlailas buvo teisus*, - triumfuodama priminiau jam. - Vadinasi, turi viltį.

Edvardas bent kartą prarado amą.

- Tuomet abu turėkime viltį, gerai? - pasiūliau. - Nors tai galiausiai nesvarbu. Jei būsi su manim, dangaus man nereikės.

Jis pamažu atsistojo, uždėjo delnus man ant skruostų ir pažvelgė į akis.

- Amžinai, - vis dar mažumėle apdujęs prisiekė jis.
- Tik to ir norėjau, - tariu ir pasistiebiau ant pirštų galų, kad galėčiau priglausti savo lūpas prie jojo.

EPILOGAS: SUTARTIS

GYVENIMAS BEVEIK GRĮŽO Į ĮPRASTAS VĖŽES- greičiau nei tikėjau. Ligoninė išskėtusi rankas priėmė Karlailą atgal, netgi nesivargindama slėpti džiaugsmo, kad Esmei gyventi Los Andžele ne itin patiko. Kadangi būdama užsienyje praleidau trigonometrijos testą, Alisos su Edvardu rezultatai kol kas buvo geresni. Staiga pradėjau rimtai mąstyti apie universitetą (universitetas tebebuvo planas B, jei kartais susigundyčiau Edvardo pasiūlymu ir baigusi mokyklą nepasinaudočiau Karlailo pažadu). Daugeliui aukštųjų mokyklų jau nespėjau pateikti prašymo, tačiau Edvardas man kasdien tempė vis naujas krūvas dokumentų, kuriuos turėjau pildyti. Harvardą jis jau buvo perėjęs, tad nesijaudino, kad dėl mano delsimo kitais metais abu galime atsidurti Pusiasalio bendruomenės koledže.

Čarlis nebuvo manimi patenkintas ir su Edvardu nesišnekėjo. Tačiau bent įsileisdavo jį į namus nustatytomis lankymo valandomis. Man nebuvo leidžiama išeiti.

Vienintelės išimtys buvo mokykla ir darbas, tad pastaruoju metu ėmiau keistai žavėtis nykiomis, murzinai geltonomis klasės sienomis. Tai buvo stipriai susiję su asmeniu, sėdinčiu su manimi viename suole.

Edvardas mokėsi toliau ir taip sudarė tvarkaraštį, kad per daugumą pamokų būdavome kartu. Rudenį, kai Kalenai neva persikėlė į Los Andželą, elgiausi taip, kad vieta šalia manęs taip ir liko neužimta. Net Maikas, sugebantis pasinaudoti visomis galimybėmis, tuokart laikėsi nuo manęs saugiu atstumu. Edvardui grįžus į savo vietą atrodė, tarsi pastarieji aštuoni mėnesiai būtų buvęs tik baugus košmaras.

Vis dėlto kai kas pasikeitė. Viena vertus, manęs neišleisdavo iš namų. Kita vertus, iki šio rudens Džeikobas Blekas dar nebuvo mano geriausias draugas. Suprantama, anuomet jo nesiilgėjau.

Neturėjau teisės nuvažiuoti į La Pušą, o Džeikobas irgi manęs nelankė. Netgi neatsiliepdavo, kai skambindavau.

O skambindavau dažniausiai vakarais, kai lygiai devintą Čarlis piktdžiugiškai išmesdavo Edvardą, ir prieš tai, kai Čarliui užmigus jis įlįsdavo pro langą. Savo bergždiems skambučiams pasirinkau tokį laiką, nes pastebėjau, kad Edvardas, man paminėjęs Džeikobo vardą, kaskart nutaiso miną. Nepritariančią ir atsargią... gal netgi pikta. Spėjau, kad jis irgi turi išankstinių nuostatų apie vilkolakius, nors nereiškia jų taip garsiai kaip Džeikobas, burnodamas ant „kraugerių“.

Taigi apie Džeikobą užsimindavau retai.

Kai Edvardas būdavo šalia, sunkiai sekdavosi galvoti apie nemalonius dalykus - net apie buvusį geriausią draugą, kuris dėl manęs veikiausiai jaučiasi labai nelaimingas. Prisiminusi Džeiką kaskart pasijusdavau kalta, kad taip mažai apie jį galvoju.

Pasaka tęsėsi. Princas sugrižo, piktieji burtai išsisklaidė. Gerai nežinojau, ką daryti su atliekamu veikėju. Ar *jis* gyvens ilgai ir laimingai?

Slinko savaitės, tačiau Džeikobas vis neatsakinėjo į skambučius. Pradėjau nuolat jausti nerimą. Tarsi mano galvoje lašėtų čiaupas, kurio negalėčiau užsukti ar negirdėti. Tekšt, tekšt, tekšt. Džeikobas, Džeikobas, Džeikobas.

Tad nors apie Džeikobą šnekėjau nedaug, kartais mano neviltis ir būgštavimai išsiliedavo per kraštus.

- Tai tiesiog nemandagu! - pratrūkau vieną šeštadienio popietę, kai Edvardas paėmė mane iš darbo. Pykti buvo lengviau, nei jaustis kaltai. - Tikras įžeidimas!

Pakeičiau taktiką tikėdamasi geresnių rezultatų. Šįkart paskambinau Džeikui iš darbo, tačiau atsiliepė Bilis, iš kurio nebuvo jokios naudos. Ir vėl.

- Bilis sakė, kad jis *nenori* su manim šnekėtis, - siautėjau žvelgdama į šoniniu langu kliokiantį lietų. - Jis buvo namie, bet negalėjo paėjėti trijų žingsnių iki telefono! Paprastai Bilis pasako, kad jo nėra, kad jis užsiėmęs, miega ar šiaip kuo užsiima. Žinoma, suprantu, kad jis man meluoja, tačiau bent jau mandagiai išsisuka iš padėties. Ko gero, dabar ir Bilis manęs nekenčia. Taip nesąžininga!

- Bela, tai ne dėl tavęs, - tyliai tarė Edvardas. - Kas gi galėtų tavęs nekęsti?

- Bet aš tai jaučiu, - sumurmėjau ir susinėriau ant krūtinės rankas. Padariau tai tik iš įpročio. Čia nebebuvo kiaurymės - išvis sunkiai beprisiminiau tą tuštumos jausmą.

- Džeikobas žino, kad grįžome, ir, be abejo, įsitikinęs, kad mes kartu, - tarė Edvardas. - Jis nesiartins prie manęs nė iš tolo. Priešiškumas pernelyg giliai įsišaknijęs.

- Tai paika. Jis žino, kad tu ne toks... kaip kiti vampyrai.

- Vis vien yra rimtų priežasčių laikytis saugaus atstumo.

Buku žvilgsniu spoksojau pro priekinį langą, tematydama Džeikobo veidą su rūsčia kauke, kurios taip nekenčiau.

- Bela, esame tokie, kokie esame, - tyliai ištarė Edvardas. - Aš galiu susivaldyti, o jis vargiai. Jis dar labai jaunas. Veikiausiai viskas baigtusi muštynėmis, ir aš nežinau, ar pajėgčiau sustoti jo nenu... - jis nutilo, paskui greitai kalbėjo toliau: - Jo nesužeidęs. Tai tave nuliūdintų. O aš nenoriu, kad liūdėtum.

Prisiminiau, ką Džeikobas kalbėjo virtuvėje, tiesiog ausyse skambėjo kimus jo balsas. *Vargu, ar esu toks kantrus, kad galėčiau tai pakęsti... O tu veikiausiai irgi neapsidžiaugtum, jei nužudyčiau tavo draugę.* Bet anuomet jis susitvardė...

- Edvardai Kalenai, - sušnabždėjau. - Norėjai pasakyti „jo ne- nužudęs“? Teisingai?

Jis nususuko nuo manęs, pažvelgė į lietu. Priešais mus raudona šviesa, kurios nepastebėjau, virto žalia, ir jis vėl pajudėjo į priekį. Važiavo labai lėtai, ne taip, kaip visada.

- Aš stengčiausi... labai stengčiausi... to nepadaryti, - galop pratarė Edvardas.

Išsižiojusi spoksojau į jį, bet jo žvilgsnis buvo nukreiptas tiesiai į priekį. Sustojome prie posūkio priešais ženklą „Stop“.

Ūmiai prisiminiau, kas atsitiko Pariui, kai Romeo grįžo. Scenos remarkos paprastos: *Jie kaunasi. Paris krinta.*

Bet tai juokinga. Neįmanoma.

- Gerai, - tariau ir giliai įkvėpiau, purtydama galvą, kad išmesčiau iš jos tuos žodžius. - Niekio panašaus niekada neįvyks, taigi nėra priežasties būgštauti. Be to, kaip žinai, Čarlis šią akimirką kaip tik žiūri į laikrodį. Verčiau jau parvežk mane namo, kol neprisidariau naujų rūpesčių dėl vėlavimo.

Atsigrėžiau į jį ir nelinksmi šyptelėjau.

Kaskart žvelgiant į jo veidą, tą neįtikėtina tobulą veidą, širdis imdavo plakti stipriai ir sveikai, ji būdavo kaip tik *ten*, kur reikia. Šįkart ji ėmė daužytis dar smarkiau nei paprastai. Atpažinau jo sustingusio it statulos veido išraišką.

- Bela, tavęs jau ir taip laukia nauji rūpesčiai, - nejudindamas lūpų sušnabždėjo jis.

Prisislinkau arčiau, ištvėriau jo rankos ir pasekiau jo žvilgsnį, norėdama išvysti, ką jis mato. Nežinau, ką tikėjausi išžiūrėti - galbūt vidury gatvės stovinčią Viktoriją vėjyje plevenančiais ugniniais plaukais, o gal aukštų juodų apsiaustų gretą... arba įpykusių vilkolakių gaują. Tačiau visiškai nieko nepastebėjau.

- Kas? Kas yra?

Jis giliai įkvėpė.

- Čarlis...

- Mano tėtis? - suklykiauu.

Jis nuleido į mane akis, veidas buvo palyginti ramus, ir siaubas mažumėlę atslūgo.

- Čarlis... gal ir *nesiruošia* tavęs nudėti, bet mąsto apie tai, - pranešė jis man.

Jis vėl pajudėjo, išsuko į mano gatvę, tačiau pravažiavo namus ir sustojo miško pakrašty.

- Ką aš padariau? - žioptelėjau.

Edvardas dirstelėjo atgal į Čarlio namus. Pasekiau jo žvilgsnį ir tik dabar pamačiau, kas stovi keliuke šalia policijos automobilio. Blizgantis, skaisčiai raudonas, jis negalėjo prasprūsti pro akis. Prie namų puikavosi mano motociklas.

Edvardas sakė, kad Čarlis ruošiasi mane nudobti - vadinasi jis žino, kad motociklas *mano*. Šią niekšybę galėjo iškrėsti tik vienas žmogus.

- Ne! - aiktelėjau. - *Kodėl?* Kodėl Džeikobas šitaip su manimi pasielgė?

Jo išdavystė mane skaudžiai nutvilkė. Aklai klioviau Džeikobu - patikėjau jam visas savo paslaptis. Jis turėjo būti man saugus uostas, žmogus, į kurį galiu remtis. Žinoma, dabar mūsų santykiai nebe tokie, bet nemaniau, kad pasikeitė esminiai dalykai. Netikėjau, kad jie *gali* pasikeisti!

Ką padariau, kad to nusipelniau? Čarlis tikrai pasius - dar blogiau, jausis ižeistas, nerimaus. Negi jam dar maža teko ištvirti? Niekada nemaniau, kad Džeikas galėtų būti toks bjaurus, tikras *niekšas*. Iš akių ištryško nuoskaudos, bet ne liūdesio ašaros. Mane išdavė. Staiga taip įtūžau, kad galva ėmė tvinkčioti lyg ruošūsi sprogti.

- Jis vis dar čia? - sušvokščiau.

- Taip. Laukia mūsų, - atsakė Edvardas ir linktelėjo galva į siaurą takelį, skiriantį tamsią girią į dvi dalis.

Iššokau iš automobilio ir pasileidau prie medžių, jau sugniaužusi rankas į kumščius pirmam smūgiui.

Ir kodėl gi Edvardas daug greitesnis už mane?

Man nespėjus įsukti į takelį jis sugriebė mane už liemens.

- Paleisk! Aš jį užmušiu! *Išdavikas!* - sušukau į mišką.

- Išgirs Čarlis, - perspėjo Edvardas. - O parsitempęs tavo namo gali ir duris užmūryti.

Nejučia atsigrėžiau į namus, bet atrodė, kad matau tik tviskantį raudoną motociklą. Akyse buvo raudona. Galvoje vėl ėmė tvinkčioti.

- Tik duok man išsiaiškinti santykius su Džeikobu, o su Čarliu susitvarkysiu vėliau. - Bergždžiai stengiausi išrūkti.

- Džeikobas Blekas nori susitikti su *manimi*. Todėl jis vis dar čia.

Nustėrau, visas kovingumas išgaravo. Rankos nukaro. *Jie kaudasi. Paris krinta.*

Tūžau, tik nebe *taip* stipriai.

- Pasikalbėti? - paklausiau.

- Daugmaž.

- Ko dar? - mano balsas virptelėjo.

Edvardas nubraukė man nuo veido plaukus.

- Nesijaudink, jis čia ne tam, kad susimuštų su manim. Jis tarsi... gaujos atstovas.

- O!

Edvardas vėl dirstelėjo į namus, tada tvirčiau apkabino mano liemenį ir nusitempė mane į mišką.

- Reikia paskubėti. Čarlis pradeda nekantrauti.

Toli eiti nereikėjo; Džeikobas laukė prie takelio netoli miško pakraščio. Stovėjo atsirėmęs į samanotą medžio kamieną griežtu ir atšiauriu veidu - tokį ir žinojau jį būsiant. Jis pažvelgė į mane, paskui į Edvardą. Nelinksmi prasišiepė ir atsitraukė nuo medžio. Stovėjo basas, šiek tiek pasviręs į priekį, suspaudęs drebančias rankas į kumščius. Atrodė aukštesnis nei pastarąjį kartą, kai mačiau. Neįmanoma, bet jis vis dar augo. Jei atsistotų šalia Edvardo, būtų visa galva aukštesnis.

Tačiau Edvardas sustojo vos jį išvydęs, tarp mūsų ir Džeikobo liko nemažas atstumas. Edvardas pasisuko ir pastūmė mane taip, kad atsidūriau jam už nugaros. Pasilenkiau į šoną, kad matyčiau Džeikobą, ir pažvelgiau į jį kaltinančiu žvilgsniu.

Maniau, kad išvydusi jo rūstų, nuožmų veidą dar labiau įniršiu. Tačiau prisiminiau, kokį jį mačiau pastarąjį kartą, su ašaromis akyse. Bežiūrint į jį mano pyktis atlėgo, susvyravo. Taip seniai nesimatėme - man nepatiko, kad vėl susitikome *šitokiomis* aplinkybėmis.

- Bela, - sveikindamasis ištarė Džeikobas ir linktelėjo man, nenuleisdamas akių nuo Edvardo.

- Kodėl? - sušnabždėjau, stengdamasi, kad nesigirdėtų gerklėje įstrigusio gumulo. - Kaip galėjai man šitaip padaryti, Džeikobai?

Šypsena išnyko, bet veidas tebebuvo atšiaurus ir įsitempęs.

- Taip bus geriausia.

- Ką *tai* turėtų reikšti? Ar svajoji, kad Čarlis mane *pasmaugtų*? O gal nori, kad jį ištiktu širdies smūgis, kaip Hari? Suprantu, kad pyksti ant manęs, bet kaip galėjai šitaip pasielgti su *juo*?

Džeikobas susigūžė, suraukė antakius, tačiau tylėjo.

- Jis neketino nieko skaudinti - tik norėjo, kad tau skirtų namų areštą ir negalėtum susitikinėti su manim, - Džeikobo mintis išdėstė Edvardas.

Džeikobas neapykanta liepsnojančiomis akimis dėbelėjo į Edvardą.

- Ak, Džeikai! - suaimanavau. - Manęs jau *ir taip* niekur neišleidžia! Kaip manai, kodėl neatlėkiau į La Pušą įspirti tau į užpakalį, kad neatsiliepi į mano skambučius?

Džeikobas pirmą sykį sutrikęs žvilgtelėjo į mane.

- Tai dėl to? - paklausė jis ir kietai susičiaupė, lyg gailėtusi prastaręs.

- Jis manė, kad tai *aš* tavęs neišleidau, o ne Čarlis, - vėl paaiškino Edvardas.

- Liaukis, - užriko Džeikobas.

Edvardas tylėjo.

Džeikobas sudrebėjo, tada sukando dantis taip pat stipriai, kaip laikė sugniaužęs kumščius.

- Bela neperdėjo pasakodama apie tavo... gebėjimus, - iškošė jis. - Taigi tikriausiai jau žinai, kodėl esu čia.

- Taip, - ramiai patvirtino Edvardas. - Bet prieš tau pradėdant noriu kai ką pasakyti.

Džeikobas laukė gniauždamas ir atleisdamas kumščius, stengdamasis suvaldyti trūkčiojančias rankas.

- Ačiū, - nuoširdaus dėkingumo kupinu balsu ištarė Edvardas. - Niekada negalėsiu žodžiais išreikšti, koks dėkingas jaučiuosi. Būsiu tau skolingas visą savo... egzistenciją.

Džeikobas apstulbęs spoksojo į jį, iš nuostabos net drebulys liovėsi. Greitom susižvalgėme, bet aš taip pat nieko nesusigaudžiau.

- Už tai, kad gelbėjai Belai gyvybę, - iš jaudulio prikimusi balsu paaiškino Edvardas. - Kai aš... to nedariau.

- Edvardai... - prabilau, bet jis, žvelgdamas į Džeikobą, pakėlė ranką.

Džeikobo veide šmėkštelėjo nuovoka, bet paskui vėl virto atšiauria kauke.

- Dariau tai ne dėl tavęs.

- Žinau. Bet tai nesusilpnina dėkingumo, kurį tau jaučiu. Pamaniau, kad turėtum tai žinoti. Jei tik galėčiau ką nors dėl tavęs padaryti...

Džeikobas kilstelėjo juodą antakį.

Edvardas papurtė galvą.

- Tai ne mano galioje.

- Tuomet kieno? - suniurzgėjo Džeikobas.

Edvardas pažvelgė į mane.

- Jos. Aš gabus mokinys, Džeikobai Blekai, ir du kartus tos pačios klaidos nedarau. Būsiu čia tol, kol ji nepalieps man išeiti.

Akimirksniu pasinėriau į jo auksines akis. Nebuvo sunku suprasti, apie ką jie šnekėjosi. Vienintelis dalykas, ko Džeikobas gali norėti iš Edvardo - kad jo čia nebūtų.

- Niekada, - sušnabždėjau vis dar prikaustyta Edvardo žvilgsnio.

Džeikobas išleido trūkšmingą garsą.

Nenorom atitraukiau akis nuo Edvardo ir rūsčiai pažvelgiau į Džeikobą.

- Ar dar ko nors nori, Džeikobai? Troškai pridaryti man bėdos - užduotį atlikai. Čarlis turbūt dabar išsiųs mane į karo akademią. Bet net tai neatskurs manęs nuo Edvardo. *To* tu niekaip negali pakeisti. Ko dar nori?

Džeikobas tebespoksojo į Edvardą.

- Aš tik turiu priminti tavo bičiuliams kraugeriams, kad laikytųsi pagrindinių mūsų sutarties punktų. Ta sutartis - vienintelis dalykas, kuris man neleidžia šią akimirką perrėžti jam gerklės.

- Mes nieko neužmiršome, - atsakė Edvardas tuo pat metu, kai aš paklausiau:

- Kokių pagrindinių punktų?

Džeikobas vis dar spitrijosi į Edvardą, tačiau atsakė man.

- Susitarimas aiškus. Jei kuris nors jų įkąs žmogui, sutartis nutrūks, *įkąs*, ne nužudys, - pabrėžė jis.

Pagaliau pažvelgė į mane. Akys buvo šaltos.

Man prireikė sekundės, kad suvokčiau skirtumą, tada mano veidas tapo toks pat šaltas kaip jo.

- Ne tavo reikalas.

- Mano, po velnių... - tik tiek jis teišspaudė.

Nesitikėjau, kad mano skuboti žodžiai sukels tokius stiprius jausmus. Veikiausiai jis nieko nežinojo, nors ir atėjo perduoti perspėjimo. Turbūt manė, kad tai tik atsargumo priemonė. Iki šiol nesuvokė, - ar nenorėjo patikėti, - kad aš jau apsisprendžiau. Kad rimtai ketinu tapti Kalenų šeimos nariu.

Išgirdus mano atsakymą Džeikobo vos neapėmė traukuliai. Jis stipriai prispaudė kumščius prie smilkinių, užsimerkė ir susirietė bandydamas sutramdyti mėšlungį. Veidas po rusva oda įgavo satlotinį atspalvį.

- Džeikai? Gerai jauties? - išsigandusi paklausiau.

Žengiau pusę žingsnio prie jo, tada Edvardas mane sučiupo ir trūktelėjo atgal, sau už nugaros.

- Atsargiai! Jis nesivaldo, - perspėjo jis mane.

Bet Džeikobas atgavo savitvardą; dabar drebėjo tik rankos. Jis žvelgė į Edvardą su didžiausia neapykanta.

- Ak. Aš niekada jos neįskaudinčiau.

Nei Edvardui, nei man neprasprūdo pro ausis sakinio kirtis ir jame slypintis kaltinimas. Edvardui iš lūpų išsiveržė tylus švilpesys. Džeikobas automatiškai sugniaužė kumščius.

- BELA! - iš namų pusės atskambėjo Čarlio riaumojimas. - TUČTUOJAU DROŽK NAMO!

Visi apmirėme ir įsiklausėme į tylą.

Aš prabilau pirmoji; mano balsas drebėjo.

- Šūdas.

Iš Džeikobo veido dingo įniršis.

- Aš *labai* dėl to gailiuosi, - sumurmėjo jis. - Turėjau padaryti ką galėjau - turėjau pabandyti...

- Dėkui, - virpantis balsas visai nenuskambėjo pašaipiai.

Patraukiau takeliu, tikėdamasi išvysti, kaip Čarlis lėkte atlekia per šlapius paparčius lyg įtūžęs jautis. Aš šioje scenoje būčiau raudona vėliava.

- Dar kai kas, - tarė man Edvardas, paskui pažvelgė į Džeikobą. - Mes savo pusėje neradome Viktorijos pėdsakų, o jūs?

Jis sužinojo atsakymą iškart, kai tik Džeikobas apie tai pagalvojo, tačiau Džeikobas vis vien atsakė balsiai.

- Pastarąjį kartą ją pastebėjome, kai Bela buvo... išvykusi. Mes leidome jai manyti, kad baigia prasibrauti - ir jau supome ją, ruošdamiesi pulti iš pasalų...

Pasijutau, lyg kas prie nugaros būtų pridėjęs ledo.

- Bet tada ji išibėgėjo ir liuoktelėjo per mus. Netoliese, kaip supratome, ji pajuto jūsų mažosios merginos kvapą ir išsidangino. Nuo to laiko prie mūsų žemių nė nesiartino.

Edvardas linktelėjo.

- Kai grįš, nebesukite dėl jos galvos. Mes...

- Ji žudė mūsų teritorijoje, - sušnypštė Džeikobas. - Ji mūsų!

- Ne! - norėjau jiems abiem paprieštarauti.

- BELA! *MATAUJO AUTOMOBILĮ IR ŽINAU, KAD TU ČIA! JEI PO MINUTĖS NEBŪSI NAMIE!..* - Čarlis nesivargino užbaigti grasinimo.

- Eime, - tarė Edvardas.

Plyštančia širdimi pažvelgiau į Džeikobą. Ar dar kada nors jį išvysiu?

- Atleisk, - sušnabždėjo jis taip tyliai, kad supratau tik iš lūpų. - Iki, Bele.

- Pažadėjai, - apimta nevilties priminiau jam. - Mes vis dar draugai, tiesa?

Džeikobas lėtai papurtė galvą, ir manęs vos neužsmaugė gniu–
tulas gerklėje.

- Tu žinai, kaip stengiausi tesėti pažadą, bet... daugiau nebe-
galiu. Kol kas... - jis stengėsi išlaikyti savo atšiaurią kaukę, bet ši
suvirpėjo ir išnyko. - Ilgėsiuos tavęs, - vien lūpomis ištarė jis.

Ištiesė į mane ranką ištempęs pirštus, lyg norėdamas jais pa-
siekti mane.

- Ir aš, - išleminau. Mano delnas išsitiesė jo link.

Manimi perbėgo jo skausmo aidas, tarsi būtume susiję. Jo skaus-
mas - mano skausmas.

- Džeikai... - žengiau prie jo. Norėjau apšviesti jo liemenį ir nu-
trinti nuo jo veido kančią.

Edvardas vėl trūktelėjo mane atgal, jo rankos ne saugojo, bet
varžė.

- Viskas gerai, - pažadėjau jam ir su pasitikėjimu akyse pažvel-
giau į jį. Jis turi suprasti.

Edvardo veidas buvo bejausmis, akyse nieko neižvelgiau. Tik
šaltį.

- Ne - ir viskas.

- Leisk ją, - vėl įsiutęs suniurzgėjo Džeikobas. - Ji *nori* priėti!

Džeikobas žengė į priekį du plačius žingsnius. Akyse šmėkštelė-
jo viltis. Krūtinė taip virpėjo, tarsi banguotų.

Edvardas pastūmė mane sau už nugaros ir atsigrėžė į Džeikobą.

- Ne! Edvardai!..

- IZABELA SVAN!

- Greičiau! Čarlis siunta! - mano balsas buvo persigandęs, tik
ne dėl Čarlio. - Paskubėkim!

Timptelėjau jį, ir jis truputį atsipalaidavo. Lėtai nusivedė mane
tolyn, žengdamas atbulas ir nenuleisdamas akių nuo Džeikobo.

Džeikobas mus stebėjo rūsčiomis akimis nuožmiame veide.
Žvilgsnyje nebeliko vilties, ir tada, prieš pat užstojant medžiams, jo
veidą staiga perkreipė skausmas.

Žinojau, kad šis paskutinis vaizdas mane persekios tol, kol vėl išvysiu jį besišypsantį.

Ir iškart prisiekiau sau *išvysti* jį besišypsantį, kuo greičiau. Rasiu būdą, kad išliktume draugai.

Edvardas laikė mane apkabinęs per liemenį ir priglaudęs. Tik tai padėjo suturėti ašaras.

Turėjau rimtų rūpesčių.

Geriausias mano draugas laiko mane priešu.

Viktorija vis dar laisvėje, ji kelia pavojų visiems, kuriuos myliu.

Jei netrukus netapsiu vampyre, Volturiai mane nužudys.

O dabar paaiškėjo: jei *tapsiu*, tai kvileutų vilkolakiai pasistengs patys atlikti šį darbą – taip pat išžudyti visą būsimą mano šeimą. Nemanau, kad jiems tai pavyktų, bet ar mano geriausias draugas stengdamasis negali žūti pats?

Labai rimtos bėdos. Tai kodėl, kai išnirome iš miško ir aš išvydau vyšninį Čarlio veidą, jos staiga pasirodė nebesvarbios?

Edvardas švelniai mane glustelėjo.

- Aš čia.

Giliai įkvėpiau.

Tai buvo tiesa. Edvardas stovėjo šalia apsikabinęs mane.

Ir kol taip bus, ištvėrsiu ką tik nori.

Išsitiesiau ir žengiau pirmyn pasitikti savo likimo, o šalia ėjo man likimo skirtasis.

www.NeReaLus.lt

PADĖKA

Savo stiprią meilę ir nuoširdžią padėką skiriu vyrui ir sūnams - už tai, kad suprato mane ir aukojosi, kad galėčiau rašyti. Bent jau ne aš viena gavau iš to naudos - neabejoju, daugybė vietos restoranų džiaugiasi, kad neberuošiu valgyti.

Dėkui tau, mama, už tai, kad esi man geriausia draugė ir leidi išsikalbėti sunkiomis akimirkomis. Taip pat ačiū už tai, kad esi beprotiškai kūrybinga ir protinga ir kad perdavei man mažą šių savybių dalelę.

Taip pat dėkoju visiems savo broliams ir seserims: Emilei, Heidei, Paului, Setui ir Jakobui, kad leido pasiskolinti jų vardus. Tikiuosi, nieko tokio neiškrėčiau, kad gailėtumėtės. Ypač dėkoju savo broliui Paului už motociklo vairavimo pamokas - turi mokytojo gyslelę.

Negaliu atsidėkoti broliui Setui už tą sunkų darbą ir talentą, kurie padėjo sukurti www.stepheniemeyer.com. Esu labai dėkinga už pastangas, kurias jis ir toliau deda kaip mano internetinės svetainės valdytojas. Pasitinkink elektroninį paštą, mažiau. Šįkart aš rimtai.

Dar kartą dėkoju broliui Jakobui už nuolatinius kvalifikuotus patarimus apie automobilius.

Labai ačiū agentei Džodei Rimer už ilgalaikį vadovavimą ir paramą darbe. Taip pat už tai, kad su šypsena kentė mano beprotystes, nors, žinau, būtų mieliau griebusis nindzių veiksmų.

Myliu ir bučiuoju savo leidėją - nuostabią Elizabetą Julberg ir dėkoju jai už tai, kad mano keliones pavertė veikiau smagiu vakarėliu nei sunkiu darbu, kad padėjo ir ragino žengti į kompiuterių pasaulį, kad įtikino visus tuos uždarus snobus iš EEC (Elizabetos Julberg klubo) įsileisti mane ir - o taip! - už tai, kad padėjo man atsidurti *New York Times* bestselerių sąrašė.

Nuoširdžiausiai dėkoju visiems iš *Little, Brown and Company* už palaikymą ir tikėjimą mano istorijos sėkme. Ir galiausiai dėkui talentingiems muzikantams, kurie mane įkvėpė, ypač grupei *Muse* - kai kurie šio romano jausmai, scenos ir siužeto linijos gimė iš *Muse* dainų ir be jų genijaus niekada nebūtų atsiradę. *Linkin Park, Travis, Elbow, Coldplay, Marjorie Fair, My Chemical Romance, Brand New, The Strokes, Armorfor Sleep, The Arcade Fire ir The Fray* taip pat padėjo šalinti rašymo trikdžius.

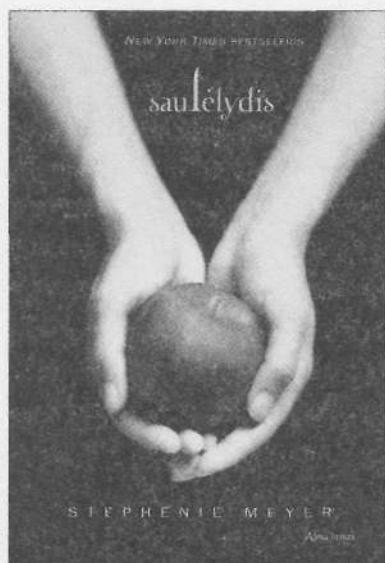
TURINYS

1. Vakarėlis	11
2. Siūlės	35
3. Pabaiga	54
4. Pabudimas	89
5. Išdavystė	111
6. Draugai	125
7. Pasikartojimai	144
8. Adrenalinas	162
9. Trečiasis ratas	179
10. Pievelė	199
11. Kultas	221
12. Išibrovėlis	242
13. Žudikas	260
14. Šeima.....	279
15. Spaudimas	295
16. Paris	312
17. Viešnia	328
18. Laidotuvės	347
19. Lenktynės	364

20.	Voltera.....	380
21.	Nuosprendis	395
22.	Pabėgimas	414
23.	Tiesa	427
24.	Balsavimas	446
	Epilogas: sutartis	469

•

Pirmoji knyga – „SAULĖLYDIS“

Pavojingi romano fejerverkai bei jaudulys, kurį kelia slapta meilė ir tylus susižavėjimas, virsta siaubingomis lenktynėmis dėl gyvybės... „Saulėlydis“ skaitytojai mirtinai trokš suleisti į knygą dantis.

Meyer, Stephenie

Me88 Jaunatis : [apysaka] / Stephenie Meyer ; iš anglų kalbos vertė Viktorija Labuckienė. - Vilnius : Alma littera, 2009. - 488 p.

ISBN 978-9955-38-113-6

Vampyrų mėgėjai vienu ypu praris šią storą knygą, paskui atsivers pradžia ir skaitys iš naujo. Joje išlaikytas greitas tempas ir bemaž geniali pusiausvyra tarp kvapą gniaužiančios romantikos bei veiksmo. Knygos autorė S. Meyer baigė *Brigham Young* universitetą, anglų literatūros specialybę. Su vyru ir trimis vaikais gyvena Arizonos valstijoje. Išleidusią pirmąjį romaną *Saulėlydis* rašytoją knygų pardavėjai išrinko viena iš „daugiausiai žadančių jaunujų autorių 2005 metais“.

UDK 820(73)-93

Stephenie Meyer

JAUNATIS

Iš anglų kalbos vertė *Viktorija Labuckienė*

Redaktorius *Dainius Račiūnas*

Korektorė *Salomėja Leiputė*

Maketavo *Ligita Plešanova*

Tiražas 4000 egz.

Išleido leidykla „Alma littera“, A. Juozapavičiaus g. 6/2, LT-09310 Vilnius

Interneto svetainė: www.almalittera.lt

Spaudė AB spaustuvė „Spindulys“, Vakarinis aplinkkelis 24, LT-48184 Kaunas

Interneto svetainė: www.spindulys.lt

Belai Svan vienas dalykas svarbesnis net už gyvybę – tai Edvardas Kalenas. Tačiau mylėti vampyrą – dar pavojingiau nei Bela kada nors įsivaizdavo. Edvardas jau ištraukė Belą iš vieno piktojo vampyro letenų, tačiau dabar, kai jų nepaprasti santykiai ima kelti grėsmę viskam, kas jiems brangu, jaunuoliai suvokia, kad rūpesčiai tik prasideda...

PIRMOJI KNYGA – SAULĖLYDIS

Daugybė *New York Times* bestselerio *Saulėlydis* pakerėtų skaitytojų nekantriai laukia nelaimingų įsimylėlių Belos ir Edvardo istorijos tęsinio. *Jaunatyje* Stephenie Meyer pateikia naują patrauklų romantikos, įtampos ir antgamtiškumo derinį. Aistringa, jaudinanti ir kupina stulbinamų netikėtumų bei posūkių ši vampyrų saga vieną dieną tikrai taps literatūros klasika.

- *New York Times* leidėjų pasirinkimas
- *Publishers Weekly* geriausia metų knyga
- *Amazon*: „geriausia dešimtmečio knyga... bent kol kas“
- *Teen People* išrinkta į „Karštąjį sąrašą“
- Amerikos Bibliotekų asociacijos geriausių knygų jaunimui dešimtuke

9 789955 381136

www.almalittera.lt

Tapkite Knygų klubo nariu!

- Nemokamas knygų katalogas kiekvieną ketvirtį
 - Naujausios ir populiariausios knygos
 - Ypatingi pasiūlymai
 - Knygų pristatymas į namus, darbovietę ar paštą
- Informacijos teiraukitės nemokamu tel. 8 800 200 22
www.knyguklubas.lt